C:\Users\Plazma\Desktop\300\Thorpe G. - Warhammer 40000 - Poslední šance 2 - Komando smrti.pdb

PDB Name: Warhammer_40000-Gav Thorpe-Koma
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 4.6.2007
Modification Date: 4.6.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

GAV THORPE
KOMANDO SMRTI
(KILLTEAM)

Games Workshop, the Games Workshop logo and Warhammer are trademarks of Games Workshop Ltd., registered in the UK and other countries around the world. The Black Library and the Black Library logo are trademarks of Games Workshop Ltd.
Games Workshop, loga Games Workshop a Warhammer jsou ochranné známky Games Workshop Ltd., registrované ve Velké Británii a v jiných zemích světa. Black Library a logo Black Library jsou ochranné známky Games Workshop Ltd.
Copyright © 2001 by Games Workshop Limited
All Rights Reserved
Translation © 2006 by Games Workshop Limited,
přeložil Martin Novák
Cover illustration by Kenson Low
ISBN 80-7332-071-1

JEDNA
PROLOG

VZDUCH, PLNÝ VÍŘÍCÍHO šedého prachu, byl vybičován ostrým větrem ve vichřici, která se zuřivě zakusovala do tvrdé, černé žuly věže. Ponurá stavba se vypínala proti rozbouřenému nebi. Na jejím povrchu byste nenašli jedno jediné okno, zato však byla zdobena stovkami světel, jejichž žluté paprsky záhy pohlcovala písečná bouře. Věž se tyčila do výšky tří set metrů a vzdorovitě se zabodávala do běsnící oblohy třetího měsíce planety Ghovul. Téměř dokonalý sloup nezlomné a nepokořitelné skály, vytesaný z pusté stolové hory, na niž byl postaven trestanecký tábor.
Náhle se na její špičce k životu probudil úzký paprsek rudého laseru a proťal temnotu zamračené nocí. O chvíli později se na obloze objevil zářící bílý trojúhelník člunu sestupujícího na přistávací plošinu. V oslnivé záři přistávacích světel bylo vidět techniky chráněné před drsným podnebím mohutnými pracovními obleky z jemné kovové síťoviny, silnými rukavicemi a těžkými botami se zesílenou podrážkou, jak pobíhají po plošině sem a tam,
Za utichajícího hluku motorů se tři nohy člunu s hlasitým zařinčením dotkly kovového povrchu přistávací plošiny. O chvíli později se v boku člunu otevřel průchod, ze kterého se s trhavými pohyby začala vysunovat hydraulická rampa, aby se posléze spojila s palubním průlezem. V nízkém otvoru se objevila přikrčená postava vysokého muže. Vystoupil na můstek a na okamžik se tam zastavil. Jeho těžký plášť práskal ve větru. Rukou v rukavici si přidržoval na hlavě důstojnickou čapku. Pak s hrdě vypjatou hrudí a pohledem upřeným přímo před sebe, ignoruje nepříznivé podmínky, vyrazil rozhodným krokem k servisní budově přistávací plošiny.
Uvnitř ho přivítal salutující dozorce v černé uniformě a beze slova mu pokynul směrem k otevřenému pracovnímu výtahu. Potom za ním se skřípěním zrezivělých závěsů zavřel dveře a trhnutím páky uvedl výtah do chodu, provázeného rachotem řetězů a vrzáním ozubených kot.
„Na kterém patře je ten vězeň?" zeptal se důstojník. Byla to první slova, která od svého příletu pronesl. Jeho hlas byl hluboký a tichý; autoritativní hlas člověka, který je zvyklý, že jeho příkazy se plní bez odmlouvání.
„Šestnácté podlaží, pane," odpověděl dozorce, aniž se odvážil pohlédnout důstojníkovi do očí. „Je to jedno ze separačních podlaží," dodal váhavě. Návštěvník to nekomentoval, pouze kývl hlavou.
Výtah po několik dalších minut s rachotem sestupoval do útrob věže. Pomalu míjel podlaží za podlažím. Průběh sestupu indikovala měnící se čísla na osvětleném číselníku. Když se na něm objevila číslice sedmnáct, vrátil dozorce páku zpět na původní místo a vzápětí se výtahovou šachtou rozlehlo kvílení špatně namazaných brzd.
Důstojník se podíval na indikátor podlaží, na němž teď svítila Číslice šestnáct.
„Technokněží mi slíbili, že se na to podívají, pane, ale prý teď mají moc práce," odpověděl dozorce omluvně na důstojníkův tázavý pohled. Muž byl kost a kůže, příliš velká uniforma na něm visela a v bílých řídnoucích vlasech měl skvrny barvy tabáku. Odkašlal si, aby si dodal trochu sebedůvěry, otevřel dveře, což se neobešlo bez dalšího pronikavého skřípání, a ustoupil stranou.

Podlaží, na němž se vysoký muž ocitl, bylo oválné jako ostatně celá věž. Ve zdech byly v pravidelných odstupech těžké pancéřované dveře. Všechno tu mělo barvu zašlého vápna, světle šedou s rudohnědými skvrnami.

„Tady je to, pane," řekl dozorce, když mu došlo, že důstojník čeká na udání směru, a vydal se ke dveřím vpravo od výtahu. Jiný dozorce, mladší a také statnější než důstojníkův průvodce, stál u jedněch z dveří. I on měl na sobě čistě černou uniformu. Na opasku mu visel těžký obušek. První dozorce zavedl důstojníka k těmto dveřím a odklopil špehýrku. Mřížovím, jímž byl průhled opatřen, se ven linul pach zaschlého potu. Důstojníkova tvář při pohledu do cely zůstala zcela apatická. Vnitřek cely byl stejně ponurý jako chodba, ve které stáli, a byl vymalován stejnou barvou. Místnost o několika málo metrech čtverečních osvětlovala jediná světelná koule ve stropě, chráněná drátěným pletivem. Její bezvýrazné žluté světlo zbarvovalo kůži obyvatele cely do žlutavého odstínu.

Muž byl připoután k protější stěně; jeho zápěstí vězela v těžkých řetězech visících ze stropu. Podobnými řetězy měl přikované nohy k podlaze. Hlavu měl skloněnou na hrudi. Jeho tvář zakrývaly dlouhé a špinavé prameny nečesaných vlasů. Kromě roušky kolem pasu na sobě neměl vůbec nic a bledé světlo tak odhalovalo jeho napjaté, šlachovité svaly. Jeho hruď byla zbrázděna četnými jizvami. Některé z nich byly čerstvé, jiné roky staré. Jeho paže byly zohyzděny podobným způsobem. Zpod obzvláště veliké jizvy, která se táhla přes celé nadloktí, vykukovaly zbytky tetování. Na levém stehně byly patrné dvě velké jizvy po bodné ráně, která evidentně prošla skrz.

„Proč byl přemístěn sem?" zeptal se důstojník tiše. Když vězeň zaslechl jeho hlas, mírně sebou pohnul.

„Během jediného měsíce zabil sedm dozorců a pět jiných vězňů a téměř se mu podařilo uprchnout, pane," vysvětloval starší dozorce, vrhaje nervózní pohledy střídavě průhledem do cely a na svého kolegu. „Velící důstojník ho s ohledem na bezpečnost ostatních přikázal přikovat v izolaci; to bylo před pěti měsíci, pane."

Důstojník přikývl. Dozorci se na okamžik zdálo, že na jeho tváři zahlédl něco, co mohl být spokojený úsměv.

„A jeho psychický stav?" zeptal se vysoký muž a obrátil pohled zpět do cely.

„Chirurgon ho dvakrát prohlížel a prohlásil ho za psychopata, pane," odpověděl dozorce po chvilce zaváhání. „Zdá se, že nenávidí úplně všechny. Odmítá jíst cokoli jiného než proteinovou kaši. Dovolí nám přiblížit se k sobě pouze tehdy, když ho máme odvést dolů do výcvikové haly. Nemůžeme však riskovat, že by se setkal s ostatními vězni, a nikdo v jeho přítomnosti nesmí mít u sebe nic, co by mohlo posloužit jako zbraň. To jsme se naučili při jeho pokusech o útěk."

Důstojník se otočit zpět k dozorci a zvědavě povytáhl obočí.

„Nikoho nenapadlo přepočítat lžíce v jídelně," odpověděl dozorce s popelavě bledou tváří.

Důstojník opět soustředil pozornost na muže v cele.

„Skvěle," zašeptal si pro sebe. „Otevřete dveře," přikázal mladšímu z obou strážců a ustoupil stranou.

Když statnější strážník s tmavými vlasy začal se skřípáním otvírat dveře, vězeň poprvé zvedl hlavu. Jeho tvář byla stejně jako zbytek těla pokrytá množstvím jizev. Dlouhý vous mu splýval až na hruď. V jeho záštiplném pohledu viděl dozorce zuřivou nenávist, z jeho tmavých očí sálala nezkrotná síla. Druhý dozorce zaujal pozici na opačné straně. Přitom vytáhl svůj těžký obušek a nenucené jej svíral v pravé ruce.

„Teď ty okovy," přikázal důstojník.

„Nemyslím si, že by to byl dobrý nápad, pane," odpověděl starší dozorce a zatvářil se vyděšeně. Vězňovy oči se ani nepohnuly, doslova propalovaly mladšího dozorce.

„P-p-pane?" vypravil ze sebe muž s pohledem, z něhož se dal vyčíst strach. „Slyšel jste, co vám kolega řekl o tomhle zvířeti?"

„Není to žádné zvíře," odsekl důstojník. „Ty okovy."

Bělovlasý dozorce, kterému se viditelně třásly ruce, se pomalu sehnul k vězni a začal se probírat svým svazkem klíčů. Druhý dozorce ho následoval. Obušek měl stále připravený. Klečící dozorce nejprve pomalu odemkl okov na levé noze. Nervózně ihned uskočil zpátky v obavě, že se po něm volná noha okamžitě ožene. S poněkud větší důvěrou pak odemkl okov i na druhé noze. Podíval se vězňovi do tváře. Ten však stále upřeně zíral na druhého dozorce. Rychle tedy odemkl i okovy na jeho zápěstích a spěšně o několik kroků couvl, připravený okamžitě zmizet,

Vězeň udělal krok kupředu a začal si třít ruce, aby rozproudil krev ve ztuhlých končetinách. Pak, beze slova, skočil doleva. Jeho pravačka bleskově vyrazila obušek z ruky mladšího dozorce; ten vykřikl a chytil se za zlomené zápěstí. Druhý dozorce se chystal zakročit, ale vězeň byl rychlejší. Otočil se na patě a zasadil mu kop na bránici. Dozorce se zaduněním a výkřikem bolesti narazil do stěny za svými zády. Než se strážce s pochroumaným zápěstím stačil vzpamatovat, vězeň na něho opět zaměřil svou pozornost. Zaťal mu prsty do krku a paží mu jej sevřel ve smrtícím zámku. Ozvalo se hlasité lupnutí lámaného vazu. Vězeň spokojeně zavrčel a pustil bezvládné tělo na zem. Vrhl se k druhému dozorci, aby s ním provedl totéž, když do místnosti vstoupil důstojník.

„To by stačilo, myslím," řekl potichu a vězeň se otočil. Na jeho zjizvené tváři se objevil krutý úšklebek divokého potěšení,

„Jsem opravdu zatraceně rád, že vás vidím, plukovníku," řekl vězeň a burácivě se rozesmál. „Už mě zase potřebujete?"

„Ano, znovu tě potřebuji, Kagei," odpověděl plukovník.

DVĚ VINCULARUM

+ Hrací kameny jsou shromážděny, strategie uvedena do pohybu. +

+ Čas připravit se na zahajovací tahy. +

KDYŽ JSEM OPĚT spatřil plukovníka, pocítil jsem zvláštní směsici úlevy a hrůzy. Na jednu stranu jeho přítomnost tady představovala konec šesti měsíců utrpení a nudy. Na druhou stranu ale také znamenala, že mám velkou šanci předčasně zemřít. Půl roku jsem po tomto okamžiku toužil, a zároveň jsem se ho bál, rozpolcený mezi nadějí a strachem. Celkem vzato jsem ale byl rád, že ho opět vidím. Radši budu riskovat život, než abych po zbytek svého života hnil v téhle zatracené cele. Plukovník tam jen tak stál a vypadal úplně stejně, jako když jsem ho viděl naposledy, jako kdyby uběhlo jen pár hodin, a ne dvě stě dnů, během kterých jsem neměl na práci nic jiného než zírat do čtyř holých stěn.

„Umyjte ho a přiveďte do audienčního sálu," přikázal Schaeffer stroze dozorci. Ještě jednou se na mne podíval, otočil se a vyšel z cely ven.

„Slyšel jsi důstojníka." Hlas dozorce mne vytrhl ze strnulosti, jak jsem zíral za vzdalujícím se plukovníkem. Dozorce se nervózně podíval na mrtvolu ležící v rohu cely a o krok stoupil. Oči měl rozšířené, ruku na opasku poblíž pistole. Následoval jsem ho k výtahu, kde jsme několik minut tiše čekali, než výtah s plukovníkem vyjede zpátky nahoru. Hlavou se mi honily nejrůznější myšlenky. Co mě asi čeká? O jakou misi se jedná tentokrát? Naposledy mě plukovník Schaeffer, velící důstojník 13. trestanecké legie - známé spíše pod přezdívkou Poslední šance - protáhl spolu se čtyřmi tisícovkami dalších mužů přes tucet planet a na každé nás čekala nějaká sebevražedná akce. A to jenom proto, aby vybral hrstku nejlepších, kterým se podařilo přežít. Bude to stejné i tentokrát? Budu další dva roky putovat od jedné válečné zóny ke druhé a pokaždé uvažovat, jestli tenhle boj nebude náhodou mým posledním? Po pravda řečeno, bylo mi to úplně jedno. Jestli mě doba strávená v tomhle páchnoucím vězení něčemu naučila, pak tomu, že bojovat o holý život na bitevním poli je mnohem lepší než prosedět devět desetin dne někde na zadku. Věděl jsem, že se pro mne vrátí. Když odešel, neřekl nic. Pořád si ale pamatuji slova, která pronesl, když jsme se poprvé, před více než třemi lety, setkali. „Ty jsi přesně můj typ grázla," řekl mí tehdy. Těsně předtím než mě omráčil, patřilo by se dodat, ale dnes bych mu to nevyčítal. Od té doby provedl mně i mým druhům mnohem horší věci.

Výtah se s děsivým řinčením zastavil a dozorce mě strčil dovnitř. Pak nás roztřesený vyvezl o několik pater výš na dozorčí poschodí, kde jsou umývárny. Nikdy předtím jsem tady nebyl. Posledních pět měsíců mou hygienu představovalo oplachování hadicí se studenou vodou, které jsem podstupoval každý druhý den. Poslušně jsem dozorce následoval, hlavu jsem měl stále plnou plukovníkova příletu. Jeho přítomnost znamenala boj a krveprolití, ale nic jiného plukovník nikdy nepředstavoval. To a nezničitelnou a nekompromisní víru v Císaře, spolu s neochvějnou loajalitou k Impériu.

I já jsem býval dobrý věřící, ale jenom do té doby, než jsem se stal členem Poslední šance a pochopil jsem, kde je mé místo ve velkém schématu věcí. Jsem bezcitný, zabijácký parchant, v tom směru nemělo cenu si nic namlouvat. Ale teď jsem byl jedním z bezcitných zabijáckých parchantů samotného Císaře a On pro mne měl nějaký úkol. Přestože jsem věděl, že opět nepůjde o nic jiného než o zabíjení a mrzačení, cítil jsem určité uspokojení ze své užitečnosti, což byl pro mne úplně nový pocit. Tam venku je pěkně krutá a tvrdá galaxie a pokud máte přežít, neobejde se to bez krutých a tvrdých lekcí. Já jsem se z nich na rozdíl od ostatních čtyř tisíc členů Poslední šance dokázal poučit a stále jsem tady. Celou dobu, co jsem byl uvězněn v cele a v duchu znovu probíral každou bitvu, každý výstřel a bodnutí, jsem tušil, že Císař ani plukovník se mnou ještě neskončili. Počítám, že ti dva se mnou neskončí nikdy, ani po mé smrti, řekl bych.

Odtáhl jsem závěs a vstoupil jsem do sprchové kabiny. Dozorce venku otočil kohoutkem a mřížka ve stropě na mne začala chrlit horkou vodu. Hodil mi dovnitř kus mýdla a já se začal drhnout a důkladně mýt.

„Potřebuju se oholit," zavolal jsem na něho přes zurčící vodu. Dozorce řekl něco, čemu jsem v syčení vody, která mi dopadala na hlavu, nerozuměl. „Řekl jsem, abys mi přinesl břitvu, potřebuju se zbavit těch zatracených vousů a vlasů!"

„Ostré předměty máš zakázány, Kagei," odpověděl tentokrát dozorce. „Mám svoje rozkazy."

„Pro Císaře, ty blbe, nemůžu se přece před plukovníka postavit takhle, jako nějaký zavšivený vandrák," zařval jsem na něho a vylezl jsem ze sprchy. Rychle ode mě ustoupil. Ukázal jsem na pistoli a pak na nůž, který měl za opaskem.

„Kdybych tě chtěl zabít, tak by z tebe už byla studená mrtvola," řekl jsem mu s úsměvem. „Dej mi ten zatracený nůž. Jinak půjdu a vezmu si ho sám."

Odepnul pochvu a hodil ji ke mně. Vypadal přitom připravený vzít okamžitě nohy na ramena. Ten strach v jeho očích mě příjemně zahřál po těle. Co bych za to dal, kdybych měl takovouhle reputaci před několika lety na planetě Olympas. Mé mládí by v mnoha ohledech bylo výrazně lehčí.

Vlezl jsem si zpátky pod proud vody a namydlil jsem si vlasy i tváře. Pak jsem vytáhl nůž a pochvu odhodil na dlaždičkovou podlahu. Začal jsem si ořezávat vlasy co nejblíže hlavě. Odříznuté chuchvalce padaly na zem a ucpávaly odtok v podlaze. Pak jsem si oholil vousy. Podařilo se mi přitom sedřít i vrchní vrstvu kůže. Bolelo to víc než rána po zásahu laserovým paprskem, ale s tím jsem si hlavu nelámal. Přejel jsem si rukou po hladké tváří a po dlouhé době jsem si doslova vychutnával pocit čistoty .

S vlasy to bylo poněkud horší, ale nakonec se mi jich přece jenom podařilo zbavit, byt' mě to stálo několik říznutí na hůře přístupných místech. No, před několika lety jsem si tvář rozerval. Sice mi ji zašili, ale soutěž krásy bych už beztak asi nevyhrál.

V rámci možností spokojen se svým vzhledem jsem se osušil hrubým a škrábavým ručníkem, který mi podal dozorce, než mi odešel sehnat něco vhodného na oblečení. Po chvíli se vrátil se standardním vězeňským pracovním oděvem - špatně vypranými pytlovitými kalhotami, košilí z hrubého lnu a párem bot jen přibližné velikosti, kterým chyběly tkaničky. Když jsem si to na sebe navlékl, připadal jsem si jako opravdový idiot, jako malé dítě navlečené do věcí po

svém starším bratrovi. Nakonec mě dozorce dovedl zpátky k výtahu a potom k audienčnímu sálu.

Tam zaklepal na dveře a plukovník mě vyzval, abych vstoupil. Na rozdíl od zbytku vězeňské věže byly zdi tohoto oválného sálu vyzdobeny freskami znázorňujícími podle mého skromného odhadu výjevy ze životu svatých. Soudě podle posledního obrazu, zpodobňujícího muže se svatozáří nad hlavou, kterého právě trhala na kusy zelená monstra, jež pravděpodobně měla představovat orky, se jednalo o mučednickou smrt nějakého světce. Já už s orky bojoval a mohu říci, že ve skutečnosti jsou mnohem hrozivější než na těch groteskních parodiích vymalovaných okolo celého sálu.

Plukovník seděl za prostým stolem z tmavého, téměř černého dřeva. Proti němu stála druhá židle podobného stylu. Na stole byly narovnány stohy papíru v hnědých deskách svázaných červenými stuhami a zapečetěných rozličnými úředními pečetěmi.

„Kagei," řekl plukovník a zvedl zrak od svazku pergamenů, který držel v ruce. „Posaď se."

Přistoupil jsem ke stolu a posadil se na židli, jejíž nohy proti tomu zaprotestovaly hlasitým zavrzáním. Plukovník se opět začetl do dokumentů, které držel v ruce. Klidně jsem čekal. Osamocený pobyt v uzamčené cele byl vskutku vynikající lekcí trpělivosti. Té trpělivosti, o které jsem si vždy představoval, že ji musí mít lovec číhající na kořist, když dokáže ležet nebo sedět celé hodiny bez hnutí. Té trpělivosti, která prověří, co ve vás je, když pomalu plynoucí hodiny a dny útočí na vaší duševní rovnováhu. Ale zvládl jsem to. Naučil jsem se, jak si uspořádat myšlenky, obrátit je dovnitř: počítat údery srdce, počítat nádechy, v duchu si procházet stovky rituálů přípravy a údržby zbraní, ozbrojený či neozbrojený svádět uvnitř své hlavy boje s různými nepřáteli, zatímco mé nohy a ruce jsou řetězy připoutány ke zdi.

Že jsem upadl do skvěle nacvičeného stavu transu jsem si uvědomil, až když si plukovník významně odkašlal. Zamrkal jsem a zaostřil na něho svůj pohled. Ani trochu se nezměnil. Vlastně jsem ani nic takového nečekal. Pořád ta stejná hladce oholená tvář, ostré lícní kosti a pronikavý pohled ledově modrých očí. Očí, které se vám provrtají duší a vypálí do ní díry jako laserový paprsek.

„Čeká tě další mise," začal plukovník poté, co se pohodlně opřel a založil si ruce na prsou.

„To jsem pochopil," odpověděl jsem. Sám jsem seděl vzpřímené, s výrazem dokonalého soustředění ve tváři.

„Zbývá poměrně málo času," pokračoval plukovník. Přitom mě stále provrtával pohledem. „Sestavíš a vycvičíš tým, jehož úkolem bude zabít nepřátelského vojenského velitele."

To mě překvapilo. Posledně byl na informace velmi skoupý. Tentokrát se asi věci mají trochu jinak, pomyslel jsem si.

„Jak jsi nejspíš pochopil, tentokrát bude výběrový proces přímější a cílenější než minule," řekl, jako kdyby mi četl myšlenky. „Bohužel nemám k dispozici tolik času, abych si mohl dovolit zopakovat postup, kterým jsi tenkrát prošel."

To věřím, pomyslel jsem si. Když plukovník naposledy organizoval misi, bylo k výběru elitních členů Poslední šance zapotřebí čtyř tisíc vojáků a dva a půl roku času.

Kromě plukovníka jsem byl jediný, kdo přežil.

„V tomhle vězení jsou někteří z nejlepších vojáků tohoto sektoru Impéria. Nechal jsem je tu uvěznit právě pro tento účel. Shromáždil jsem je všechny na jednom místě, kde k nim mám snadný přístup a nemusím je shánět po všech možných galaxiích. Složení týmu je tak mnohem přímočařejší, nemluvě o výhodě, že o jejích přítomnosti zde ví jen několik málo lidí a já dokážu zajistit naprosté utajení," řekl plukovník a mávnutím ruky ukázal na záznamy na stole. „Projdi si tyhle záznamy a vyber ty z nich, kteří se ti zdají pro tuto misi nejvhodnější. Pak doplníš jejich výcvik o dovednosti, které jim případně chybí, a já mezitím připravím všechno potřebné pro misi samotnou. Jednotku Poslední šance povedu osobně. Všechno jasné?"

„Dokonale, pane," odpověděl jsem pečlivě, zatímco jsem si jeho slova přebíral v hlavě. „Jestli mám ale vybrat správně, potřebuji vědět trochu víc o tom, co plánujete."

„Zatím ne. Byl bych radši, kdybys vybral muže a ženy s nejlepšími schopnostmi, bez ohledu na situaci, v níž se můžeme ocitnout," řekl s odmítavým zavrtěním hlavy. „Výběr lidi do jisté míry ovlivní plán útoku, který navrhnu. Klíčem k úspěchu bude flexibilita."

„Myslím, že jsem vás pochopil." Předklonil jsem se a opřel se rukama o desku stolu. „Vybrat tým, který bude schopen provést cokoli, co po něm bude požadováno, bez ohledu na to, o co půjde."

„Budu se opakovat, ale tvá schopnost chápat složitější záležitosti mě udivuje," odpověděl plukovník s notnou dávkou sarkasmu v hlase. „Tak jsem to řekl, nebo snad ne?"

„Téměř," odpověděl jsem s úsměvem. Pak mě něco napadlo. „Plukovníku, proč vlastně používáte jednotky trestanců? Určitě si můžete vybírat ze všech regimentů po celém segmentu."

„Ty sám jsi mi na tuhle otázku odpověděl, pokud si vzpomínáš," odpověděl Schaffer po chvíli. „Mohu rozkazovat, mohu přinutit muže, aby udělali, co chci, ale pro mé mise to není dost."

„Už si vzpomínám," řekl jsem, když se plukovník odmlčel. „Chcete tým, pro který bude jediným smyslem života úspěch téhle mise. Tak to bylo na planetě Odpuštění, nemám pravdu? Ano, tak to bylo: když mužům dáváte jenom holé životy, o které musí bojovat, stanou se z nich ti nejlepší bojovníci, jaké jste kdy měl."

„Pochopit jsi to správně," poznamenal Schaeffer jízlivě.

„No, stále jsem tady," odpověděl jsem s hořkým úsměvem.

Ve vězení teď právě bylo dvě stě sedmdesát šest vojáků. Trvalo mi celý týden, než jsem prošel všechny jejich záznamy; nahlas mi je předčítal jeden z písařů. Nikdy jsem se nenaučil číst, nepotřeboval jsem to. Za celou tu dobu jsem se s plukovníkem setkal pouze jednou. Tehdy mi řekl, že mi na výběr zbývají poslední tři dny. Věci se měly tak, že jsem vůbec nevěděl, kde začít. Plukovníkovy instrukce byly natolik strohé, že jsem si vůbec nedokázal představit, co nás vlastně čeká. První den jsem celý strávil tím, že jsem jednoduše seděl a přemýšlel - tedy něčím, k čemu jsem měl v posledních měsících dostatek příležitostí. Pochopil jsem, že přibližně deset opravdu dobrých bojovníků by mělo stačit.

Mé zkušenosti z pevnosti Coritanorum mne naučily, že pokud se vám nepodaří plukovníkovu misi splnit s hrstkou dobře vytrénovaných válečníků, pak vám nepomůže ani celá armáda.

Procházel jsem tedy s adeptem všechny záznamy a snažil jsem se vojáky roztřídit podle kvalifikace, předchozích bojových zkušeností a především podle důvodu, proč skončili v tomto vězení. Byly tu všechny možné druhy té nejhorší spodiny, ale všichni měli společné to, že bývali vojáky. To není nijak překvapující, vezmete-li v úvahu plukovníkův smysl života. Na téhle sebrance odsouzenců ale bylo něco zvláštního. Všichni byli specialisté ve svých oborech. Byli tu piloti, ostřelovači, odborníci na infiltraci, sabotéři, ženisté, specialisté na boj v džungli i ve městech, tankové osádky, dělostřelci, příslušníci přepadových komand, průzkumníci a výsadkáři. Jak říkal plukovník, podařilo se mu zde shromáždit některé z nejlepších vojáků z celého segmentu. A já si z nich teď mám vybrat. Takže co vlastně hledám? Jak si mám vybrat tým expertů, když jich mám k dispozici celou setninu? Podle jakého klíče bych je měl roztřídit?

Na rozhodnuti mi zbývaly už jen pouhé dva dny a můj pocit bezmoci spíše sílil. Potřeboval jsem nějaké vodítko. Něco. podle čeho bych mohl vybrat ty opravdu nejlepší. Začínal jsem pomalu chápat, proč plukovník před naší poslední misí udělal to, co udělal. Že možná opravdu tím nejlepším způsobem, jak vybrat bojovníky, je sebrat čtyři tisíce mužů a žen, prohnat je peklem a počkat, kdo z nich to přežije; automaticky tak zjistíte, kdo má ty správné instinkty a je opravdovým bojovníkem, a kdo je jen potrava pro děla, cíl pro kulky, které by jinak mohly zasáhnout cennějšího vojáka. Možná bych je měl jednoduše postavit do arény proti sobě a počkat, kdo z toho masakru vyjde vítězně.

Pak mě znenadání osvítil sám Císař. Možná je nemohu protáhnout řadou bitev, abych tak oddělil zrno od plev, ale já přece nemusím slabé články řetězu eliminovat fyzicky. Přibližně o půlnoci jsem poslal dozorce vzbudit mého adepta. Rychle jsem se navlékl do nové uniformy, kterou mi laskavě poskytl plukovník. Oblékl jsem si olivově zelenou košili a tmavě zelené kalhoty, pevně si utáhl pásek a pak si nazul těžké armádní boty. Ani vám nedokážu popsat, jak dobře jsem se cítil v těch těsných a pevných bojových botách po tolika měsících, kdy jsem chodil bos. Začínal jsem se tak znovu cítit jako voják, ne jako vězeň.

Odebral jsem se do sálu, kde mne plukovník seznámil s mým úkolem, a počkal jsem na adepta. Trvalo několik minut. než konečně dorazil, zmatený a rozespalý.

„Promluvíme si se všemi vězni," řekl jsem mu, sebral jsem prvních několik složek ze stolu a vrazil mu je do rukou.

„Všechny?" zeptal se unaveně. Jeho oči byly zakalené a stěží potlačil zívnutí.

„Jo, všechny," odsek! jsem a postrčil ho ke dveřím. „Kdo

je první?" Neohrabané zažongloval s nevyrovnaným stohem dokumentů a podíval se na jméno na první složce.

„Vězeň 1242, Aphren," oznámil mi, zatímco jsme čekali na výtah. „Cela třináct-dvanáct."

Když jsme vystoupili z výtahu na třináctém patře, dozorce spal Vestoje opřený o zeď. Strčil jsem do něho a on se svalil na zem. z úst mu unikl udivený výkřik, když udeřil hlavou o podlahu.

„Vstávej, dozorčí!" křikl jsem na něj a zvedl ho na nohy.

„C-co se děje?" zakoktal zmateně, protíraje si očí.

„Otevři celu dvanáct," přikázal jsem, popadl ho za límec uniformy a táhl ho ke dveřím cely. „A budeš mě oslovovat poručíku nebo pane, jsem důstojník!"

„Omlouvám se, pane," zamumlal. Svazek klíčů zarachotil, Jak se pokoušel roztřesenou rukou trefit klíčem do zámku. Když dveře konečně otevřel, odstrčil jsem ho stranou.

„Ty, pojď sem," zavrčel jsem na úředníka a kývl dovnitř do cely. Opatrně mne následoval. Místnost vypadala stejně jako všechny ostatní, úzká a nezařízená, se slamníkem u zdi naproti dveřím. Muž uvnitř už stál na nohou. Pokud bych nějakého člověka popsal jako velkého, pak by to byl docela jistě tenhle. Byl minimálně o polovinu vyšší než já, ramena měl široká jako ogryn a obvod bicepsů větší, než má většina mužů stehna. Na měl jenom vězeňské kalhoty a svaly na jeho hrudí jenom vlnily jak zatínal a rozevíral pěsti. Obličej měl široký s masivními nadočnicovými oblouky, pod nimiž se skrývala dvě malá, příliš blízko posazená očka. Pochyboval jsem, že by dokázal napočítat do deseti, ani kdyby přitom mohl používat prsty.

„Zkusíš mě praštit?" zeptal jsem uvolněně, zavřel za sebou dveře cely a opřel se o ně s rukama zkříženýma na prsou.

„To jsi zrovna vypadl z warpu?" zavrčel Aphren a přistoupil blíž. Adept vyděšeně zapištěl a couvl do rohu cely. „Nemůžeš si sem jen tak vtrhnout, mám právo na šest hodin spánku. Stojí to ve vězeňském řádu."

„Ve vězeňském řádu taky stojí, že nemám právo tady kohokoli zabít, ale já na to kašlu," odpověděl jsem mu stejným ledabylým tónem.

„Ty jsi Kage. že jo?" zeptal se a najednou přestal být tak sebejistý. „Slyšel jsem o tobě. Nemáš to v hlavě v pořádku."

„Jsem poručík Kage z Třinácté trestanecké legie - Poslední šance - a ty by sis to měl radši zapamatovat, až mne příště budeš oslovovat, vojáku," napomenul jsem ho. Plukovník řekl, že mi vrací mou hodnost, když mi dal tuhle uniformu, což od něj bylo velice laskavé.

„Čekáš snad, že ti zasalutuju?" odpověděl vězeň s úšklebkem.

„Přečti mi to," řekl jsem úředníkovi, záměrně ignoruje Aphrena. Adept se už viditelně sebral a okázalým způsobem si odkašlal.

„Kolan Aphren, bývalý výcvikový seržant Dvanáctých jerišských jednotek zvláštního určení," začal předčítat monotónním hlasem. „Sedm let služby. Tři vojenská tažení. Zatčen a souzen válečným soudem za brutalitu k rekrutům. Odsouzen k propuštění beze cti a na pět let galejí. Trest byl změněn na doživotní vězení, na příkaz plukovníka Schaeffera, Třináctá trestanecká legie."

„Výcvikový seržant? To jsem si mohl myslet," řekl jsem mu a upřel jsem svůj chladný pohled do jeho očí plných zloby. „Líbilo se ti mlátit nové kluky, co? Nejsi nic pro mě, potřebuju opravdového vojáka, ne nějaké hovado z

výcvikového tábora. Někoho, kdo bojoval v opravdové bitvě."
„Ty mrňavej zakrslíku," zařičel a skočil po mně. Uhnul jsem před jeho nemotorným výpadem stranou a omlátil jsem mu hlavu o kovové dveře cely. Sesul se k zemi jako balvan.
Vzal jsem si od adepta jeho složku a hodil ji na slamník. V duchu jsem se musel smát úředníkovu zděšenému výrazu. „Můžeš si ji vyzvednout později, až budeme hotovi," řekl jsem mu, nohou odstrčil bezvládné tělo Aphrena z cesty a otevřel dveře. „Tak jednoho bychom měli, zbývá dvě stě sedmdesát pět."

„Erik Korlben," přečetl klerik monotónním hlasem. „Bývalý hlavní seržant. Čtvrtý asgardianský regiment. Tři roky služby. Jedno vojenské tažení. Zatčen a souzen válečným soudem za porušení subordinace na bitevním poli. Odsouzen k pětatřiceti ránám biče, k nečestnému propuštění a deseti letům vězení. Trest prodloužen na doživotní vězeni, na příkaz plukovníka Schaeffera, Třináctá trestanecká legie."
Korlben byl malý a podsaditý, s hustou rudou kšticí a huňatým obočím. Seděl na svém slamníku a s rukama v klíně tupě zíral na podlahu. Celým svým tělem prozrazoval, že je sklíčený a zlomený. Dal jsem mu ale šanci ukázat, že dokáže být užitečným.
„Takže ty nerad posloucháš rozkazy, Korlbene?" řekl jsem a poškrábal se na hlavě. „Zvláštní volba, přidat se k Imperiální armádě."
„Neprosil jsem se o to, abych do ní mohl vstoupit," zamumlal v odpověď, aniž by přitom zvedl hlavu,
„Aha, odvedenec?" odpověděl jsem pomalu. „Tak to se vsadím, že musíš být pěkně naštvaný. Být odveden do armády, ve které nechceš bojovat. Pak skončit v téhle díře, kde budeš hnít po zbytek svého života. Hádám, že tě Císař opravdu nemá rád, Korlbene."
„Hádám, že nemá," souhlasil a poprvé se mi s hořkým úsměvem podíval do očí.
„Jak by se ti líbilo dostat se odsud pryč, možná se dokonce vrátit k tomu, co jsi dělal dřív?" řekl jsem a bedlivě jsem přitom sledoval jeho reakci. „Znamenalo by to ale, že budeš poslouchat moje rozkazy."
„To by se mi líbilo moc," přikývl pomalu. „Nevadí mi poslouchat rozkazy - pokud se netýkají sebevražedného útoku na nepřátelský bunkr."
„Je mi líto, Korlbene, to byla špatná odpověď." řekl jsem mu zlomyslně a vytrhl jsem jeho záznamy z adeptových rukou. „Už mě nikdy neuvidíš."

„Gavrius Tenaan," zamumlal ospale adept, sotva schopný udržet oči otevřené. Pracovali jsme tvrdě a bez přestávky už šestatřicet hodin. Znovu a znovu jsme se vraceli do plukovníkova audienčního sálu pro další záznamy. Za celou dobu jsme se zastavili jenom dvakrát, abychom si dali něco malého k jídlu a pití. Můj pomocník se únavou potácel. Na nohou se držel už jenom s posledním vypětím sil. Slaboch. Stejný jako většina trestanců tady.
Nějaký dojem na mne zatím udělal sotva půltucet z nich. Ostatní měli buď závažné problémy s disciplinou, byli to zbabělci nebo by mne pravděpodobně zabili, jakmile by se jim k tomu naskytla příležitost. „Bývalý ostřelovač, Tobrianští konzulové, třináct let... služby. Šest válečných tažení. Zatčen a souzen válečným soudem pro střelbu na občany Impéria bez rozkazu. Odsouzen k smrti oběšením... rozsudek pozměněn na doživotní vězení... příkaz plukovníka Schaeffera, Třináctá trestanecká legie."
Tenaan byl na první pohled šlachovitý a houževnatý muž. Odhadem mu bylo kolem čtyřiceti let. Měl našedlou a úzkou tvář a chladný, jakoby do dálky upřený pohled, jako kdyby se díval skrz mě. Nedbale se postavil do pozoru, prsty si přitom nervózně pohrával se švy svých kalhot.
„Ty rád zabíjíš, je to tak?" řekl jsem a naklonil jsem hlavu trochu na stranu. „Vsadím se, že než ses dal ke gardě, býval jsi lovcem."
„To jsem byl, pane," odpověděl pomalu. „Lovil jsem jeleny a jinou zvěř v horách. Pak za mnou přišli a řekli mi. že bych mohl střílet orky, kdybych chtěl. Zdálo se mi to lákavé."
„Tak jak ses dostal k tomu, že jsi začal střílet civilisty? zeptal jsem se ho, protože jsem chtěl slyšet ten příběh jeho vlastními slovy.
„Stáli mi v cestě, pane," odpověděl věcným tónem a drobným pokrčením ramen. „Neměli tam být."
„Kolik?" zeptal jsem se, přestože odpověď stála v záznamech. Chtěl jsem ho ale přimět k tomu, aby se rozpovídal. Tenhle chlap měl v sobě určitý potenciál.
„Nepamatuju si přesně, pane," odpověděl pomalu. „Řekl bych, že tentokrát jich bylo dvanáct, nebo tak nějak, myslím."
„Tentokrát?" zeptal jsem se překvapen jeho přiznáním. „Kolik civilistů jsi zastřelil?"
„Asi padesát hádám, pane, možná o něco víc." Přikývl, jako by si to v duchu ještě jednou přepočítal.
„Padesát?" zopakoval jsem nevěřícně. Dobře, takže můj počet mrtvých vypadá v porovnání s jeho jako plivnutí do moře. Ale já jsem alespoň plnil rozkazy. „Máš příliš lehký prst na spoušti, i na můj vkus."
„To je mi lito, pane," omluvil se a znovu lehce pokrčil rameny.
S úlevným povzdechem adept odhodil složku a vyklopýtal z cely ven. Následoval jsem ho.
„Tak kolik nám jich zbylo?" zeptal jsem se ho na cestě zpátky k výtahu. Podíval se na skrovný svazek papírů, který mu zbýval v rukách.
„Osm, poručíku. Zbylo osm lidi, které jste neodmítl," odpověděl mi unaveně a dokumenty mi podal.
„Budeš je ještě potřebovat," řekl jsem mu, a když jsem nastupoval do výtahu, vrazil jsem mu záznamy zpátky. „Ať Jsou všichni zítra po snídani připraveni v audienčním sále u informuj plukovníka, že se tam sejdeme. Jdu se teď trochu vyspat."

Mých osm ‚rekrutů' čekalo seřazených v sále. Stáli v pohovu s pohledy upřenými na mne. Všichni byli zvědaví, co se bude dít. Netrvalo dlouho a po vězení se rozneslo, že psychopat Kage obchází všechny vězně a nabízí nějaký způsob, jak se odsud dostat ven. Nic bližšího nikdo nevěděl. Jeden nebo dva před mým pohledem nervózně sklopili zrak. Pak se dveře rozletěly a do sálu vstoupil plukovník. Jako obvykle měl na sobě kompletní uniformu.

„Pozor!" zavelel jsem a všech osm vcelku pohotově zareagovalo. To byl jeden z důvodů, proč tu byli - pořád ještě v sobě měli nějaký smysl pro disciplínu.

„Tak co pro mě máte, Kagei?" zeptal se plukovník, prošel se před nastoupenými vězni a všem jim přitom pohlédl zpříma do očí.

Začali jsme zleva, s Moerckem. Byl vysoký, dobře stavěný, pohledný a chytrý. Světlé vlasy nosil ostříhané nakrátko, tvář měl čistě oholenou, očí jasné. Strnule stál v pozoru, aniž by přitom pohnul jediným svalem, pohled upřený přímo před sebe.

„Bývalý komisař Moerck, pane," představil jsem ho plukovníkovi, který přikývl, jako kdyby si na něco vzpomínal. „Trochu zvláštní případ, v tom se mnou určitě budete souhlasit. Komisař roty zvláštního nasazení. Moerck má opravdu příkladnou minulost. Školu Schola Progenium opustil s vynikajícími výsledky. Desetkrát se mu dostalo pochvaly za jeho statečné činy. Po pěti válečných taženích strávil tři roky výcvikem kadetů komisařů v jedné z poboček Scholy Progema Pak byl na vlastní žádost povolán zpět do vojska. Během nejrůznějších akci byl sedmkrát zraněn; třikrát odmítl nabídku čestného propuštění ze služby a návrat do výcvikového tábora. Vlastně je to nefalšovaný hrdina, pane."

„Pak mi připomeňte, proč se dostal do vojenského vězení, poručíku," opáčil Schaeffer zatrpkle.

„Komisař a jeho rota zvláštního nasazení se účastnili nočního přepadu, který byl součástí operace namířené proti vzbouřencům na planetě Seperia," odříkal jsem plukovníkovi detaily, které jsem se učil nazpaměť podstatnou část předešlé noci. „Akce byla dokonale úspěšná: nepřátelský tábor byl zničen, všichni nepřátelé zlikvidováni, žádní zajatci, přesně podle rozkazů. Problém byl, že šlo o špatný cíl. Nějaký kreslič map z ústředí si popletl souřadnice a náš hrdina vedl své muže do útoku na velitelský tábor Dvacáté páté jednotky těžkooděnců. Beze zbytku pobili celé hlavní velení. Beze ztrát, měl bych dodat," usmál jsem se na Moercka, který po celou dobu mého vyprávěni zůstával naprosto klidný. „Aby si zachránilo vlastní zadky, obvinilo ústředí celou rotu z nesplnění rozkazů a odsoudilo je k odvodu do trestaneckých legií. Pak jste přišel vy a nechal našeho hrdinu převézt sem. Skutečný omyl a pravděpodobně jediný nevinný muž v celém tomhle vězeni."

„Pak ho musíte nenávidět, Kagei," řekl plukovník a upřel na mě pátravý pohled,

„Jistě, pane," procedil jsem skrze sevřené rty.

„Tak proč jste ho vybral?" zeptal se a obrátil svou pozornost zpět k bývalému komisaři. „Jedná se snad o nějaký druh odplaty?"

„Vůbec ne, plukovníku," odpověděl jsem upřímně. „Tento muž bude plnit vaše rozkazy do posledního písmena, bez otázek. Jeho bojové zkušenosti, disciplína a víra jsou téměř absolutní. Je naprosto oddán Císaři a udělá vše pro to, aby naše mise byla úspěšná. Osobně ho nemůžu vystát, pane, v tom máte pravdu. Ale kdybych chtěl, aby mi někdo hlídal záda, pak by náš hrdina byl pro tenhle úkol ten nejlepší."

Plukovník jenom zavrčel a přešel k dalšímu muži v řadě. Ten byl malý a šlachovitý, hlavu měl holou jako koleno a na bradě mu rostl neuspořádaný vous. Budil tak dojem, jako kdyby mu někdo obrátil hlavu vzhůru nohama.

„Hans Iyle," řekl jsem s pohledem upřeným na lesklou lebku malého chlapíka, kterou přímo nad levým uchem zdobila zubatá jizva. „Dříve sloužil osm let v průzkumné četě. Je to nejlepší průzkumník, kterého jsem dokázal najít. Má zkušenosti z bojů v pouštních, lesních, pralesních a městských válečných zónách. Přesto bych řekl, že divočinu má ze všeho nejraději. Dezertoval v průběhu bojů na planetě Tabrak II - utekl, když měl hlídku. Osmnáct týdnů přežíval v planinách, než ho dostihli postupující armáda a on byl zatčen. Je vynalézavý a v praxi ukázal, že je iniciativní."

„Ještě nějaký jiný důvod pro jeho výběr?" zeptal se Schaeffer s drobným povytažením obočí. „Nechci, aby se v polovině mise znovu někdo pokusil o dezerci," dodal významně, přičemž měl na mysli mé nesčetné pokusy o útěk během naší společné mise.

„No, pane, protože nenávidí být zamčený v cele ještě víc než já a udělá všechno pro to, aby se odsud dostal," vysvětlil jsem mu. Měl jsem sice jisté pochybnosti, ale doufal jsem, že Iyle raději projde celou misí až do konce, než aby se znovu pokoušel přežít na vlastní pěst. Plukovníkovi jsem to samozřejmě nevykládal. Schaeffer znovu podrobil malého muže svému tvrdému pohledu a pokračoval dál.

„Tohle je Paulo Regis," představil jsem dalšího muže v řadě. V pase a tváři byl sice poněkud ochablý, ale jinak byl přibližně stejně vysoký a stejné postavy jako já. Měl bledou tvář a křivý nos. Byl nejnervóznější z celé skupiny. Pohledem přeskakoval z plukovníka na mne a v očích se mu přitom mísil strach se záblesky nenávisti.

„Sedm let seržant u dělostřelectva. Náš přítel Paulo má bohaté zkušeností s obléháním a bombardováním," pokračoval jsem, když plukovník přejel svýma ledově modrýma očima po Regisovi. „Byl přistižen při rabování v troskách hnízda Bathsheman na planetě Flander, a to i přes výslovný zákaz svého kapitána."

„Drancíř?" řekl plukovník s úšklebkem, oči stále upřené na trestance.

„Byl za to odsouzen k trestu smrti, a kdybyste se do toho nevložil, plukovníku, oběsili by ho," zdůraznil jsem. „Nejen to, byl podezřelý i z jiných věcí, mnohem horších než drancování a loupení. Je to vyvrhel, ale řekl bych, že se už poučil, jak je důležité poslouchat rozkazy." Regis zachrochtal jako prase a přikývl. Na Schaefferově tváři se mihl podrážděný výraz.

„Řekl jsem ti, že se můžeš hýbat, Regisi?" zařval jsem na vězně.

„N-ne, pane," vykoktal s panickou hrůzou v očích.

„Tak se ani nehni!" zavrčel jsem popuzen tím, jak mě v plukovníkových očích poškodil. Kdyby se to teď pokazilo, užívali bychom si všichni pohostinnosti téhle věže po zbytek svého života. To bylo něco, po čem jsem rozhodně

netoužil. Podíval jsem se na plukovníka, abych se pokusil odhadnout jeho reakci. Ten se ale už soustředil na dalšího vojáka.

„Tanya Stradinská, ostřelovač první třídy," oznámil jsem plukovníkovi, který si ženu prohlížel od hlavy k patě. Ve tváři se mu nepohnul jediný sval. Tanya nevypadala špatně, ale na druhou stranu jsem nemohl říct, že by to byla nějaká kráska. Měla černé, nakrátko sestřižené vlasy, světlehnědé oči, plné rty a vystouplé lícní kosti. Byla o několik palců menší než já. Svaly ale měla vypracované přesně tak, jak by člověk u vojáka očekával,

„Bezpochyby je nejlepším střelcem, jakého v tomhle vězení najdete, možná i v tomhle sektoru. Během devíti tet služby čtyři sta padesát šest doložených odstřelů. Vybojovala osmatřicet medailí pro nejlepšího plukovního a meziplukovního střelce. Taky byla třikrát vyznamenána za činy přesahující její povinnosti. Je tady za neuposlechnutí rozkazu střílet na nepřítele, čehož se před svým odsouzením vojenským soudem dopustila celkem čtyřikrát. Byla zapojena do toho nešťastného incidentu, během kterého se královské jesle na planetě Minos proměnily v hořící ruiny a v jehož průběhu bylo zabito dvacet dětí, včetně dědiců císařského komandéra. Během vyšetřování vedeného inkvizicí byla zbavena jakékoli viny, ale od té doby odmítala vystřelit na jiný než střílející terč. Nenechte se tím ale zmást a nemyslete si, že to vůči ní bylo tvrdé. Existuje podezření, že na jesle střílela záměrně."

„Nabízíte mi ostřelovače, který odmítá střílet?" zeptat se plukovník pochybovačně s jedním obočím povytaženým, „Nechápu vaše důvody, Kagei."

„No, pane, sám jste si musel myslet, že by vám mohla být k užitku, když jste ji nechat zařadit do své sbírky tady," poukázal jsem na zřejmý fakt. Tento argument, jehož logiku nebylo možné popřít, mi u plukovníka vysloužil přísný a zachmuřený pohled. „Kdyby nic jiného, ví toho o střílení víc než my dva dohromady. A má zkušenosti s výcvikem. V každém případě ji ale přiměju znovu začít střílet," dodal jsem a upřel jsem na Tanyu svůj nejtvrdší pohled.

Pochybovačný výraz z plukovníkovy tváře nezmizel. Několik sekund mě upřené pozoroval. Odhodlané jsem snášel jeho bedlivý pohled. Nakonec se na plukovníkově tváři opět objevila jeho obvyklá bezvýrazná maska a on přešel k dalšímu v řadě, k Lowdonovi Strellimu.

Pokud někdy nějaký muž vypadal úskočně a nedůvěryhodně, pak to byl Strelli. Hubený, takový ten typ samá ruka samá noha. Vypadal, jako kdyby ho v dětství násilím natahovali, Dokonce i jeho tvář byla protáhlá, se špičatou bradou a vysokým čelem, rozdělená úzkým nosem. Díval se na mě se zatnutými zuby a jeho pichlavá očka mě hodnotila. Snažil se odhadnout, co jsem vlastně zač,

„Tady Strelli je pilotem týmového člunu, pokud bychom ho někdy potřebovali," vysvětlil jsem plukovníkovi. „Původně je to pirát z důlních asteroidů Sanbaslian. Pilot Strelli si uvědomil svou chybu, když systém před osmi lety napadli orci. Až do válečného soudu sloužil jako pilot člunu a později na stíhacích letounech Hromový klín. V této době si vydobyl pověst esa mezi stíhacími piloty. Pak se ale nechal přespříliš unesl vzájemnou rivalitou mezi gardou a námořnictvem a vybombardoval pěší pluk, který patřil k útvaru Prvních v boji z planety Tethis. Plukovník Prvních v boji žádal, aby námořnictvo Strelliho vydalo do rukou jejich spravedlnosti. Následně by! shledán vinným a odsouzen k trestu smrti oběšením. Zachránil ho váš zásah."

Tentokrát plukovník nic neříkal, jenom Strelliho dlouho pozoroval svým tvrdým pohledem, jako kdyby se ho snažil očima přišpendlit ke zdi. Pilot se pod jeho intenzivním ledovým pohledem začal znepokojeně ošívat. Všiml jsem si, jaksi svými dlouhými prsty nervózně poklepává na stehna. Když ho plukovník takto pozoroval nějaký čas, začal Strelli pošilhávat po dveřích. Zdálo se, že je jenom otázkou času, kdy se pokusí o útěk, V tu chvíli se od něj plukovník odvrátil a pokračoval v obchůzce. Strelli po mně vrhl zvídavý pohled. Jeho předchozí domýšlivost byla rázem ta tam. Ignoroval jsem ho.

„Dále tu mám vojína Quidlona, původně Osmnáctý regiment Nové bašty který je tu pro svou neschopnost zkrotit svou zvědavost a vzít si k srdci varování nadřízených." První slovo, které mě při pohledu na Quidlona napadlo, bylo ‚kvádr'. Byl malý, se širokými rameny, hranatou čelistí a nízkým čelem. Dokonce i jeho uši byly téměř hranaté. Jak tam tak stál v pozoru, zcela nepohnutě, mohlo by vás snadno napadnout, že se jedná o hrubé dílo sochařského učedníka, který se zatím pořádně nenaučil ztvárnit jemnější detaily lidského těla.

„Vypadá to, že ho baví hrabat se v nejrůznějších strojích," pokračoval jsem rychle, když mne plukovník pobídl svým vyzývavým pohledem, a přestal jsem se zabývat podivným vzhledem tohoto vojáka. „Následovalo několik stížností od služebníků Adepta mechanika, ale tady Quidlon i přes pokárání vyššího důstojníka dál pokračoval v neautorizovaných úpravách zhraní a vozidel své tankové čety. Nakonec se jeho nadřízení naštvali, a protože se moudře nechtěli pouštět do sporů s technokněžími, obvinili ho ze subordinace."

„Proč jste nedbal výstrahy, které se vám dostalo?" zeptal se plukovník Quidlona. Bylo to poprvé, kdy některého věžně oslovil.

„Rád zjišťuji, jak věci fungují, pane. A ty úpravy, které jsem provedl, nikomu neuškodily. Stroje a zbraně pak fungovaly mnohem lépe," odpověděl voják rychle. Doslova ze sebe vychrlil vodopád slov, jako když pálíte poloautomatikou. „A proč si myslíte, že jste tady, vojáku?" pokračoval plukovník v otázkách.

„Myslíte teď, tady, v řadě s ostatními a s vámi a poručíkem, nebo ve vězení, pane?" Když jsme se poprvé setkali, byl jsem rychlostí jeho řeči ohromený. Brzy jsem ale zjistil, že tomu tak je proto, že tak rychle pracuje jeho mozek. Bohužel to mělo ten neblahý efekt, že tento velice chytrý muž vypadal jako hlupák. Dokázal jsem si představit, proč asi bylo jeho nadání ostatními, kteří si tento fakt pravděpodobně vůbec neuvědomovali, přehlíženo.

„Teď, v této místnosti," odpověděl plukovník. „S těmito ostatními vězni."

„No, pane, nejsem si jistý, proč přesně tady jsem. Ale podle toho, co jsem slyšel, a podle mého včerejšího rozhovoru tady s poručíkem bych se odvážil hádat, že vám mohu být nějak užitečný, pane, protože jsem dobrý opravář," vychrlil ze sebe Quidlon s pohledem upřeným na Schaeffera.

„Možná ano," souhlasil plukovník a popošel k dalšímu vězni v řadě.

„Nemám představu, pod kterým kamenem jste tohohle chlapa našel," řekl jsem, zatímco si dotyčného trestance prohlížel. Ten člověk se zdál být ve všech směrech naprosto nezajímavý, Průměrná výška, průměrná postava, tmavě hnědé vlasy, šedé oči, bezvýrazná tvář. Jeho záznamy byly také podivně krátké a údaje v nich obsažené byly dost neurčité. 1 přesto to však bylo zajímavé čtení. Vlastně zajímavý poslech, abych byl přesný, ale o to tady nejde.

„Oynas Trost, bývalý expert na sabotáže a terorismus," oznámil jsem Schaefferově.

„Pořád jsem expert," zavrčel Trost.

„Dovolil jsem ti otevřít hubu?" okřikl jsem ho, tvář na dva centimetry od jeho. Naše pohledy se setkaly a vzápětí mi po zádech přeběhl mráz. Jeho oči byly mrtvé. Mám tím na mysli. že byly naprosto bez výrazu, jako kdyby byly namalované. Pochopil jsem, že kdybych se dostal pod palbu nebo ležel na zemi v tratolišti krve, klidně by kolem mne prošel, aniž by nu věnoval jediný pohled.

„Vyzkoušej mě. Ukážu ti, jak vypadá chladnokrevnost," zašeptal jsem mu do ucha, když se mi podařilo získat zpátky svůj klid.

„Toho si pamatuji," prohlásil plukovník, odstrčil mě stranou a postavil se přímo před Prosta. „Toho si pamatuji velice dobře. Tajný agent Officia sabatora. Pravděpodobně má na svědomí víc lidí než všichni ostatní v téhle věži dohromady, včetně vás a mne, Kagei. Vzpomínám si, že udělat chybu a otrávil tři admirály i s jejich rodinami."

Trošt se mě stále snažil přimět uhnout pohledem. Neustoupil jsem mu ale ani o jediný centimetr. Kdybych teď dal najevo svou slabost, čekala by mě později opravdu těžká práce s prosazováním autority.

„Kdo je ten poslední?" zeptal se plukovník a ukázat na posledního muže v řadě.

„Tohle je Picter Stroniberg, polní chirurg Dvacáté první coporanské obrněné jednotky, pane," řekl jsem a odtrhl pohled od Trosta. Stroniberg byl vyzáblý muž s tmavou pokožkou, řidnoucími vlasy a nervózním tikem v pravém oku. Upíral na plukovníka unavené, krví podlité oči. „Když se účastnil válečného tažení na planetě Filíus Sekunda, stal se závislým na nějaké zvláštní směsi povzbuzujících prostředků a léků na tlumení bolesti, kterou si sám připravoval. Nejenom že to mělo podstatný vliv na jeho výkon a ztrácel pětkrát víc pacientů, než kolik jich zachránil, ale začal svou směs distribuovat mezi vojáky oplátkou za různé protislužby a peníze."

„A vy zastáváte názor, že nám jeho odborné znalosti budou při misi užitečné?" řekl plukovník uštěpačně. „Vypadá jako chodící mrtvola. Nesvěřil bych mu ani otevření skleničky s léky, a už vůbec bych ho nesnesl ve své blízkosti se železem na vypalování rány."

„Je tady už tři roky, plukovníku, a kvůli své dlouhodobé závislosti nemůže v noci spát déle než čtyři hodiny," vysvětloval jsem. „Nicméně poslední rok pracoval jako vězeňský doktor, k plné spokojenosti ředitele."

„Hmm, ještě uvidíme," zabručel plukovník a šlehl po mně pohledem.

Sepnul ruce za zády, na místě se otočil a přešel do středu místnosti, kde se obrátil čelem ke svým .rekrutům. Postavil jsem se po jeho levicí, kousek zpátky. Plukovník si několikrát seřazené trestance prohlédl, přičemž v duchu zvažoval jejich jednotlivé přednosti. Nebyl jsem si jistý, jestli soudí je, či mne za jejich výběr.

„Váš výběr se zdá být uspokojivý, Kagei," řekl mi potichu, aniž by se na mě podíval. „Uvidíme ale, kterým z nich se podaří složit závěrečnou zkoušku, a kterým ne."

„Závěrečnou zkoušku, pane?" zeptal jsem se ustaraně. Ať jsem o tom přemýšlel sebevíc, nenapadalo mne, co má plukovník na mysli.

„Jmenuji se Schaeffer," zaduněl místností jeho silný hlas. „Jsem velícím důstojníkem Třináctého trestanecké legie—" letmo po mně vrhl pohled „—kterou někteří z vás už možná znají pod přezdívkou Poslední šance. Byl jsem to já, kdo vás přivedl do téhle věznice a teď tu před vámi stojím, abych vám nabídl možnost výběru. Potřebuji vojáky, bojovníky, jako jste vy, pro nebezpečnou misi. Je pravděpodobné, že mnozí z vás, možná dokonce všichni, nepřežijí. Budete podrobeni tomu nejtvrdšímu výcviku, jaký poručík Kage dokáže vymyslet. A já od vás očekávám naprostou poslušnost. Na oplátku za vaši oddanost úspěchu této mise vám nabízím naprosté zproštění trestu za činy, ze kterých jste byli usvědčeni. Pokud přežijete, budete moci vést takové životy, jaké si sami budete přát. Pokud nepřežijete, budete omilostněni posmrtně, takže vaše duše budou očištěny od všech hříchů a budou se moci připojit k Císaři. Pamatujte, že život, který nestrávíte ve službách Císaři, je životem dvojnásobní promrhaným, v tomto i příštím světě. Rovněž vám připomínám, že jste všichni do jednoho složili přísahu loajality a oddanosti Císaři a Impériu, které mu slouží, a já vám znovu nabízím možnost dostát své přísaze."

Podíval jsem se na něho. Stál tam vzpřímené, s rukama lehce sepnutýma za zády. Neviděl jsem mu do tváře, ale dobiv jsem si vybavoval chvíli před více než třemi lety, kdy měl podobný proslov ke mně a téměř čtyřem tisícům dalších trestanců. Nebyl to stejný proslov, ale dobře jsem si výraz jeho obličeje vybavoval. Čišela z něj důvěra a upřímnost, jeho modré oči zářily hrdostí. On opravdu věřil, že je tady proto, aby spasil naše duše před zatracením. A možná tomu tak opravdu bylo. Můj starý přítel Franx tomu rozhodně věřil. A po tom, čím jsem v řadách Poslední šance prošel, jsem si byl sám zatraceně jistý, že si nějaké to vykoupení zasloužím. „Moercku," řekl s pohledem upřeným na bývalého komisaře. „Hlásíš se dobrovolně do této mise?"

„Ano, pane!" zahřímal oslovený v odpověď. Před očima se mi mihla představa, jak kráčí mezi kulkami a laserovými paprsky s hlasem nahrazujícím vojákům shromážděným kolem něho zvuk polnice. „Považuji za čest a privilegium moci znovu sloužit Císaři."

„Iyle," zvolal plukovník. „Hlásíš se dobrovolně do této mile?"

„Pokud to znamená dostat se pryč z cely, pak ano, hlásím," Odpověděl průzkumník s energickým přikývnutím, „Regisi, hlásíš se dobrovolné do této mise?" zeptal se plukovník seržanta od dělostřelectva. Regis se váhavé rozhlédl kolem sebe a pak se podíval na plukovníka. „Nechci zemřít," zamumlal se sklopenýma očima, „Radši bych zůstal tady, pane."

Všiml jsem si, jak plukovník ztuhl. Jako kdyby Regis právě urazil jeho matku nebo co.

„Nabízím ti tvou poslední šanci, Regisi," řekl Schaeffer tichým hlasem, což bylo neklamným znamením jeho hněvu. „Hlásíš se dobrovolně do této mise?"

„Táhněte si třeba do pekel, vy parchanti," odpověděl Regis, Jeho sklíčenost náhle vystřídal vztek. Vrhl se po laserové pistoli za plukovníkovým opaskem. „Nikam s váma nepůjdu, šílenci, všechny vás zabiju!"

Schaeffer vykročil naproti dráze jeho pohybu a dlaní mu zasadil prudký úder na bradu, takže ho jedinou ranou srazil na zem. Regis se vyhrabal na nohy a ohnal se po plukovníkovi.

Byl jsem ale rychlejší a zasadil mu ostrou ránu do nosu. Kolem se rozstříkla krev a Regis se v ladné piruetě opět poroučel k zemi.

„To slyším opravdu nerad," řekl plukovník vážně. Regisův útok ho nechával naprosto chladným. „Tím, že ses odmítl dobrovolní přidat, jsi mně a Císaři dokázal, že už nadále nejsi oddaným a prospěšným služebníkem. Tvá přítomnost v tomto zařízení pozbyla opodstatnění. Z moci svěřené mi coby velícímu důstojníkovi císařského soudnictví tvůj rozsudek k doživotnímu žaláři ruším." Na Regisově tváři se objevil úsměv. Když plukovník rozepnul klopu na pouzdru své laserové pistole, úsměv vystřídal výraz čiré hrůzy. „Tímto tě odsuzuji k trestu smrti, který bude vykonán okamžitě. Poručíku Kagei, konejte svou povinnost."

Vytáhl pistoli a podal mi ji. Byl to zvláštní pocit, vnímat její váhu ve své ruce, cítit čerstvý olej na střelné zbraně. Bylo to poprvé po několika měsících, co jsem znovu držel v ruce zbraň. Její váha byla uklidňující.

„Nehýbej se a bude to rychlé," řekl jsem Regisovi a zamířil mu na hlavu. Regis ale vyskočil na nohy a rozběhl se ke dveřím vedoucím ze sálu. Vrhl jsem se za ním, když tu do průběhu akce zasáhl Trost a srazil prchajícího k zemi, Regis se snažil vymanit z Trostova sevření; oba se divoce váleli po zemi a zasypávali se navzájem krátkými, tvrdými údery. Doběhl jsem k nim a přiložil hlaveň pistole k Regisové čelu. Muž rázem znehybněl. Odstrčil jsem Trosta stranou a svou těžkou botou jsem Regisovi šlápl na krk a přimáčkl ho k zemi. Chvíli se zmítal, přičemž mě nepřestával zahrnovat výhrůžkami a nadávkami, pak ale pochopil svou situaci a přestal se bránit. Po tváři mu začaty stékat slzy a v rozkroku jeho šedých kalhot se objevila tmavá, zvětšující se skvrna.

„Přijmi svůj trest jako voják," zasyčel jsem na něho zhnusený jeho chováním a namířil mu pistoli na levé oko. Stačilo jednou jemně zmáčknout kohoutek. Praskot laserového paprsku se zvonivě odrazil od stěn sálu. Regisovi hlava vybuchla a potřísnila nohavice mých kalhot krví a kousky kostí. Ustoupil jsem a podíval se na ostatní. Z pistole v mé ruce vycházel drobný pramínek kouře. Quidion vypadal vyděšeně, Strelli se divoce šklebil, Moerck pořád stál v pozoru s pohledem upřeným přímo před sebe. Ostatní mě pozorovali bez jakýchkoli známek emocí. Smrt pro ně nebyla ničím novým. To je dobře. Byl jsem s, totiž jistý, že než bude tato mise u konce, poznají ji ještě mnohem blíže.

Vrátil jsem plukovníkovi jeho pistoli a okřikl jsem ostatní aby se opět seřadili. Plukovník pak pokračoval dál, jako kdyby se vůbec nic nestalo. Jednoho po druhém se ptal, zda se hodlají dobrovolně přihlásit do jeho mise.

Všichni řekli ano.

Obyvatel místnosti přihodil do ohně další poleno a z plamenů praskajících v ohništi se zvedl oblak jisker. Zimomřivě si za-mnul ruce a vrátil se zpět ke svému nízkému koženému křeslu, které stálo poblíž krbu. Byl to hubený muž se zakalenýma očima a tmavými vlasy sčesanými dozadu. Jeho tvář zdobila dokonale zastřižená bradka. Na sobě měl těžkou košili bez límce z tmavě modré vlny, utaženou kolem krku zlatou šňůrou, se kterou si, jak tam tak seděl a Cekal, pohrával. Dlouhé nohy v kalhotách ze stejného materiálu jako košile měl pohodlně natažené před sebe. Se zájmem se rozhlížel po rudě lakovaném obložení stěn a policích na knihy, které dosahovaly až ke stropu a táhly se podél jedné ze stěn v délce několika metru. Na krbové římse stály hodiny, vyřezávané ze slonoviny nebo kosti, jejichž pravidelný tikot se překrýval s praskáním ohně. Obrátil pozornost zpět ke knihám. Vstal a pomalu prošel podél polic, aby si je prohlédl blíže. Prsty přejížděl po jejich hřbetech. Hlavu měl přitom nakloněnou na stranu, aby si mohl snáze přečíst jejich názvy.

V tu chvíli se dveře za jeho zády s cvaknutím západky otevřely. Otočil se a s úsměvem se pozdravil se svým hostitelem. Druhý muž byl mnohem starší. Pokožka jeho tváře byla pomačkaná jako pergamen, ale jeho pohled byl jasný. Z vlasů mu zbývalo už jen několik bílých pramenů a při chůzi se musel opírat o hůl.

„Gestimore, jak dlouho jsme se neviděli," řekl mladší muž. přistoupil ke starci a afektovaně mu položil ruku na rameno.

„Dlouho," odpověděl Gestimor stručně. Jeho hlas byl pevný a silný. „Obávám se, že jsme se oba dva více věnovali svým povinnostem než našemu přátelství."

„Muselo tomu tak být," řekl návštěvník věcně a pomohl starci posadit se do křesla. „Pojď, sedni si a promluvíme si."

Mladší z obou mužů si přinesl od pracovního stolu židli s rovným opěradlem a posadil se naproti Gestimorovi, sepjal ruce a lokty si opřel o kolena.

„Vypadáš ještě starší, než jsem si představoval," poznamenal smutně.

„Ano, Lucie, jsem starý," souhlasil Gestimor a pomalu přitom pokýval hlavou. „Ale pořád mi ještě zbývá několik let Císařovy přízně a má mysl je stejně bystrá jako vždy." Pro názornost si poklepal na spánek.

„Proč se tomu podvoluješ? Sám přece dobře víš, že existují způsoby, jimiž by bylo možné tvé stárnutí zpomalit," zeptal se Lucius.

„Býti smrtelný je lidské," odpověděl stárnoucí muž filozoficky. „Vzpírat se tomuto faktu znamená pomýšlet na nesmrtelnost, která přináleží pouze samotnému požehnanému Císaři. Toho a daru Temných sil se musíme vyvarovat. Popírat svou smrtelnost by se rovnalo popírání mé lidskosti a všeho, pro co jsem bojoval, abych ochránil ostatní."

Oba muži zůstali chvíli sedět v naprosté tichosti, příjemné tichosti umožněné mnoha lety důvěrné známosti. Mlčení nakonec přerušil Gestimor, Odvrátil pohled od plamenů v krbu i podíval se na Lucia,

„Nepřekonal jsi sedm sektorů, aby ses mě zeptal na moje zdraví," poznamenal s vážným výrazem ve tváři.
„Dostal jsi data, která jsem ti poslal?" zeptal se Lucius a upřel se o opěradlo židle. Nasadil přitom věcný výraz.
„Ano, dostal, a říkám ti, že si zahráváš s ohněm," odpověděl Gestimor vážně. „Dostane se ti však veškeré podpory, kterou ode mne budeš požadovat."
„Spíš než cokoli jiného potřebuji radu, starý příteli," vysvětlil Lucius. „Máš pravdu, ten podnik je velice riskantní, ale potenciální odměna je toho rizika hodna. Přesto bych však uvítal poněkud významnější jistoty, než jaké mám v současnosti k dispozici. Možná budu muset jednat rychle, rázně a rozhodně. A nejsem si jistý, zda se mí muži dokážou mých plánů plně zhostit."
„Ach, to je jednoduché," odmítl Gestimor starosti svého přítele mávnutím žilnaté ruky. „Využij starých přísah, ještě jednou povolej bratrstvo do služby."
„K takovým věcem by se nemělo přistupovat tak svévolně," opáčil Lucius obezřele. „Bratrstvo lze povolat pouze ve výjimečných případech. Kromě toho, mými zbraněmi jsou lsti a úklady, jako obvykle."
„Budeš-li potřebovat jejich pomoc, nebude už na intriky a podvody zbývat čas," opáčil Gestimor a podrbal se rukou na své holé hlavě. „Vezmi s sebou jen jednoho bratra. Jenom pro jistotu; jak jsi řekl."
„Zvážím tvou radu," řekl Lucius zamyšleně s pohledem upřeným do ohně, kde se před jeho očima odehrávaly výjevy z dávno minulých bitev.

TŘI
VA VŘÍNY SLÁVY

+ Cíl je neinformovaný a postupuje bez
rozmýšlení. Máme jejich naprostou důvěru. +

+ Nepodceňujte je. Nesmí se dozvědět o našich plánech. +

„VÁŠ DODATEČNÝ VÝCVIK začíná právě teď," oznámil nám plukovník, když jsme se naloďovali na palubu raketoplánu; jak jsme kráčeli po můstku, byla přistávací plošina pod námi bičována divokými poryvy větru. „Poručík Kage mne bude v mé nepřítomnosti plně zastupovat. Budete dělat přesně to, co vám řekne. Vaše životy budou zcela záviset na dodržování disciplíny a osvojení si všeho, co se můžete vzájemně naučit."
Vnitřní vybavení raketoplánu bylo lepší, než na jaké jsem býval zvyklý. Místo dlouhých dřevených lavic byla v hlavním oddělení jednotlivá sedadla - šest řad po třech sedadlech po obou stranách uličky. Všechna byla polstrovaná a kožená, vybavená opěrkami hlavy měkkými jako polštáře a silnými bezpečnostními popruhy s pozlacenými přezkami a sponami. Tento člun očividně sloužil k přepravě mnohem významnějších služebníků Impéria, než jsme byli my. Nicméně pro danou chvíli patřil nám, a tak jsem se usadil do jednoho ze sedadel v poslední řadě a vychutnával si ten pocit, který mi po pěti měsících, kdy jsem byl přikován ke zdi, připadal obzvláště příjemný. K mému nemalému překvapení si plukovník přisedl vedle mě.
„Chápete svou pozici, Kagei?" zeptal se a upevnil si bezpečnostní pásy.
„Myslím že ano, pane," odpověděl jsem po chvilce přemýšlení. „Mám tuhle sbírku šmejdů přeměnit v bojové družstvo." „Měl jsem na mysli, že já nabízím pouze jedinou poslední šanci," řekl Schaeffer. „Vy jste ji už promarnil Tentokrát vás žádná milost nečeká."
V podstatě jsem něco podobného očekával. Nemohu ale popřít, že se mě přesto dotklo, když mi to plukovník řekl takto bez obalu. Takže je to tady. Už žádná milost. Nic kromě smrti nemůže ukončit můj boj.
Moje vlastní reakce mne trochu překvapila: zůstával jsem podivně klidný. Cítit jsem se zvláštně odtrženě, jako kdyby kontrolu nad mým životem převzal někdo jiný. Je to zvláštní pocit a je těžké ho popsat. Celý svůj život jsem vlastně bojoval. Bojoval jsem, abych unikl z úlů na planetě Olympas. Z dlouhé chvíle jsem bojoval na Stygiu a nakonec jsem skončil v Poslední šanci. Dva a půl roku jsem bojoval, abych unikl plukovníkovi a smrti, o které jsem byl přesvědčený, že ji pro mě bezesporu chystá. Bojoval jsem s pocitem viny a depresí z toho, že jsem jako jediný přežil pád Coritanora. A prohrál jsem. Posledních šest měsíců jsem bojoval, abych se dostal pryč z vězeni, bojoval jsem proti stupňujícímu se šílenství, které ve mně všechny ty bitvy vyvolávaly.
Začínal jsem si uvědomovat, že nepřestanu bojovat, ani když budu volný. Neuměl jsem, neznal jsem nic jiného. Můžete tomu říkat můj osud, mé předurčení, pokud chcete. Možná je součásti Císařova plánu, abych bojoval, dokud nezemřu. Možná mu nic jiného nabídnout nemohu.
Zarazilo mne, že jsem na to nepřišel dříve. Proto jsem tady, proto si mě plukovník vybral a proto jsem přežil, zatímco tisíce ostatních zemřely. Já bojuji. Je to můj úděl. Kdybych dostal příležitost, možná bych to dokázal změnit, ale plukovník se postaral, aby k tomu nikdy nedošlo. Dva a půl roku nepřetržitého krveprolévání. To on mne vytvořil. Teď jsem opravdu jeho typ vyvrhela.
„Rozumím, pane," řekl jsem a podíval jsem se na něho, jak si tak klidně sedí vedle mne. Ach ano, dobře rozumím, co ze mě udělal. Jak jsem říkal, kdybych dostal příležitost, možná bych se dokázal změnit, ale mou poslední šancí bylo udržet se naživu, ne vrátit se do normálního života. Díky Schaefferovi pro mne zbýval jedině tenhle druh existence, žádný jiný.
„Dobře," odpověděl stručně a opřel se do sedadla.
„Ještě něco, plukovníku?" procedil jsem skrze zatnuté zuby. Podíval se na mne koutkem oka. „Nenávidím vás za to, co

jste mi provedl. A jednoho dne vás zabiju."

„Ale ne dnes, Kagei, odpověděl mi s krutým úsměvem. "Ne dnes."

„Ne, pane, dnes ne," souhlasil jsem a rovněž se opřel. Zavřel Jsem oči, a když jsem upadal do spánku, představoval jsem si, jak se mé ruce svírají kolem jeho krku.

Začátek denního cyklu oznámilo rozsvícení světelných pruhů v mém pokojí. Vyskočil jsem z postele a rychle se oblékl do své nové uniformy. Otevřel jsem dveře, které spojovaly můj pokoj s noclehárnou mužstva. Většina z nich ještě spala; jenom Stroniberg se podíval mým směrem, když jsem vešel dovnitř.

„Koukejte vstávat, vy líní, tlustí, všiví parchanti!" řval jsem na ně, zatímco jsem procházel místností a kopal jsem do jejích postelí. „Mají z vás být vojáci, ne mimina!"

„Chcípni, vojáčku," zavrčel Strelli; pružně vyskočil ze svého kavalce a dopadl na nohy do uličky přede mnou. „Můžeš si myslet, že to tu máš na povel, protože to řekl plukovník, ale dotkni se mě a já tě na místě zabiju."

Za svými zády jsem zaslechl Trosta. Trochu jsem se pootočil a udělal krok zpátky, abych viděl jak na něho, tak na pilota. „V tomhle jsem zajedno s námořníkem," řekl Trost drsným hlasem a jeho mrtvé oči se setkaly s mými. „Víš, kolik lidí jsem zabil. S radostí tě bez mrknutí oka zařadím na svůj seznam."

Neříkal jsem nic a snažil se tvářit netečně. Podíval jsem se po ostatních. Moerck mě ignoroval a zády ke mně si oblékal vězeňský pracovní oděv. Tanya seděla na okraji postele a houpala nohama. Nebyla na straně těch dvou, ale nemohl jsem počítat ani s tím, že by na mou obranu byť jen hnula prstem. Quidlon se tvářil trochu zmateně. Pohledem přeskakoval ze mě na Strelliho a Trosta, jak se snažil odhadnout, na čí stranu je výhodnější se přidat. Jestli má trochu rozumu, rozhodne se pro mě. Iyle klidně ležel na své posteli s rukama za hlavou. Nepřítomně hleděl do stropu a předstíral, že se nic neděje. Nakonec jsem se podíval znovu na Strelliho. „Řekl bych, že je tady třeba trocha disciplíny," řekl jsem mu a založil jsem si ruce na prsou.

„A jak to chceš řešit?" vysmíval se mi. „Nasadíš nám límce s výbušninou?"

„To nebude potřeba," odpověděl jsem mu potichu. Usmál se, zlomek sekundy předtím, než se mu ve tváři ocitla moje pěst, vyrazila mu zub a srazila ho na postel za jeho zády. Rychle jako blesk jsem se otočil k Trostovi; jeho výraz se vzápětí změnil v grimasu prudké bolesti, když jsem ho nakopl do slabin a on se zhroutil k zemi.

„Mohli jste si vybrat jednodušší způsob," oznámil jsem jim všem, zatímco se Trost svíjel na podlaze a Strelli se zvedl z postele, na kterou jsem ho předtím srazil, a odklidil se do bezpečné vzdálenosti ode mne. „Teď jste členy Poslední šance. To znamená, že jste ta nejhorší sebranka v galaxii. Taky to znamená, že si brzy budete přát, abyste byli mrtví, A znamená to, že když se mi postavíte, roztrhám vás na kusy a to, co z vás zbude. spláchnu do hajzlu. A jestli si někdo z vás myslí, že mě dokáže zabít, tak ať to klidně zkusí. Ale ať to udělá pořádně, protože jestli to já přežiju, on ne."

„Co to je?" zeptal jsem se Stroniberga a přidržel jsem mu nůž těsně před obličejem. Nastal první den výcviku na palubě lodi Vavříny slávy. Byla to dobrá loď a nebylo pochyb o tom, že měla sloužil jednotkám zvláštního nasazení. Plukovník mi řekl, že na její palubě je všechno, co bych si mohl přát. Právě jsme se nacházeli v jednom z bojových oddělení. Loď jich měla celkem čtrnáct a každé z nich bylo vybaveno tak, aby představovalo jinou válečnou zónu. O jejich údržbu se starala celá armáda technokněží. Na lodi byla pralesní zóna, městská zóna, noční zóna, střelnice, výcvikové kvadranty, dokonce i pláž. Nic takového jsem ještě nikdy neviděl, takže jsem byl docela zvědavý na to, jak bude prales na vesmírné lodi vypadat. Stromy z prken? Nejlepší na celé lodi byla zbrojnice, s jejímž arzenálem by se dalo zničit celé úlové město. Už jsem se nemohl dočkat, až se mi všechny ty druhy nejrůznějších smrtonosných zbraní konečně dostanou do rukou. Ale to přijde na řadu později; prozatím jsme měli začít se základy.

„To je nůž," odpověděl s přihlouplým výrazem ve tváři. „Jakou mám hodnost, vojíne Stronibergu?" vyštěkl jsem na něho.

„Jste poručík. Chci říct, jste poručík, pane," opravil se rychle.

„To už je lepší," řekl jsem, ustoupil o krok a znovu jsem před ním zamával nožem. „Co je to?"

„To je nůž, pane!" odříkal řízně.

„Špatně!" zařval jsem. „Co to je?"

„Nerozumím, pane..." odpověděl váhavě a rozhlédl se po ostatních. Byli jsme v oddělení, které představovalo obyčejnou cvičební halu. V podstatě to byl široký otevřený prostor umožňující výcvik boje muž proti muži, běh, šplhání po provaze a podobné aktivity. Stálí jsme uprostřed sálu, ostatní kolem mne vytvořili kruh. Zvedl jsem nůž nad hlavu a pohledem přelétl celé své mužstvo.

„Můžete mi někdo říct, co to je?" zeptal jsem se znovu a otáčel nožem mezi prsty,

„Je to obyčejný bojový nůž vzor Cervates, pane," ozval se Quidlon. „Standardní výzbroj pro boj zblízka u většiny jednotek Imperiální gardy a pochází z kovářské planety Cervates."

„Opravdu, chytráku?" zeptal jsem se a podíval se na nůž s ironizujícím úžasem. „Řekl bych, že bys mi dokázal o tomhle noži povědět hodně zajímavého, nemám pravdu?"

„O tomhle konkrétním noži, nebo o tomhle typu nože?" Upřesňoval nevinně.

„Cože?" vyjekl jsem překvapeně. „U Císařovy krve, moc přemýšlíš, Quidlone."

Chvíli mi trvalo, než jsem si opět dokázal uspořádat myšlenky. Zavřel jsem oči a snažil se vypudit Quidlona ze své mysli. Zhluboka jsem se nadechl, otevřel oči a rozhlédl se kolem sebe. Někteří z mé jednotky si mezi sebou vyměňovali pohledy. Trost se tvářil znuděně, ruce založené na prsou, pohled obrácený ke stropu.

„To, co držím ve své ruce, není nůž," vyštěkl jsem na ně. Můj hlas se ostře odrážel od přepážek výcvikového prostoru.

„V ruce držím zbraň. Jediným účelem zbraně je způsobit zranění nebo smrt. Tím myslím smrt člověka."

Začali mě pozorovat s větším zájmem, zvědaví, kam vlastně mířím.

„Hej, Troste, jaký je účel zbraně?" křikl jsem na sabotéra, který stále beze zájmu zevloval po hale.

„Hmm?" podíval se na mě. „Jediným účelem zbraně je způsobit zranění nebo smrt. Pane." Jeho hlas byl prost jakýchkoli emocí, stejně jako výraz jeho tváře.

„Co je tady tak zatraceně zajímavého, že si to zasluhuje větší pozornost než já, vojíne Troste?" zařval jsem, odhodil jsem nůž a postavil se přímo před něho. „Nudím tě snad. Troste?"

„Počítal jsem, kolik termálních nálož bych potřeboval, abych se dostal skrz jednu z těch přepážek," odpověděl, když se mi konečně podíval do očí.

„Destruktor každým coulem, co?" řekl jsem. Zlomyslně se na mě usmál. Má pěst ho zasáhla do brady dřív, než si vůbec uvědomil, že jsem se rozmáchl, a poslala ho do kolen. Další ránu se pokusil vykrýt napřaženou rukou, ale já jsem ho chytil oběma rukama za zápěstí, zapáčil jsem dopředu a srazil ho obličejem na podlahu. Jednou nohou jsem mu přišlápl rameno a zkroutil jsem mu ruku. Klouby mu praskaly jako korek. Trost skrze zatnuté zuby bolestivé zasténal. „Tvoje termální nálože ti teď moc nepomůžou, co, destruktore? Zkus teď nastražit jednu ze svých bomb."

Pustil jsem ho a Trostova vykloubená paže dopadla bezvládně na podlahu. S pomocí zdravé ruky se zvedl na kolena. Jeho pohled by dokázal vraždit.

„Stronibergu, ošetři ho," poručil jsem chirurgovi a ukázal jsem na klečícího Trosta, který se držel za poraněné rameno a s tváří zkroucenou bolestí lapal po dechu.

„Bude to bolel," varoval medik, pevně chytil Trosta za paži a s hlasitým křupnutím ji nasadil zpátky na místo. Trost vykřikl bolesti.

„Všichni budete tomu, co říkám, věnovat plnou pozornost, rozumíte?" zeptal jsem se jich a jednoho po druhém jsem probodl pohledem. Stroniberg pomohl Trostovi postavit se na nohy dovedl ho zpátky na jeho místo v kruhu. „Je mi úplně jedno, jestli přežijete, nebo ne, to mi klidně můžete věřit. Ale já přežít chci, a to znamená, že musím spoléhat na takové šupáky, jako jste vy. Nedělejte si žádné iluze. Jestli se někdo z nás nebude plukovníkovi líbit, nechá nás pravděpodobně všechny postřílet A začne od začátku. Takže se zařiďte podle toho. Poslouchejte mě a všichni přežijeme. Ignorujte mne a všichni do jednoho zemřeme."

Iyle zvedl ruku. Kývnutím hlavy jsem mu dal svolení promluvit.

„Kdo u všech rohatých jste, pane?" zeptal se.

„Jsem člověk, kterého plukovník protáhl tuctem pekel a který přežil," odpověděl jsem pomalu a gestem jsem naznačil ostatním, aby se seřadili přede mnou a já se po nich nemusel neustále rozhlížet. „Jsem člověk, který plukovníkovi pomohl zbít tři miliony lidí. Jsem jediný, který to přežil, zatímco čtyři tisíce ostatních zůstalo na bitevním poli. Zabíjel jsem lidi ve spánku. Střílel jsem je, páral nožem, škrtil, holýma rukama jsem je ubíjel k smrti. Bojoval jsem s tyranidy a orky, prošel jsem vyprahlými pouštěmi i zmrzlými pustinami. Šestkrát jsem se těsně vyhnul smrti. Mí vlastní muži se mě několikrát pokusili zabít. Bojoval jsem s příšerami, o jejichž existenci nemáte ani tušeni. A zabil jsem je."

Všechno, co jsem řekl, byla pravda a oni to při pohledu do mých očí poznali. Dokonce i Trost, který poprvé dal najevo nějaké známky pocitů, náznak respektu.

„Ale na ničem z toho nezáleží," pokračoval jsem, zatímco jsem přecházel podél řady sem a tam a zkoumavě si prohlížel tváře svých mužů, „Jsem poručík Kage, váš výcvikový důstojník. Budu si s vámi dělat, co se mi bude chtít a kdy se mi bude chtít, a v celé široké Císařové galaxii neexistuje nic, co byste mohli udělat nebo říci, abyste tomu zabránili. Čeká vás ta nejhorší, ale opravdu nejhorší část vašeho života. A, jak řekl plukovník, pokud chcete dostat milost, pokud se chcete dožít jejího udělení a odejít odsud jako svobodní lidé, pak budete pozorně poslouchat, co vám říkám, a budete dělat přesně to, co vám přikážu. Jestli se mi jediný z vás někdy postaví, pošlu vás k čertu všechny."

Záměrně jsem nechal svá slova vyznít. Zvedl jsem svůj nůž a vydal se směrem k protilehlému konci haly. V duchu jsem se usmíval. Kdysi jsem si říkal, že nebýt té mé prokleté povahy, byl bych skvělým výcvikovým instruktorem. Teď jsem tady a mou jedinou zbraní je právě ta moje prokletá povaha. Ta spolu s vědomím, že můj život závisí na tom, jestli dokážu přetvořit tyhle hlupáky k plukovníkově spokojeností.

Ohlédl jsem se přes rameno a slyšel jsem, jak mezi sebou diskutují. K tomu, aby vytvořili bojový tým, zbývá ještě dlouhá cesta, ale jejich společná nenávist vůči mé osobě je stmelí. Tak jsem to ostatně plánoval. U mě to docela fungovalo. Můj odpor vůči plukovníkovi a všemu, co zosobňoval, mi dodával odhodlání přežít. Byl jsem připravený nechat je vylámat si na mně zuby, ukázat jim, jak slabí ve skutečnosti jsou. Byl jsem připravený je zlomit a znovu dát dohromady. A abych byl upřímný, hodlal jsem si z toho užít každou minutu. Proč? Protože kromě skutečné bitvy je tohle jediná věc, ze které se ještě mohu ve svém životě těšit.

Stál jsem tam, pohrával si s nožem a pozoroval jsem je. Všichni to byli zkušení vojáci a všichni si o sobě mysleli, že jsou výjimeční. To ale byla pouhá iluze. Viděl jsem muže, kteří byli v bitvě poprvé a prošlí jí se ctí, zatímco staří a ostřílení mazáci přišli o krk nebo skončili jako zlomené lidské trosky. Délka služby nehrála žádnou roli. Nezajímalo mne, jak dobu si myslí, že jsou, ani čeho se domnívají, že jsou schopni. Viděl jsem muže, kteří se dostali na samou hranici své příčetnosti a odolnosti. Byl jsem jedním z nich. Plukovník mi řekl, že mám dva měsíce na to, abych na nich zapracoval. Dva měsíce. abych z nich udělal údernou jednotku, se kterou on bude ochoten vydat se do bitvy.

A to je na tom to zvláštní. Proč plukovník svěřil tenhle úkol mně? Proč mě nechal spolu s ostatními trčet ve věznicí, odkud si mne, až to uznat za vhodné, vyzvedl, jako starý meč předávaný z otce na syna? Tenhle trend započal nejspíš v okamžiku, kdy mi posledně svěřil velení, tenkrát před misí na Falešnou naději a hrůzami, které nám tam uchystal rostlinný bůh. Plánoval snad něco takového i tentokrát? Nepochyboval jsem, že moc dobře věděl, že pokud přežiju napadení Coritanora, budu pro něho bojovat znovu. Skutečnost, že po mně sáhl tak brzy, to potvrzovala.

V duchu jsem si uštědřil facku. Všechno tohle přemýšlení a rozvažování bylo důsledkem mého pobytu ve vězení. Teď nebyl čas postávat a rozjímat. Čekala mne práce. Uvědomil jsem si, že sám budu rovněž znovu potřebovat vycvičit.

Šest měsíců pobytu v cele možná zdokonalilo mé filozofické nadání, ale zcela jistě otupilo mou bojovou pohotovost. Vykročil jsem zpátky ke skupince svých vojáku a ledabyle jsem si přitom přehazoval nůž z ruky do ruky.

„Jaký je úkol vojáka?" křikl jsem na ně. Odpovědi mi bylo krčení ramen a kroucení hlavou.

„Poslouchat rozkazy a bojovat za Císaře, pane?" řekl Iyle rukou rozpačitě zvednutou, jako když se hlásí ostýchavé děcko.

„Skoro ses trefil," souhlasil jsem, podíval se na nůž ve své ruce a pak zpátky na ně. „Úkolem vojáka je zabíjet pro Císaře. Každý blázen může bojoval, ale opravdový voják zabíjí. Zabíjí všechny, k jejichž zabití dostane rozkaz, V bitvách se nevyhrává bojováním, ale vražděním. Nepřítel, který s vámi může bojovat, nepředstavuje žádný problém. Protivník, který vás může zabít, to už je hrozba. Kdo z vás si myslí, že je voják?"

„Zabil jsem víc lidí, než se dá spočítat. Pane," řekl Trost vystoupil z řady. „Podle toho, co jste řekl, jsem tedy voják."

„Jak jsi je zabil?" zeptal jsem se a roztočil jsem nůž na špičce svého ukazováčku. „Zabil jsi některé z nich nožem?"

„Ne, nikdy jsem nikoho nemusel zabít nožem," připustil. „Používám výbušniny, plyn a jed. Kdybych se musel pustit do je muž proti muži, znamenalo by to, že jsem byl odhalen moje mise selhala. Žádná z mých misí nikdy neselhala."

„Jsem si jistý, že se ti tři admirálové cítili poctěni, když umírali," ušklíbl jsem se.

„Mise byla dokončena. Několik mrtvých navíc se obvykle toleruje," konstatoval Trost chladně.

Obrátil jsem se ke Strellimu a ukázal na něj špičkou nože. „Co ty, jsi voják, letče?" zeptal jsem se. Otevřel ústa, aby mi odpověděl. Ve stejnou chvíli jsem se rozmáchl a hodil; nůž projel chodidlem Trostovy levé nohy a přišpendlil ho k zemi. Trost zařval a svalil se jako pytel brambor. Oběma rukama nůž vytáhl a upustil ho do krvavé louže, která se vytvořila na podlaze. „Ještě jednou mě zapomeneš oslovit ‚pane' a provedu s tebou něco mnohem horšího!" zavrčel jsem.

„No, Strelli?" zeptal jsem se pak a obrátil jsem pozornost zpátky k pilotovi, „Jsi voják?"

„Podle vaší definice ne, pane," odpověděl mi s pohledem upřeným nu Trosta, který si rukama svíral propíchnutou nohu. „Mám na kontě jen několik člunů a stíhaček, nikdy jsem s nepřítelem nebojoval tváří v tvář."

„Chceš, aby se teď z tebe stal voják, letče?" vyzval jsem ho.

„Ne s vámi, pane," usmál se arogantně. „Rozsekal byste mě na kusy."

„To máš pravdu," ujistil jsem ho se zlověstným úsměvem.

„Pane?" slyšel jsem Stronibergův hlas zprava. Neotočil jsem se, dobře jsem věděl, na co se chce zeptat.

„Bez mého svolení nebude nikdo ošetřen," řekl jsem mu s pohledem stále upřeným na Strelliho, Zaslechl jsem zavrčeni a dusot nohou. Rychle jsem se otočil doleva. Trost se ohnal nožem po mém obličeji. Jeho ránu se mi ale podařilo odrazit hřbetem levého předloktí. Využil jsem toho, že jsem ho na okamžik vyvedl z rovnováhy, a silné jsem ho nakopl ze strany do levého kolena, podlomil mu tak nohu a znovu ho srazil k zemi.

„Než bych se o něco takového pokusil znovu, počkal bych si, až vás naučím, jak správně zacházet s nožem," řekl jsem mu a vytrhl mu nůž ze zakrvácených prstů. Ostatní na mě mlčky zírali. Přesněji řečeno, na mou ruku. Z konečků mých prstů kapaly na vyleštěnou dřevěnou podlahu kapky krve. Zkontroloval jsem ránu. Nebylo to nic vážného, čepel nože mi odřízla jet slabou vrstvu kůže. „Jestli během dalších měsíců neuvidíš víc krve, pak to bude znamenat, že jsem byl na tebe příliš mírný," řekl jsem mu s úsměvem. „Pro dnešek dost teorie. Teď vám ukážu, jak používá nůž opravdový voják."

Zbytek týdne jsem strávil tím, že jsem je učil boji s nožem. Opravdovému boji s nožem, jak jsem se tomu naučil v úlu, včetně všech zákeřných triků, které jsem v dobách svého neradostného mládí okoukal. Všem nám na tělech přibylo pár šrámů a podlitin. Před koncem pracovního dne jsem ale nikomu na ošetřovnu odejít nedovolil. Každé ráno po snídani jsem k nim měl kázání, ve kterém jsem jim vysvětloval, co to znamená být vojákem. Jednou jsem mluvil o poslouchání rozkazů. Jindy o sladkosti vítězství. Vyprávěl jsem jim o týmové práci a důvěře. Jindy jsem je poučil o využití strachu jako zbraně.

Má školení neměla žádný konkrétní cíl. Prostě jsem mluvil 0 tom, co mě napadlo předešlou noc, když jsem ležel na svém malém lůžku v důstojnické místnosti sousedící s noclehárnou mužstva. Všechno to byly věci, o nichž jsem z vlastních zkušeností věděl, že jsou správné. Najít vhodná slova, kterými bych jim je dokázal vysvětlit, však bývalo složité. Jak můžu učit něco, co mám prostě v sobě?

Nepochyboval jsem o tom, že to, co jsem jim potřeboval říci, bylo stejně důležité jako boj s nožem, střelba, způsob pře-žití v divočině, maskovací techniky, polní navigace a všechny ty ostatní věci, které vám mohou nalít do hlavy. Jen se mi to ještě nepodařilo přesně zformulovat. Na konci prvního týdne jsem seděl na svém kavalci a pokoušel jsem se vyjasnit si to, snažil jsem se určit, co přesně potřebují vědět, pokud mají přežít. V té malé místnosti, kde nebylo nic než lůžko a malá skříňka, jsem si připadal, jako kdybych jenom vyměnil jednu za celu zajmou. Skrze dveře, které mne spojovaly s noclehárnou mužstva, ke mě doléhal smích a já jsem cítil, jak se mě zmocňuje sklíčenost. Tentokrát jsem nebyl jedním z nich. Jsem důstojník, a to nejenom svou hodností. Nemůžu si s nimi sednout a probírat různé historky. Oni nejsou mí přátelé.

Seděl jsem se svěšenou hlavou a jako ještě nikdy jsem zatoužil, aby Gappo nebo Franx byli naživu. Nebo ještě lépe. aby z Lorii nebyla jen dávno rozfoukaná hromádka popela na planetě Typhos Prime. Všechno mi to připadalo neskutečné, jako kdyby to byl jenom nějaký sen, ze kterého jsem se právě probudil a z něhož mi v hlavě uvízly jen jednotlivé útržky. Proč jsem přežil právě já? Co to je, co mohu předat ostatním, aby snad dokázali také přežít?

Odpověď na mé otázky přišla tak náhle, až jsem sebou trhl Narovnal jsem se tak zprudka, že jsem málem narazil hlavou do zdi. Bylo to víc než jen pouhé odhodlání, víc než jen rutina a štěstí. Na osud můžete rovnou zapomenout, celou dobu jsem na to šel ze špatného konce. Otázka nebyla, proč jsem přežil já, ale proč nepřežili ti ostatní. Oni si to ve skutečnosti nepřáli. Ne tolik jako já. Nikdy jsem nebyl přesvědčený o tom, že opravdu zemřu. Nikdy jsem opravdu

nevěřil, že mě někdo zabije. Snad až na tyranidy, ale ani těm se to nepovedlo.

Císař pomáhá těm, kteří si dokážou pomoci sami, říká jedno staré pořekadlo. Všechno, čemu jsem se snažil porozumět, do sebe začalo zapadat. Tady nešlo o sestavení týmu, výcvik vojáků, předání dovedností a zkušeností. Šlo o to vštípit jim všem stejně nezvratnou důvěru v sebe samé, jakou jsem měl já. Zdálo se mi, že tahle noc je nocí prozření a odhalení. V tu chvíli jsem si totiž také uvědomil, jak je možné, že plukovník může bez jediného škrábnutí procházet těmi nejkrvavějšími bitvami po celé galaxii. Jeho víra v sebe samého je ještě silnější než moje. Chrání ho skoro jako štít. Jediným problémem zůstávalo, jak se mi podaří ostatní přimět k tomu, aby si vytvořili své vlastní štíty, aby byli přesvědčeni, že jsou neporazitelní?

V hlavě se mi pomalu začínal rodit plán.

Druhého dne ráno jsem se objevil v jídelně s hromadou šedých a černých uniforem v náruči. Zatímco ostatní ulehli v noci do svých postelí, já jsem se vydal se zvláštním požadavkem do výstrojních skladů. Hala samotná byla přibližně třicet metrů dlouhá a patnáct široká. Uvnitř bylo podélně ve dvou řadách uspořádáno šest širokých stolů. Holé a nenatřené kovové stěny byly umyty a vyleštěny - výsledek včerejší práce týmu, po jejímž dokončení jsem jim konečně dovolil se navečeřet.

No, disciplína není jenom o tom zachovat si chladnou hlavu pod palbou nebo poslouchat rozkazy. Patří k tomu i schopnost vykonávat nudnou a odpornou práci, a přesto zůstat ve střehu. V tom se stráž od umývání jídelny příliš neliší.

„Vztyk!" zavelel jsem. Všichni se zvedli a postavili se v pohovu za svá místa na dlouhé lavici.

„Dnes ráno vám chci ukázat něco jiného," oznámil jsem a položil jsem uniformy na stůl. „Opravdoví vojáci se z vás nestanou, dokud nebudete uvažovat jako opravdoví vojáci. Jako opravdoví vojáci nebudete uvažovat, dokud nepochopíte, co to znamená být opravdový voják. Nikdy nepochopíte, co to znamená být opravdový voják, dokud si o sobě budete myslet, že jste něco jiného. Logickým závěrem tedy je, že se z vás nikdy opravdoví vojáci nestanou, dokud si sami o sobě budete myslet, že jimi nejste."

Hleděli na mne s ohromenými výrazy. Neočekával jsem, že by mi porozuměli. Sám jsem to pochopil až minulou noc. Podíval jsem se na jmenovku našitou na náprsní kapse první uniformy.

„Kdo jsi?" zeptal jsem se a ukázal na Stradinskou.

„Tanya Stradinská, pane!" odpověděla mi a postavila se do pozoru.

„Ne, to nejsi," řekl jsem jí a zavrtěl jsem hlavou. Zvedl jsem horní uniformu. „Kdo jsi?" Než odpověděla, na chvíli se myslela,

„Vojín Stradinská, Třináctá trestanecká legie, Poslední šance, pane!" odpověděla mi s triumfálním pohledem. „Dobrý pokus, ale pořád to není ono," řekl jsem a rozhlédl jsem se po ostatních. „Opravdoví vojáci nevědí, kdo jsou, podle svého jména. Ty," řekl jsem a ukázal na Moercka. „Jak opravdový voják ví, kdo je?"

„Na to neznám odpověď, pane!" vychrlil ze sebe a rovněž se postavil do pozoru.

„Může mi tady někdo říct, jak opravdový voják pozná, kdo je?" Zatímco jsem mluvil, rozhlížel jsem se kolem sebe.

„Když pochopí, jaké je jeho úloha v plánech Císaře, poručíku Kagei!" zaburácel za mnou hromový hlas. Všichni se okamžitě postavili do pozoru. Plukovník popošel dopředu, postavit se vedle mě a podíval se přes mé rameno na uniformy položené na stole. „Mám pravdu, poručíku Kagei?"

„Ano, plukovníku, máte," řekl jsem. Naše pohledy se setkaly. Na okamžik mi pevně hleděl do oči, pak souhlasně přikývl.

„Pokračujte, poručíku Kagei," řekl mi a o několik kroků ustoupil. Snažil jsem se na jeho přítomnost nemyslet. V duchu jsem si přehrál poslední minutu, abych mohl pokračovat podle osnovy, jejíž příprava mí předešlé noci nahradila spánek.

„Opravdový voják neví, kým je, ani podle svého jména nebo podle toho, odkud je, ani podle toho, za koho bojuje," pokračoval jsem a předem připravená slova se mi znovu začala vybavovat. Na zátylku jsem cítil plukovníkův pohled a vyschlo, mi v krku. Zakryl jsem svou dočasnou indispozici tím, že jsem pokynul Tanye, aby přišla ke mně. „Opravdový voják ví, kdo je, podle toho, co dělá."

Otočil jsem se ke Stradinské a podal jsem jí uniformu.

„Ty nejsi Tanya Stradinská, nejsi ani vojín Stradinská," řekl jsem jí. „Kdo jsi?"

„Já pořád nevím, pane," odpověděla omluvně a rozhlédla se po ostatních se žádosti o pomoc. Možná ale jenom pro podporu.

„Co stojí na tvé jmenovce?" zeptal jsem se přívětivě a ukázal jsem na uniformu v jejích nikách.

„Stoji tam ‚ostřelovač', pane," odpověděla, když se na uniformu podívala pozorněji.

„Kdo jsi?" zeptal jsem se jí znovu pevným hlasem.

„Ostřelovač, pane?" odpověděla váhavě.

„Proč se ptáš mě?" opáčil jsem opovržlivě. „Znám tě snad lépe než ty sama?"

Chvíli stála a střídavě hleděla na mne a na uniformu ve svých rukou. Její ústa se sevřela a pohled ztvrdl, když pochopila prostou pravdu.

„Jsem ostřelovač, pane!" V jejím hlase byla patrná hořkost. Její nové jméno jí bylo připomínkou viny, kterou cítila.

„Vrať se na svoje místo, Ostřelovači," přikázal jsem a zvedl jsem další uniformu. Jednoho po druhém jsem je zavolal k sobě, předal jim uniformy a poslal jsem je zpátky. Když byli všichni zase na svých místech, s novými uniformami v náručích, postavil jsem se na druhou stranu stolu. Koutkem oka jsem viděl plukovníka. Stál tam a všechno bedlivě pozoroval. Pečlivě nás přitom všechny studoval.

„Zahlaste se!" zavelel jsem a podíval se na Strelliho, který stál na levém konci řady.

„Pilot, pane!" vykřikl.

„Destruktor, pane!" zvolal Trost, který byl další v řadě,
„Ostřelovač, pane," zopakovala Stradinská.
„Hrdina, pane!" ozval se Moerckův dunivý hlas vycvičený z přehlídek.
„Mozek, pane!" To byl Quidlon.
„Oko, pane!" pokračoval Iyle.
„Felčar, pane!" zakončil vyvolávání jmen Stroniberg.
„Od téhle chvíle to jsou vaše jména," řekl jsem jim ostře. „Budete ta jména používat pořád. Kdykoli někdo vysloví vaše jméno, budete na něj slyšet a budete vědět, kým opravdu jste, Jestli někdo na tohle pravidlo zapomene, budete všichni potrestáni. Je to jasné?"
„Ano, pane!" odpověděli sborově.
Právě jsem se je chystal propustit, aby se mohli připravit na ranní výcvik, když mne přerušil plukovníkův dotaz,
„Jak se jmenujete vy?" zeptal se.
„Jak... jak já se jmenuju, pane?" zeptal jsem se zaražený jeho dotazem. Otočil jsem se a podíval se mu zpříma do očí. „Pro sebe jsem ještě žádné jméno nevymyslel." Zdálo se, že se na okamžik zamyslel. Pak se koutek jeho úst zvedl v tom nejnepatrnějším náznaku úsměvu.
„Vy jste Poslední šance," řekl a kývl hlavou. Když jídelnu opouštěl ještě se na mě přes rameno ohlédl. „Očekávám, že vás příště uvidím ve správné uniformě."

Výcvik probíhal vytrvale další dva týdny, během kterých jsem pracoval na fyzičce členů jednotky Poslední šance a jejich dovednostech. Skoro už se z toho stala rutina. Proto jsem v polovině druhého týdne promluvil s lodními důstojníky a zařídil jsem změnu osvětlení pro střídání noci a dne. Někdy náš pracovní den trval dvacet hodin, po němž následovalo jen několik málo hodin spánku. Jindy jsem je nechal odpočívat půl dne, než jsem je opět vyburcoval. Přesto mi ale stále dělala starosti jejich bdělost a ostražitost; potřeboval jsem, aby byli ostří jako břitva, až dorazíme tam, kam máme namířeno. Připravil jsem proto pro ně takové malé cvičení, abych si je otestoval.
Přibližně uprostřed jednadvacáté noci jsem se vkradl do jejich noclehárny. Místností se rozléhalo těžké oddechování a tiché chrápání vojáků unavených po celodenním výcviku v plné výstroji. V ruce jsem měl malé proužky papíru, které se používají k identifikaci mrtvol a na které jsem napsal: Byl jsi zabit ve spánku. První lůžko v řadě patřilo Trostovi, který na něm ležel schoulený do klubíčka, obličejem ke zdi. Rukama pevně svíral svou deku. Sotva oddechoval. Nahnul jsem se nad něj a první proužek papíru jsem mu položil na polštář vedle hlavy. Na posteli nad ním ležel na zádech natažený Stroniberg. Deku měl staženou do pasu, ústa otevřená, jednotlivé nádechy oddělovalo pískání nosem. Proužek papíru jsem mu položil na krk. Podobným způsobem jsem v tlumeném nočním osvětlení obešel všechna lůžka. Zbýval mi už jenom Moerck, když mne čísi zamumlání přimrazilo k zemi. Zůstal jsem nepohnutě stát a se zadrženým dechem se snažil identifikovat, odkud ten zvuk přichází. Ozýval se po mé levici. Opatrně jsem se vydal k jeho zdroji. Byla to Stradinská. která něco mumlala ze spaní. Neklidně sebou házela na posteli, zcela ponořená do svých snů.
Když jsem se ubezpečil, že opravdu spí, přikradl jsem se zpátky k Mocrekovi a vsunul mu proužek pod přikrývku. Pak jsem se posadil ke dveřím do místnosti, zády se opřel o zeď a čekal jsem na ráno.
Bylo to příliš snadné, a to mi dělalo starosti. Musel jsem vymyslet, jak je potrestat, aby přestali být tak lehkovážní. Na druhou stranu jsem na ně ale nemohl být přehnaně tvrdý. Koho by napadlo držet hlídku na palubě vlastní kosmické lodi? Něco krátkého a ostrého by mělo stačit. Pokud by se ale z toho nepoučili, musel by následovat mnohem těžší trest.
Seděl jsem na zemi a pozoroval je. Byli tak tiší. Tak zranitelní. Dva a půl roku strávených v jedné cele se stovkami vrahů, zlodějů a násilníků mě naučilo lehkému spánku. Naslouchal jsem jejich pomalému oddechování a představoval jsem si, jak by jim do plic probublávala krev, kdybych byl opravdový nepřítel, Stradinská krátce zalapala po dechu a pak se přetočila na druhý bok. Odfiltroval jsem jednotlivé ruchy: dýchání, Tanyino mumlání, Stronibergovo lehké chrápání, a zaposlouchal jsem se do zvuků lodě kolem sebe. Stěny jemně vibrovaly; pod podlahou vedlo energetické potrubí, jímž proudila plazma. Slyšel jsem tlumený rachot vzdálených strojů. Slyšel jsem i hluk, který dělala stráž držící hlídku na chodbě za dveřmi, její těžké boty dunící po kovové podlaze. Všude kolem panoval klid, který byl na kilometry vzdálen od hřmění granátů, rachotu střelby a výbuchů bomb, na které jsem byl zvyklý. Abych se udržel vzhůru, koncentroval jsem se na jednotlivé zvuky a vytvářel si z nich melodii, kterou mi přehrávala samotná loď.
Jako první se probudil Stroniberg. Jeho nespavost způsobená vysazením drogy ho vytrhla ze spánku několik hodin před půlnocí. Ve tmě jsem pozoroval, jak se na posteli posadil a zarazil ho lístek, který mu přistál v klínů. Sebral ho, nastavil světlu ztlumených osvětlovacích koulí nad svou hlavou a chvíli se snažil zjistit, co to vlastně je. Pak sundal nohy z postele a posadil se na její okraj. Ani jsem se nepohnul, jen jsem ho tiše pozoroval. Přesto si mě musel všimnout, protože se najednou zprudka otočil mým směrem, s výrazem strachu ve tváří. Položil jsem si prst na ústa, abych mu naznačil, že má zůstat zticha. Pak jsem ukázal na jeho postel. Pochopil a s lístkem zmačkaným v jedné ruce si opět lehl.
Ostatní se probudili, až když se světla na konci osmihodinového spánkového cyklu váhavě rozblikala do denního jasu. Jeden po druhém se probouzeli buď se zmatenými výkřiky, nebo se jenom nechápavě škrábali na hlavě nad umrlčími visačkami,
„Vztyk!" zavelel jsem a sám vyskočil na nohy. Všichni seskočili nebo se svalili ze svých postelí a postavili se u nich do pozoru.
„Takže teď vedu jednotku mrtvol," řekl jsem jim opovržlivě, když jsem procházel uličkou mezi palandami. „No, v tom případě je celá naše mise ztracená, nemám pravdu?"
Nikdo z nich neodpověděl, jenom hleděli přímo před sebe, aby se vyhnuli mému pohledu, když jsem je míjel. Otočil

jsem se a úmyslně pomalu, abych tak prodloužil úzkostlivé očekávání a zvýšil jejich strach, jsem se vydal zpátky. Zastavil jsem se u dveří do mé místnosti. S rukama sepnutýma za zády jsem se na místě otočil tváří ke své jednotce.

„Příště místo papíru použiju nůž," vyštěkl jsem a myslel jsem to vážně. „A nebudu se dvakrát rozmýšlet, jestli vás mám podříznout, nebo ne. Co se týče vašeho výkonu z této noci, řeknu vám jenom tolik: všichni jste mrtvoly. A mrtvoly nepotřebují jíst, takže dnes budete bez jídla a dostanete jenom nutný příděl vody. Máte někdo nějaké otázky?"

Tanya vystoupila o krok vpřed.

„Ano, Ostřelovači?" řekl jsem.

„Byl jste tady v noci, pane?" zeptala se ustaraně.

„Skoro celou noc, Ostřelovači," odpověděl jsem jí s úsměvem. „Trápí té to? Nevěříš snad svému výcvikovému veliteli, Ostřelovači?"

„Věřím svému výcvikovému veliteli, Poslední šance!" řekla rychle.

„Pak jsi idiot, Ostřelovači," zařval jsem a zamířil jsem k ní. Když jsem se zastavil těsně u ní, poděšeně zamrkala. „V celé temné Císařově galaxii není nikdo, komu bych věřil. A ze všeho nejmíň bych věřil sobě. Nejsem tady proto, abych k vám byl laskavý, Ostřelovači. Nejsem tu, abych se o vás staral." Rozhlédl jsem se po ostatních a rozkřičel jsem se na ně: „Jsem tady proto, abych zajistil, že až přijde váš čas, budete schopni se postarat sami o sebe, o mne i o zbytek své jednotky!" Obrátil jsem se zpátky k Stradinské. „Klidně tě jen tak pro zábavu přelomím v půli, Ostřelovači, takže mi nikdy nevěř, pokud ti to sám neřeknu. Je ti to jasné?"

„Ne, Poslední šance, není," odpověděl Quidlon a vystoupil z řady. „Jestli vám nemůžeme věřil, tak jak vám pak máme věřil, když nám to přikážete. Co když nám budete lhát?"

„Přesně tak, Mozku," řekl jsem mu s úsměvem. „Teď se všichni padejte umýt. Místo snídaně budete ve zbrojnici nacvičovat údržbu zbraní. Já se k vám přidám v obvyklém čase. A teď doufám, že v důstojnické jídelně ještě zbylo nějaké čerstvé maso, na kterém si budu moct pochutnat."

Rozešli se a začali se připravovat na nový den. Otočil jsem se k odchodu, když tu mě něco napadlo, „A ještě něco," řekl jsem. Všichni okamžitě přerušili práci. „Jestli se někomu z vás podaří mi podsunout jednu z těch visaček, dostane ode mne jeden den volna. Jestli ale bude jeho pokus neúspěšný, zůstane celý den bez jídla. To je fér, ne?"

„Ano, Poslední šance!" odpověděli mi unisono.

„Dobře. Za chvíli se uvidíme," oznámil jsem jim a začal jsem si pískat veselou melodii, kterou mě před několika lety naučil Pohl, Nebudu vás zatěžovat jejím oplzlým textem, snad postačí, když řeknu, že se jmenuje Pět oběšencových dcer.

Následující dva dny všichni vypadali naprosto vyčerpaně. Pokud vím, tak se nikdo z nich pořádně nevyspal. Vsadil bych se, měli nepříjemné sny, v kterých jsem se kradl kolem jejich postele s nožem v ruce. Dobře, o to koneckonců šlo. Ráno jsem slyšel, jak se domlouvají na držení noční hlídky. To by mohlo být zajímavé, když vezmete v úvahu proměnlivé délky nocí, které jsem si vyžádal. Rozhodl jsem se nechat je týden v klidu, než se znovu o něco pokusím. Alespoň se ukáže, jestli jsou schopni držet hlídku noc co noc, nebo jestli se znovu nechají ukolébat falešným pocitem bezpečí.

Řekl jsem si, že nastal čas na týmový výcvik. Po snídani čtyřiadvacátého dne jsem svůj oddíl odvedl do tréninkové haly číslo šest. S sebou jsme měli plnou výstroj; chystali jsme se tu strávit několik příštích dnů, aniž bychom halu opustili. Všem jsem rozdal laserové pistole, standardní vybavení Imperiální gardy, nože, po stovce nábojů, potravinové příděly, polní láhve, přikrývky a všechny ostatní nezbytnosti. Rozdal jsem jim také nové uniformy s klasickým hnědozeleným maskovacím vzorem. Na těchto uniformách už nebyly jmenovky, které by jim připomínaly, kým jsou. V tomto bodě zatím nikdo neselhal. Ale já jsem trpělivý. Pomalu začínali být unavení. Vyčerpaní nepravidelným spánkem a mým každodenním řevem, který je hnal stále dál a nedopřával jim chvíle oddechu.

Bylo to pro jejich vlastní dobro. Pokud by neobstáli ve výcviku, jak by pro Císaře mohli obstát ve skutečném boji? Jak jsem řekl, jejich minulost pro mne nic neznamenala, žádný z jejich předchozích úspěchů nehrál žádnou roli. Tady a během následující mise měli plukovníkovi dokázat, kdo vlastně jsou A mně také. Obětoval jsem na ně spoustu energie.

I pro mě to někdy byla únavná práce. Přesto ale pochybuji. že by kdy ocenili úsilí, které jsem v jejich zájmu vynakládal.

Když se to tak vezme, začínal jsem se za ně cítit zodpovědný, což se mi ještě nikdy v životě nestalo. Neustále jsem si opakoval, že jestli se nechají zabít, jestli selžou a naše mise vybouchne jako poplašná světlice, bude to jenom jejich chyba Ale uvnitř jsem věděl, že to není pravda. Pokud jsem snad něco opomněl, něco vypustil, jestli jsem něco pokládal za samozřejmé nebo jsem nebyl dost tvrdý, pak selžou kvůli mně jak oni, tak v důsledku toho i plukovník,

Teď jsme ledy byli ustrojeni v plné polní a kráčeli jsme směrem k výcvikové hale. Prošli jsme několika vzduchovými uzávěry monitorovanými technokněžími v bílých hábitech, jejichž úkolem je udržovat stabilní prostředí uvnitř jednotlivých hal. Nakonec se před námi otevřela obrovská dvoukřídlá brána a my jsme vešli dovnitř.

Bylo to úžasné. Na jedné straně vrat byla podlaha z kovového roštu, na druhé straně vedly schody rovnou do krajiny s do fialky se táhnoucími kopci a poli. Několik stovek metrů vlevo ode mě jsem si všiml malé, prefabrikované zemědělské usedlosti. Z jejího komína stoupal k obloze líně kouř. Sešli jsme po schodech na trávu a začali jsme se rozhlížet jako nováčci V nevěstinci. Vrata se za námi s kovovým řinčením zavřela.

Usoudil jsem, že stěny haly musí být pomalované, protože zemědělská krajina se rozprostírala, kam až oko dohlédlo. Nad našimi hlavami zdobily modrou oblohu malé nadýchané mráčky. Nevěřícně jsem zamrkal, když jsem si všiml, že mraky po stropě opravdu plují,

„Poslední šance.," zašeptal bázlivě Iyle. „Kouzla Strojového boha."

Pohled upíral někam za mě. Otočil jsem se, abych se podíval na co tak zírá. Vrata i schody zmizely. Za námi se, stejně

jako ve všech ostatních směrech, táhly do dáli kopce. Za nimi jsem rozeznával nachové svahy nějakého pohoří, na jehož vrcholcích se bělal sníh. Vojáci si začali něco nedůvěřivě mumlat a snažili se skrýt před otevřenou oblohou nad svými hlavami.

„Ano, kouzla. Ta nejmocnější technomagie," souhlasil jsem potichu, ohromený a trochu vylekaný původem našeho okolí.

„To je neuvěřitelné..." řekl užasle Quidlon, padl na kolena a zabořil prsty do trávy, „vypadá jako opravdová. A dokonce tak voní."

Musel jsem mu dát za pravdu. V hale to vonělo jako na nějaké zemědělské planetě. Zleva dokonce foukal slabý vánek. Čerstvý vzduch na lodi, kde prakticky všechno nepřetržitě cykluje skrze obrovské čističe. Vzduch je miliónkrát a miliónkrát vydýchaný, až je téměř těžký svým stářím. Poté co mi plukovník řekl, že podobných lodí je v celém námořnictvu jenom pár tuctů. jsem očekával něco zvláštního. Nic mě ale nemohlo připravit na takové výstřednosti. Znovu se ukázalo, jak vlivné kontakty plukovník má.

„Taky je skutečná," řekl jsem zlověstně a po zádech mi přeběhl nepřirozený strach. „Řekl bych, že ji tady vypěstovali technokněží."

Hlas někde uvnitř mé hlavy ale namítl, že to není pravda. Na palubě lodí nejsou ani stromy, ani louky. Lodě jsou vybaveny stroji a zbraněmi a jsou z kovu, ne půdy. Vtom se odněkud, jakoby ze vzduchu, ozval čísi hlas a celou iluzi pokazil.

„Tady dozorčí důstojník Campbell," oznámil nám andělský hlas. „Váš výcvik ve výcvikové hale číslo šest bude monitorovat technokněz Almarex. Pokud se s ním budete potřebovat spojit, nalaďte své komunikátory na palubní frekvenci třiasedmdesát. Pokud si budete přát odejít, vraťte se na toto místo a vyšlete signál na palubní frekvenci čtyřiasedmdesát. Jo a měl bych vás varovat. Naše regulátory klimatu hlásí po většinu noci dešťové srážky, takže si postavte dobrý tábor. Hodně štěstí ve vašem výcviku."

„Dešťové srážky," zasmála se Tanya nervózně. „My zmokneme na palubě lodi? Tak to jsem ještě nezažila."

„Není tu ale žádná fauna," poznamenal Quidlon, rozhlížeje se kolem sebe.

„Žádná co, Mozku?" zeptal se Trost, který seděl na svém batohu a přehazoval si granát z ruky do ruky.

„Žádná fauna," zopakoval Quidlon a podíval se na oblohu.

„Mozek tím chce říct, že tady nejsou žádná zvířata," vysvětlil Stroniberg a posadil se vedle bývalého sabotéra. „Žádní ptáci, žádná zvířata, žádný hmyz. Jenom vegetace."

„Proč to neřekne rovnou!" stěžoval si Trost, vytrhl ze země hrst trávy a prosel ji mezi prsty.

„Tak dost toho snění s otevřenýma očima v ráji," okřikl jsem je. „Čeká nás tady práce, ne odpočinek. Pilote, ty máš mapu, podívej se, kde jsme."

Strelli si sundal batoh a začal se jim probírat a hledat mapu, kterou mi předal jeden z technokněžích, když jsme procházeli přístupovým tunelem do haly.

„U Císařovy krve, Pilote," obořil se na něho Iyle, vytrhl mu batoh z rukou a vysypal jeho obsah na zem. Našel mapu a zamával jí Strellimu pod nosem. „K čemu ti zatraceně je mapa, kterou nemůžeš najít?"

„Dobře, tak se teď o ni starej ty, Oko," odsekl mu Strelli začal si ukládat věci zpátky do batohu.

„Mapu má na starosti Pilot," řekl jsem jim, vytrhl jsem mapu Iylemu a podal ji Strellimu.

„Ale proč, Poslední šance?" zeptal se Iyle. „Byl jsem přece v rozvědce. Dokážu se orientovat v mapě třeba i poslepu."

„Právě proto se to nepotřebuješ učit, ty pitomý zorkasynu!" Okřikl jsem ho a strčil jsem do něj tak prudce, až upadl na záda, Rozhlédl jsem se po ostatních. „A proto má tady Pilot mapu na starosti! Kdo jiný bude vědět, co má dělat, až Oko zabijou?"

„Nechtěl jste říct, kdyby mě zabili, Poslední šance?" zeptal se Iyle. Otočil jsem se k němu a kopl ho do prsou, až se znovu svalil na zem.

„S tvým přístupem, Oko, to není ‚jestli', ale ‚kdy'," obořil jsem se na něho. „Až se přestanete hádat, mohli bychom pokračovat. Hned. Naším dnešním úkolem je zmocnit se tamté farmy a pokusit se ji udržet," ukázal jsem na shluk stavení, který od nás byl zhruba kilometr daleko.

„Celá tahle oblast je nepřátelské území. Obrana by měla být posílena za soumraku, takže tam tou dobou už musíme být.

V průběhu dne se budou objevovat cíle a náš postup bude monitorován technokněžími. Dnes večer rozbijeme tábor a provedeme úplný rozbor. Teď mi, Pilote, podej tu mapu."

Rozložil jsem mapu na trávě a ostatní se shromáždili kolem mne. V rozsedlině mělkého údolí mezi dvěma kopci na ní byla zachycena farma. Neměli jsme tušení, jak přesná ta mapa je, ale ze strany, o které jsem usoudil, že to je pravděpodobně sever, k ní vedla jakási cesta nebo stezka.

„Jak bys provedl útok, Destruktore?" dloubl jsem Trosta do lokte.

„Počkal bych, až se setmí, a pak bych se tam vplížil, Po-slední šance," odpověděl. „Pomocí granátů bych celé to místo rozmetal na kousky."

„Skvěle, takže bychom pak bránili hromadu sutin," poznamenal Strčili. „Poslouchej rozkazy, hlupáku, zmocnit se a udržet, ne srovnat se zemí.

„Ty rozkazy jsou stupidní," urazil se Trost a poodešel od skupiny stranou.

„Pilot má pravdu, Destruktore," řekl jsem, vstal jsem a přivedl Trosta zpátky k mapě. „Až dojdeme k rozhodnutí, jak postupovat, uděláme plán, kterým se budou všichni řídit. Možná budeš moct pracovat na vlastní pěst, ale jestli se nechceš zblízka podívat do hlavně laserové pistole, měl by sis začít zvykal na týmovou práci."

Stradinská se posadila na zem a podívala se na mapu. „Tak co byste navrhoval, Poslední šance?" zeptala se a zvedla oči ke mně.

„Nejdřív chci slyšet, s čím přijdete vy, skopové hlavy. Pak teprve dostanete příležitost hledat slabá místa v mém plánu," řekl jsem, sundal jsem si batoh a posadil se na něj, „Tak, Ostřelovači, seznam nás se svými plány."

Další hodinu jsme strávili rozebíráním různých způsobů, jak se zmocnit farmy. Probrali jsme přímý útok, obchvat, všelijaké lsti k odvrácení pozornosti, přestřelku a zhruba půl tuctu dalších způsobů, jak zničit potenciálního nepřítele. Postupně jsem jim přenechával iniciativu stále více a více a nakonec mezi sebou diskutovali o výhodách a nevýhodách jednotlivých plánů, aniž bych je k tomu musel nějak pobízet nebo se sám zapojovat.

Dovolil jsem jim, aby si mysleli, že mají do akce také co mluvit, přestože jsem byl dávno pevně rozhodnutý, co podnikneme. Chtěl jsem, aby se nejprve vypovídali ze svého zažitého systému, než jim začnu dávat rozkazy. Snad jsou schopni se jednu dvě věci přiučit, včetně poslouchání svého velitele. Ze zamyšlení mě najednou vytrhl něčí dotaz. „Cože?" zeptal jsem se a rozhlédl se kolem sebe. „Někdo něco řekl?"

„Ptal jsem se, s jakou podporou můžeme počítat, Poslední šance," zeptal se Quidlon. „Myslím tím vzdušnou podporu. dělostřelectvo, tanky, takové věci."

Musel jsem se začít smát. Smál jsem se, až jsem byl v obličeji celý brunátný. Všichni se na mě dívali, jako bych právě zešílel, k čemuž jsem měl podle jejich názoru beztak blízko. „S vůbec žádnou. Mozku," vyrážel jsem ze sebe, zatímco jsem se pořad smál jako blázen. „Tak je to. Žádná letadla. Žádné tanky. Žádné dělostřelectvo. Jenom nás osm s našimi laserovými pistolemi, tříštivými granáty a našimi hlavami." Konečně se mi podařilo se ovládnout a začal jsem mluvit vážně. „Trénuju vás pro skutečnou misi, kde nebudeme mít k dispozici nic jiného než sami sebe. Zapomeňte na podporu a na to, co nemáte. Tak uvažují jenom mrtvoly. Opravdoví vojáci přemýšlejí o sobě a o tom, co můžou udělat sami, bez pomoci někoho druhého. Tak už jste se shodli na nějakém plánu?"

„Myslíme si, že jsme přišli na jeden, který by se dal použít, Poslední šance," informoval mě Stroniberg slavnostně.

„Dobře, teď na něj zapomeňte," řekl jsem jim. Mé oznámení se setkalo s nesouhlasem a údivem. Začali mě přesvědčovat, že jejich plán je proveditelný. Trost zaklel a znovu uraženě odešel stranou.

„Váš plán mě vůbec nezajímá, já jsem velitel," řekl jsem jim zostra a srazil Stronibergovu ruku, kterou mi ve snaze přesvědčil mě o výhodách jejich plánu položil na rameno. „Nikdy jsem neřekl, že váš plán použijeme. Jenom jsem se ptal, jak byste to provedli. Tak už zatraceně sklapněte a poslouchejte, co vám řeknu. Pokud se té farmy nezmocníme, zůstanete všichni v nocí o hladu a zítra budeme pokus opakovat, je to jasné?"

Opověděli mi rozmrzele jako děti, kterým právě někdo řekl, že si nebudou moci hrál. Sveřepě.

„Teď vás seznámím s plánem. Pokud někdo z vás nesplní rozkaz, bude to špatné pro vás pro všechny," oznámil jsem jim. Shromáždili se kolem mapy, kde jsem jím začal ukazovat různá stanoviště.

„Destruktor, Oko, Hrdina a já vnikneme do farmy a vkrademe se do téhle budovy," ukázal jsem na stavení připomínající chlév, které bylo zhruba dvacet metrů od hlavního domu. "Pokud narazíme na odpor, zlikvidujeme ho rychle a tiše, použijeme pouze nože."

Odmlčel jsem se, abych dodal svým slovům na důrazu. Ve skutečném boji by nás jakýkoli hluk mohl dostat do velkých problémů ještě dříve, než bychom vůbec začali.

„Ostřelovač a Felčar zaujmou své pozice tady na úpatí," ukázal jsem na svah východně od cíle našeho útoku. „Najděte si vhodný úkryt, kde budete moct měnit pozicí střelby. Vaším úkolem bude začít ostřelovat farmu předtím, než my zaútočíme, a krýt nám záda, až se dostaneme dovnitř. Jestli zemřeme, bude to vaše chyba."

Oba dva vážně přikývli na důkaz toho, že pochopili závažnost své úlohy Jediný způsob, jak se budovy zmocnit, byl dostat někoho dovnitř a vyčistit stavení místnost po místnosti. Pokud by však posily dorazily vzápětí po nás nebo nás dokonce obklíčily dříve, než bychom si stačili vybudovat obranné pozice, náš postup by selhal.

„Vy dva," řekl jsem a obrátil se na Strelliho s Quidlonem, „zaujmete své pozice, hned jak oni začnou střílet. Vylezete na střechu tohohle hospodářského stavení—" ukázal jsem na rozlehlou budovu, která se nacházela vlevo za domem, ze kterého jsme plánovali zahájit útok „—a budete krýt náš výpad střelbou. Jakmile se dostaneme dovnitř, zaujmete naše pozice a na můj povel nás budete rychle následovat,"

Quidlon si pozorně prohlížel mapu. Jinak hladké čelo mu zvlnilo nepatrné zamračení.

„Chceš k tomu něco říct, Mozku?" zeptal jsem se ho.

„Celý útok je soustředěn na jih a východ, Poslední šance," poznamenal a prstem nakreslil kolem farmy oblouk. „Ze severu a západu vás nebude nic chránit."

„Nemůžeme se rozptýlit příliš," vysvětlil jsem mu trpělivě. „Jakékoli oslabení přepadového týmu by zvyšovalo riziko, že náš útok bude neúspěšný. Jeden člověk na úpatí by nedokázal držet nepřátele v šachu, a současně si krýt vlastní záda. Totéž platí pro vás dva, kteří se vydáte na území farmy s námi. Hlavní cesta přichází od jihozápadu," ukázal jsem hrotem svého nože na tenkou linii, která ji na mapě znázorňovala. „Takže jediné nebezpečí nám bude hrozit z tohoto směru. Před protiútokem z opačné strany nás bude chránit samotný objekt, protože nepřítel bude muset buď proniknout dovnitř a ocitne se tak přímo před námi, nebo celý objekt obejít, Čímž se dostane do křížové palby vás dvou a týmu na kopci."

„Mluvíte, jako by nás nepřátelé měli obcházet a obklíčovat, ale vždyť to jsou pouze výklopné terče jako na střelnici, nemám pravdu. Poslední šance?" zeptal se Trost.

„Na to mám dvě odpovědi," odsekl jsem mu, „Za prvé, celá tahle oblast je plná takových terčů a technokněží v řídicí místnosti je mohou zvedat a sklápět v sekvenci, která simuluje pohyb. Za druhé, což je ještě důležitější, tohle je bitva. Neber to jako cvičení, zábavu pro ukrácení času. Během naší mise budeme bojovat s opravdovými barchanty, kteří nás budou chtít zabít, a já nechci, abyste si zvykali na to, že se nepřítel skrývá stále na jednom místě. Voják, který dřepí na zadku příliš dlouho je mrtvý voják a jako takový pro mě ani pro Císaře nemá žádnou cenu. Nebo je to snadný cíl, pokud bojuje na opačné straně."

„To je pravda," souhlasila Stradinská, „První pravidlo Ostřelovače je vystřelit a změnit pozici."

„Dobře, díky za podporu, Ostřelovači," řekl jsem nevrle a vrátil se zpět k našemu útoku. „Načasování musí být přesné. všichni musíte jednat tak a tehdy jak vám řeknu. Oko půjde první, obhlédne situaci a podá mi hlášení. Potom náš plán upravíme a pak už budete jenom plnit rozkazy bez ohledu na to, co se bude dít. Je to jasné?"

Všichni přikývli, ačkoli Quidlonovi a Trostovi se na tvářích zračily pochyby.

„Jakmile bude cesta čistá, zaujmou Ostřelovač a Felčar své pozice na úpatí," pokračoval jsem. „Dávám vám na to půl hodiny. Odtamtud budete mít dokonalý přehled - nebo byste ho měli mít, pokud se dostanete na správné místo. Ostřelovači, až zmizíte nahoru, ukaž Felčarovi několik dobrých míst, kde by se mohl ukrýt."

„Vyberu několik šikovných fleků, Poslední šance, nemějte obavy," ujistila mě a na jejích tenkých rtech se objevil náznak úsměvu.

„O tom nepochybuji," souhlasil jsem a v hlavě se mi vybavil její seznam smrti. „Až uvidíte, že všichni ostatní jsou na svých místech, zahájíte palbu na budovu. Krycí tým uvnitř objektu," podíval jsem se na Strelliho a Quidlona, „začne pálit pouze v případě, že útočné týmy začnou střílet. Střílejte na opačné části budovy, než na které budeme střílet my. Jakmile se dostaneme dovnitř, slezete okamžitě ze střechy, nebudete ztrácet žádný čas a přesunete se na místo, na kterém jsme byli my. Jakmile se dostaneme dovnitř, ať nikoho ani nenapadne na farmu střílet. Vaším úkolem bude střežit okolí. Jestli mě někdo zastřelí, vrátím se a budu vás pronásledovat po zbytek vašich zatracených života a znepříjemním vám je ještě víc, než to dělám teď."

„Žádná střelba na budovu, jakmile budete uvnitř, to si dokážu zapamatovat," řekl Quidlon a nervózně přitom přikývl.

„Uvolni se, Mozku," řekl jsem mu. „Prošel jsem už většími jatkami, než by sis vůbec dokázal představit, a dobře vím, co dělám. Tak, teď mi všichni zopakujete náš plán."

Nechal jsem je celý plán zopakovat třikrát. Nejprve museli popsat celý útok tak, jak jsem jim ho vysvětlil já. Pak mi museli popořadě vysvětlit své úkoly, které mi pak museli ještě jednou zopakovat na přeskáčku. Spokojen s tím, že pochopili. co od nich očekávám, jsem jim pokynul, aby si sebrali svou výstroj.

Když jsme vyrazili, bylo podle mého odhadu pozdě odpoledne. Zapomněl jsem se zeptat, jak dlouho by tady ‚den' měl trvat. Na druhé straně jsem neměl tušení, kolik informací budeme mít k dispozici při vlastní misi, takže pocvičit se ve flexibilitě a adaptabilitě nebude jistě na škodu. Koneckonců, plukovník a inkvizitor Oriel plánovali útok na Coritanorum celé roky, a přesto jsme některé věci museli řešit za pochodu. Docela dobře se totiž může stát, že se ocitneme uprostřed naprostého zmatku a budeme muset improvizovat od samého začátku. Byl bych ale příliš náročný, kdybych po téhle tlupě trestanců chtěl, aby byla něčeho takového schopna už teď. V danou chvíli jsem dával přednost tomu, aby se naučili do písmene plnit zadané rozkazy a nelámali si hlavy nad plánem, jehož vysvětlení by mohlo trvat celé hodiny

Když byli všichni připraveni a seřazeni, nasadil jsem si svůj batoh a přidal se k nim. „Budeme teď postupovat v zástupu, v odstupech deseti kroků. Oko půjde první třicet kroků před námi," oznámil jsem jim pokynul jsem specialistovi z rozvědky, aby se vydal vpřed. „Všichni budete mít uši a oči otevřené a huby zavřené. Nevím, jaká překvapení má pro nás tohle místo nachystaná. Když uvidíte nepřítele, okamžitě zalehnete k zemi a dáte signál ostatním. Nestřílejte, dokud vám k tomu nedám rozkaz. Chci, aby tahle akce proběhla disciplinovaně a v klidu, žádné zběsilé přestřelky, pokud to sám nepřikážu."

„Rozkaz, Poslední šance!" odpověděli mi sborově,

„Dobře, jdeme," zavelel jsem a všichni jsme se vydali napříč polem k farmě.

Během pochodu přes pole výcvikového sektoru se mi začaly vybavovat některé vzpomínky. Vzpomínky, o kterých jsem si nebyl jistý, že po nich právě toužím. Zatímco se jedna polovina mé mysli plně soustředila na sledování okolních pastvin, druhá se toulala v minulosti. Před očima jsem měl tváře svých druhů, kteří zůstali v tratolištích krve na jiných bitevních polích. Podíval jsem se na své nové druhy, pomalu kráčející stezkou V pravidelných rozestupech, a uvažoval jsem, kolik z nich asi zemře. A v kolika případech to bude moje vina. "To já jsem je vybral. Já jsem je vytáhl z cel a obrazně řečeno jsem jím tak přiložil pistoli k hlavě. To já vedu výcvik a mám je naučit všemu, co potřebují pro své přežití vědět. Jestli se mi je nepodaří dostatečně připravit a v důsledku toho zemřou, pak na jejich smrti ponesu svůj díl viny, nebo ne? Nikdo z lidí, jejichž mrtvé tváře mne pronásledovaly ve snech, nezemřel mou vinou. Já jsem je tam nepřivedl, nebyl jsem za ně zodpovědný. Ale tihle členové Poslední šance, ti jsou mým týmem. Mnou byli vybráni, mnou vycvičeni a až nadejde pravý čas, já je povedu.

Cítil jsem, jak nu mě doléhá tíha zodpovědnosti. Začaly se mi třást ruce. Stál jsem tváří v tvář takovým hrůzám, o kterých se vám nezdálo ani ve vašich nejhorších nočních můrách, a ani to se mnou nehnulo. A teď jsem třásl po celém těle jako čerstvý rekrut před svou první bitvou. Držel jsem se pozadu, aby si toho ostatní nevšimli. Vytáhl jsem z kapsy mapu a předstíral jsem, že něco kontroluji. Papír se mí třepal v rukou a srdce mi divoce bušilo. Něco bylo špatně. Nic takového se mi ještě nikdy nestalo. Zabil jsem víc lidí, než kolik jich většina lidí kdy potká. Tak proč se mě začala zmocňovat taková nervozita právě v tomhle Císařem zatraceném výcvikovém oddělení?

„Dobrá, chvíli si teď odpočineme, musím něco zkontrolovat," zavolal jsem na ostatní, když se první v řadě, Iyle, přiblížil k plotu, který přehrazoval směr našeho pochodu.

Všichni zalehli do trávy. Poodešel jsem stranou do mělké prohlubně a odhodil jsem pistoli. Před očima mi začaly tancovat temné skvrny a roztřásl jsem se po celém těle. Ztěžka jsem dosedl na zem. Nohy se pode mnou doslova podlomily. Popruhy mého batohu se mi nepříjemně zařezávaly do kůže. Strhl jsem jej ze sebe a hodil ho na zem. Jako by se každého svalu v mém těle najednou zmocnily křeče. Moje ruce se samy od sebe neustále svíraly v pěst a znovu rozevíraly.

Tohle nejsou jenom nervy! křičel jsem na sebe. Musela to být nějaká zatracená nemoc, kterou jsem nejspíš chytil v tom Císařem prokletém vězení. Můj dech byl přerývaný a hlava se mi točila. Přímo přede mnou se potácely přízračné postavy. Přes hučení a tlukot, který se rozléhal v mých uších, jsem jim nerozuměl ani slovo. Divil jsem se, proč není

obloha nad nimi, ale za jejich zády.

„Jste v pořádku, pane?" zaslechl jsem zastřený hlas Tanyi.

„Jmenuju se Poslední šance," odsekl jsem a snažil se zaostřit na její obličej, který se houpal ze strany na stranu. „Dnes večer budete všichni bez jídla."

Cítil jsem, jak mě někdo pevně chytil za ramena. Před očima se mi objevila další tvář. Když jsem ji spatřil, překvapením jsem sebou cukl.

„Držte ho pevně," přikázal Stroniberg a kolem mých paží a nohou se sevřely cizí ruce a přimáčkly mě k zemi. Ucítil jsem v ústech něco kovového a začal jsem zvracet.

Vlevo ode mě se ozval výbuch následovaný křikem. Vypadalo to na Quidlonův hlas. Nebo možná Franxův. Bylo to všechno trochu nejasné. Zrak mi chvílemi vynechával: v jednu chvíli jsem ležel na trávě na poli, abych se vzápětí ocitl v jakési polorozpadlé budově vystavené krupobití kulek. Cítil jsem se zmatený a nutkavý pocit frustrace jen přiživoval můj vztek, který se mi rozpínal v hrudi s rostoucí silou, jež mě hrozila každým okamžikem roztrhat na kousky.

„Otevřete ústa, Kagei, otevřete ústa!" křičel na mě Stroniberg. Cítil jsem, jak mi rukou svírá bradu a snaží se mi rozpáčit zuby. Čelisti jsem měl jako svařené. „U Dolanovy krve, seberte mu někdo ten nůž, než nadělá ještě víc škody!" křikl na ostatní, které jsem vnímal jen jako stíny tančící v temnotách rozbořeného města, jehož sutiny nás obklopovaly. Někomu se podařilo mi nůž z křečovitě sevřených prstů levé ruky vytrhnout. Ani jsem nevěděl, že jsem jej držel. Cítil jsem, jak mi nějaká tekutina stéká hrdlem do žaludku. Pokusil jsem se hmátnout po jejím zdroji, ale čísi pevné sevřeni mi v tom zabránilo.

„Co to zatraceně křičí?" rozeznal jsem Strelliho hlas. Neměl jsem tušení o čem to mluví, žádný křik jsem neslyšel. Pokusil jsem se posadil a rozhlédnout se, o koho jde. Pro Císaře, podle té vřavy, která nás obklopovala, bychom měli být uprostřed bitvy. Jen počkejte, až se trochu seberu.

Najednou jsem ve tváři ucítil ostrou pronikavou bolest, která mi vehnala do očí slzy a ze které mi začalo zvonit v uších.

„Je to čím dál lepší!" slyšel jsem křičet Trosta. O čem to mluvil? Cítil jsem se jen trochu zle, nic víc. Kdyby mi dali trochu času, byl bych zase brzy v pořádku. Mávnutím ruky jsem se jim pokusil naznačit, aby odešli, abych se mohl trochu vzpamatovat. Na hrudi mi však přistálo něco těžkého, co mě přišpendlilo k zemi. Pokusil jsem se to ze sebe shodit, ale bodavá bolest v noze mě od mého úmyslu odradila.

Všechny síly mě náhle opustily. Cítil jsem, jak se mi slabost a malátnost rozlévá od konečků prstu po celém těle. Zachvátila mě panická hrůza, protože jsem přestal cítit tlukot svého srdce. O chvíli později jsem ztratil vědomí.

Když jsem opět otevřel oči, objevila se přede mnou scéna jako ze šíleného snu. Před očima jsem měl tucty skleněných čoček. střídavě se vysouvajících a zase zasouvajících do soustavy trubek, skrze něž procházelo oslnivě jasné světlo, které mě bodalo do oči. Jemné řetězy a ozubená kolečka se s tlumeným hučením rytmicky pohybovaly sem a tam. Malá mechanická ramena se toporně klátila a změtí průhledných trubek prohánělа tmaví zelenou tekutinu. Ve vzduchu jsem cítil zápach oleje a mýdlu mísící se s výrazným pachem krve,

Pokusil jsem se otočit hlavu, ale nešlo to. Cítil jsem, že mi ji svírá cosi tvrdého a chladného, jako kdyby mi obličej vertikalně spínaly nějaké tyče usazené pod mou spodní čelistí. Jak se mi pomalu vracely smysly, začínal jsem si uvědomovat, že to není to jediné, co mě omezuje v pohybu. Když jsem sklopil oči a podíval se přes bradu dolů, spatřil jsem, že hruď i nohy mi svírají těžké kovové obruče opatřené masivně vyhlížejícími visacími zámky. V pažích a hrdle jsem cítil zapíchnuté ostré předměty, které se mi zavrtávaly do těla na půl tuctu místech. Obrátil jsem svou pozornost zpět k zařízeni, které jsem měl na hlavě. Očima jsem sledoval kabely, jež z něho vystupovaly, aby posléze zmizely ve změti přístrojů kolem. Kdesi uvnitř celého toho mechanismu jsem slyšel skřípání špatně naolejovaného kolečka.

Otevřel jsem ústa, abych něco řekl. Nemohl jsem ale čelistí vůbec pohybovat, a tak můj pokus skončil něčím mezi zavrčením a zaskučením. Kontrolky přístroje zablikaly a pohasly. Vše zaplavilo jasné žluté světlo. Přístroj se s bzučením odtáhl od mého obličeje, jeho čočky a ramena se začaly skládat do sebe až se celý přístroj nakonec proměnil v malou kostku, která mi vzápětí zmizela z dohledu kamsi nad mou hlavou. Viděl jsem strop a protější zeď: pálené cihly natřené světle šedou barvou.

Zaslechl jsem cvaknout závoru dveří a zvuk dveří otevírajících se vpravo ode mne. Vzápětí do mého zorného pole vstoupil technokněz ve světle zelené róbě potřísněné tmavými skvrnami, které nápadně připomínaly krev. Na stříbrném řetězu na krku se mu houpal symbol ozubeného kola a lebky. Jeho tvář byla stará a plná hlubokých vrásek, takže vypadala zmačkaná jako použitá košile. Z krku a hlavy mu vystupoval bezpočet trubic a drátů, které se ztrácely za jeho zády. V rukou držel stroj podobný pistoli, místo hlavně však měla jehlu. „Slyšíte mě?" zeptal se chraplavým šepotem. „Stačí, když na souhlas mrknete."

Chvíli mi trvalo, než mi došlo, že chce vědět, jestli ho slyším. Na souhlas jsem jednou mrkl.

„Vidíte mě?" vyptával se dál a přešel k levé straně lůžka, k němuž jsem byl připoután.

Opět jsem mrkl. Slyšel jsem, jak se dveře znovu otevřely zavřely. Na druhou stranu mého lůžka se postavil Stroniberg. Vyměnil si pohled s technoknězem, který přikývl a opět obrátil pozornost ke mně. Jeho tmavé oči mě nezaujatě pozorovaly. „Takže potíže jsou duševního rázu, ne fyzického," řekl Stroniberg spíš sám pro sebe než mně nebo technoknězi. Pořád ještě se na mě nepodíval. Místo toho se probíral svazkem papírů, který visel na háku v nohách mého lůžka. Ležel jsem tam bezmocně jako novorozenec. Jak se mi potupně vracely smysly, začaly se mi hlavou honit nejrůznější myšlenky Co se mi stalo? Co měl Stroniberg na mysli tím ‚duševního rázu, ne fyzického'? Prodělal jsem nějaký záchvat? Byl jsem jen trochu otřesený a zmatený, nic vážného,

Chtěl jsem se ho zeptat, o co zatraceně jde, ale stejně jako předtím jsem ze sebe dokázal vyloudit jen nesrozumitelné zamumlání. To však přesto upoutalo jeho pozornost a on přešel na levou stranu lůžka.

„Nemá smysl snažit se mluvit, Kagei," řekl mi vcelku laskavě. „V zájmu vaší vlastní bezpečnosti jste spoután. A naší. Vy jste opravdu dobrý bojovník, nemám pravdu?" Jednou jsem mrkl. Ano, jsem.

„Nikdo na téhle lodi zcela nechápe, co se vám vlastně stalo. Není tady nikdo, kdo by se studiu této varianty šílenství věnoval hlouběji." Stroniberg se otočil, přitáhl si k mé posteli židli a posadil se. Viděl jsem ho teď s bídou koutkem oka. „Trpíte jakýmsi druhem bojem iniciovaných výparů, jejichž důsledkem je sebedestruktivní trauma. Rozumíte tomu, co říkám, Kagei?"

Nemrkl jsem. Rozuměl jsem mu asi tolik, jako kdyby mluvil řečí těch všivých orků. divili si zamyšleně hryzl rty, zvažuje další slova.

„Dobře, začnu od začátku," řekl s povzdechem. „Jste šílený, Kagei."

Pokusil jsem se zasmát, ale aparát, který mi poutal čelist. mi tlačil na krk, takže jsem se nakonec místo smíchu rozkašlal. Počkej, až budu v pořádku, vrhl jsem po Stronibergovi zlomyslný pohled.

„Celé ty roky intenzivních bojů docházelo k hromadění nebezpečného množství škodlivých výparů v některých částech vašeho mozku, což nepříznivě ovlivnilo váš duševní stav," pokračoval ve vysvětlování, pomalu a trpělivě. „Něco, k čemu došlo v té tréninkové hale, tyto látky aktivovalo a začalo tak narušoval váš smysl úsudku, svědomí a sebezáchovy. Rozumíte mi?"

Nemrkl jsem. O medicíně jsem toho nikdy moc nevěděl a všechny tyhle řeči o vidinách, které sžírají můj mozek, mi připadaly jako snůška nesmyslů. Určitě bych věděl, kdyby mi měkl mozek,

„Podle symptomů, které jste vykazoval ve výcvikové hale, se jedná o závažnou válečnou psychózu v pokročilém stadiu, proto jste se pokoušel o sebevraždu," řekl mi.

Pokoušel o sebevraždu? O čem to zatraceně mluví? Na sebevraždu jsem nikdy ani nepomyslel, ani jednou během celých těch dlouhých měsíců a let, které jsem strávil na bitevním poli nebo zavřený sám v té proklaté cele. Sebevražda je pro slabochy, kteří už nemohou nabídnout nic užitečného. Já bych se nikdy nezabil! Pro Císaře, za jakého vojáka mě to má?

„Pokusil jste se podříznout si krk," řekl, když si všiml nedůvěřivého výrazu v mých očích. „Vaše šílené vidiny ale naštěstí ovlivnily i vaši schopnost ovládat své tělo, takže jste si jen pořezal tvář. Přeřízl jste si šlachu, proto jsme vám museli zpevnit čelist, dokud se tkáně znovu nespojí."

V té chvíli se mi v hlavě vybavila vzpomínka na měděnou chuť krve, kterou jsem během svého záchvatu najednou pocítil v ústech.

„Myslím, že se nám podařilo podchytit váš záchvat dřív, než mohlo dojit k příliš závažnému poškození mozku, a tady biolog Alanthrax" řekl a ukázal hlavou na druhého muže, který si mě prohlížel nezaujatým pohledem, jako kdyby sledoval nějaký pozoruhodný exemplář zvláštního živočišného druhu -dokázal provést odborný chirurgický zákrok a pomoci vám dříve, než se ve vás nashromážděné látky mohly stát smrtelnými."

Chirurgický zákrok? Co mi ve jménu Císařově ti zatraceni parchanti udělali? Můj výraz musel být dost výmluvný, protože Stroniberg položil dlaň na mou ruku a pravděpodobně se mě tím snažil utišit. Prsty, jednou z málo částí mého těla, kterou jsem dokázal pohybovat, jsem jeho ruku popuzeně odstrčil,

„Je to vcelku standardní postup, ačkoli není příliš obvyklý," Ujišťoval mne. „Biolog Alanthrax ho už několikrát praktikoval a téměř v padesáti procentech případů se jeho pacienti zcela zotavili. Jedná se v podstatě o dočasné odstranění části lebky a uvolnění nashromážděných výparů řezem do postižené oblasti. Odstraněná část lebky pak je vrácena zpátky na své místo a svařena s okolní kostí."

Vrazili jste mi do mozku nůž! Chtělo se mi řvát. Pro Císaře, ty parchante, ty ses mi rýpal nožem v mozku! Radši bych riskoval trvalé šílenství, než se nechat těmihle řezníky rozřezat na kusy. Pokusil jsem se zvednout, ale ty zatracené tyče a obruče mi nedovolily se ani pohnout. Zatnul jsem zuby a zavrčel na Stroniberga. Obličejem mi okamžitě projela palčivá bolest. Zatraceně, neprošel jsem přece s plukovníkem peklem tam a zpátky jenom proto, abych nakonec zdechl na nějakém chirurgickém stole pod nožem novopečeného technokněze, který toho má víc společného s nožem ve své ruce než se mnou.

Jak jim plukovník mohl dovolit něco takového? Nemohl přece věřit všem těm pitomým nesmyslům. Co si sakra myslel, že dělá, když dal k tomuhle svolení? U Dolanovy matky, pod rukama takovýhle imbecilů jsem viděl umírat stejně chlapů jako po zásahu kulky nebo ostří čepele. Viděl jsem lidi umíral v agónii na následky zanícených ran, které měli na svědomí právě takoví řezníci.

„Musíte zůstat v klidu, Kagei," řekl mi Stroniberg a zvedl se ze židle. Ve tváři se mu zračilo znepokojení. „Musíte svému tělu dovolit, aby se uzdravilo." Podíval se na Alanthraxe na druhé straně mého lůžka. Ten ke mně přistoupil blíž s injektorem podobným pistoli připraveným v ruce. Když mi vrazil jehlu do předloktí a stiskl spoušť, oba dva jsem je z celého srdce proklel. Pak mě opět přemohl spánek.

Na ošetřovně jsem strávil další týden, připoutaný ke stolu, na kterém jsem se poprvé probudil. Aby to bylo ještě horší, nejspíš jsme se ponořili do warpu, protože se mi opět vrátily mé staré noční můry. Napumpován Alanthraxovými lektvary jsem zase prožíval sny plné mrtvých lidí z mé minulostí, stejně jako posledně. Muži a ženy bez končetin, s hlavami rozťatými ve dví a vnitřnosti vyhřezlými z útrob se potáceli bezcílně kolem mé postele a zírali na mne svýma obviňujícíma očima. Pevné připoután k lůžku a obklopen těmi pekelnými stvůrami, které kolem mne nepřestávaly kroužit, jsem si připadal, jako kdyby se moje nejděsivější sny staly skutečností. Po celou tu dobu u nohou mé postele stály dvě malé děti, které jsem tenkrát spatřil v Coritanoru, a jen mne mlčky pozorovaly. Jejich pohledy říkal vše. Zabil jsi nás, říkaly. Nechal jsi nás upálit.

Chtěl jsem na ně zakřičet, aby mne nechaly být, že jsem pouze plnil rozkaz, bylo to buď ony, nebo já, ale postroj na čelisti mi v tom zabránil. Za celou tu dobu mě plukovník ani jednou nenavštívil. Tedy alespoň ne, když jsem byl vzhůru.

Ten týden jsem si připadal, jako kdybych zemřel a smažil se v pekle.

Když jsem se opět setkal se svým mužstvem, zračilo se v jejich očích podezření a strach. Bylo těsně před zhasnutím světel, které ukončovalo denní cyklus. Když jsem vstoupil do jejich noclehárny, byli všichni natažení na svých postelích a povídali si. Rázem zmlkli a já tam stál a cítil jsem na sobě jejích pohledy. Očima jsem vyhledal Stroniberga, který můj tvrdý pohled klidně opětoval bez nejmenšího náznaku, že se cítí provinile.

Tváří v tvář takto vřelému uvítání jsem si připadal jako vetřelec.

„Výcvik bude zítra pokračovat," oznámil jsem jim. Nikdo z nich neodpověděl. Sám bych také nevěděl, co na to říct. Otočil jsem se a vykročil ke dveřím do svého pokoje. „Omluvte mě, Poslední šance," vyhrkl za mými zády Quidlon. „Plukovník Schaeffer přikázal, že se máme zítra po snídani sejít v briefingové místnosti."

„Plukovník?" zeptal jsem se a otočil se.

„Pokračoval v našem výcviku, zatímco jste byl..." Iyle nechal větu nedokončenou. Připoután k posteli pro případ, že byste se změnil v zuřícího šílence a pokusil se zabít sám sebe nebo někoho jiného, to chtěl říct.

„A co říkal plukovník Schaeffer o mně?" zeptal jsem se a náhle jsem pocítil obavy. Co bude se mnou, jestliže plukovník opět převezme přímou kontrolu nad výcvikem? Cítil jsem, jak se mi v útrobách rozpíná odporný pocit selhání. Nemůže mě poslal zpátky do Vinculara, alespoň ne teď, když jsme v psychoprostoru a na cestě k cíli naší mise. Ale na palubě lodi Vavříny slávy je docela určitě i vězeňské oddělení, kam mě může nechat zavřít na tak dlouho, jak bude potřebovat. Nebo mi prostě prožene hlavou kulku a udělá tak ze mě exemplární příklad pro ostatní.

Všichni beze slova jen zavrtěli hlavami nebo pokrčili rameny. „Nic, Poslední Šance," odpověděla mi nakonec Tanya. "O vás nic neříkal."

„Dobře," řekl jsem a snažil jsem se udržet svůj hlas v klidu. "Chci, abyste zítra ráno všichni byli dokonale připravení. Je důležité, abyste byli plně soustředění a disciplinovaní."

Poté jsem se odebral do své místnosti. Slyšel jsem, jak se spolu znovu začali bavit, a právě jsem se za sebou chystal zavřít dveře, když se mi hlavou mihla myšlenka. Vystrčil jsem hlavu ze dveří.

„Má Schaeffer nějaké jméno?" zeptal jsem se jich. „Nějaké jako jsem já dal vám?" S nenápadnými úsměvy na rtech si mezi sebou začali vyměňovat vědoucí pohledy.

„Ano, Poslední šance, má," řekl mi Quidlon. „Říkal, že je Plukovník."

Samozřejmě, řekl jsem si pro sebe, přikývl jsem a zavřel za sebou dveře. Ještě než jsem je zavřel úplně, zaslechl jsem útržek toho, co řekl Trost.

„Dnes v nocí zdvojnásobíme hlídky," řekl ostatním. „Nechci, aby se ke mně ten psychopat ve spánku byť jen přiblížil."

Nejdřív jsem pocítil nutkavou touhu rozrazit dveře a za to, co řekl, srazit tu velkohubou skopovou hlavu k zemi. Včas jsem se ale zastavil. Posadil jsem se na postel a na tváři se mi rozlil úsměv. Řekl bych, že to byla lekce, na jakou v životě nezapomenou. Lehl jsem si a zavřel oči. Čekal jsem, až přijde spánek a s ním i mé noční můry.

Brzy ráno pro mě plukovník poslal dozorčího. Rychle jsem se oblékl a následoval jsem ho do Schaefferovy kajuty. Už tam na mě čekal. Navzdory brzké ranní hodině byl dokonale upravený hladce oholený a sálající energii. Dozorčí za mnou zavřel dveří bez toho, že by se mnou ztratil jediné slovo.

Plukovník si mě dlouho, dlouho prohlížel svým neoblomným pohledem a postupně obnažoval mou duši vrstvu po vrství, Začat jsem pod jeho nepříjemným pohledem znervózňoval Oválná jizva na mém spánku svrběla jako čert. Musel jsem ale zůstat stát v pozoru a rozhodně jsem se teď nemohl poškrábal.

„Ještě jedna chyba, Kagei," řekl plukovník pomalu, „a skončil jsem s tebou."

Nic jsem neříkal. Nebylo co.

„Budu tě sledovat daleko pozorněji než dřív," varoval mě. Jeho pohled mne nepřestával provrtávat. „Nebudu z tvé strany tolerovat ani to nejmenší zaváhání, ani sebenepatrnější náznak toho, že tvá léčba byla neúspěšná. Vyjádřil jsem se jasně, Kagei?"

„Dokonale, pane," odpověděl jsem rychle se žaludkem sevřeným hrůzou. Teď teprve půjde do tuhého.

Brífinková místnost měla tvar půlkruhového amfiteátru. Na šířku měla třicet metrů a podél obloukové stěny se táhla stovka stupňovitých lavic; dole bylo půlkruhové pódium. Na něm stál stůl zakrytý kusem látky. Když jsme vešli dovnitř, zmocnil se nás pocit, jako by plukovník naplňoval svou přítomnosti celou místnost. Nedokázali jsme od něho odvrátit oči, zatímco jsme po schůdcích scházeli k lavicím v nejnižší řadě. Tam jsme se všichni postavili do pozoru před svá místa. Plukovník nám pokynul, abychom se posadili, a začal přecházet sem a tam po místnosti.

„Až doposud váš výcvik probíhal v obecné rovině," řekl a bedlivě nás přitom všechny pozoroval svým ledově chladným pohledem. „Teď začneme s přípravou samotné mise. Naším úkolem je zavraždit cizáckého důstojníka, který služebníkům Císařovým způsobuje nemalou trýzeň stejně jako i svým vlastním vládcům. S jejich pomocí pronikneme na jeho základnu a zabijeme ho."

S těmito slovy stáhl kus látky přehozený přes stůl a odhalil tak zmenšený model bizarně vyhlížející budovy. Nikdy předtím jsem neviděl něco tak podivného. Pokud jsem podle velikosti detailů, jako jsou okna a dveře, odhadl měřítko správně, pak se jednalo o palác dost velký na to, aby se do něj vešlo menší město. Plukovník uchopil vrchní část modelu a odložil ji stranou. Odhalil tak interiér, který byl rozdělen do bezpočtu rozlehlých síní. Pokynul nám, abychom si jej prohlédli. Jednotlivé sály se pozoruhodně podobaly tréninkovým halám na lodi. V některých byly repliky pralesů, v jednom dokonce mořská pláž. V ostatních to vypadalo jako na předměstích Císařova města.

„Toto je cílová oblast," vysvětloval plukovník. „Náš zamýšlený cíl patří k rase, která si říká tabuové. Má stěží

vyslovitelné barbarské jméno - podle našich tlumočníků se dá přeložit přibližné jako velitel Jasný meč. Tak tenhle Jasný meč prakticky vládne jednomu z rajských světů, nacházejícímu se jen několik týdnů cesty od soustavy Sarcassa, která patří ke koloniím Impéria. V průběhu posledních let Jasný meč opakovaně vysílal kolonizační flotily do pásma obklopujícího soustavu Sarcassa. Jsme přesvědčeni, že jeho cílem je během následujících dvou až tří měsíců tuto soustavu anektovat. Jeho nadřízeni, vládci takzvaného impéria Tau, si moudře přejí vyhnout se krvavému a finančně velice nákladnému konfliktu s našimi silami. Došlo proto k dohodě, jejímž výsledkem je tato mise."

Na chvíli se odmlčel, aby dodal svým slovům na váze. Tito cizáci, tihle tauové, nám měli pomoci zavraždit jednoho ze svých vlastních velitelů. Buď se vážně obávali důsledků, které by naše odvetná akce měla pro jejich malé impérium, pokud by Jasný meč svůj šílený plán opravdu uskutečnil, nebo neměli dostatečně vyvinutý smysl pro loajalitu ke svým vlastním lidem. „Promiňte, Plukovníku?" zvedl Quidlon ruku. „Proč tauové podporuji tuhle misi? Proč jednoduše velitele Jasného meče neodvolají nebo se ho nezbaví nějakým jiným způsobem?"

Plukovník okamžik mlčel, pravděpodobně než jeho mozek dokázal zpracovat Quidlonův vodopád slov.

„Na rozdíl od našeho skvělého Impéria tauové nemají žádného Císaře, který by je spojoval," vysvětlil pak s opovržlivým ohrnutým horním rtem. „Dá se říct, že jsou to ateisté, kteří vyznávají jakýsi podivný koncept ‚vyššího dobra'. Jejich říší se pravděpodobně zakládá na konsenzu mezi jednotlivými poddanými, nikoli na ochotném přinášení obětí, které po nás Císař žádá.

Jak asi sami chápete, bez pevné vládnoucí ruky je jejich říše velice křehká. Jakýkoli náznak, že na nejvyšších místech se vyskytují jedinci, kteří neuznávají fiktivní představu vyšší-ho dobra, podkopává veškeré základy jejich společnosti. Oni nemohou otevřeně přiznat, že jeden z velitelů je v podstatě zrádce. A ze stejných důvodů nemohou ani riskovat, že by byl odhalen pokus o úkladnou vraždu vlastního člověka. Proto se rozhodli pro tuto lest, která umožní nám, nezasvěceným, zabít Jasného meče. Nebudeme přitom vystupovat jako služebníci Císařovi, ale jako zrádci. Impérium může předložit oficiální záznamy a svědectví, která v případě potřeby dokážou, že jste všichni do jednoho váleční zločinci. A to je jeden z důvodů, proč pro tuto práci používám takový pól, jako jste vy. Polopravda je vždycky lepší než čistá lež. Dohromady to znamená, že naše sily nebudou činěny za tento akt zodpovědnými. K tauské vládě ani k Císařovi oddaným služebníkům nepovedou žádné stopy." Jak elegantní," zamumlal jsem si pro sebe. Neuvědomil jsem si, že jsem mluvil příliš nahlas, dokud po mně plukovník nevrhl podrážděný pohled. „Chcete k tomu něco říct. Poslední šance?" zeptal se pohrdavě s rukama založenýma v bok.

„Ano, Plukovníku," odpověděl jsem, postavil se do pozoru a podíval se mu zpříma do očí. „Cizáci vraždící cizáky, v pořádku. My vraždící cizáky, dobrá. Ale cizáci, kteří nám pomáhají zavraždit cizáka, to se mi zdá trochu podezřelé. Kromě toho. Plukovníku, celé mi to až příliš připomíná Coritanorum. Mám tím na mysli utajení celé akce,"

„Věřte mi, že celá tahle mise byla podrobena důkladnému zkoumání z nejrůznějších úhlů. A to mnou samotným i mnoha jinými experty," opáčil plukovník a rozhlédl se přitom po celé naší jednotce. „Byli bychom blázni, kdybychom tauům věřili. nicméně, příležitost eliminovat nebezpečí hrozící ze strany Jasného meče, o němž jsme s naprostou jistotou přesvědčeni, že se chystá napadnout soustavu Sarcassa, je příliš lákavá, než abychom ji promeškali. Proto k tomuto plánu přikročíme, ale s nejvyšší opatrností."

Pak svou pozornost obrátil opět k miniaturní budově na stole před sebou, ke kterému jsme se všichni opět sklonili.

„Tady jsou kasárna a výcviková oblast. Tauové označují tyto prostory jako válečný palác," informoval nás, zatímco se nakláněl nad stůl a ukazoval nám oblast, o které hovořil. „Kromě toho také slouží jako ústředí velitele Jasného meče. V tomto čase kontroluje své síly na nově kolonizovaných světech v okolí soustavy Sarcassa. Než se ale před zahájením invaze připojí ke své flotile, provede inspekci jednotek v paláci. Předtím i poté bude mimo dosah náš i našich tauských spojenců. Proto musíme udeřit během inspekce, pokud možno ihned po jeho příletu."

Souhlasně jsem přikyvoval, stejně jako několik dalších členů naší jednotky. V případě takovýchto akci je moment překvapeni velmi důležitý. A věřte mi, že vím, o čem mluvím, několika podobných úderů jsem se účastnil ještě během obchodních válek na Olympu. Nevěděl jsem, jak ostražití tihle tauové jsou, ale pokud máme uvnitř paláce své lidi, neměl by to být problém.

„Co jsou všechny tyhle oblasti, Plukovníku?" zeptala se Tanya a ukazovala přitom prstem na různé haly uvnitř modelu.

„Celý palác je jedno velké výcvikové zařízení, Ostřelovači," odpověděl Schaeffer. „A stejně jako je tomu na této lodi, i tam jednotlivé výcvikové haly představují odlišné typy lokalit a lze je uzpůsobit tak, aby znázorňovaly specifické cíle nadcházející vojenské akce. Poté co nás naši první diplomatičtí vyslanci k národu tauů informovali o vysoké efektivnosti jejich taktiky nasadili jsme do paláce své agenty, kteří měli za úkol zmapovat jejich vojenská zařízení. Na tomto plavidle a jeho sesterských lodích jsme replikovali ty nejpozoruhodnější a nejpraktičtější aspekty jejich výcvikových metod. Tauové mají poněkud laxní přístup k rizikům, která představuje přehnaná důvěra v technologii proto se stoupencům Adepta mechanika nepodařilo napodobit některé ze záhadnějších a bezbožných systémů, které tauové využívají. Na této lodi nicméně jsou ty nejlepší výcvikové prostory, které máme v současnosti k dispozici. Naši technokněží právě teď rekonstruují tři z výcvikových hal tak, aby představovaly válečnou zónu, kde se chystáme přepadnout a zabít Jasného meče."

Plukovník ukázal na střed paláce, kde uprostřed rozlehlého sálu pravděpodobně sloužícího jako přehlídkové prostranství nebo odletová paluba byl umístěn jakýsi terminál energetické soustavy.

„Po dokončení nové tréninkové haly začneme rovnou s operačním výcvikem," řekl plukovník a narovnal se. „Do té doby budeme rozebírat jednotlivé detaily naší mise pomocí téhle zmenšené makety válečné zóny a pokračovat v obvyklém výcviku. Teď vás seznámím s naším plánem."

Od světležlutých stěn a podlahy se odrážely oslnivé záblesky a rachot detonací. Dveřmi, ve kterých jsem se krčil s

automatickou puškou pevně sevřenou v nikou, se valil oblak štiplavého černého kouře. Stejně jako už tolikrát za poslední dva týdny Jsem se vrhl do potemnělé chodby naplněné dýmem a jedním kotoulem jsem se ocitl u její protější stěny. Okamžitě jsem začal pálit, abych kryl Quidlona a Stradinskou, kteří se do tunelu vrhli za mnou a ihned se rozeběhli k portálu vzdálenému několik málo metrů. V podřepu jsem je následoval, přičemž jsem nepřestával pálit v krátkých dávkách po siluetách možných obránců, které se pohybovaly v oblaku kouře. Když jsem dorazil k portálu, ukryl jsem se v něm, vyndal prázdný zásobník a zahodil ho. Z opasku jsem vytáhl plný a nasadil jej na místo.

V duchu jsem začal počítat. Když jsem napočítal do dvaceti, pokynul jsem Quidlonovi, který ze svého batohu vytáhl laserový řezák a pustil se jím do pancíře vrat. Portál byl rázem plný poletujících jisker, které mi sršely na levé rameno a nohu a odtud se odrážely na podlahu. Po vratech začaly stékat pramínky roztaveného kovu a vytvářely na podlaze malé loužičky, které v oblacích páry rychle chladly. Znovu jsem napočítal do dvaceti, vyklonil jsem se ze své skrýše a přejel chodbu dlouhou dávkou; přitom jsem počítal do pěti. Poté se z průchodu vynořil Trost, proběhl kolem mě a skočil do krytu za Tanyou.

„Dveře jsou otevřené," oznámil nám Quidlon, ustoupil o krok dozadu a prudkým kopnutím vyrazil kus kovu, po němž zůstal v bráně otvor právě tak vysoký a široký, abychom se jím mohli protáhnout. Trost do něj opatrně nahlédl a vzápětí se nasoukal dovnitř.

„Na druhé straně čisto," zavolal na nás o několik sekund později. Zatímco Quidlon a Tanya následovali našeho experta na výbušniny, vypálil jsem do chodby další dávku. Pak jsem se otočil a skočil jsem za nimi. Na druhé straně jsem se okamžitě rozhlédl, abych se ujistil, že se v hale opravdu nenachází žádný nepřítel.

„Dýmovou clonu, Destruktore!" zavelel jsem. Trost z pásu na náboje, který měl křížem přes hrudník, vytáhl granát, palcem ho odjistil a pak ho hodil přímo do středu nástupiště. Granát s řinčením dopadli přesně v polovině vzdálenosti mezi námi a dveřmi do řídicí místnosti. O chvíli později se objevil namodralý oblak kouře, který se začal rychle šířit a podstatně snížil viditelnost ve všech směrech.

„Jdeme!" řekl jsem Tanye a Quidlonovi a vyrazil jsem ven z portálu s Ostřelovačem a Mozkem v patách. Trost zůstal na místě, aby kryl přístupovou cestu.

„Pohyb, k zemi!" vykřikla Tanya a vrhla se na podlahu vedle mne. Přikrčil jsem se a udělal kotoul. Koutkem oka jsem přitom v oblacích kouře opravdu zahlédl nějaký pohyb. Uslyšel jsem ostré prásknutí odstřelovací pušky Stradinské, po němž následoval bolestný výkřik.

„Co se to sakra děje?" slyšel jsem křičet Trosta. „Odkdy terče křičí?" zeptal se Quidlon, který ležel za mnou Vstal jsem a přikrčený jsem se rozběhl směrem, odkud se ozval výkřik zasaženého. Quidlon mě následoval. V oblaku těžkého kouře jsem rozeznal ležící tělo. Když jsem se přiblížit ještě víc, zjistil jsem, že je to Stroniberg. Ležel na zádech s rukama a nohama doširoka rozhozenýma. Zpod jeho těla se šířila kalu; temně rudé krve. Sehnul jsem se k němu. Kulka ho zasáhla do levé tváře. Pohnul jsem mu hlavou a polovina jeho lebky se rozpadla na kousky. Cítil jsem, jak mě něco slabě zatahalo za ruku. Ještě žil!

„P... pom... pomoz mi..." sípal Stroniberg s očima doširoka otevřenýma. Po tvářích mu stékaly slzy, které se mísily s krví vytékající z otvoru, který po sobě zanechala kulka. Kašlal a plival, zakrvácené kousky rozdrcených zubů mu třísnily jeho vojenskou blůzu.

Quidlon si klekl na zem a snažil se odepnout lékárničku, kterou měl Stroniberg připevněnou k levému stehnu. „To bude v pořádku, Felčare, bude to v pořádku," opakoval stále dokola. Nakonec vytáhl nůž a lékárničku odřízl.

Podíval jsem se Stronibergovi do tváře, nebo přesněji řečeno do toho, co z ní zbylo, a uvažoval jsem, co se mu asi honilo hlavou tenkrát, když pozoroval toho zatraceného technokněze, jak se mi svým skalpelem rýpe v mozku. Fascinován onou bublající tekutinou vytékající z rány jsem se k němu nahnul a právě jsem se chystal dloubnout prstem do té šedorudé hmoty, když se z ničeho nic vedle mě objevil Trost, chytil mě za zápěstí a odtáhl pryč,

„Co si sakra myslíte, že děláte, Poslední šance?" zavrčel na mě. V očích se mu zračila čirá nenávist. „Jste už zase mimo. seberte se!"

Vytrhl jsem se z jeho sevření a odstrčil ho od sebe. Násilím jsem se probral z transu. Pak jsem se vrátil zpátky ke Stronibergovi a sehnul se nad ním.

„Co máme dělat? Řekni mi, co máme dělat, Felčare," vyptával se zoufale Quidlon a z lékárničky vysypával na zem Obvazy, jehly, svorky a utišující prostředky. „Felčare, musíš mi říct, co mám dělat, nevím, k čemu všechny tyhle věci jsou."

„Z... zelená ampule," vydechl Stroniberg. V koutku úst se mu přitom objevil pramínek krve. „Musím... vypít..."

Quidlon rychle našel zelenou ampuli, otevřel jí a nalil její obsah Stronibergovi do otevřených úst. Felčar se začal dusit dávit, ale nakonec tekutinu spolkl. Zpěněná krev mu začata vytékat už i z nosu, „Vatu... a obvaz," vypravil ze sebe, zatímco se rukou křečovitě probíral věcmi na podlaze a hmatem se snažil identifikovat to, co hledal. „Na to nemáme čas," řekl jsem rázně, narovnat se a zvedl Quidlona ze země.

„Co tím chcete říct?" zavrčel vztekle Trost, chytil mě za rameno a otočil mě tváří k sobě.

„Zbývá nám přibližně pět minut, než se objeví náš cíl," oznámil jsem chladně. „Quidlon musí zastavit železniční vůz a Tanya zaujme svou pozici v pozorovací věži."

„Felčar zemře, jestli ho necháme takhle," zaúpěl Quidlon a ohlédl se po Stronibergovi, který na mě zíral se strnulým výrazem.

„Nemůžeš ho zachránit," řekl jsem a opětoval jsem Stronibergův pohled, „Nechte řezníka umřít."

Quidlon na mě vytřeštil oči. Trost se tvářil, jako kdybych Stroniberga zastřelil já sám. „Musíme přerušit výcvik," zavrčel.

„Skvělé," odsekl jsem mu. „A co uděláme, jestli se něco podobného stane při skutečné misi? Přestaň se chovat jako idiot. Teď se vrať zpátky k portálu, než ti vystřelím mozek z hlavy! A ať sebou Ostřelovač hodí a zaujme svou pozici.

Máme málo času. Ty," otočil jsem se ke Quidlonovi, „do kontrolní místnosti, vypni přívod energie."

Oba stáli nepohnutě jako sochy.

„Pro Císaře," zaklel jsem a zasadil jsem Trostovi takový úder do brady, až jsem ho srazil na kolena. „Císař je mi svědkem, že jestli se okamžitě nepohnete, zpřelámu vám všechny ty vaše zatracené kosti!"

Trost odklopýtal směrem k bráně, nešetře přitom oplzlý mi nadávkami. Quidlon stále váhal. Pak si ale všiml výrazu v mých očích. Sebral ze země svou pušku a rozběhl se ke vchodu do řídicí místnosti. Dým se pomalu začal rozplývat a já jsem tak mohl vidět Trosta, jak se sklání nad Stradinskou, která seděla na zemi, a něco ji říká. Rozběhl jsem se k nim a zachytil jsem poslední útržek jeho slov.

„...jestli se nepohneš, zabije tě," naléhal, zatímco ji držel za rameno a třásl s ní. Když si všiml, že se k nim blížím, rychle se rozběhl směrem k bráně. Než se mi ztratil v oblaku kouře, strhl si z ramene zbraň.

Tanya seděla s nohama zkříženýma na tvrdé podlaze a pohled upírala do prázdna. Její puška se válela vedle ní.

„Vztyk, Ostřelovači," zařval jsem na ni. „Vezmi si svou zbraň a následuj mě."

Nepohnula jediným svalem, dokonce ani nemrkla. Sebral jsem pušku ze země a vrazil ji Tanye do náruče. Nijak nereagovala a zbraň jí volně sjela do klína. Zaklel jsem, popadl ji za blůzu a zvedl ji na nohy. Zůstala stát, trochu se kymácejíc,

Pohled stále nepřítomně upřený před sebe. „Seber si svou pušku, Ostřelovači," řekl jsem záměrně pomalu. „To je rozkaz, vojáku!"

Opět se ani nepohnula. Podíval jsem se jí zblízka do očí. Naše tváře se téměř dotýkaly. Její pohled byl zcela prázdný; hleděla skrze mě do dálky na něco, co pravděpodobně mohla vidět jenom ona sama.

„Na mé se klidně vykašli," řekl jsem jí potichu a snažil jsem se zachovat klid. „Ale jestli to uvidí Plukovník, oba nás na místí zastřelí. Copak to nechápeš"? Musíš si vzít tu pušku."

Znovu jsem zvedl její zbraň a pomalu jsem jí ji vložil do rukou, které mi nekladly sebemenší odpor. Stiskl jsem jí prsty kolem pažby. Stála dál bez hnuti, bez jediné známky emoci. Když jsem její ruce znovu pustil, puška jí vypadla se zařinčením na podlahu.

„K čertu s tebou, koukej se probrat!" zařval jsem na ni a udeřil ji hřbetem ruky do tváře, až jsem jí rozbil horní ret. Zavrávorala, ale hned se znovu narovnala. Postřehl jsem v jejích očích záblesk života. Než jsem si ale uvědomil, co to znamená, bylo příliš pozdě. Její bota se mi zabořila do rozkroku a poslala mě k zemi.

„Parchante!"Ječela na mě a kopala mě do bránice, zatímco jsem se v bolestech svíjel na zemi. Připadalo mi, že jsem po jednom z kopanců zaslechl, jak mi prasklo žebro. „Já už nechci nikoho zabíjet. Rozumíš? Nejsem žádný vrah, já nejsem ten ‚opravdový' voják, o kterým žvaníš pořád dokola. Už nikdy nevezmu pušku do ruky. Nenechám ze sebe udělat vraha!"

Posadil jsem se, ohmatal si žebra a tělem mi projela ostrá bolest. Pomalu jsem se postavil. Dlouho jsem pak zíral Stradinské do očí. Snažil jsem se zachovat naprosto nevzrušený výraz.

Záměrně pomalu jsem se sehnul a znovu jsem zvedl ze země její pušku. Podívala se na ni s odporem, jako by ji už jen to stálo obrovské úsilí. Škubl jsem závěrem a vyhodil prázdnou nábojnici.

„Proč jste nám neřekl, že máme ostré náboje?" zeptala se potichu s pohledem upřeným na patronu na zemi.

„A co jsi čekala?" odpověděl jsem klidné. „Tohle tady není žádná hra. My to neděláme pro zábavu, Ostřelovači."

„Neříkejte mi tak!" opáčila a couvla o krok. „Nenávidím to jméno."

„Ale přesně to jsi," řekl jsem zlomyslně. „Ostřelovač nebo mrtvola, jako Stroniberg."

„Nechtěl jste říct Felčar?" upozornila mě nevrle.

„Když byl naživu a byl k užitku, byl to Felčar," řekl jsem a ohlédl se přes rameno na chladnoucí mrtvolu. „Teď je to jen zbytečná hromada masa."

„Nejsem Ostřelovač, moje jméno je Tanya Stradinská," odsekla. „Dělejte si se mnou, co chcete, už nikdy nebudu znovu střílet."

Hodil jsem po ní pušku. Snadno ji chytila. Ten pohyb byl uvolněný a jistý, typický pro člověka, pro kterého je zacházení se zbraní samozřejmostí. Podívala se na pušku ve svých rukou a pak ji znovu upustila na zem. Zpoza opasku své uniformy jsem vytáhl krátkou pistoli a výmluvně jsem natáhl její závěr. Namířil jsem Stradinské mezi oči a ukazováčkem se pomalit dotkl spouště.

„Seber svou pušku, Ostřelovači," vyzval jsem ji. Odmítavě zavrtěla hlavou. „Seber ji, zatraceně, nechci tě zabít!"

„To radši zemřu," odsekla vzdorovitě.

„Opravdu?" zeptal jsem se, pistoli jsem znovu zajistil a zasunul si ji zpátky za opasek. Chytil jsem Tanyu za ruku a odtáhl ji k místu, kde v kaluži temně rudé krve ležel Stroniberg.

„Takhle budeš vypadat, nic víc z tebe nezbude," utrhl jsem se na ni. Snažila se odvrátit zrak, v očích se jí třpytily slzy. Chytil jsem ji za vlasy a donutil jsem ji pokleknout vedle Stronibergovy mrtvoly. Když jsem znovu vytáhl pistoli a přiložil jí její hlaveň k týlu, tiše zakvílela. „Opravdu to chceš?" zeptal jsem se.

„Už nemůžu střílet," pokoušela se hájit a podívala se na mě přes rameno. Po tvářích jí stékaly slzy.

„Nechci po tobě, abys střílela, Tanyo," řekl jsem potichu a znovu jsem pistoli schoval. „Jenom potřebuju, abys tu pušku sebrala."

Okamžik ještě váhala. Pak si hřbetem ruky otřela slzy z tváří a postavila se. Podívala se na mě a já kývnutím hlavy ukázal na pušku. Pomalu se k ní vydala. Šel jsem za ní. Sehnula se a váhavě natáhla ruku po zbrani na zemi.

„Jenom ji seber," pobídl jsem ji klidným hlasem. Její dlaň se sevřela kolem hlavně pušky a přitáhla si ji k sobě. Když se na-rovnala, zůstala na okamžik stát. Pušku držela s odporem před sebou,jako kdyby to byl nějaký jedovatý had.

Pak s mučivým zanaříkáním padla na kolena s puškou pevně přitisknutou ke své hrudi.

„Co jsem to udělala?" zeptala se mezi vzlyky. „Zabila jsi člověka," odpověděl jsem stroze a odvrátil se, Dělalo se mi z

toho všeho špatně. Za tohle mi plukovník jednou pořádně zaplatí. „Zabila jsi člověka," řekl jsem znovu. „To je naše práce."

Jak jsem očekával, plukovník nebyl s průběhem tohoto dne vůbec spokojený. Stál jsem v jeho kajutě, která se k mému překvapení nápadně podobala té na Pýše Lothově. Hádal jsem, že plukovník měl svůj vlastní nábytek, který si sem nechal dopravit. Stěny byly obloženy tmavě rudým dřevem a vzadu stála prosklená knihovna, jejíž horní police byla plná knih. Střed místnosti zaujímal prostý stůl s hromádkou úhledně vyrovnaných dokumentů v jednom rohu. Schaeffer sám přecházel sem tam po místnosti s rukama za zády a zaťatými pěstmi.

„Bylo to jen jednoduché cvičení, Kagei," zahřímal, aniž by vrhl byť jen jediný pohled mým směrem, jako by svou zlobu a opovržení adresoval celému vesmíru. „Medik mého týmu je mrtvý a Ostřelovač má potíže vzít do rukou zbraň."

Prudce se obrátil ke mně. Viděl jsem, že opravdu zuří. Jeho oči byly jako dva třpytící se krystaly ledu, zuby měl zaťaté a celé jeho tělo bylo napnuté jako tětiva.

„Bez Stroniberga se obejdu," připustil vztekle. „Ale Stradinská? Celý náš plán, který jsme tak pečlivě připravovali. se zakládal na vynikajícím střelci. K výstřelu bude mít pouze jednu příležitost, jednu jedinou příležitost. Slíbil jsi mi, že to zvládne. A co ty sám? Zkolabuješ uprostřed výcviku a pokusíš se spáchat sebevraždu! Co se stalo s tím Kageem, který se mnou byl na planetě Ichar IV? Kde je ten otrlý zabiják, který mi kryl záda na Falešné naději? Kam zmizel ten dobrý voják. který bojoval v Coritanoru? Teď, pouhé týdny před započetím mise, budu muset své nadřízené informovat, že od ní budeme muset upustit?"

Náhle svůj výstup ukončil, zhluboka se nadechl a otočil se ke mně zády. Stál jsem v pozoru a čekal na pokračováni. Uvnitř jsem cítil zmatek, neměl jsem tušení, jak se situace bude vyvíjel dál. Opravdu se chystal odvolat naši misi? Závisí to na jeho rozhodnutí nebo to musí postoupit dál? Pokud to závisí přímo na něm, co se stane se mnou a ostatními členy Poslední šance? Co se stane s ním? Zatímco mi hlavou plynuly takovéto myšlenky, plukovník se opět otočil čelem ke mně.

„Hluboce jsem se v tobě zklamal, Kagei," pronesl vážným tónem a smutně přitom vrtěl hlavou. „Opravdu hluboce."

Jeho slova mě zraňovala víc než ostří nože. Nemohl jsem dělat nic jiného než provinile svěsit hlavu, protože jsem jeho zklamání chápal. Selhal jsem.

„Šplhej rychleji!" křikl jsem na Stradinskou. Stál jsem u paty kontrolní věže cestovního terminálu a Tanya právě šplhala po provaze po její stěně. V mých očích postupovala hrozně pomalu. „Máš jenom třicet sekund na to, aby ses dostala až nahoru. Šplhej rychleji!"

Koukla po mně přes rameno a pak zvýšila své úsilí. Unavenými pažemi se pomalu vytahovala vzhůru, metr po metru vstříc komoře pozorovatelny.

„Nechápu, proč je to tak důležité, Poslední Šance. Uvnitř věže jsou přece schody," řekl Quidlon, který stál vedle mne s pohledem upřeným na Stradinskou. „Má to snad být nějaký druh trestu?"

„Ne, není to žádný trest, Mozku," odpověděl jsem, aniž bych spustil oči z Tanyi. „Je to příprava na všechny možné situace. Kdyby se něco pokazilo a dveře k terminálu nešly z nějakého důvodu otevřít, budeme potřebovat náhradní plán. Aby Ostřelovač mohl splnit svůj úkol, musí zaujmout správnou pozici. A to bez ohledu na to, co se stane s ostatními."

Tanya měla k vrcholu věže už jen několik metrů, ale začala znatelně zpomalovat. Stačil kousek a dosáhla by svého cíle, ale a místo toho zůstala vyčerpaně viset. Pravdou bylo, že tohle byl už její desátý pokus během poslední hodiny. Na druhé straně si musela pro případ, že by takováto situace opravdu nastala, vytrénovat ty správné svaly.

Moerck stál po mém druhém boku a upřeně sledoval šplhající postavu.

„Spadne," konstatoval lakonicky a koutkem oka se na mě podíval, „Řekl bych, že přijít teď i o Ostřelovače by bylo dost zlé."

Měl pravdu, lano se divoce houpalo a vypadalo to, že Tanyu stojí veškeré síly jenom se na něm udržet. O dalším šplhu nemohla být ani řeč.

„Motivuj ji," řekl jsem Mocrekovi a založil jsem si ruce na prsou. Moerck vytáhl svou laserovou pistoli a zapnul ji. Ozvalo se vysoké a krátké zakvílení zahřívajícího se energetického článku.

„Ostřelovači, poslouchej mě!" zakřičel tak silně, až jsem měl na okamžik pocit, že mi praskly ušní bubínky. Jeho hlas by přehlušil i dělostřeleckou palbu v bouřce. „Budu počítat do tří jestli pak pořád budeš takhle viset, zastřelím tě!" Tanya se znovu ohlédla. Viděla, jak si Moerck stoupá bokem k věži a zvedá pistoli. Stál pevně jako skála, pozornost plně soustředěnou na zápasící ženu.

„Jedna!" vykřikl. Tanya sáhla až na dno svých sil a s viditelnou bolestí znovu začala šplhal po laně vzhůru.

„Dva!" pokračoval Moerck, aniž by přitom pohnul jediným svalem. Jenom trochu zvedl ruku, aby se mu Stradinská neztratila z mušky. Horní část věže byla roubena kamennou římsou, Tanya se jí nejprve chytila jednou a pak i druhou rukou. Vytáhla se k jejímu okraji, aby se přes něj vzápětí překulila a zmizela nám tak z dohledu. Podíval jsem se na Moercka a uznale jsem pokýval hlavou. Tanya se znovu objevila nad okrajem římsy a začala nám spílat a hrozit zaťatou pěstí,

„A vy si všichni myslíte, že já jsem surový, necitlivý parchant," řekl jsem Quidlonovi, pak jsem si hodil automatickou pušku přes rameno a vydal jsem se ke vstupu do věže.

„Rozdíl mezi námi je v tom, že já bych nevystřelil," zavolal za mnou Moerck. „Vy ano."

Zastavil jsem se a otočil se. Podíval jsem se nejprve na Quidlona a pak na Moercka. „To je pravda," souhlasil jsem s nenuceným pokrčením ramen.

* * *

Strelli se po mně vrhl s nožem v ruce a pokusil se mě zasáhnout do břicha. Jeho výpad byl rychlý, ale přesto se mi podařilo pozpátku uskočit a hřbetem pravé ruky odrazit jeho paži. Vzápětí jsem se pokusil zabořit mu prsty do krku. Podařilo se mu uhnout a levačkou mě chytil za zápěstí. Přetočil jsem svoje zápěstí přes jeho, chytil ho za paži a škubl jím proti nakrčenému kolenu. Na poslední chvíli se mu ale podařilo se vysmeknout. Udělal kotoul vpřed a hned zase vyskočil na nohy.

Několik sekund jsme jen stáli proti sobě. Ztěžka jsme oddechovali a napjatě jsme jeden druhého pozorovali.

„Fajn, to je dobré," řekl jsem mu. Otočil jsem se a rukávem vojenské blůzy jsem si otřel pot z čela. „Quidlon a Iyle, jste na řadě."

Oba dva kolem sebe začali kroužit, nože připravené k výpadu. Snažili se držet si jeden druhého od těla, dokud sami nebudou připraveni zaútočit. Iyle naznačil pohyb doleva a uskočil doprava. Quidlon se však jeho manévrem nenechal obelstít.

Sledoval jeho pohyb, přikrčil se a nakopl Iyleho do levého kolena. Ten na okamžik zavrávoral, ale rychle opět nabyl ztracenou rovnováhu a na poslední chvíli se mu tak podařilo uhnout stranou před bleskovým Quidlonovým výpadem. Využil situaci, aby zasadil soupeři ránu pěstí do zad a zvětšil tak setrvačnou sílu, která ho strhla kupředu. Quidlon ale přeměnil získanou energii v kotoul, okamžitě znovu vyskočil na nohy a zlehka se na místě otočil. Na tváři se mu objevil posměšný úšklebek. Přehodil si nůž do levé ruky a švihl jím po Iyleovi, který byl nucen uskočit o několik kroků zpět. Quidlon ho okamžitě následoval, přičemž si znovu přehodil nůž z levé ruky do pravé, Iyle se pokusil převzít iniciativu a učinil výpad nožem, ale bylo vidět, že do toho nedává srdce. Quidlon se mu bez problémů vyhnul, chytil Iyleho za ruku, ve které svíral nůž, a strhl ho na svou vlastni čepel. Iyle vydal poděšený výkřik i vrhl se stranou. Zároveň tak vytrhl Quidlonovi nůž z ruky. Zůstal sedět na rohoži, nohy natažené před sebou a z břicha mu do klína stékala krev.

„Dobrý zásah, teď ho dodělej," řekl jsem nevzrušeným hlasem, Quidlon se ke mě otočil se zmateným výrazem na tváři. Iyle si vytáhl nůž z rány a nechal ho proklouznout mezi svými zakrvácenými prsty na zem.

„Poslední šance?" zeptal se Quidlon a přistoupil ke mně o krok blíž. Hodil jsem mu vlastní nůž, který bez problémů chytil, a ukázal jsem na Iyleho.

„Dodělej ho," řekl jsem mu s drobným trhnutím hlavou směrem ke zraněnému.

Iyle na mě vrhl pohled plný hrůzy. Pořád ještě se držel za břicho. Pokusil se něco říct, ale vyšlo z toho jen nesrozumitelné zaskřehotání. Střídavě přitom pozoroval mě a Quidlona. Konečně mu to začalo docházet a na tváři se mu objevil výraz odhodlání. „Udělej to, Mozku," zasyčel krvelačně Trost, který stál po mé levicí.

„Nechte ho být!" oponovala z druhé strany Tanya a vrhla po mě vražedný pohled. „Nedělej to, Mozku!"

„Neudělá to," zaslechl jsem Strelliho zamručení. Stál stranou s rukama uvolněná založenýma na hrudi. „Nemá na to povahu."

Quidlon mě stále pozoroval. Zamračil se, až se mu na cele objevily vrásky. Ohlédl se na Iyleho a pak zpátky na mě. Přikývl jsem. Otočil se a vykročil k Iylemu.

„Dám ti to sežrat, hajzle!" zalapal po dechu Iyle a pokusil se postavit. Byl to dobrý pokus, to mu musím nechat, ale s tou ránou v břiše neměl šanci. Quidlon udělal dva rychlé kroky a na kopl ho přímo do obličeje. Iyle se převrátil na záda. Quidlon se na něho bez váhání vrhl a svou obrovskou pěstí mu zasadil ránu přímo do nosu. Přitlačil mu hlavu k zemi a položil špičku nože pod jeho bradu. Otřesený a zraněný Iyle se nezmohl na nejmenší odpor. Quidlon zavřel oči a vbodl mu čepel nože skrz ústa přímo do mozku. Stejně pomalým pohybem pak nůž vytáhl a postavil se. Zůstal stát zády ke mně, zakrvácený nůž v ruce. „Nemůžu uvěřit, že to opravdu udělal," prohlásil užasle Strelli. „Možná nebudeš jenom chytrý."

Podíval jsem se na Iyleho mrtvolu a spokojeně jsem pokýval hlavou. Zemřel jako voják. Bojoval o svůj život, neprosil o něj. To jsem dokázal respektovat.

„Právě jsi zabil Oko, ty hajzle!" rozkřikla se Tanya na Quidlona a otočila se k němu znechuceně zády.

„Ne," odpověděl Quidlon a pomalu se k nám otočil čelem Na tváři měl krvavý cákanec. Jeho hlas byl bez výrazu právě tak jako jeho obličej. „Jen jsem poslechl rozkaz,"

„Vítej mezi opravdové vojáky, Mozku," řekl jsem mu, přistoupil k němu a poplácal ho po rameni.

„Vypadá to jako hodně bláznivý způsob, jak zabít spoustu lidi. Omluvte mou upřímnost, pane," řekl kapitán Imperiální gardy, který stál po boku inkvizitora v přístavním oddělení Císařské přepravní lodi Pýcha Lothova. Hranatá hlava a široká ramena mu dodávaly vzhled surového primitiva. Jeho lehké ráčkování a bystré oči však prozrazovaly, že je mnohem inteligentnější, než se na první pohled zdá. V jednoduché uniformě s černošedým maskovacím vzorem byl kapitán Destrien bezesporu impozantní postava. Přesto však postarší muž. se kterým hovořil, vzbuzoval daleko větší respekt. Černý háv, který měl na sobě, byl znakem příslušnosti k řádu Adeptus Terra, pozemskému kněžství. Destrien se však jeho šatem nenechal oklamat. Tohle nebyl žádný byrokrat z Administrata.

Žádný adept řádu Terra nedokázal vystupovat s takovou autoritou a sebedůvěrou, a přesto beze stopy okázalosti nebo domýšlivosti.

Ne, přestože se rozhodl zaujmout cizí roli, kapitán moc dobře věděl, že mluví se členem inkvizice. A inkvizitor věděl, že to ví.

„Souhlasím, že rozkaz, který jste dostal, je velmi neobvyklý, kapitáne; někdo by jej dokonce mohl označit za neortodoxní," připustil inkvizitor s úsměvem a opřel se ztěžka o svou hůl. „Ale ať už je jakýkoli, byl podepsán vašimi

nadřízenými, samotného vojevůdce Banea nevyjímaje." Destrien při zmínce o Baneovi, vojevůdci a svrchovaném veliteli Císařských vojenských sil v sektoru Sarcassa, poněkud ztuhl. Inkvizitor nic nepředstíral. Všechno bylo pečlivě připraveno, od začátku až do konce.

„Máte pravdu, je to rozkaz a splním ho. Neočekávejte ale ode mě, že se mi to bude líbit," opáčil Destrieli s vědomím, že jakákoli pře by byla navýsost zbytečná a bezpředmětná. Přesto však nemohl odolat tomu, aby nedál najevo svůj nesouhlas, „Zůstaneme tady přinejmenším ještě týden, než doplníme zásoby."

„Jsem přesvědčen, že zatímco tu spolu rozmlouváme, čeká už několik nákladních člunů na povolení k přistání." oznámil inkvizitor se stále stejně laskavým úsměvem na tváři. „Domníval jsem se, že tuto záležitost bude nutno vyřešit co nejdříve, a proto jsem využil části svého vlivu, abych ve vašem zájmu poněkud zatlačil na Departmento munitorům. Věřím, že nové uniformy a vybavení, specifikované ve vašem pověření, jsou už na palubě. Dohlédněte na to, aby vše bylo ve správný čas vydáno vašim mužům."

„Vsadil bych se, že byste dokázal přibít oblak mlhy ke zdi, nemám pravdu, pane?" opáčil Destrien rozmrzele. Cítil se zahnán do úzkých. Doufal, že onoho týdne využije k tomu, aby se spojil s vojevůdcem Baneem a pokusil se hodit tento úkol na někoho jiného, ale inkvizitor byl celou dobu o krok napřed,

„Ano, a dokážu přecházet i po nitkách pavoucích sítí, kapitáne," odpověděl. Jeho hlas zněl najednou tvrdě a zlověstně Po úsměvu nezůstalo ani stopy. Ukázal svou holí na Destriena „Nezapomeňte, že dokud se nevydáte na cestu k určenému cíli, nesmíte se o celé věci nikomu zmínit ani jediným slovem. Vůbec nikomu. Jakmile se dostanete na místo určení, otevřete druhou sadu zapečetěných rozkazů a do písmene je splníte. Je vám to doufám naprosto jasné."

„Do posledního písmene, pane," řekl Destrien ztěžka.

„Dobře." Na inkvizitorově tváři se znovu objevil úsměv Právě tak náhle, jako prve zmizel. „Teď se musím vydat na cestu. Přeji vám Císařovu rychlost a hodně štěstí, kapitáne."

ČTYŘI
NÁVRAT

+Znamení jsou jasná, obrácená Čepel je odhalena.+

+Je naléhavé, aby dorazil. On je klíč.+

PLUKOVNÍK NÁS PŘI NÁSTUPU do instruktážní haly netečné pozoroval. Stál za modelem bitevního paláce tauů s rukama založenýma na prsou. Všichni jsme se postavili do pozoru a čekali na jeho rozkazy. Kývnutím hlavy nám dal pokyn, abychom se posadili, a s rukama sepnutýma za zády začal přecházet po dolním slupni.

„Jak bezpochyby dobře víte, včera jsme vystoupili z warpu," oznámil nám. Jak před námi pochodoval sem a tam, občas po nás vrhl pohled. Věděl jsem, že mé noční můry, kterými trpím ve warpovém prostoru, se předešlé noci nedostavily, a uhodl jsem proč. „Setkáme se zde s lodí, která nás dopraví do tauy ovládané části vesmíru. Jedná se o tauskou válečnou loď. Na ní pod záminkou diplomatické mise vstoupíme do impéria Tau, kde navážeme kontakt s našimi spojenci v tamní vládě. Po dobu, kdy budeme na palubě této lodi, se musíme mít všichni na pozoru. Její posádka nemá o naší misi tušení a musí věřit, že jsme skutečně to, zač se vydáváme. Kdyby pojali nějaké podezření, naše mise by byla ohrožena. Než se nalodíme na člun, který nás dopraví na tauskou loď, všechny vás jednotlivé seznámím s vašimi novými falešnými identitami." Na okamžik se odmlčel, se zamyšleným výrazem se po-škrábal za uchem a pak se na nás přísné podíval. „Tauové nás budou bedlivě sledovat," varoval nás. „Za prvé, i kdyby uvěřili všemu, co jim napovídáme, dá se počítat s tím, že budou mít rozkaz nás při každé příležitosti pečlivě sledovat. Za druhé, rostoucí napětí okolo soustavy Sarcassa a vzpoura jistého zrádce jménem Daleký zrak způsobily, že tauové jsou teď velice opatrní. Očekávají, že mezi jejich říší a Impériem dojde v brzké době k eskalaci nepřátelských akcí. My ale nesmíme udělat nic, čím bychom danou situaci ještě více vyhrotili. Budete se chovat co nejlépe a jednat v souladu se svou rolí mírumilovné delegace."

V duchu jsem se musel smát ironii tohoto rozkazu. Posledních několik měsíců jsem strávil tím, že jsem se snažil tyhle lidí přeměnit v ty nejtvrdší a nejnelítostnější zabijáky, a teď se to máme pokusit před tauy skrýt. To nebude jednoduché V minulosti jsem se účastnil podobných tajných misí několikrát a musel jsem dát plukovníkovi za pravdu. Jedna jediná chyba a naše dny jsou sečteny. Skutečnost, že nás vyzvedne právě tauská loď, je také dost nezvyklá. Dokazovalo to, že naši spojenci v impériu Tau zastávají velmi významné pozice. Neměl jsem tušení, jestli je to dobře, nebo ne. Na jednu stranu by měli mít k dispozici dost pák, pomocí nichž by nám mohli náš úkol usnadnit. Na druhou stranu takoví lidé podle mých skutečností nikdy nejednají na rovinu, vždy se někde skrývá nějaký háček.

Celá ta záležitost se mi zdála být na můj vkus příliš dokonalá. Předsevzal jsem si mít uši i oči otevřené, nenechat se ani na chvíli ukolébat. A nepochyboval jsem, že plukovník si bude počínat stejně. Ani on nebyl žádný nováček. Při naši misi v Coritanoru jsme bojovali za inkvizici, za tu nejnespolehlivější a nejnedůvěryhodnější bandu intrikánů, jaká vůbec existuje. Což znamená, že vezmeme-li v úvahu všechny okolnosti, měl bych je vždycky raději na své straně.

„Kagei, nejdřív si promluvím s vámi. Ohlaste se u mě na začátku další hlídky," přikázal mi plukovník a vytrhl mě tak z mého rozjímání. Předpokládal jsem, že mne chce seznámil s fakty o ostatních a s mou vlastní krycí historkou.

Zaťukal jsem na dveře a vzápětí jsem uslyšel plukovníkův hlas vybízející mě ke vstupu. Když jsem otevřel dveře, překvapil mě pohled na dva ozbrojence, kteří stáli po obou stranách plukovníkova stolu. Podezřívavě jsem si je změřil pohledem, pak jsem vešel dovnitř a zavřel za sebou dveře. V černých uniformách, helmách s temnými hledími a automatickými puškami vypadali jako standardní vojáci. Neměl jsem nejmenší tušení, proč jsou zde. Plukovník jako by četl mé myšlenky.

„Jsou tady proto, aby zajistili, že neuděláte nic unáhleného," vysvětlit mi, přejel pohledem z jednoho na druhého a nakonec se zastavil u mne.

„Proč bych měl, Plukovníku?" vypravil jsem ze sebe nechápavě.

„Vy se té mise nezúčastníte, Kagei," oznámit mi stroze.

„Ne... nezúčastním?" vykoktal jsem. V hlavě mi zavládl naprostý zmatek. „Nerozumím vám, pane."

„Je zřejmé, že nejste duševně schopen účastnit se mise, kterou jsem naplánoval," konstatoval lakonicky. „Jediné zaškobrtnutí podobné tomu, co se odehrálo ve výcvikovém prostoru, by zničily veškeré krytí, které jsme pro naši cestu zvolili. Představujete příliš velké riziko."

„Ne, to není pravda," namítl jsem. „Dokážu to, líp než kdokoli jiný. Nemůžete se mě jen tak zbavit!"

„Můžu a taky to udělám," opáčil plukovník klidně. „Trestanecká legie Opuštěnost leží v soustavě, kde se máme setkat s tauskou lodí. Budete transportován raketoplánem na její palubu a tam zůstanete uvězněn, dokud vás nebudu znovu potřebovat."

„To nemůžete udělat!" rozkřikl jsem se na něho a udělal krok dopředu. Oba vojáci výhružně zvedli své pušky. Couvl jsem zpátky. „Nemůžete mě zase zavřít! Jestli mám švába na mozku, tak jenom proto, co jste se mnou provedl vy! To vy jste mi poslední tři roky ničil mozek. Nezasloužím si to, pracoval jsem zatraceně tvrdě, abych tamtu sebranku dostal do formy. Pro Císaře, vy víte, že to dokážu. A taky víte, co se se mnou stane, jestli se vrátím zpátky do cely!"

„Už jsem se rozhodl, Kagei," řekl stroze a postavil se. „Buď doprovodíte tyhle dozorce ke člunu v přístavním doku, nebo jim přikážu, aby vás na místě zastřelili. Tak jak se rozhodnete, poručíku?"

Trčel jsem tam před ním a mé emoce kolísaly mezi vražednou nenávistí a zdrcujícím zármutkem. Jak mi mohl tohle udělat? Jak dlouho už to měl v plánu? Napadla mě myšlenka, při které mi v žilách začala vřít krev.

„Vy jste zorganizoval setkání s tauy v soustavě, ve které je i trestanecká kolonie, záměrně," obořil jsem se na plukovníka a obviňujícně na něho namířil prstem. „Celou dobu jste to tak plánoval. Využít mě pro výcvik a pak se mě zbavit. Vy zatracený bastarde, to vám jsem úplně ukradený?"

„Ani jednou jsem se nezmínil o tom, že se téhle mise zúčastníte," odpověděl mi plukovník klidně, jako kdyby pro svůj čin nepotřeboval žádné jiné ospravedlnění,

„No jistě," procedil jsem mezi zuby.

„Takže, Kagei, odejdete dobrovolně těmito dveřmi, nebo mají tihle muži začít střílet?" zeptal se s pohledem zavrtaným do mých očí. Bez jediného slova jsem se otočil na podpatku a prudce jsem dveře otevřel. Než jsem vyšel ven, ještě jsem se na okamžik otočil zpátky.

„Tahle mise selže," řekl jsem mu pomalu. „Selže proto, že tam nebudu já, abych vás odtamtud vytáhl, a žádného z té sebranky ani nenapadne, aby pro vás hnul prstem."

Vydal jsem se chodbou k dokům a oba vojáci mě následovali. Hněv ve mně jenom kypěl, nejradši bych kolem sebe začal vzteky mlátit jako šílenec, chtělo se mi někoho praštil, něco, cokoli. Ve skutečnosti jsem ale toužil, abych na chvíli dostal do rukou plukovníka a mohl z něho vymáčknout život do posledního zbytečku. Touha zabíjet mě spalovala; bezmocnosti jsem skřípal zuby. Nic jiného jsem dělat nemohl, přesto že každý sval mého těla byl napnutý k prasknutí. Šest měsíců jsem trčel v té všivé cele. Další tři měsíce jsem strávil na lodi a potil jsem krev, abych z té bandy ničemů udělal tým. A proč? Abych teď hnil v nějaké jiné díře, kde bych pomalu zešílel-měl jsem osvobození na dosah, téměř jsem se dostal zpátky do boje, znovu jsem mohl sloužit Císaři. A plukovník mi to jednoduše sebral, sprostě ukradl, jak měl celou dobu v plánu.

Říkal, že mě potřebuje, ale byla to lež. On mě nepotřeboval, jen si mnou usnadnil práci. Ušetřil jsem mu tvrdou a namáhavou dřinu s výcvikem. Teď, když to bylo hotovo, jsem ho už nezajímal. Bylo mu úplně jedno, jestli si vyškrábu oči nebo Rozbiji hlavu o zeď, s posledním dechem proklínaje jeho jméno. A on zatím povede misi, která mu vynese slávu, jež měla právem patřit mně.

Nemohl jsem to připustit, nebylo to správné. Zastavil jsem se. Zhluboka jsem oddechoval a ruce se mi sevřely v pěsti. „Pokračuj, Kagei," řekl mi jeden z vojáků hlasem zkresleným helmou. Otočil jsem se k němu, abych ho na místě zabil, Druhý voják byl ale rychlejší a pažbou pušky mě udeřil do břicha. Druhý úder mě zasáhl do čela s takovou silou, až jsem se otočil kolem své osy a otřesený se skácel k zemi. „Říkal jsem, že jsme s ním měli skoncovat rovnou," konstatoval první voják a praštil mě pažbou pušky do zátylku.

Když jsem znovu přišel k sobě, byl jsem na palubě dopravního raketoplánu. Nebylo to to luxusní plavidlo, jakým jsme letěli předtím, ale obyčejný transportní člun s dřevěnými lavicemi B plátěnými popruhy připevněnými ke stropu. Zápěstí jsem měl připoutaná k dlouhému řetězu, který procházel okem, navařeným k podlaze člunu očividně teprve nedávno. Nohy jsem měl zajištěné stejným způsobem. U kotníků se mi houpaly těžké zámky. Kromě toho jsem byl spoutaný i bezpečnostními popruhy, které se mi bolestivě zadíraly do ramen, slabin a břicha. V hlavě mi bušilo a bylo mi špatně od žaludku. Nad pravým okem jsem cítil zaschlou krev. Proti mně seděli oba dozorci, pušky položené v klíně. Helmy měli sundané a tiše spolu rozmlouvali. Ten nalevo už nebyl nejmladší. Nakrátko ostříhané vlasy mu na spáncích šedivěly a tvář mu zbrázdily vrásky, důsledek dlouhých let služby u námořnictva. To musel být ten parchant, který mě srazil k zemi. Druhému vojákovi mohlo být tak něco přes dvacet. Světlé vlasy měl ostříhané stejně jako ten starší a tváře měl hladce oholené. Jeho modré oči neustále přeskakovaly mezi jeho druhem a mnou, takže si ní všiml, že jsem se

probral. Kývnutím upozornil staršího vojáka a ten se na mě podíval také.

„Tak už ses probral, kriminálníku?" řekl a chraplavě se zasmál. „Koukej se chovat tiše, chlapče."

Nijak jsem se k tomu nevyjádřil, jen jsem ho zachmuření pozoroval. Námořník pokrčil rameny. Mlčky jsem seděl a bezmyšlenkovití poslouchal, jak ti dva žvaní o svých blbých, nanicovatých životech. Za žádných okolností jsem se nehodlal vrátit zpátky do vezení. To by byla moje smrt a mně se rozhod-ně více zamlouvala myšlenka zemřít při pokusu o záchranu než strávit byť jen jediný den v prázdné cele.

Ale i kdyby se mi podařilo utéct, což samo o sobě představovalo obrovský problém, kam bych šel, co bych mohl dělal? Vězel jsem ve člunu, který mířil do trestanecké kolonie. Bylo mi jasné, že moje svoboda by neměla dlouhého trvání. Ale i kdyby tomu tak nebylo a já se mohl vydat, kamkoli bych chtěl, stejně bych nevěděl, kam jít. Pěstovat na nějaké zemědělské planetě obilí nebo chovat stádo groxů? To by asi nebylo to pravé. Stát se kazatelem jako můj mrtvý přítel Gappo? Řekl bych, že po měsíci poslouchání monotónního mumlání nějakého tlustého kardinála bych pravděpodobně nedokázal ovládnout nutkání začít rozbíjet hlavy.

Možná bych se mohl nechat najmout jako osobní strážce přidat se k pirátům, nebo se stát žoldákem. To by samo o sobě nebylo tak špatné, ale jaký by to mělo smysl? Přepadáváni nákladních lodí a únosy mi připadaly příliš nízké i pro mne, obzvláště když jsem se měl účastnit mise, která je životně důležitá pro Impérium i Císaře. Zatraceně, zachránil jsem celý jeden sektor, podle všech práv jsem byl válečný hrdina. A teď si mě plukovník jen tak šoupne do cely a zapomene na mne.

Když jsem si připomněl hořkost svého osudu, začal ve mni-znovu kypěl vztek. Plukovník mě zkrátka a jednoduše zradil. Moje myšlení začala naplňovat sžíravá touha, která rostla, čím víc jsem o tom všem přemýšlel. Touha dokázat, že se plukovník mýlil. Ze stejného důvodu jsem se tenkrát pro něho vrátil zpátky do Coritanora. Nikdy jsem mu neřekl, jak málo chybělo, abych ho nechal usmažit se v samém jádru výbuchu, Sám ale určitě musel dobře vědět, chytrý je na to dost. A jakého děkování se mi za to dostalo? Vůbec žádného. Tady ale nešlo o poděkováni. Věděl jsem, že mi nebude nijak vděčný. když se pro něho vrátím, ale přesto jsem to udělal. A nebylo to ani o hrdinství. To přenechám takovým jako Macharius, Yarrick a Stugen Deathwalker. Já nejsem hrdina, jsem jenom voják.

A to je vlastně jádrem všeho, ne? Jsem jenom voják, a plukovník mi nemínil dopřát ani to. Dobře, k čertu s tím, ukážu mu, jakého vojáku ze mne udělal. Začínalo se mě zmocňovat skálopevné rozhodnutí, chladné odhodláni, jež nemělo nic společného se spalujícím hněvem, který jsem pociťoval předtím. Byl jsem rozhodnutý plukovníkovi dokázat, jak dobrý a nepostradatelný voják jsem, V hlavě mi začínal zrát plán.

* * *

Byl jsem vzhůru už několik hodin, když se mi příležitost sama nabídla. Celou dobu jsem trávil přemýšlením, co podniknout. Použil jsem k tomu techniku, kterou jsem si osvojil v cele. Postupně jsem soustředil svou mysl na každou jednotlivou část svého plánu, provedl její analýzu, snažil se odhalit, co by se mohlo pokazit, a odpovídal si na otázky, které mě přitom napadaly. Pořád ještě zbývalo pár detailů, kde bude třeba improvizovat. Byl jsem ale přesvědčený, že pokud se mi podaří zmocnit se člunu, vrátit se na Vavříny slávy a požádat plukovníka, abych se směl zúčastnit mise, nebude moci dál ignorovat skutečnost, jak dobrý doopravdy jsem.

Proto když si mladší z obou námořníků rozepnul pásy a opustil místnost, začal jsem realizovat svůj plán. Takhle by to mělo být jednodušší, řekl jsem si a dal se do toho.

„Hej, námořníku!" oslovil jsem strážce, který zůstal v kabině, „To seš tak nudný, že tvůj kámoš musel zdrhnout?"

„Drž hubu, vojáku," zabručel v odpověď a dál si mě nevšímal.

„Víš, jednou jsem těmahle rukama vykuchal orka, který se ti hodně podobal," pokračoval jsem posměšně. „Až na to, že vypadal hezčí a chytřejší než ty. Taky bych řekl, že tak nesmrděl,"

„Na to, že jsi připoutaný k lavici, ti to nějak moc mluví, vojáku," zavrčel námořník výhružně. „Možná bych ti měl tu nevymáchanou hubu zavřít."

„To ne," ušklíbl jsem se na něho. „Radši bys měl počkal, až se vrátí tvůj kámoš. Určitě budeš potřebovat jeho pomoc, právě tak jako na lodi. Nakopal bych ti hlavu tak daleko, že by ses mohl podívat ven vlastni prdelí."

Tahle poznámka očividně splnila svůj účel. Námořníkova tvář zbrunátněla.

„Jestli nechceš po zbytek svýho zkurvenýho života srkal jenom polívku, tak okamžitě zavři tlamu!" zařval na mě.

„Hodně jsem toho o vás, námořnících, slyšel," pokračoval jsem vytrvale a šklebil jsem se u toho jako jinožralok. „Ne dokážete rozbít ani tábor, natož někomu hubu. Jediným důvodem, proč jste v armádě, je, že rádi poplácáváte chlapy kolem sebe. Je to vaše běžná praktika, jak jsem slyšel."

„Ty..." Došla mu slova. Naletěl mi dokonale. Pušku odložil na okamžik stranou, aby se mohl odpoutat. Pak ji znovu po padl a postavil se nade mne. Rozpřáhl se, aby mi zasadil ránu pažbou. Díky tomu, že jsem poslední hodinu strávil postupným uvolňováním řemenů, kterými jsem byl spoutaný, podařilo se mi uhnout doleva. Pažba pušky s kovovým zvukem narazila do stěny za mými zády. Řetěz, který mi spoutával obě nohy, mi dával dostatek prostoru k pohybu, a tak jsem námořníka nakopl zezadu do kolena. Podlomily se mu nohy a jak se zapotácel dopředu, chopil jsem se oběma rukama jeho pušky a praštil jsem ho s ní do obličeje, až jsem mu rozdrtil nosní přepážku. Námořníkovy ruce pustily pušku. Prudkým točivým pohybem jsem ho praštil pažbou do spánku a poslal ho definitivně k ze mi. Přišlápl jsem mu krk, aby se nemohl hýbat, a pomocí nohou jsem obrátil hlaveň pušky tak, aby mu mířila do obličeje.Teď nezbývalo než čekat.

„Jak se jmenuješ?" zeptal jsem se konverzačním tónem, abych zaplašil myšlenky na to, jak zoufalá tahle akce ve skutečnosti je. Jednou rukou jsem mu přitlačil hlaveň do obličeje, zatímco druhou jsem začal uvolňoval bezpečnostní popruhy.

„Táhni do prdele," zaklel koutkem úst.

„Poslouchej," řekl jsem mu. „Já opravdu nemám v plánu vystřelit ti mozek z hlavy, a jestli jsi dost chytrý a uděláš, co ti řeknu, možná se ve zdraví dožiješ chvíle, kdy budeš moct svým kámošům vyprávět o tom, jak ten psychopat Kage unesl raketoplán, na kterém jsi byl i ty. Když budeš chtít, můžeš klidně vynechat tu epizodu, jak jsem tě spoutaný přemohl."

„Ty jsi opravdu legrační chlápek, víš to?" odpověděl mi sarkasticky. „V žádném případě se ti nepodaří se tohohle raketoplánu zmocnit. Na palubě je šest dalších vojáků, plus první a druhý pilot."

„Ty si myslíš, že to nezvládnu?" opáčil jsem a dloubl jsem ho hlavní do obličeje. „Když budeš poslušný, tak tě možná za tuhle nedůvěru nenakrmím olovem."

„Když mě zabiješ, nijak si nepomůžeš," odsekl vyzývavě.

„To ne, ale budu se pak cítit daleko líp," usadil jsem ho.

„A kam si myslíš, že se s tím člunem vydáš, jestli se ti ho vůbec podaří zmocnit?" zeptal se po chvíli. Měl jsem dojem, že mluví jenom proto, aby se mě pokusil znervóznit.

„Myslel jsem, že se vrátím k plukovníkovi a dám mu druhou šanci," řekl jsem ve vší vážnosti, „Ha ha!" zasmál se jízlivě. „Schaeffer tě odpráskne, hned jak tě uvidí. Ty jsi ještě daleko blbější, než jsem si myslel,"

„Tak proč tady sedím s puškou namířenou na tebe, místo aby to bylo obráceně?" poznamenal jsem a trochu silněji jsem mu přimáčkl krk nohou. „Řekl bych, že to tě na žebříčku inteligence staví notný kus pode mě."

„Měl jsi štěstí, to je všecko," zahuhlal.

„Legrační na tom je, že čím více boji procházím, tím větší mám štěstí," zasmál jsem se, sehnul se k němu a blahosklonně ho poplácal po hlavě. „Tak to by mi teď mělo pomalu dojít, ne?“

„Taky že jo..." zajásal, když se z chodby vedoucí do kabiny ozvaly kroky. Opřel jsem se o zeď a podíval se na dveře.

O chvíli později v nich stanul mladší námořník. Udivený výraz v jeho tváři mě tak pobavil, že jsem se musel začít smát.

„To už jsi zpátky?" zeptal jsem se laskavým tónem. Podíval se na mě a pak na svou pušku, která ležela na lavici na druhé straně, dobrých pět šest kroků od místa, kde stál. „Ani Císařova pomsta není tak rychlá," varoval jsem ho.

„Co... co chcete?" zeptal se a couvl o krok zpátky.

„Tak za prvé, uděláš dva kroky od těch dveří," oznámil jsem mu rozhodně. „Pak vezmeš ty klíče, co ti visí za pasem, a hodíš mi je."

„Co když to neudělám?" zeptal se a jedním okem přitom sledoval chodbu za svými zády.

„Nejdřív zabiju tvýho kámoše," řekl jsem a přitlačil jsem námořníka pod mou nohou k zemi. „Pak zastřelím tebe."

„Přece byste ho jen tak nezabil!" zeptal se nevěřícně.

„To by, do hajzlu, klidně udělal," vyhrkl spěšně můj rukojmí. „Tak do prdele udělej to, co ti říká, Langsturme, udělej to!"

„Slyšíš, co tvůj přítel říká, Langsturme, tak sebou pohni," řekl jsem mladšímu vojákovi a kývl hlavou, aby vešel do kabiny. Udělal dva váhavé kroky. Pohledem přitom neustále nervózně kmital ze mě na svého druha a zpátky.

„Teď ty klíče, pěkně pomalu," přikázal jsem mu klidným a vyrovnaným hlasem, přestože mi srdce tlouklo jako o závod. Zdálo se, že by to mohlo fungovat. Mohlo. Námořník odepnul svazek klíčů od opasku a podržel je před sebou tak, abych je viděl, A pak si ten pitomec začal hrát na hrdinu.

Rozmáchl se a vší silou mi mrštil klíče do obličeje. Můj prst instinktivně trhl spouští a něco mokrého mi cáklo na nohu. Zvedl jsem pušku a narychlo vystřelil po mladším námořníkovi, který se vrhal po své zbrani. V uších mi ještě nedozněla ozvěna prvního výstřelu. Námořníkovi se podařilo zmocnit pušky a jednou rukou po mně bez přípravy vystřelil. Do ramene se mi zapíchly úlomky, které střela vyrvala ze stěny raketoplánu. To už jsem jeho palbu opětoval a podařilo se mi ho zasáhnout do pravé nohy. Prakticky jsem mu jí ustřelil těsně pod kolenem. Námořník se v elegantní piruetě skácel k zemi.

Puška mu přitom vyklouzla z bezvládných paží na podlahu, zalitou rudou krví z pahýlu jeho nohy. V nose mě zaštípal pach střelného prachu a čerstvé krve.

„Ty... ty jsi mi ustřelil nohu, ty idiote!" křičel na mě. Nemohl jsem si pomoci a hlasitě jsem se rozesmál.

„Už to tak vypadá," souhlasil jsem, když se mi podařilo výbuch smíchu konečně ovládnout. „Varoval jsem tě."

„Ale... ale... ty jsi mi ustřelil nohu, ty parchante!" řval na mě dál; jeho vztek byl pravděpodobně silnější než bolest. Přičítal jsem to šoku. Lidské tělo dokáže opravdu jedinečným způsobem eliminovat podněty, které jsou pro váš mozek příliš silné a nepříjemné, než aby se s nimi dokázal vypořádat. Jako tomu bylo i u palčivé bolesti v mém rameni. Zkontroloval jsem ránu: nebylo to nic vážného, jen kousky kovu ve svalovině, ani to moc nekrvácelo. Nepochyboval jsem, že to přežiju. Langsturme seděl na podlaze, zády se opíral o lavici a nevěřícně zíral na svou zmrzačenou nohu.

„Hej ty, námořníku s dřevěnou nohou, kdo by si to byl pomyslel, co?" utahoval jsem si z něho, ale Langsturmovi má narážka rozhodně vtipná nepřipadala. Nepřestával tupě zírat na svou nohu. Rozhlédl jsem se po klíčích, ale byly mimo můj dosah. Ležely zhruba metr vlevo ode mě. Pokusil jsem si je přitáhnout puškou, ale ať jsem se natahoval a kroutil sebevíc, nepodařilo se mi na ně dosáhnout. Musel jsem jednat rychle. Jestli měl ten mrtvý námořník pravdu, pak na palubě člunu byli ještě další ozbrojenci, kteří zcela jistě nemohli rachot střelby přeslechnout. Nejspíš se právě rozhodovali, co podniknout. Jsem mrtvý? Nebo jsem se dostal na svobodu a budou muset tenhle malér řešit? Nicméně to nebude trvat věčně. A pokud bych zůstal takhle sedět, byl bych ideální terč. Docela jistě bych se pak mohl se svým životem rozloučit nadobro.

„Langsturme," oslovil jsem raněného námořníka. Tupě se na mě podíval a já na něho ukázal hlavni své pušky. „To byla pěkná pitomost, o co ses pokusil. Tak teď udělej konečně něco rozumného a přihraj mi ty klíče."

„Na to zapomeň," odsekl. Jeho hlas znatelně slábl.

„Ztrácíš spoustu krve. Když se dostanu z těch řetězů, pomůžu ti," slíbil jsem mu s vážným výrazem. „Jinak ti ustřelím i druhou nohu," dodal jsem jakoby mimochodem.

Podíval se na rozrůstající se kaluž krve, ve které seděl. Pak se podíval na klíče. S bolestným výrazem si lehl na zem a začal se pomalu plazit po podlaze člunu ke klíčům. Natáhl ruku a svazek klíčů ke mně přistrčil tak blízko, že se pro ně stačilo jenom sehnout a zvednout je. Když jsem se tak právě chystal učinit, ozval se za dveřmi něčí hluboký hlas.

„Co se to tam u Císaře děje?" zajímal se dotyčný.

„Máte tady jednoho mrtvého a druhý ho bude brzy následovat," křikl jsem v odpověď. „Zkus sem strčit hlavu a přijdeš o ni!"

Levačkou jsem se pokoušel odemknout si zámek na kotnících. Puškou jsem přitom stále mířil na dveře. Pozornost jsem dělil rovným dílem mezi ně a klíče. Konečně se mi podařilo najít ten správný a okovy spadly na zem. Druhým klíčem jsem si odemkl zámek na pravém zápěstí, takže jsem mohl řetěz protáhnout okem šroubu a postavit se.

„Pustím sem jednoho neozbrojeného muže, aby se postaral o raněného," zařval jsem, když jsem si odemkl i ostatní zámky a řetězy se zařinčením dopadly na kovovou podlahu člunu. Vydal jsem se podél lavice směrem ke dveřím, aniž bych při tom spouštěl oči z Langsturma.

„Jaké máme záruky?" zeptal se zaskočený vyjednavač.

„Žádné!" vyštěkl jsem, rozrazil jsem dveře, vypálil do chodby jednu ránu a rychle se opět stáhl. Nevěděl jsem, jestli jsem někoho zasáhl, ale to neznamená, že mou zprávu nepochopili. Slyšel jsem, jak Langsturm za mnou zachrčel bolestí. Otočil jsem se právě včas, abych viděl, jak na mě míří puškou, kterou prve upustil. Uskočil jsem doleva a do stěny, u které jsem cestě před chvílí stál, se zaryla kulka.

Skrčil jsem se a vypálil nízko nad zemí do kabiny. Kulka zasáhla zraněného námořníka do břicha a odhodila ho dozadu.

V tu chvíli někdo proběhl dveřmi, naplno přitom pálil z automatické pušky. Kulky doslova zasypávaly protější stěnu místnosti. Reagoval jsem bez přemýšlení, vrhl se po něm a uhodil ho hlavní pušky rovnou do obličeje. Ten stupidní idiot měl hledí přilby zvednuté. Jednou rukou jsem mu vytrhl pušku a praštil ho loktem do krku. Okamžitě se sesul k zemi a s rukama sevřenýma na krku těžce lapal po dechu a chroptěl. Pověsil jsem si automatickou pušku přes rameno a volnou rukou jsem popadl námořníka za límec jeho tmavé uniformy a odtáhl ho dál ode dveří.

„Díky za nového rukojmího a náhradní pušku!" křikl jsem do chodby. Odpovědí mi byla pestrá škála drsných nadávek a nelichotivých domněnek ohledně mého původu,

Stál jsem s puškou v jedné a otřeseným námořníkem v druhé ruce a analyzoval jsem situaci. Nevyvíjela se sice tak dobře, jak jsem plánoval, ale nic nebylo ztracené. Nepochyboval jsem, že ti venku čekají s prstem na spoušti, až z téhle místnosti vystrčím třeba jen nos, aby mě zasypali olovem. V tu chvíli mě napadla spásná myšlenka. Nechali by toho, pokud by se mi je podařilo přesvědčit, že jsem mrtvý. Ve spáncích mi začala prudce tepat krev a můj mozek se rozjel na plné obrátky. Podíval jsem se na vojáka, který napůl v bezvědomí ležel vedle mě, a pozorně jsem si prohlédl jeho uniformu včetně helmy se zatemněným hledím. Nápad začal získávat reálný tvar. Nepotřeboval jsem nic než chvíli klidu.

Sundal jsem vojákovi přilbu. Otřeseně se na mě podíval. Praštil jsem mu hlavou o zem tak silně, že pozbyl vědomí. Jelikož jsem v jedné ruce držel pušku, kterou jsem nepřestával mířit na dveře, musel jsem mu uniformu svléknout pouze jednou rukou, což nebylo právě jednoduché. Po chvíli zápasení s jeho bezvládným tělem se mi ale podařilo srovnat jeho uniformu vedle sebe. Pak jsem si svlékl vlastní uniformu označenou jmenovkou Poslední Šance. Natáhl jsem si na sebe vojákovu kombinézu. Abych se mohl obléknout, musel jsem na chvíli opřít pušku o zeď. Bezvládné tělo námořníka jsem pak navlékl do své vlastní uniformy. Bylo to stejně namáhavé jako ho předtím svléknout. Jedním okem jsem přitom neustále sledoval chodbu pro případ, že by se někdo o něco pokusil. Nakonec jsem si nasadil vojákovu helmu a dokončil tak proměnu Kagea, uprchlého trestance, v Kagea, anonymního vojáka. Chytil jsem bezvládného námořníka v podpaží a vší silou jím praštil o zeď. Nesouvisle jsem přitom vykřikoval a simuloval tak hluk rvačky. Jednou rukou jsem ho přimáčkl ke zdi a přiložil mu automatickou pušku k hrudi. Pak jsem ho pustil a současně stiskl spoušť. Kulky smýkly bezvládným tělem ke dveřím na chodbu.

„Je mrtvý!" křikl jsem do chodby. Snažil jsem se svůj hlas změnit a částečně jsem také doufal, že ho helma zkreslí natolik, že mi na mou léčku skočí. Tři muži, kteří vzápětí vtrhli do místnosti, byli živým důkazem, že se má lest vydařila. Bez váhání jsem začal střílet. Jedinou salvou jsem je všechny smetl. Okamžitě jsem se vrhl do chodby, kde jsem zastihl dalšího námořníka. Když se mu má pěst zabořila do břicha, které neměl chráněné brněním, překvapené vyjekl. Jak se zlomil v pase. zahlédl jsem za jeho zády dalšího vojáka, který právě zvedal pušku. Skrčil jsem se a strhl námořníka s sebou k zemi. Výstřel z brokovnice ho zasáhl do zad. Prudce sebou škubl a začal na mě zvracet krev. Jednou rukou jsem naslepo pokropil chodbu dávkou ze své automatické pušky. Odpovědí mi byl výkřik plný bolesti. Vykoukl jsem zpoza námořníkovy mrtvoly. Druhý voják se opíral o zeď a hruď a břicho měl poseté krvavě rudými skvrnami.

Přepnul jsem pušku z dávek na jednotlivé střely a vykročil chodbou k němu. Když jsem ho míjel, prohnal jsem mu obličejovou maskou kulku. Chodba byla krátká a zhruba po pěn metrech ústila do vstupní komory. Stěny, za nimiž se nacházely motory člunu, byly neporušené. Dveře do vstupní komory byly otevřené. Nepozoroval jsem uvnitř žádný pohyb.

Jak jsem si vybavoval, na druhé straně vstupní komory by měla být ještě jedna místnost podobná té, ve které jsem byl vězněn, a z ní by měly vést dveře přímo do kokpitu. A právě tady mě cekala ta nejnebezpečnější část mého plánu. Potřeboval jsem se dostat do kokpitu, aniž bych se přitom nechal zabit a aniž bych zabil piloty, tedy alespoň jednoho z nich. Navíc tudy někde musel být ještě jeden nebo dva vojáci, tím jsem si byl naprosto jistý. Musel jsem se chovat naprosto tiše a být připraven okamžitě jednat. Byl to skvělý pocit, to vám můžu říct; neexistuje nic, co by se mohlo srovnávat se skutečným bojem. Vykročil jsem chodbou ke vstupní komoře, když jsem najednou přímo uvnitř hlavy ucítil bodavou bolest. Otočil jsem se, abych se přesvědčil, jestli za sebou nemám střelce. Nevzpomínal jsem li ale, že bych slyšel nějaký výstřel. Bolest zesílila tak prudce, že jsem i přes veškerou svou snahu vykřikl a klesl na kolena. Jako by mi do levého oka někdo vrazil do ruda rozžhavený kus uhlí, který se mi propaloval do mozku.

Klečel jsem na podlaze a před očima se mi objevovaly nesmyslné přeludy. Člun zmizel a mne se najednou zmocnil pocit, že nade mnou někdo stojí. Jako kdyby se nade mnou tyčila nějaká obrovská nehmotná postava, která mě hodlala zabít. Kolem se rozléhal rachot střelby a exploze, které ještě více drásaly mé zmučené smysly. Srdce mi divoce tlouklo a jehličky bolesti mi vystřelovaly do hlavy a očí. Bylo mi na zvracení a žaludek se mi stahoval v křeči. Pak začal záchvat pomalu ustupovat, až jsem se opět ocitl zpátky ve člunu. Tělo jsem měl tou nesnesitelnou bolestí zcela ochromené.

Několik sekund jsem tam jen tak klečel a se zaťatými zuby se snažil přemoci agónii a zaostřit pohled na chodbu. Zrak mi ale znovu na chvíli vypověděl službu. Pak bolest ustala právě tak znenadání, jako začala. Nezůstalo po ní ani stopy. Co se to se mnou sakra dělo? Co to ti řezníci provedli s mojí hlavou, když jsem spal?

Otřel jsem si slzy, které mi intenzivní bolest vehnala do očí. Postavil jsem se a namířil si to ke vstupní komoře. Sundal jsem si helmu. Když jsem ji měl na hlavě, nic jsem neslyšel, a já jsem teď potřeboval všechny svoje smysly. Přibližně dva metry přede dveřmi vedoucími do komory jsem se zastavil a poslouchal. Snažil jsem se přitom nevnímat svůj těžký dech, šum krve v uších i tlukot srdce. Nezachytil jsem ani náznak nějakého pohybu. Pro jistotu jsem ale nejdřív dveřmi do komory prohodil svoji helmu. S hlasitým rachotem se kutálela po pletivové podlaze zasunutých nástupních ramp, ale jinak všude panoval naprostý klid.

Opatrně jsem nahlédl do vstupní komory. Měla přibližné desetkrát deset metrů a po obou stranách byla těžká venkovní vrata se vzduchovými uzávěry. Dveře na protilehlé straně byly zavřené. Nikde žádný kryt a kromě těch dveří nevedla z komory žádná jiná cesta. Jak jsem tam tak stál a zvažoval své možnosti, napadla mě nepříjemná myšlenka. Neměl jsem nejmenší představu o tom, jak dlouho měl tenhle let trvat. Klidně jsme mohli být od trestanecké lodě vzdáleni jen několik minut letu a právě se připravovali na přistání. Musel jsem jednat okamžitě. Jakmile bych se totiž ocitl na palubě trestanecké lodi neexistovala by pro mě už žádná cesta ven. Jak to ale provést? Jak se dostat skrze ty zatracené dveře na druhou stranu v jednom kuse? I kdyby mě rovnou neodstřelili, pořád ještě bych musel nějakým způsobem proniknout do druhé místnosti, kde byli oba piloti.

Cítil jsem se naprosto bezradný. Snažil jsem se vybavit si plán, který jsem si prve připravil právě pro tenhle případ, ale moje mysl byla jako zastřená. Navíc jsem znovu začal v hlavě cítit pulzující bolest. Nebyla to ta ostrá a pronikavá agónie, která se mě zmocnila před chvílí, ale cítil jsem ji na stejném místě a zcela mi znemožňovala jakékoli přemýšlení. Posadil jsem se na zem a opřel se o stěnu naproti dveřím s puškou v klíně, připravený okamžitě vyrazit. Já jsem ale nemohl jen tak čekat. Začal jsem si pohrávat s myšlenkou, že bych mohl otevřít technokněžův přístupový panel a trochu si pohrát s jed-nim z motorů. Skoro okamžitě jsem ale tento nápad zavrhl Za prvé, kdybych se hrabal ve věcech, o kterých nemám ani ponětí, mohl bych taky docela dobře skončit usmažený elektrickým proudem. A za druhé, neexistovala žádná záruka, že mou sabotáž by bylo možné následně opravit a my nezůstali bezmocně trčet ve vesmíru, dokud by nám nedošel vzduch. Jednou už jsem něco podobného zažil a rozhodně jsem neměl nejmenší chuť si to zopakovat.

Náhle mě zaplavil pocit marnosti a deprese. Teď jsem to přece nemohl vzdát. Ne po tom, co jsem pobil všechny ty vojáky. A kromě toho, já jsem se nemohl vrátit do cely, ještě ne, ne bez boje. Bylo by to stejné jako vzdát se. Znovu jsem se cítil lak osamělý, tak odříznutý od všeho. Čelil jsem sám celé galaxii, bez jakékoli podpory, bez jediného přítele, který by stál po mém boku. Jak jsem se pro všechny svaté dostal do téhle situace? Docela určitě si ji pro mě přichystal sám Císař, stejně jako celou hromadu dalších svinstev, jimiž jsem během několika posledních let musel projít. Jednalo se snad o nějaký druh zkoušky? Za celý svůj život, od chvíle, kdy jsem poprvé spatřil Umírat jednoho ze svých příbuzných, až do tohoto okamžiku, kdy jsem bojoval o své právo účastnit se nějaké naprosto šílené sebevražedné mise, jsem snad už dostatečně prokázal svou víru. Tak o co jsem se to vlastně snažil? Opravdu jsem tak toužil po boji? Opravdu mi tolik chybí?

Pravda byla taková, že mi skutečně chyběl. Ze zabití svých stráží jsem se už pomalu uklidnil, ale ten pocit, který jsem míval uprostřed akce, byl prostě skvělý. Slastný pocit dosaženého cíle, který jsem zažíval v okamžiku, kdy jsem stiskl spoušť a díval se, jak můj protivník umírá místo mne. Císaři, jak to bylo vzrušující! Nikdy jindy jsem se takhle necítil, jedině uprostřed krupobití kulek, kdy jsem svůj život odevzdal do rukou Císaře,

A proto jsem musel bojovat dál, proto jsem se musel zmocnit člunu, otočit ho zpátky a vrátil se k plukovníkovi dřív, než opustí Vavříny slávy. Zvedl jsem se ze země a snažil jsem se přimět svůj mozek, aby přes tupou bolest uvnitř mé hlavy začal znovu pracovat na plné obrátky, V naději, že se dostaví nějaká inspirace, jsem se rozhlédl po nákladní komoře. Ve stropě byla mřížka ventilace. Otvor byl však příliš malý, než abych se jím dokázal protáhnout. Do protější stěny bylo zasazeno několik panelů. Napadlo mne, jestli to náhodou nejsou skříně na zbraně. Přistoupil jsem k nejbližšímu. Byl zapuštěný do steny a nikde nebyla žádná rukojeť, kterým by se dal otevřít. Byla v něm však klíčová dírka, takže byl pravděpodobně zamknutý. Pokusil jsem se skříňku vypáčit prsty, ale bezvýsledně. Třeba ale má u sebe jeden z vojáků nějaký nůž...

Vrátil jsem se k mrtvým tělům, abych je prošacoval. Bezvýsledně. Celkem jsem měl tři brokovnice a čtyři automatické pušky plus přibližně dvacet nábojů do brokovnice a sto zásobníků s municí do automatických pušek. Mohl jsem zkusit pálit naslepo do dveří a doufat, že něco zasáhnu. Byly však poměrně masivní. A kromě toho, jakmile bych začal střílet, nic by těm uvnitř nebránilo, aby mi oplatili stejně. Ne, tenhle problém jsem musel vyřešit hlavou, ne zbraněmi. Rozhlédl jsem se po něčem, co by se mi mohlo hodit. Pohled mi padl na bezpečnostní pásy a jejich kovové přezky. Kdybych je vytrhal mohl bych si z nich vyrobit provizorní lano. K čemu by mi ale bylo dobré? Napadlo mě, že pro začátek bych s jeho pomocí mohl na dálku otevřít dveře do druhé místnosti. Začal sem proto svůj plán rozebírat krok po kroku. Takže bych mohl dveře otevřít, aniž bych se přitom nechal zastřelit. Což znamenalo, že jsem v případě potřeby mohl sám začít střílet. Ačkoli pouštět se do přestřelky skrze otevřené dveře nemělo valný smysl. Obráncům stačilo jenom držet pozici, dokud nepřistaneme a nedostaví se posily. S jistotou se dalo předpokládat, že už nahlásili, v jaké jsou situaci, a touhle dobou už na mě na palubě trestanecké lodě čekal uvítací výbor.

Potřeboval jsem něco, co by mi umožnilo úspěšně zaútočit. Mohl jsem jednoduše vtrhnout do místnosti, využit momentu překvapeni a doufat, že je postřílím dřív než oni mě. V tom případě by moje šance byly tak padesát na padesát, což se mi zrovna dvakrát nezamlouvalo. Navíc nejspíš přesně to čekali. Pokusit se nějak odlákat jejich pozornost? Co takhle falešný rukojmí? napadlo mě. Rozhlédl jsem se po mrtvolách, které se povalovaly na zemi. Musel jsem ale počítat s tím, že budou podezřívaví. Nemluvě o tom, že nebylo jisté, jestli je vůbec nějaký rukojmí bude zajímat.

Horečně jsem uvažoval, zda neexistuje nějaký jiný způsob, jak je obelstít. Na žádný jsem nepřišel. Kdybych byl na jejich místě, nevěřil bych vůbec ničemu. A tenhle voják - nebo vojáci - byl po čertech mazaný. Zatímco se ostatní vyhrnuli ven, oni se chytře držel zpátky. Co když to byl zbabělec? Možná bych se s ním mohl dohodnout - vyzvat ho, aby se dobrovolně vzdal, jinak že skončí jako jeho druhové.

Ne, všechno tohle přemýšlení o léčkách a úskočných manévrech nikam nevedlo. Musel jsem vymyslet způsob, jak se zbavit toho, kdo se ukrýval uvnitř té místnosti, jednou a provždy, ať už je to kdokoli. Takže potřebují pár nábojů, které dokážou střílet za roh, pomyslel jsem si trpce. Když jsem však o tom chvíli dumal, ironický úsměv mi z tváře rychle zmizel. Možná jsem opravdu měl náboje, kterými bych mohl střílet ta roh. Napadlo mne, že bych mohl narychlo něco sestrojit ze zásobníků a patron do pušek. Něco, do čeho bych střelil a ono by to explodovalo jako granát. Ano, několik zásobníků svázaných dohromady, do kterých bych zastrčil nábojnice do pušky. Pomocí provazu otevřít dveře, hodit svůj provizorní granát dovnitř a odpálil ho dávkou z automatické pušky. A než se vzpamatují, vtrhnu tam a dokončím, co bude potřeba. Byl to tak trochu vabank, protože na sestrojení dostatečně velké bomby budu potřebovat většinu své munice. K čertu s tím, pomyslel jsem si, mizerný plán je lepší než žádný.

Pustil jsem se do práce, plně si uvědomuje každou sekundu, která mě víc a víc přibližovala k trestanecké lodi a rychlému konci. Když jsem napnul všechny svaly, podařilo se mi jednu sadu popruhů vyrval. Pomocí zubatého klíče, který měl u sebe Langsturm, jsem pak přeřezal stehy, jimiž byly sešity. Jedním popruhem jsem svázal tři zásobníky do jakéhosi trojúhelníku |do vzniklých mezer jsem nastrkal osm nábojnic. V tu chvíli mě napadlo ještě něco. Utrhl jsem jednu z přezek a strčil si ji do kapsy uniformy, kterou jsem měl stále na sobě. Odnesl jsem svůj ručně vyrobený granát zpátky do vstupní komory a opatrně jsem ho položil na zem tak, abych ho měl po ruce Dveře byly zabouchnuté. Pomalu jsem točil jejich klikou, dokud se neozvalo tiché cvaknutí, a mírně jsem je pootevřel Další popruh jsem uvázal ke klíce, abych za něj mohl později zatáhnout a dveře tak otevřít. Pažbou brokovnice jsem vyrazil mřížku ventilace. Přesně jak jsem očekával, skrývalo se za ní vedení, které se táhlo k přídi a zádi člunu.

S provazem vedoucím ke dveřím v jedné ruce a improvizovaným granátem položeným kousek od sebe jsem z kapsy vyndal přezku a hodil jsem jí vzniklým otvorem do ventilaci Poslouchal jsem, jak s rachotem mizí směrem k přídi člunu, Jediným pohybem jsem trhnutím otevřel dveře a zvedl svůj improvizovaný granát. Prolétl jsem kolem otevřených dveří a vhodil výbušninu dovnitř. Dopadl jsem na břicho, překulil jsem se k otevřeným dveřím s automatickou puškou připravenou ke střelbě. Několik sekund jsem čekal, jestli se někdo nepokusí můj granát sebrat, pak jsem začal střílet. Náboje do kulovnice explodovaly v sérii praskavých detonací a roztříštily zásobníky na malé úlomky, které zasypaly místnost smrtícím krupobitím. Několik mi jich prolétlo těsně kolem hlavy Kotoulem jsem se vrhl vpřed a poslepu jsem začal pálit kolem sebe, míře do krytu za lavici, která se nacházela uprostřed místnosti. Nikdo mou střelbu neopětoval a po dunivé explozi mého provizorního granátu mi ticho, které se rozhostilo ku lem, připadalo téměř ohlušující. Ať jsem napínal uší sebevíc nic jsem neslyšel. Dřepl jsem si a opatrně se rozhlédl. Místnost byla naprosto prázdná. Všechno to bylo úplně zbytečné. Na chvíli jsem propadl zklamání.

Pomalu jsem vstal a poškrábal se na hlavě. Ze by mi ten voják lhal, nebo se ostatní skrývali v kokpitu? Ta nejistota mě pomalu začínala rozčilovat. V tu chvíli se komunikační panel zasazený do stěny hned vedle dveří vedoucích do kokpitu se zapraskáním probral k životu a místností se rozlehl kovový hlas.

„Byla to exploze, co jsme slyšeli?" zeptal se hlas. Přešel sem místnost a stiskl tlačítko pro odpověď.

„Jo, ten vězeň sestrojil nějakou bombu, která vybuchla," odpověděl jsem. Musel jsem se sám pro sebe smát. „Potřebuju, aby mi tady s tím bordelem někdo pomohl." „S kým mluvím?" zeptal se muž na druhé straně podezřívavým tónem.

„Myslím, že je pořád ještě naživu," odpověděl jsem rychle. „Přestaňte mi dávat stupidní otázky, než nás všechny vyhodí do vzduchu. Šílený je na to dost."

„Dobře," odpověděl muž. Komunikační jednotce se nepodařilo zcela zastřít znepokojení v jeho hlase. O sekundu či dvě později se kolo dveří vedoucích do kokpitu pomalu otočilo a dveře se začaly otevírat, Chytil jsem je za hranu a s trhnutím jsem je otevřel dokořán, skočil jsem dovnitř srazil vojáka, který za nimi stál, k zemi. Pažbou automatické pušky jsem ho udeřil do hlavy a rychle jsem vzhlédl. Oba dva piloti mě pozorovali zpoza opěradel svých sedadel. V jejich očích se zračila hrůza. Ledabyle jsem na ně namířil pušku, „Změna plánu," oznámil jsem jim, překročil jsem omráčeného vojáka a zamířil k nim. „Když uděláte přesně, co vám řeknu, bude všechno v pořádku."

„Co chcete dělat?" zeptal se mě druhý pilot s očima rozšířenýma strachem,

„Já nebudu dělat nic," odpověděl jsem mu s úsměvem. „Ale teď otočíte raketoplán a vrátíte se zpátky k Vavřínům slávy. Okamžitě."

„Ale my už jsme naváděni na přistání," opáčil pilot a ukázal ven z okna. Podíval jsem se průzorem ven. Spatřil jsem trestaneckou loď. Byla už hodně blízko. Byla dlouhá, šedá jakoby beztvará, zkrátka přesně taková, jak byste čekali, že vězeňská loď bude vypadat.

„To nebyla odpověď, kterou jsem chtěl slyšet," varoval jsem je a úsměv mi zmizel z tváře. „Zrušte přistávací proceduru a otočte to."

„Když porušíme přistávací schéma, pochopí, že je tady něco v nepořádku," informoval mě druhý pilot. „Začnou střílet."

„No tak jim něco napovídejte," odsekl jsem podrážděno „Řekněte jim, že se jeden z motorů porouchal, nebo něco."

„Oni už vědí, že se vám podařilo dostat z pout," přiznal pilot stísněně. „Ohlásili jsme to přes komunikační síť před několika minutami. Kdyby došli k názoru, že se vám podařilo zmocnil se raketoplánu, automaticky by předpokládali, že jsme už mrtvi a rozstříleli by člun na kusy."

„Tak to byste se měli snažit zachránit si vlastní kůži," řekl jsem výhružně a zamával jsem přitom puškou, abych se ujistil, že správně pochopili význam mých slov. „Protože jestli se pokusíte přistát, tak vás oba dva na místě zabiju."

Pilot se podíval na mě a pak na svého kolegu. Potom se za-bořil do sedadla a vrátil se k řízení letu. Stiskl několik tlačítek a pak pokynul druhému pilotovi, který udělal totéž na druhém konci ovládacího panelu. Z mřížky ve stropě se ozval pronikavý signál a v kabině začalo výstražně blikat žluté světlo. Pilot si všiml mého popuzeného výrazu a stiskem několika dalších kláves alarm vypnul. Uprostřed ovládacího panelu začala blikat další kontrolka.

„To je komunikační síť," vysvětlil mi druhý pilot, naklonil se dopředu, zvedl sluchátko a přiložil si ho k uchu. „Ptají se, proč jsme opustili přistávací trajektorii."

„Pošli je do prdele," odsekl jsem příkře. „Otoč tu kraksnu a šlápni na plyn, letíme navštívit plukovníka."

„Začnou po nás střílet," varoval mne první pilot vážní „O tom nepochybujte."

„Tak to byste se měli začít modlit, aby tenhle člun uměl manévrovat jako stíhačka," řekl jsem věcným tónem. Vrhl na mě zamračený pohled a pak se chopil řídicí páky. Druhý pilot provedl nějaké úpravy nastavení a já jsem postřehl změn ve zvuku motorů, který vibroval celým člunem. Pilot naklonil člun doleva. Vězeňská loď mi zmizela z výhledu a my jsme nabrali nový kurz,

Druhý pilot znovu změnil nastavení motorů a podlaha pod mýma nohama se začala chvět.

„Upozorňují nás, že pokud se nevrátíme na původní trajektorii, začnou střílet," zakvílel druhý pilot se sluchátkem přitisknutým k uchu.

Mlčel jsem. Několik sekund nic neřekl ani žádný z pilotů. „A je to tady," zamumlal druhý pilot po chvilce, pustil sluchátko a pevně se chytil svého sedadla.

Přímo před oknem kabiny něco prolétlo. Byla to malá žlutá jiskra, která vzápětí explodovala v obrovském, temně rudém oblaku. Pilot tiše zaklel a strhl člun pod shluk plazmy. Jeho prudký manévr mnou mrštil dozadu, až jsem narazil do kola, kterým se otevíraly dveře.

„Oni nás minuli," řekl druhý pilot a v jeho hlase se mísila nevíra s úlevou.

„To byl jen varovný výstřel, ty idiote," upozornil jsem ho a chlapík pod mým přísným pohledem naráz zvadl. „Soustřeď se radši na řízení té kraksny."

Další detonace na sebe nenechaly dlouho čekat a já jsem soustředil svou pozornost na prvního pilota, který jemně pohyboval řídicí pákou ze strany na stranu a nahoru dolů. Raketoplán se pod jeho řízením na okamžik vzepjal prudce vzhůru, aby se vzápětí opět vrhl v divoké spirále střemhlav dolů. Pak se zakymácel a začal se třást mnohem silněji. Ve stejnou chvílí se k životu probralo půltuctů červených kontrolek na ovládacím panelu a kabinou se rozezněl jekot sirény. „Zavřete ty dveře! Máme poškozený trup!" křikl na mě pilot a já jsem se otočil a dveře do kokpitu s kovovým zaduněním rychle přibouchl. Abych mohl otočit kolem dveří a hermeticky je tak uzavřít, musel jsem pustit pušku. Ve chvíli, kdy se mi dveře podařilo zavřít a já jsem se otáčel zpátky do kabiny, se na mě vrhl druhý pilot. Nezaváhal jsem ani na okamžik. Pěstí jsem mu zasadil tvrdý úder přímo na pravé oko a na místě jsem ho srazil k zemi.

„Nehraj si na hrdinu," varoval jsem ho a uštědřil jsem mu pro jistotu ještě jeden úder, kterým jsem mu rozrazil ret. „Když ml slíbíš, že už nebudeš vyvádět, přestanu tě bít," dodal jsem a další ranou jsem mu zlomil nos. Zakňoural a pokusil se ode mě odkutálet. Kopanec do břicha mu v tom však zabránil. Zvedl jsem ho ze země a smýkl jím zpátky do jeho sedadla. Byl tak omráčený, že zůstal poslušně sedět.

„Příště budeš dělat jenom to, co ti řeknu," zavrčel jsem na něho, ale nejspíš byl příliš otřesený, než aby mě vůbec slyšel

„Budete mi muset pomoct," řekl mi první pilot nevrle. „V tomhle stavu je mi k ničemu."

„Jo, jako kdybych věděl jak," odpověděl jsem sarkasticky,

„Dělejte, co vám řeknu, a možná to přežijeme," odsekl pilot a jeho slovům dodala na důrazu detonace, která otřásla trupem člunu. Bez dalších slov jsem shodil druhého pilota na podlahu,

„Stiskněte vypínače pod všemi rudě svíticími kontrolkami jasné?" instruoval mě pilot, vrhl po mně krátký pohled a pak se opět plně soustředil na svou práci,

„Jasné," odpověděl jsem klidným hlasem, naklonil se k ovládacímu panelu a povypínal všechny rudé kontrolky. Tohle ne-bylo příliš složité,

„Vpravo od vás jsou tři červené páčky," pokračoval pilot aniž by spustil zrak z panelu před sebou. Viděl jsem je všechny byly v jedné řadě. „To je ovládání motorů. Zleva doprava ovládají motor na levoboku, hlavní motor a motor na pravoboku. Rozumíte mi?"

„Levobok, hlavní, pravobok," opakoval jsem a postupně se dotýkal odpovídajících páček, „Rozumím."

„Až vám řeknu, upravíte nastavení trysek..." Jeho poslední slova zanikla v hřmění exploze přímo před námi. Raketoplán vzápětí zaplavila sprška střepin. Na hlavním okně se objevila prasklina. Cítil jsem, jak se kdesi hluboko ve mně začíná probouzet strach. Ani v nejmenším jsem netoužil nechat se sát ven do vesmíru. To je opravdu nepříjemný způsob smrti. Tedy ne že by na tom v konečném efektu záleželo.

„Stáhněte všechny tří na pětasedmdesát procent, najednou," poručil mi pilot.

Předklonil jsem se, uchopil jsem všechny tři páčky do ruky a pomalu je přitahoval k sobě. S cvaknutím zapadly do pozice s drážkou označenou štítkem, na kterém stálo 75%.

„Teď vraťte páčku hlavního motoru zpátky na plný výkon," pokračoval pilot. Mluvil pomalu a zřetelně, aby se ujistil, že porozumím správně. Poslechl jsem ho a vrátil prostřední páčku do její původní pozice.

„To je ono, podařilo se nám ustálit směr letu, za chvíli budeme z dostřelu," oddechl si pilot a unavené se opřel do

sedadla.

„Nakonec to nebylo tak hrozné," zamumlal jsem a prohlížel si ovládací prvky na panelu před sebou. „Myslel jsem si, že pilotovat raketoplán je složité."

„Je to jednodušší, když vám na hlavu nemíří pistole," odsekl pilot nevrle.

„K čemu je tohle?" zeptal jsem se a ukázal jsem na číselník přímo nad mou hlavou, jehož ručička hrozila každým okamžikem vstoupit do červeně označené části. Pilot zvedl hlavu.

„U Císařovy matky!" zaklel a naklonil se ke mně, aby se na číselník podíval zblízka. „Ztrácíme plazmu z hlavního motoru. Vypněte ho a odhoďte jádro, než celý člun exploduje!"

„Jako kdybych věděl, jak se to dělá," zavrčel jsem. Pilot si rozepnul bezpečnostní popruhy, odstrčil mě stranou a posadil se do sedadla druhého pilota. Jeho ruce se rychle rozeběhly po ovládacím panelu. Nakonec palcem stiskl rudě blikající runu v horní části panelu. Trup člunu se otřásl čtyřmi bezprostředně následujícími detonacemi. Chvíli bylo naprosté ticho, které přerušila finální exploze, po níž mi začalo pronikavě pískat v uších. Pilot se na mě podíval s výrazem úlevy ve tváři a vrátil se na své místo. Z úst druhého pilota se ozval bolestivý sten. Přilákal tím mou pozornost. Pomalu začínal přicházet k sobě.

Chytil jsem ho za vlasy, praštil mu čelem o podlahu a poslal zpět do říše snů. Nehodlal jsem se s ním dál obtěžovat, očividně nebyl tak důležitý, jak jsem se původně domníval.

Většina letu probíhala naprosto klidně. Zdálo se, že pilot se pilně věnuje plnění mých pokynů. Zhruba po hodině začal voják znovu přicházet k sobě, takže jsem ho musel ještě jednou omráčit. Většinu času jsem ale jen tak seděl v sedadle druhého pilota a vyptával jsem se na účel jednotlivých řídících prvků. Člověk nikdy neví, kdy se mu co bude hodit.

Pohoda a klid rázem ustaly, když jsme se přiblížili do komunikační zóny Vavřínů slávy. Ze sluchátka, které stále volně viselo na svém připojovacím kabelu z panelu, jsem zaslechl praskání. Přiložil jsem si ho k uchu.

‚Alphranone, tady Vavříny slávy, v jakém jste stavu?" ptal se čísi hlas. „Opakuji, raketopláne Alphranone, nahlaste prosím svůj stav."

Stiskl jsem tlačítko pro přenos.

„Vavříny slávy, tady poručík Kage z Třinácté trestanecké legie,- ohlásil jsem a mi tváři se mi objevil úsměv. „Žádám o povolení k přistání."

„Cože?" vykřikl komunikační důstojník ba druhé straně. „O co jde?"

„Vavříny slávy, tady poručík Kage z Třinácté trestanecké legie," opakoval jsem. „Tenhle raketoplán jsem, ehm zabavil pro důležité vojenské účely. Kontaktujte prosím mého velícího důstojníka, plukovníka Schaeffera."

„Sežeňte někdo Schaeffera, ať sem hned přijde!" slyšel jsem komunikačního důstojníka křiknout na někoho dalšího. Vzápětí se znovu věnoval mně.

„Kdo pilotuje raketoplán?" zeptal se váhavě.

Podíval jsem se na pilota. „Jak se jmenuješ?" Vůbec mi nepřišlo na mysl, že to nevím.

„Karandon, Lucas Karandon," odpověděl se zmateným výrazem ve tváři.

„Člun řídí pilot Karandon za mé asistence," oznámil jsem a mrkl jsem přitom na pilota. „Utrpěli jsme nějaké škody, museli jsme odhodit hlavní motor."

Pustil jsem komunikační spínač a obrátil se ke svému spolupracovníkovi.

„Ještě něco jiného, o čem by měli vědět?" zeptal jsem se a na vysvětlenou mu pokynul komunikačním aparátem.

„Hmm, řekněte jim, že taky možná máme poškozený trup," řekl mi po chvilce zamyšlení.

"Máme taky poškozený trup, nevíme přesně kde," předal jsem jeho zprávu dál.

„Kagei, co si sakra myslíte, že děláte!" zahřímal ze sluchátka plukovníkův rozzlobený hlas, až jsem málem upustil komunikační aparát. Chystal jsem se mu odpovědět, ale nemohl jsem. Najednou mě ovládl zmatek. Co vlastně dělám? Ještě před několika málo hodinami se mi to zdálo zcela jasné, ale při veškerém tom vzrušení moje záměry jakoby pozbyly smysl.

„Uveďte mi jeden jediný důvod, proč bych neměl dát posádce příkaz, ať zničí ten raketoplán i s vámi," pokračoval Schaeffer. Vztek v jeho hlase byl doslova hmatatelný. Možná to celé nebyl zas tak dobrý nápad, prolétlo mi hlavou. Možná jsem byl přehnaně optimistický.

„No, tady v kokpitu mám hned tři dobré důvody," odpověděl jsem a snažil jsem se nedát najevo svou nejistotu — nejspíš marně. „A možná zůstal naživu ještě někdo jiný."

„Tím, že vás nechali zmocnit se raketoplánu, si sotva získali moji přízeň, Kagei," odsekl plukovník.

„Neposílejte mě zpátky do vězení, plukovníku," vybuchl jsem zoufale. „Vezměte mě s sebou! Alespoň nás nechte přistát všechno vám vysvětlím."

„Dám vám povolení přistát, ale nic jiného neslibuji," odpověděl. Vzápětí se spojení s cvaknutím přerušilo.

Během následující půlhodiny jsem málem přišel o nervy. Seděl jsem na místě druhého pilota, podle Lucasových instrukci občas upravil nějaké nastavení, a pokoušel jsem se uspořádat si myšlenky. Jak se zdálo, plukovník nebyl mým návratem zrovna potěšen, a to bylo hodně mírně řečeno. Donutit ho změnit názor nebude nijak snadné. Vůbec jsem netušil, jaké použít argumenty, aby mě nezastřelil, sotva vylezu z raketoplánu.

Koneckonců, tenhle scénář mi připadal jako nejpravděpodobnější. Na druhou stranu jsem ale měl tři rukojmí. Tedy pokud k tomu námořnictvo bude moci alespoň něco říct. Kdyby to záleželo jenom na plukovníkovi, raději by nechal všechny zabít než aby se mnou vyjednával.

Stál jsem v přestupní komoře a třesoucí se rukou jsem zatáhl za páku, kterou se spouštěla rampa. V komoře byl se

mnou Lucas. Ten se třásl celý, jako osika. Není divu, držel jsem ho před sebou jako štít a ústí automatické pušky jsem mu tiskl k zátylku. Člun byl v dezolátním stavu. Hned po přistání jsem provedl rychlou obhlídku. V zadní komoře byla díra, že by se jí protáhl dospělý člověk. Všechny lavice byly vyrvány z podlahy a po vojácích nezůstalo nikde ani stopy. Pravděpodobně je podtlak vysál do vesmíru.

S kovovým zaduněním se rampa dotkla podlahy lodě a já jsem váhavě vyhlédl ven.

Proti raketoplánu stála řada odhadem dvaceti vojáků. Všichni byli ozbrojeni brokovnicemi. V jejich středu jsem zahlédl plukovníka a dva důstojníky od námořnictva. Stanul jsem na vrcholu rampy a mlčky si to shromáždění prohlížel.

„Vzdejte se, Kagei," křikl na mě plukovník. „Jinak vás nechám na místě zastřelit."

„Chci si s vámi jenom promluvit, plukovníku," odpověděl jsem mu. „Jenom vyslechněte, co vám chci říct."

„Nebudu s vámi vyjednávat, Kagei," odvětil plukovník úsečně. „Pusťte toho muže a vystupte ze člunu, jinak dám příkaz střílet."

Na to si oba námořní důstojníci vyměnili pohledy. Neřekli ale ani slovo.

Plukovník mě provrtával očima, neoblomnýma a tvrdýma jako ocel. Zůstal jsem stát a opětoval jeho pohled.

„Zamířit!" přikázal a vojáci zvedli zbraně a zalícili.

„Sakra!" zaklel jsem, odstrčil Lucase a skočil zpátky do komory právě ve chvíli, kdy plukovník vydal rozkaz k palbě. Sotva jsem přistál na podlaze, vstupním otvorem prolétlo Lucasovo střelami potrhané tělo.

„Pro Císaře, plukovníku!" vykřikl jsem a přitiskl si automatickou pušku k hrudi. „Jestli je za mnou pošlete, všechny je zabiju, přísahám!"

„Nezabijete nikoho, poručíku Kagei," ozval se hlas, ze kterého mi přeběhl mráz po zádech. „Stoupněte si tak, abych na vás viděl."

Ten hlas patřil muži, kterého jsem už půldruhého roku považoval za mrtvého. Muži, kterého jsem nechal zemřít v epicentru výbuchu, po němž se celé jedno rozlehlé město změnilo v hromadu popela. Muži, který neměl nejmenší důvod přát si, abych zůstal naživu. Byl to hlas inkvizitora Oriela.

Odolal jsem nutkání odpovědět mu. Něco v jeho hlase mě však přimělo vstát a vrátit se na rampu. Chvíli jsem tam mlčky stál, pak jsem upustil svou pušku na zem.

Nemýlil jsem se, byl to Oriel. Stál teď vedle plukovníka. Nu sobě měl dlouhý modrý plášť obšitý zlatou nití. Jeho tvář zdobila nakrátko zastřižená kozí bradka, takže vypadal ještě přísněji, než když jsme se viděli naposledy. Ruce měl nenucené založené na prsou a upřeně mě pozoroval.

Pak jediným gestem ruky dal vojákům pokyn, aby sklonili zbraně, a vykročil rovnou ke mně.

„Překvapen, poručíku Kagei?" zeptal se, když přešel po rampě nahoru a zastavil se jen několik kroků přede mnou.

„Řekl bych, že ani ne. Koneckonců, byl tam ještě jeden člun," odpověděl jsem pomalu a podíval se přes jeho rameno na plukovníka. „A plukovník byl vaší loutkou už tehdy."

„Ano, byl tam druhý člun," usmál se chladně. Mou druhou poznámku zcela ignoroval. „Vysvětlete mi, proč jste se sem vrátil, Kagei."

„Musím se účastnit té mise," řekl jsem pomalu s důrazem kladeným na každé slovo. „Kdybych se vrátil zpátky do vězení, znamenalo by to moji smrt."

„Tu může znamenat i váš návrat," odpověděl po chvíli „I účast na misi může znamenat vaši smrt."

„To jsem připraven riskovat," oznámil jsem mu klidným hlasem a konečně jsem se odvážil podívat se do jeho tmavých očí. „Radši riskovat, že mě zabijí tauové, než hnít ve vězeňské cele."

„To jistě," řekl a jeho oči se na okamžik zúžily.

Oba dva jsme chvíli stáli a vzájemně se pozorovali. Oriel se mě mlčky snažil odhadnout. Ta chvíle mi připadala jako celá věčnost. Byl jsem přesvědčen, že se inkvizitor vrátí k plukovníkovi a vydá příkaz k palbě. Ale pořád jen tak stál a pozoroval mě těma svýma pichlavýma očima. Nic jsem neříkal. Věděl jsem, že nemám co říci. Všechno záviselo výhradně na tomto muži. Na muži, kterého jsem se pokusil zabít. Pomalu se mě začínal zmocňovat strach.

„Jsem ohromen vaší nezdolností, Kagei. Vy odmítáte zemřít že ano?" přerušil najednou inkvizitor nervydrásající ticho.

„Nikdy se nevzdám snadno, to je fakt," odpověděl jsem mu. Cítil jsem, jak ve mně začíná klíčit naděje, probleskovala temnotou jako první jiskřičky ohně.

„Velmi dobře," přikývl, „Zúčastníte se mise s námi. Jakmile mi ale poskytnete jeden jediný důvod, abych o vás začal pochybovat, nechám vás okamžitě zabít."

Mou odpovědí byl úlevný povzdech a široký úsměv.

„To se nestane," řekl jsem a najednou jsem cítil strašlivou únavu. „Udělám všechno, co bude nutné, cokoli mi přikážete."

Oriel seděl u nízkého stolu. Nad jeho ramenem mihotavě svítila jediná svíčka na stříbrném svícnu. Ze zásuvky ukryté ve stole vyndal balíček císařských tarokových karet a rozprostřel je po desce. Křišťálové plátky se třpytily ve světle svíce, které vdechovalo život do obrazců, jež se v nich skrývaly. Znovu shrnul karty dohromady a rozdělil je do tří, pak do šesti hromádek. Potom je zase všechny posbíral. Pečlivě přitom dodržoval předepsaný rituál. Celý postup zopakoval ještě dvakrát, přičemž si neustále odříkával modlitbu k Císaři.

Na okamžik zavřel oči a soustředil své myšlenky a modlitbu na karty. Otevřel oči a položil před sebe vrchní kartu. Nad ni položil další, vedle které pak položil po jedné kartě na obě strany.

Otočil prostřední horní kartu a podívat se na ni. Stylizovaný Ponurý žnec s lebkou místo obličeje se po něm

napřahoval svou dlouhou kosou.

„Smrt," řekl nahlas.

Pak otočil kartu napravo. Byl na ní vířící hluboký chřtán. „Propast," oznámil obecně celé galaxii, což bylo další podstatnou součástí celého rituálu.

Na levé kartě byla vyobrazena bestie s mnoha chapadly. Oči zvířete byly umístěny na jakýchsi stopkách a zvědavě se rozhlížely kolem.

„Satan."

Nakonec, po sotva postřehnutelném zaváhání, Oriel pomalu otočil kartu nejblíže k sobě. Obraz na ní byl obrácen vzhůru nohama a zachycoval zdobenou šavli, jejíž čepel by!a celá od krve,

„Ostří, obrácené."

Oriel se poškrábal na bradě a podíval se na otočené karty, Čelo se mu mírně zvrásnilo přemýšlením.

„Pořád to samé, smrt a obrácené ostří," mumlal si pro sebe. Zvedl kartu se šavlí ze stolu a zblízka si ji prohlížel. „Nemýlil jsem se v tobě, Kagei. Nemýlil jsem se."

PĚT
ME'LEK

+Kontakt navázán. +

+Moucha se blíží k pavučině.+

ZATÍMCO JSME ČEKALI na tauskou loď, která měla dorazit co nevidět, drželi se ode mě ostatní stranou. Nebyli si jistí, jakou roli teď vlastně hraji. A popravdě řečeno jsem si tím nebyl jistý ani já sám. Od mého návratu se mnou plukovník nepromluvil ani slovo. Když mu inkvizitor Oriel oznámil, že se mise zúčastním, rozzlobeně odešel. Byl to Oriel, kdo pro mě nechal poslat, sotva jsem ze sebe smyl stopy potyčky, k níž došlo při únosu raketoplánu. Do jeho kanceláře, která se nacházela v jednom z apartmá, jichž bylo na palubě Vavřínů slávy několik, mě eskortoval zasmušilý ozbrojenec. Pravděpodobně jsem zabil několik jeho přátel. Ne že by mě to nějak dojímalo. O ztrátách přátel v bitvě mi nikdo nebude nic vyprávět, protože já jsem takhle přišel o všechny. Je to jeden z důvodů, proč cítím, že se nesmím svého života vzdát. Někdo si přece musí pamatovat, jaké oběti ti lidé přinesli pro bezpečí ostatních. Nikdo si nepřipomíná jejich památku, nikdo na ně nevzpomíná jako na hrdiny, nikdo kromě mně. Jak jsem kráčel chodbou za svou eskortou, vybavovaly se mi jejich tváře. Byly to příjemné vzpomínky. Může se to zdát zvláštní a svého času jsem si to ani já sám neuvědomoval, ale nikde na světě bych nenašel partu lidí, se kterou bych se vydal třeba do pekla raději než s nimi. Ale oni už nebyli, takže teď jsem byl na to sám.

Zaklepal jsem a Oriel mě vyzval ke vstupu. Ocitl jsem se v přepychově zařízené místnosti s pěti hlubokými koženými křesly, několika nízkými stolky a skříňkami úhledně rozestavěnými kolem stěn. V křesle nejdál ode dveří seděl Oriel. Pokynul mi, abych se posadil naproti němu.

„Posaďte se, Kagei," pobídl mě. „Máte na to nárok." Udělal jsem, co mi řekl, a opatrně se posadil na kraj křesla, na které mi ukázal. Pod jeho pohledem jsem se cítil opravdu nepříjemně.

„Domnívám se, že vás plukovník Schaeffer stručně sezná-mil se situací," pokračoval, když usoudil, že jsem se konečně usadil.

„Ano, má nás vyzvednout tauská loď," odpověděl jsem a snažil jsem se vybavit si vše, co plukovník říkal. Zdálo se mi téměř neuvěřitelné, že od toho uběhlo jen několik málo hodin, spíš mi to připadalo jako několik dnů. „Po dobu naší cesty; na její palubě budeme vystupovat jako diplomatická mise. Poletíme na nějakou tauskou planetu, kde se setkáme s lidmi z druhé strany, kteří nám mají pomoci dostat se pryč."

„Ano, tak nějak to je," souhlasil Oriel, naklonil se dopředu a opřel se lokty o kolena, „Já budu převlečen za císařského komandéra jedné z planet poblíž tauských teritorií. Vy a ostatní budete pravděpodobně mí poradci,"

„To bude sranda," vyhrkl jsem impulzivně a Oriel po mně vrhl tázavý pohled. „Radit inkvizitorovi, myslím."

„Dobře, tak na to hned teď zapomeňte," řekl přísně. „Dokonce ani naše kontakty nemají tušení, kdo ve skutečnosti jsem. Oni mě považují za skutečného císařského komandéra. Kdyby pojali sebemenší podezření, že s tím má něco společného inkvizice, vyděsili by se a odstoupili by od našeho plánu. Moc toho o nás nevědí, ale doneslo se k nim dost historek, aby měli nedůvěru ke všemu, v čem má prsty inkvizice."

Pročpak asi? pomyslel jsem si. Já osobně jsem považoval inkvizici za spolek lstivých, vražednických a proradných sadistů a pronásledovatelů čarodějnic. Což mi moje zkušenosti s Orielem jenom potvrdily, a navíc mě obohatily o poznání, že inkvizitoři považují při cestě za svými cíli za postradatelného kohokoli včetně sebe samých. To bych jim zase tolik nevyčítal koneckonců sám jsem pro své vlastní cíle obětoval životy pěkné řádky lidí. Nikdy jsem ale nehlásal, že mi na to udělil právo sám Císař.

„Takže, já a plukovník Schaeffer budeme mít na starost veškerou nezbytnou komunikaci," pokračoval dál, aniž by si povšiml, že jsem ho na okamžik přestal sledovat. „Pokud ván kdokoli položí jakoukoli přímou otázku, odpovíte jednoduše tak, že vám odpověď na ni není známa, případně že nejste v pozici, abyste záležitost jakkoli komentoval."

„Takže ze sebe máme dělat hlupáky?" shrnul jsem to.

„Ano, dělat ze sebe hlupáky," souhlasil Oriel trpělivě a poklepával prsty o sebe, jako by něco počítal. „Nezapomeňte

mne oslovovat ‚sire' nebo ‚císařský komandére'. A Schaefferovi nesmíte říkat ani ‚plukovníku', ani ‚pane'. Nikdo z nás nemá v naší nové roli žádnou vojenskou hodnost. Pochopitelně, tauové tomu neuvěří. My ale přesto budeme muset hrát onu hru jménem diplomacie, což znamená, že přinejmenším musíme předstírat, že se nejedná o žádnou válečnou špionážní misi. Přesně to od nás očekávají a soustavně se od nás budou pokoušet získat jakékoli informace."

„Omlouvám se, ale proč bychom vlastně měli posílat diplomaty na nepřátelskou planetu?" položil jsem otázku, která mi mimoděk vytanula na mysli. „A proč se vlastně vůbec zdržujeme s nějakou misi? Proč jednoduše neshromáždíme válečnou flotilu a nezaženeme toho zrádce zpátky pod kámen, zpod kterého vylezl,"

„Pokusím se vám to vysvětlit co nejjednodušeji," odpověděl inkvizitor klidným hlasem, ve kterém nebylo ani stopy po zlosti či netrpělivostí kvůli tomu, že jsem ho přerušil. O jeho napros-té chladnokrevnosti nemohlo být pochyb. „Náš vztah s tauy je velice delikátně vyvážený. V současnosti se jejich říše pomalu rozrůstá do Císařových držav a došlo už k několika potyčkám o některé světy. Nicméně tauové nejsou vůči lidstvu vyloženě nepřátelští, jen je podle jejich názoru omezujeme v rozmachu. Na rozdíl od takových tyranidů, kteří by nás rádi zcela vyhubili. Právě kvůli hrozbě ze strany tyranidů, kterou pro nás jejich nejnovější úlové flotily představují, si nemůžeme v této části galaxie dovolit vstoupit do vleklého a nákladného konfliktu s tauy. Nutně bychom museli oslabit naše obranné síly v jiných sektorech. Proto se pro tuto chvíli snažíme, aby náš přístup byl co nejmírumilovnější. V brzké budoucnosti se budeme muset s tauy vypořádat. Ten čas však zatím nenadešel. Císař vládne galaxii už deset tisíc let; není potřeba nikam spěchat."

Seděl jsem tam, souhlasné přikyvoval hlavou a snažil se vstřebat právě získané informace. V podstatě tedy říkal, že ne-má smysl se pouštět do boje, který pro nás není teď, když nás čeká spousta jiných bitev, ve kterých nejprve musíme zvítězit tak podstatný. Chápal jsem ho. Jenom idiot se pustí do boje s více než jedním mužem současně. A přesně jak říkal, na definitivní vyřešení našeho problému s tauy bude spousta času, až se vypořádáme s tyranidy.

Skoro celou další hodinu strávil tím, že mi vysvětloval podrobnosti našich krycích historek, přičemž mi opakovaně zdůrazňoval, jak je důležité, abychom mezi tauy nevzbudili sebemenší podezření. Neustále mi to vysvětloval jako nějakému usmrkanci, ale byla to koneckonců jeho mise, takže na to měl plné právo. Všechno jsem si poctivě zapamatoval: jméno planety, ze které pocházíme, údajný účel naší návštěvy mezi tauy, na co si dávat pozor, co se o této rase můžeme přiučit do budoucna i jak dokončit samotnou misi.

Jak jsem už říkal, byl jsem odhodlán udělat, cokoli mi přikáže. Byl jsem jenom obyčejný voják a byl jsem připraveni plnit rozkazy, aniž bych se zajímal o jejich smysl. To je jenom pro ty, kteří si mohou dovolit o daných rozkazech pochybo-vat, a to jsem já nemohl. Jednou jedinkrát jsem porušil svou přísahu a kam mě to dostalo. Tentokrát jsem byl odhodlán jít tou správnou cestou přesto, že se mi v tom plukovník pokusil zabránit. Když byl Oriel se svým školením hotov, zeptal se mě, zda nemám nějaké dotazy.

„Zajímalo by mě, proč jste nesouhlasil s plukovníkem," otázal jsem se. „Proč jste mě jednoduše nenechal zastřelit?"

„Protože člověk, který je tak zoufalý, že se zmocní člunu jenom proto, aby se vrátil zpátky a mohl se zúčastnit sebevražedné mise, je natolik zoufalý, aby udělal, cokoli bude nezbytné," odpověděl mi s úsměvem. „Z vaší minulosti vím, že se na vás mohu spolehnout, Kagei. Ví to i plukovník Schaeffer, nemůže si ale dovolit s vámi vyjednávat. Nemůže připustit, aby se ostatní domnívali, že má nějakou slabinu. A abych byl upřímný, on žádnou nemá. Já jsi mohu dovolit být flexibilnější. Nepotřebuji si udržovat autoritu; já už absolutní autoritu mám."

„Řekl bych, že fakt, že jste inkvizitorem, je odpovědí na mou otázku, nemám pravdu?" odpověděl jsem a nasadil jsem podobný úsměv jako Oriel, Ten jeho okamžitě zmizel.

„Plním svou svatou povinnost právě tak jako plukovník Schaeffer," odpověděl mi stroze. „Absolutní autoritu mám proto, že také mám absolutní zodpovědnost. Mám k dispozicí veškeré prostředky. Musím se ale také vypořádat s každým nebezpečím, které hrozí Císaři či jeho služebníkům. S vaší účastí na této misi jsem souhlasil proto, že se domnívám, že nám budete užitečný. Využiji vás jakýmkoli způsobem, jaký uznám za vhodný. A jakmile pro mě přestanete být užitečný, bude si s vámi plukovník Schaeffer moci udělat, cokoli se mu zlíbí, je to jasné?"

„Dokonale," odpověděl jsem potichu. Měl jsem pocit, jako kdybych právě dostal facku. „Ale já nejsem nástroj, jsem zbraň. A zbraň vám může explodovat v ruce."

„Jistě," rozesmál se Oriel. „Jenom se nepokoušejte o sebe-vražedný útok na mou osobu dříve, než bude mise u konce."

Mávnutím ruky mě propustil. Když jsem odcházel, cítil jsem v zádech jeho pohled. Ozbrojenec mě odvedl zpátky do našich ubikací a opustil mě přede dveřmi do mé kajuty. Pozoroval jsem, jak odchází. Pak jsem otevřel dveře a vešel dovnitř.

Něco mě udeřilo přímo do obličeje a srazilo mě na kolena. Skrze slzy, které mi zalily oči, jsem viděl Moercka, jak se tyčí nade mnou. Ostatní stáli za jeho zády Opřel jsem se rukou o zem abych se zvedl. V tom okamžiku ke mně přistoupil Trost a nakopl mě do žeber, až mi vyrazil dech.

„Zůstaň tak a chvíli poslouchej, Kagei," řekl Strelli. Nohou mi přitom šlápl na bolavé rameno a přimáčkl mě k zemi.

„Plukovník nebyl zrovna nadšený, že ses vrátil, Kagei," zavrčel Trost. „Jsi jako porouchaná zbraň, která může člověku kdykoli vybouchnout v ruce. Budeme tě sledovat. Začneš jenom trochu nepravidelně dýchat a my tě s radosti nacpeme do pytle na mrtvoly."

Střelhbitě jako bahenní had jsem se otočil, popadl Strelliho za nohu a prudkým zkroucením jsem ho strhl k zemi. Trost se mě pokusil nakopnout, ale přesně mířeným kopem do kolem jsem mu podrazil nohy. Moerck se napřáhl k úderu. Podařilo se mi včas otočit, a proto mě jeho rána zasáhla pouze do ramene. Okamžitě jsem vyskočil na nohy. Strelli se po mně bez váhání vrhl. Když se mě snažil chytit kolem pasu a strhnout k zemi zasadil jsem mu kolenem úder do obličeje. Pod jeho vahou jsem zavrávoral, čehož využil Moerck, chytil mě zezadu za krk a začal mě rdousit. Prudkým pohybem

jsem mu zabořil loket do žeber. Zachroptěl, ale jeho stisk nepovolil. Trost se už mezitím sebral a právě se pokoušel vyhrabat na nohy. Já jsem mezitím znovu a znovu bil Moercka loktem do žeber, až jeho stisk konečně povolil natolik, abych se mohl vrhnout vpřed a plnou silou praštit Trosta pěstí do obličeje. Trost se v ladné piruetě složil zpátky na zem.

Moerck mě nakopl do břicha a pak mě znovu chytil za krk, zvedl mě ze země a mrštil mnou zády o zeď. Udeřil jsem se do hlavy tak silně, až se mi před očima zatmělo. Byl jsem otřesený, ale přesto se mi podařilo uhnout Moerckově pravačce. Bohužel jsem uhnul na spatnou stranu a naběhl jsem přímo na Strelliho pěst. Byla to rána jako z děla, po níž se se mnou zatočila zem. Viděl jsem ostatní, jak stojí kolem a netečně pozorují Moercka který mi svými obrovskými pěstmi zpracovával břicho a žebra a nedovolil mi vůbec se nadechnout.

„To jen abys nezapomněl, Kagei,"řekl. V jeho hlase nebyla ani stopa po hněvu. Jako stroj mě chytil levačkou pod krkem a přimáčkl mě ke zdi. Pravačkou mi pak uštědřil krátký úder, po kterém jsem znovu prudce narazil hlavou do stěny za svými zády. V mozku mi explodovala nesnesitelná bolest. Když mě konečně pustil, sesul jsem se k zemi a ztěžka lapal po dechu. Z nosu a úst mi tekla krev.

Trost mi chtěl ještě něco přidat, ale Moerck se mu postavil do cesty a odstrčil ho stranou.

„Myslím, že to pochopil," řekl bývalý komisař. Bezmocně jsem ležel na zemi a přejížděl přítomné vražedným pohledem. Těžko bych v tu chvíli našel nějakou část svého těla, která by mě nebolela. Jeden po druhém s opovržením v očích odcházeli z mé kajuty do společné noclehárny. Když jsem se pokusil postavit, vystřelila mi z pochroumaných žeber do celého těla pronikavá bolest. Čekal jsem, že minimálně jedno z nich bude zle pohmožděné, možná dokonce zlomené. Spodní ret mi začal otékal, a když jsem se se zaúpěním svalil na postel, ucpala mi zaschlá krev nos.

Dobře jsem je vycvičil, pomyslel jsem si. Stali se z nich přesně takoví vojáci, jaké plukovník potřeboval. Porozuměli boji a naučili se, jak svých znalostí využít. Začal jsem kašlat, ale bolavá žebra mě donutila toho okamžitě nechat. Ležel jsem na zádech, pozoroval strop své kajuty a cítil jsem, jak mi po celém těle naskakují modřiny. Dokázali, že mají to, co budou potřebovat. Nebudou váhat zabít, bude-li to nutné. Stali se z nich opravdoví vojáci. Zavřel jsem oči a nechal spánek, aby odplavil bolest.

Po dalších třech dnech výcviku na střelnici, v tělocvičně a v modelu válečného paláce tauů nám plukovník oznámil, že byl navázán kontakt s nepřátelským plavidlem. Shromáždili jsme se v instruktážním sále, kde nám plukovník předal kufry s našimi novými převleky. Odnesli jsme si je zpátky na pokoje a připravili se na nalodění na transportní člun. V mém kufru byly čtyři hnědé hábity typické pro poskoky z Administrata. Když jsem si jeden z nich navlékl a nasadil si kapuci, pochopil jsem důvod tohoto výběru - pestrá sbírka jizev zdobících mou tvář i hlavu nebyla ve stínu kápě vidět. Budu tedy bratr Kage, řekl jsem si a trpce se usmál. Pravděpodobně jediný písař v celém Imperiu, který neumí číst ani psát.

Když jsme se znovu sešli v přístavním doku lodě, nebyl snad nikdo z nás ušetřen pobavených pohledů ostatních. Oriel byl oblečen ve vskutku grandiózním slavnostním stejnokroji ověšeném zlatými šňůrami a vyznamenáními. Jeho křiklavě rudý kabátec byl přepásaný zářivě žlutou šerpou. Byla to přesně ta směs pompéznosti a demonstrace bohatství, jakou byste čekali od vládnoucí vrstvy Impéria. Plukovník měl na sobe prostý černý oblek a dlouhý plášť, který mu zakrýval jednu paži. Tanya byla oblečena do dlouhých, v pase pevně stažených tmavomodrých šatů s vysokým límcem. Vlasy měla ostříhané velmi nakrátko. Oriel nám vysvětlil, že Stradinská bude vystupovat jako členka řádu Sester nápomocných, odnože ecclesiarchie, která dodává elitě Impéria manželky a hospodyně. Trost, Strelli a Quidlon na sobě měli méně extravagantní odrůdu Orielovy uniformy, zatímco Moerck byl oblečený do prostých bílých kamaší, bílé košile a vesty z lehké kůže. Každými coulem vypadal jako urozený člověk. Oriel přišel k naší pestré skupince a jednoho po druhém si nás prohlédl.

„Nezapomínejte na to, že se máte chovat uvolněně a snaží se nevypadat jako vojáci," řekl a rozmrzele se přitom mračil Jestli budete stát takhle v pohovu a pohybovat se způsobem kterým jste napochodovali sem, nikoho neoklamete. Pamatujte si, že jste civilisté!"

Začali jsme koukat jeden po druhem. Plukovník měl pochopitelně pravdu. Pokusil jsem se trochu uvolnit a nahrbit stejní jako všichni kolem. Založil jsem si ruce na prsou a schoval jsem je do rukávů kutny, jak jsem častokrát viděl u písařů z Departmenta munitora. Bylo to dost nepohodlné. Zkusil jsem se trochu projít sem a tam, abych si zvykl. Bez volných rukou a s kápí, která mi zakrývala většinu výhledu, jsem si připadal hrozně zranitelný.

„Dělejte kratší kroky, Kagei. Tohle není vojenský přesun zavolal na mě plukovník od rampy vedoucí do člunu Podíval jsem se na něho. Přikývl a pokynul mi, abych to zkusil znovu. Přešel jsem přístavní dok po celé jeho délce, dosahující zhruba dvou set metrů, sem a tam a snažil jsem se přitom zkrátit své kroky na polovinu. Připadalo mi, že cupitám jako nějaké malé děcko. Nahrbil jsem se ještě o trochu víc, bradu jsem zabořil do hrudi a zkusil jsem to znovu. Tentokrát jsem se už cítil trochu přirozeněji a moje chůze se začínala podobat chůzi klerika Amadiela, plukovníkova písaře z poslední mise. Když Oriel došel k názoru, že už nestojíme jako jednotka do-dokonale vytrénovaných vojáků, kteří se snaží předstírat, že jsou diplomaté, naložili jsme své vybaveni na palubu člunu a připravili se na let. Nálada byla poněkud napjatá a nervózní. Nikdo z nás neměl zbraně. Kdybychom se tauům znelíbili, mohli nás na místě zabít a my bychom jim v tom nemohli nijak zabránit.

Chápal jsem ale, proč je to nezbytné: kdyby se mírumilovná delegace objevila ověšena celým arzenálem, nejspíš by nejeden z tauů zvedl v údivu obočí. Tedy pokud tauové nějaké obočí mají, pomyslel jsem si a musel jsem se tomu zasmát. Vlastně jsem o nich nevěděl vůbec nic. Klidně to mohly být obrovské plynové měchýře nebo obludné změti chapadel. Podle modelu válečného paláce jsem však usuzoval, že se od nás příliš lišit nebudou. Tedy po fyzické stránce. Dveře byly přibližně stejně veliké, jako kdyby je vytvořili lidé, schody pro dvounohé bytosti. Což vylučovalo mou domněnku o vznášejících se plynových vacích. Tyto a podobné myšlenky se mi honily hlavou a alespoň jsem přestal donekonečna přemítat o blížící se misi.

Někteří z ostatních se však podobných obav zbavit nedokázali. Poradil jsem jim, se se uvolní; teď už nemělo smysl dělat si zbytečné starosti. Věci byly uvedeny do pohybu a je jen na Císařové vůli, jak se budou vyvíjet. Já osobně se snažím nelámat si s ničím hlavu. Existují dva druhy věcí, se kterými si lidé zbytečně dělají starosti. První jsou věci, nad nimiž nemají žádnou kontrolu a nemohou je nijak ovlivnit. A druhé je váhání nad rozhodnutím. V obou případech je to ztráta času. Když se jedná o něco, s čím beztak nemůžete nic udělat, pak ani starosti celé galaxie nezmění, co se stane, A když něco udělat můžete, potom nemá smysl vysedávat na zadku a strachovat se; stačí prostě vzít osud do svých rukou. Jen díky tomuto způsobu uvažování vděčím za to, že jsem po všech těch letech stále naživu se při smyslech.

Při smyslech. Poslední dobou jsem si tím už nebyl tak jistý. Což je ale také důkaz, že jsem se ještě nezbláznil, alespoň si to myslím. Musí být člověk normální, aby mohl o své normálnosti pochybovat? Považují se snad šílenci za normální, aniž by o tom kdy pochybovali? Vím, co si o mně myslí ostatní. Včetně Oriela, přestože mě přijal zpátky. Mají mě za naprostého šílence. Já ovšem jejich názor nesdílím. Ve skutečnosti je moje mysl v dokonalém pořádku, tak soustředěná na to, co jsem, že mě ostatní mohou považovat za blázna. To oni se zmítají v osidlech svých mylných představ o tom, kým ve skutečnosti jsou a proč jsou vlastně tady. Já ne. V té zapáchající vězeňské cele jsem všechno pochopil.

Jak jsem řekl Orielovi, jsem jen pouhá zbraň, nic víc. Namiřte mě na nepřítele a stiskněte spoušť. Mít takhle jasně stanovený osud je mnohem lepší než lámat si hlavy nad tím zda jednám správně, a mrhat časem a energií na jakési svědomí a morálku. Mé svědomí jsou rozkazy, které dostávám; má morálka je taková, jaká mi řeknou, že má být. Někdo si může dovolit mít zodpovědnost, někdo jako plukovník nebo Oriel. Pro mě se zodpovědnost stala prázdným pojmem.

Byli jsme na cestě už několik hodin, když do naší kajuty vešel plukovník.

„Teď máte první příležitost prohlédnout si našeho nepřítele," oznámil nám a ukázal na široké okno průzoru. Rozepnuli jsme si bezpečnostní pásy a shlukli jsme se kolem silné okenní tabule, abychom se podívali ven. Vznášela se tam tauská loď. Mohli jsme si ji dobře prohlédnout, protože raketoplán kroužil kolem jejího trupu, aby se zbavil setrvačné síly a mohl zahájit přistávací manévr. Byla dlouhá a hladká, téměř čistě bílá. Její hlavní trup se podobal mírně zploštělému válci zakončenému shlukem těles komínovitého tvaru. Kolony byly mírně rozžhavené, z čehož jsem usoudil, že se nejspíš jedná o motory lodě. Přední část byla plošší a širší, tak trochu připomínala hadí hlavu. Na bocích lodi byly obrovské nápisy z exotických tauských znaků. Nikde jsem ale neviděl žádnou bránu, přistávací vstupy ani žádné jiné otvory. Neviděl jsem dokonce ani žádné střílny.

„To je válečná loď?" zeptal jsem se Schaeffera.

„Myslím, že její původní určení není bojové," odpověděl mi Plukovník.

Když jsme se k lodi přiblížili, v jejím trupu se otevřel otvor a odhalil nám její žlutavě osvětlený vnitřek. Nebylo to, jako když se zasunou nebo otevřou dveře; část pláště se prostě pootočila do stran jako clona fotoaparátu a zanechala po sobě dokonale kruhový otvor. Vrátili jsme se zpátky na svá sedadla, zapnuli jsme si bezpečnostní pásy a vyčkávali zahájení přistávací sekvence. Okna zakryly protinárazové kryty. Nadcházející minuty ubíhaly děsivě pomalu. Mohli jsme jenom sedět a uvažovat, co nás čeká. Konečně jsem ucítil, že raketoplán přistává. Dunění motorů začalo slábnout a plukovník nám přikázal, abychom vstali.

„První dojmy si nechte pro sebe," řekl nám tajemně. „Od chvíle, kdy opustíme palubu raketoplánu, budeme bedlivě sledováni. Nyní musíte přemýšlet a jednal přesně jako lidé, které představujete. Budeme se sice co nejvíce držel bokem, ale během cesty nás čeká řada oficiálních schůzek, kterých se pro zachování dobrých způsobů budeme muset zúčastnit. Buďte neustále ve střehu. Tauové nám, doufám, poskytnou určitou svobodu pohybu; předpokládáme, že nás nebudou držet jako rukojmí. Tak, teď vystupte ven a chovejte se uvolněně!"

Vydali jsem se za plukovníkem do vstupní komory. Seřadili jsme se za Orielem a čekali, až se rampa člunu dotkne podlahy lodě. Okamžik, kdy jsem poprvé spatřil tauy, nelze s ničím srovnávat.

Přistávací dok byl zaplavený jasným světlem a vzduch byl suchý a teplý. Mnohem teplejší, než jaký bych čekal na palubě vesmírné lodě. Když jsme scházeli po rampě dolů, rozhlížel jsem se kolem sebe, přičemž jsem se snažil netvářit se moc vyjeveně. Hala měla oválný tvar a podlaha a strop zcela plynule přecházely ve stěny. Všechno mělo chladně žlutou barvu. Nikde nebylo ani stopy po nějakých ostrých rozích nebo opěrné konstrukci, nebyly tu žádné traverzy a jeřáby pro přemisťování člunů. Prostor působil ve své prázdnotě velice rozlehle a já jsem se jím cítil být zároveň pohlcený i odkrytý.

Pod rampou nás očekávala malá delegace. Nikde nebyly žádné stráže, ani jsem si nevšiml žádných zbraní. Buď nám opravdu věřili, nebo měli k dispozici nějaký jiný způsob, jak se s námi vypořádat, kdybychom začali dělat problémy, Zatímco jsme se zvědavě rozhlíželi kolem sebe, tři tauové oblečení ve skrovných, bledých róbách trpělivě čekali dole a se zájmem si prohlíželi nás.

Měl jsem pravdu, v podstatě vypadali jako lidé. Všichni tři byli nejméně o hlavu menší než já a měli hubené a křehké končetiny. Jejich šedomodrá pokožka se leskla jako naolejovaná. Když prostřední tau předstoupil o krok vpřed a uklonil se na pozdrav, ucítil jsem sladký zápach. Podíval jsem se na jeho plochý obličej a lysou hlavu. Měl žluté oči. jakoby rozříznutý nos, ústa bez rtů a zaoblené zuby. Narovnal se a na pozdrav rozpřáhl paže a odhalil tak kožnaté laloky, které se mu táhly od pasu k nadloktí a připomínaly jakási zdeformovaná křídla, Při tom pohledu mi po zádech přeběhl mráz. Nikdo se nezmínil o tom, že by tihle... tihle tvorové uměli létat!

Ten, který stál po pravici jejich vůdce, rovněž udělal krok vpřed a zkroutil ústa v nepovedené imitaci lidského úsměvu. „Vítejte na palubě Sha'korar Aslo, jedné z našich nejnovějších lodí," pozdravil nás a rukou s neobyčejně dlouhými prsty nám pokynul, abychom sestoupili dolů. Mluvil tak, že slova jakoby splývala dohromady, a jeho výslovnost byla poznamenána typicky eskymáckým přízvukem. „Nabízíme našim lidským spojencům přátelskou ruku."

Oriel jim odpověděl okázalou hatmatilkou, což pravděpodobně byl nějaký formální pozdrav, který se pro tuto příležitost naučil. Zdálo se, že jeho odpověď tauy potěšila, protože spokojeně pokyvovali hlavami,

„Tohle je Kor'el'kais'savon, kterého můžete jednoduše oslovovat kapitáne nebo El'savone," pokračoval tlumočník a

ukázal na taua, který se prve uklonil.

„Nemluvím dobře vašimi slovy," vysvětloval kapitán omluvně a mírně přitom sklonil hlavu, aniž by však spustil zrak z Oriela.

„Toto je Kor'are'anuk," kývl tau hlavou ke třetímu členovi delegace, který nás doposud netečně pozoroval, „Já jsem Por'la'kunas a po dobu vašeho pobytu na palubě lodě Sha 'korar Aslo budu vaším hlasem."

„Řekněte, prosím, kapitánu El'savonovi, že jeho pohostinnost mu slouží ke cti," odpověděl Oriel neformálním způsobem. „Já a mí poradci bychom si po naší cestě rádi odpočinuli, než nás provedete po tomto úžasném plavidle."

Por'la'kunas řekl něco v tauštině kapitánovi, který odpověděl jedním jediným slovem, přičemž letmo pohlédl na Oriela. Musím přiznat, že mě ta jejich hatmatilka dost znervózňovala. Nezdálo se, že by Orielovy znalosti tohoto jazyka byly nějak bohaté, a já jsem neměl ani tušení, o čem to mluví. Klidně se proti nám mohli domlouvat nebo se nám vysmívat do obličeje. Výčet faktorů, které se mi na této misi protivily, se ještě rozrostl.

„Samozřejmě jsme pro vás připravili pokoje," ujistil nás tlumočník. „Laskavě mě, prosím, následujte."

Bez dalších slov se otočil a zamířil pryč od člunu. Nikde jsem neviděl žádné dveře, všude kolem byla jen kompaktní stěna. Když jsme se k ní přiblížili na několik metrů, objevila se v ní spirála tenkých čar, jejíž segmenty se rychle rozestoupily, doslova zmizely ve zdi, a přímo před námi se otevřel vstup do chodby. Podíval jsem se na Oriela, ale ten si zachovával netečný výraz a znuděně pozoroval dění kolem.

Ostatní ale znervózněli. Jejich znepokojeni jsem docela chápal. Tahle loď byla dílem té nejbizarnější technologie, s jakou jsme se kdy setkali. Když jsme procházeli vstupem do chodby, bedlivě jsem si ho prohlédl. Stěna byla ve skutečnosti tvořena dvěma vrstvami a segmenty dveří se jednoduše zasouvaly do dutiny mezi nimi. Nemohu však říct, že by mě to vysvětlení jakkoli uklidnilo.

Chodba skrývající se za dveřmi byla stejně bez výrazná jako přístavní dok. A také tak liduprázdná. Podobně jako v docích, i zde byly všechny rohy lehce zaoblené. Všechno mělo světle žlutý nádech a postrádalo jakoukoli dekoraci. A také zdroj světla; nikde jsem neviděl ani jedinou světelnou kouli nebo iluminační pruh. Čím víc jsem o tom přemýšlel, tím více mě tu znepokojovalo. Jak mohou vytvářet světlo jen tak ze vzduchu? Dokonce to ani nevypadalo, že svítí stěny chodby, spíš jako kdyby byl vzduch nějakým způsobem nabit světlem. S jakými bytostmi jsme se to zapletli? Jak jim pro dobrotivého Císaře můžeme důvěřovat?

S leknutím jsem si najednou uvědomil, že jsem v zamyšlení málem přešel do přehlídkového pochodu. Rozhlédl jsem se po ostatních, kteří beze slova kráčeli chodbou zcela zmateni nezvyklým prostředím, jež nás obklopovalo. Tušil jsem, že jsou právě tak nervózní jako já, a to včetně Oriela a plukovníka. Přinutil jsem se zkoncentrovat, zkrátil jsem krok a kápi jsem si stáhl hlouběji do tváře. Vzduch byl tak suchý a teplý, že mě škrábal v nosu a v krku. Otočil jsem se zpátky. Přístavní dok zmizel za dveřmi, které se za námi neslyšně zavřely. Neozbrojený jsem si na téhle nepřátelské lodi připadal nahý a zranitelný.

Pořád jsme ještě kráčeli za naším tlumočníkem chodbou, když jsem si všiml něčeho dalšího. Nebo jsem si spíš uvědomil, že tady něco chybí. Celá loď byla naprosto lichá; žádné vibrace, žádný zvuk, naprosto nic. Byl jsem si jistý, že když jsme přistávali, byla loď v pohybu. Teď jsem si ale připadal spíš jako v nějakém podzemním bunkru.

Jak jsme postupovali žlutavou chodbou, byl jsem čím dál dezorientovanější. Ani na jedné straně nebyly žádné dveře, přestože do chodby ústilo několik bočních chodeb, které doslova splývaly s jejími stěnami. Od chvíle, kdy jsme opustili přistávací doky, náš průvodce nepromluvil jediné slovo, jen nás svým nenuceným krokem vytrvale vedl kupředu. Začal, jsem si ho prohlížet pozorněji. Na rozdíl od kapitána neměl pod rukama žádné membrány a také byl o poznání štíhlejší. Jeho šat byl lehký a vzdušný a při chůzi kolem něho povlával, Stejně jako z celé téhle lodí, i z jeho osoby vyzařoval naprostý klid. Každý jeho pohyb byl ladný a efektivní, při chůzi téměř nehýbal rukama a pohled upíral přímo před sebe, aniž by se nechával jakkoli rozptyloval.

Snažil jsem se odhadnout, z čeho je ta loď vyrobena, ale bylo to marné. Nikde nebyl žádný svár, který by nasvědčoval použití kovu; zabarvení se zdálo být součásti samotného materiálu, nikde jsem si nevšiml žádných tahů štětcem nebo kapek barvy. Za chůze jsem se přiblížil k jedné stěně a zlehka jsem po ní přejel rukou. Ucítil jsem slabé teplo, které vyzařovalo přímo z ní.

Rozhlížel jsem se zpod kápě své kutny, v níž mi začínalo být nepříjemně horko. Musel jsem zápolit s pokušením kápi si sejmout, abych se mohl nadýchat čerstvějšího vzduchu. To mi připomnělo, že necítím žádné vzdušné proudy, žádný umělý vítr chladicích ventilátorů recyklace vzduchu. Přesto vzduch rozhodně nebyl vyčpělý. Byl jen horký a velice suchý. Oriel si vytlačoval svou apatickou a kolébavou chůzí za Por'la'kunasem. Plukovník, jehož pozornost byla plně soustředěna na taua před nimi, šel po jeho boku krokem o poznání říznějším. Quidlon neustále kmital očima kolem sebe. Zvědavě si prohlížel stěny a podlahu chodby a pravděpodobně se snažil přijít na to, jak to všechno funguje. Podle mého názoru za tím mohla docela dobře být černá magie, jako tomu je u technologie těch prokletých eldarů. Ta myšlenka ve mně vyvolala znepokojení. Tihle tauové byli očividné dost dekadentní, aby tak podivnou technologii naprosto bez zábran používali - možná se dokonce spolčují i s psykery, napadlo mě. Možná tenhle průvodce nebyl tím, za koho se vydával, možná uměl číst myšlenky. Celé to mohla být jen důkladné připravená lest, která v nás měla vyvolat falešný pocit bezpečí. Pro jistotu jsem se snažil uvažovat jako písař. Záhy mi však myšlenky znovu utekly někam úplně jinam.

Napadlo mě, jestli nás budou mučit, aby zjistili úplný rozsah našeho komplotu. Jaká by asi byla jejich reakce, kdyby přišli na to, že kolaborujeme s příslušníky jejich vlastního druhu? Nebo nás také mohli rovnou zabít. Nevěděl jsem o téhle rase vůbec nic, rozhodně nic užitečného. Neměl jsem nejmenší tušení, jak uvažují, jak reagují, jaká je jejich skutečná motivace. Jak jsou předvídatelní v boji? Jak jsou disciplinovaní?

Takové a podobné myšlenky se mi honily hlavou celou cestu tou zdánlivé nekonečnou Císařem prokletou chodbou. Kdyby tauové pojali jakékoli podezření, nemohli bychom dělat vůbec nic, naprosto nic. Nacházeli jsme se zcela

neozbrojeni uvnitř jejich lodi. A Oriel tvrdil, že budou bdělí a obezřetní. Nejspíš celou dobu sledovali každý náš pohyb. Čekali na sebemenší chybu, připraveni udeřit při prvním podezření, že jsme špioni, a dostat z nás vše, co víme o Císařových državách a armádě Docela dobře mohlo jít o dokonale zosnovanou léčku, jejímž jediným účelem bylo přimět Oriela, aby nás sem přivedl, nás jedny z nejlepších vojáků Imperiální gardy.

Začínal jsem být nervózní a bolest v hlavě se znovu ozvala. Potil jsem se teď ještě víc a byl jsem jenom rád, že svůj neklid mohu ukrýt pod těžkou kutnou. Byl to přesně ten druh nervozity, na který naši nepřátelé čekali. Kdybych tady dostal další záchvat, byli bychom všichni mrtví. Možná měl plukovník pravdu, možná představuji příliš velké riziko.

V ústech mi vyschlo ještě víc a bolest hlavy zesílila. Měl jsem dojem, že funím jako pes. Uvnitř záhybů svých rukávů jsem střídavě zatínal a povoloval pěsti. Kdyby se teď tlumočník ohlédl a podíval se na mě, nutně by si musel všimnout, že něco není v pořádku. Buď by mu došlo, že naše úmysly rozhodné nejsou tak čisté, jak se tváříme, nebo by zavolal lékařskou pomoc. Pak bych se ocitl v izolaci a mohli by mě začít zpracovávat, Čekalo by mě mučení, nebo čtenář myšlenek?

Znenadání jsem do někoho vrazil, až jsem leknutím zamrkal. V panice jsem se kousl do jazyka a zvedl hlavu. Hleděl jsem do očí plukovníkovi, který se na mě ohlédl přes rameno. Jeho tvář byla zcela bez výrazu. Až na zaťaté zuby, což bylo neklamným znamením, že je buď rozzlobený, nebo si dělá nějaké starosti.

„Kontrolujte se, Kagei," obořil se na mé potichu. „Pokuste se uvolnit. Tauové sice očekávají, že budeme trochu nervózní, ale vy vypadáte provinileji než chlap stojící s kouřící pistolí nad mrtvolou. Dýchejte nosem, pomůže vám to se uklidnit."

S těmito slovy znovu přidal do kroku, aby dostihl Oriela.

Ten ho přivítal krátkým pohledem a odpovědi mu bylo ujišťující kývnutí hlavou. Přál jsem si, abych si sám sebou byl tak jistý. Snažil jsem se zabavit pozorováním ostatních, ale příliš mi to nepomáhalo. Strelli, který byl vždycky tak arogantní a sebejistý si kousal nehet na palci levé ruky a co chvíli vrhal po našem tlumočníkovi nervózní pohledy. Tanya kráčela se skloněnou hlavou a očima zatvrzele upřenýma na špičky svých nohou. Moerck se choval podle mého názoru nejnápadněji. Zamračený pohled kterým se zavrtával do zad našeho průvodce, jasně pro-zrazoval jeho znechucení. Viděl jsem, jak se jeho prsty křečovitě svírají, jako kdyby v nich tiskl Por'la'kunasův krk a snažil se z něho vymáčknout poslední zbytky života.

Por'la'kunas nás nejprve vedl doprava, pak doleva. Následovaly další dvě odbočky ve stejném sledu a já bych skoro přísahal, že nás vodí stále dokola. Nebylo ale jak se o tom přesvědčit. Z ničeho nic se náš průvodce zastavil a otočil se ke zdi po své pravici. Vztáhl svou křehce vypadající ruku a dotkl se stěny. V místech, kde ještě před chvílí nebylo zhola nic, se objevil průchod, který vedl do jakési místnosti. Když jsem si stěnu prohlédl zblízka, zjistil jsem, že má v tomto místě trochu odlišné zabarvení, jako kdyby byly přímo do materiálu zapracovány nějaké ovládací runy nebo spínače.

"Toto jsou vaše ubikace." řekl náš tlumočník a ukázal na místnost, která se před námi otevřela. V tu chvíli se z nějaké skryté boční chodby vynořil další tau a zamířil k nám. Bez jediného slova se postavil vedle dveří, zády ke stěně. Výraz jeho tváře byl naprosto apatický. Na sobě měl cosi připomínající pracovní oděv: přiléhavou modrou kombinézu, která byla kolem pasu a kloubů žebrovaná a u krku těsně upnutá. Ruce i nohy měl holé. Když se pohyboval, nevytvářely se v jeho kombinéze nikde žádné záhyby, jako kdyby její materiál věrně kopíroval každý jeho pohyb.

„Pokud byste něco potřebovali, dejte mi prosím ihned vědět" řekl nám Por'la'kunas, načež vešel dovnitř a my jsme ho následovali. Ocitli jsme se v místnosti, která pravděpodobně byla jakýmsi hlavním obývacím pokojem. Mála tvar čtverce se zaoblenými rohy a napříč měřila zhruba deset metrů. Nízký oválný polštář, který byl zasazený do dutiny uprostřed místnosti a zabíral naprostou většinu jejího půdorysu, byl jediným kusem nábytku, který jsem viděl. Přilehlé místnosti byly s tímto pokojem naštěstí spojeny klenutými oblouky, a ne těmi zvláštními okrouhlými průchody. Bylo jich zde celkem deset: v osmi z nich jsem viděl nízké, široké postele. Trochu zvláštní bylo, že jsem si nevšiml žádných přikrývek. Podle toho, co jsem viděl, sloužily zbývající dvě místnosti jako koupelny. Skrz klenuté průchody jsem viděl jakési předměty podobající se umyvadlům.

„Nějaké občerstvení, prosím," řekl Oriel a aniž by tlumočníkovi věnoval jediný pohled, zamířil přímo do jedné z ložnic.

„Jak vás můžeme kontaktovat?" zeptal se plukovník a nahnul se k drobnému cizákovi.

„Loď mě bude informovat, kdykoliv vyslovíte mé jméno," odpověděl Por'la'kunas a několika rychlými kroky před Schaefferovou impozantní postavou ustoupil.

„Loď vás bude informovat?" opakoval Quidlon, zjevně uchvácen tím kouzlem. Koutkem oka jsem zahlédl, jak Moerck udělal ochranné gesto, znak orla. Bylo to poprvé, kdy jsem ho přistihl při něčem takovém. Řekl bych, že na tuhle misi ho jeho výcvik nepřipravil. Nebyl jsem si jist, jestli se dokáže dostatečně ovládat. Pro tento druh akce nebyl mentálně připravená Byl to důstojník a vůdce. Jeho místo bylo uprostřed svištících kulek a praskajících laserových paprsků, kde by mohl rozdávat rozkazy, střílet dezertéry a hnát mužstvo do útoku.

„Ano, jistě," odpověděl Por'la'kunas mírně překvapen a vytrhl mě tak z úvah o Moerckovi. „Okamžitě se dostavím, abych splnil vaše přání."

Zdálo se, že se Quidlon chce ještě na něco zeptat, ale Schaeffer ho podrážděným gestem umlčel.

„Tam u těch dveří, to je stráž?" zeptal se plukovník nevrla a ukázal směrem k chodbě.

„Zjistili jsme, že lidé na naší lodi často bloudí. Je zde jen proto, aby vám v případě, že si budete přát opustit tuto místnost, poskytl náležitý doprovod," odpověděl tau laskavým tónem. "Jste našimi hosty, nikoli vězni. Po dobu vašeho pobytu na této lodi se můžete procházet téměř kdekoli. Pouze vás žádáme abyste do určitých oblasti vstupovali výhradně v doprovodu naší eskorty. Vaše přítomnost by totiž někdy mohla narušit bezpečnost nebo rozptylovat posádku při plnění povinností. Celkovou prohlídku lodi uskutečníme, jakmile si odpočinete."

Plukovník jen cosi zabručel a šlehl po mně pohledem. Než mi došlo, že vystupuji v roli jeho sluhy, několik sekund jsem hloupě stál na místě. Pak jsem chvátal k němu a snažil se přitom dávat pozor, abych nekráčel příliš rázně.

„Přineste prosím nějaké jídlo a pití," řekl jsem co nejvlídněji. Slova mi vázla ve vyschlém krku. „A bylo by možné trochu tady snížit teplotu? Je tady zatr... je tady jako na poušti," Ubránil jsem se na poslední chvíli zaklení a uhnul jsem před tauovým pohledem.

„Samozřejmě, odpusťte mi mou nepozornost," omluvil se Por'la'kunas. „Měl jsem se postarat, aby prostředí ve vašich komnatách více odpovídalo vašemu přirozenému klimatu," Tau se úklonem hlavy rozloučil s plukovníkem a pak se vzdálil. Dveře se za jeho zády znovu zavřely.

„No není tohle místo úžasné?" vybuchl Quidlon, sotva dveře zapadly. „Dokážete si představit, co všechno tihle lidé dokážou? Vezměte si jenom to, co jsme zatím viděli z téhle lodi. Způsob, jak se chovají. Je to tak fascinující."

„Nejsou to lidé, jsou to cizáci, na to nezapomínej," zabručel Trost a opatrně se posadil na polštář, jako kdyby čekal, že by ho snad mohl spolknout.

„Docela bych uvítal nějaké občerstvení," řekl Strelli a vydal se do jedné z místností, které jsem prve označil za koupelny. Vstoupil dovnitř, ale za chvíli byl znovu venku a jen se zmateně škrábal na hlavě. „Nejsou tam žádné trubky, žádné kohoutky, nic. Jak to funguje?"

„Dokáže to registrovat vaši přítomnost," vysvětlil mu Oriel, který se v tu chvíli objevil ve vstupu do svého pokoje. „Ujistil jsem se, že v těchto místnostech můžeme mluvit otevřeně, ale jakmile se ocitneme za těmito dveřmi, musíme si dávat pozor na jazyk."

„Jak si můžete být tak jistý?" zeptala se Tanya. Dveře, nehlučné otevřely a my jsme všichni zmlkli. Ve dveřích se objevil náš průvodce. Za ním se ve vzduchu vznášelo pět podnosů s jídlem a pitím. Pohupovaly se, jako kdyby byly živé. Trostovi z úst uniklo bezděčné syknutí a okamžitě vyskočil na nohy Zdálo se, že tau je jeho reakcí potěšen. Všiml si, že všichni vyjeveně zíráme na jídlo na podnosech.

„Nejste snad s tímto jídlem spokojeni?" zeptal se nevinně s výrazem, který jsem pokládal za starostlivý zájem.

Vyměnili jsme si nevěřící pohledy. Quidlon se vzpamatoval jako první.

„Ale ne, to jídlo vypadá výtečně. Jenom jsme nečekali že ho připravíte tak, ehm, rychle," vysypal ze sebe s úsměvem. „Kdybyste mohl, ehm, to jídlo nechat tady, rádi bychom, ehm, si teď probrali mezi sebou nějaké záležitosti... pokud to od nás nebude nezdvořilé."

„Samozřejmě, chápu," odpověděl tau a mírně se uklonil, „Nijak prosím nepospíchejte."

Před odchodem se znovu zdvořile uklonil. Podnosy propluly místností a zastavily se zhruba loket vysoko nad kruhovým polštářem. Moerck se překlonil a nakoukl pod jeden z podnosů. Mračil se přitom jako medvěd, kterého rozbolela hlava.

„Na čem to drží?" zeptal se, když se narovnal, a očima hledal Oriela.

„Měl jsem to očekávat," povzdechl si inkvizitor, poškrábal se na cele a vešel do hlavní místnosti. „Tauové používají spoustu podobných zařízení. Říkají jim tuším trubci. Ještě nikdy jsem žádného neviděl. Musí to být nějaká antigravitační technologie. Budete si na ně muset zvyknout, na tauských planetách jich bude zřejmě plno. Fungují jako poslíčci, přebírají zprávy a tak podobně. Považujte je zkrátka za podivně vyhlížející servolebky. Bezduché, ale schopné plnit jednoduché příkazy a vykonávat základní úkoly. Pochopitelně to jsou jen pouhé stroje, nikdy neměly žádnou duši jako servolebky. Jeden z důvodů, proč tauové musí zastavit svou expanzi do naší části vesmíru. Kdo ví, jaké šílené a kacířské teorie by se začaly šířit mezi našimi lidmi, kdyby se doslechli o podobných ohavnostech?"

Zakručení v břiše mi připomnělo, že jsem od rána nic nejedl. Zamířil jsem proto k podnosům s jídlem a svalil se na polštář. Na podnosu, který mi byl nejblíže, bylo pravděpodobně nějaké ovoce. Byl plný křiklavě žlutých a sladce vonících plodů. Do jednoho z nich jsem se opatrně zakousl a po tváři mi okamžitě začala stékat jeho sladká šťáva. Chuťově mi připomínal med s příměsí něčeho, co jsem nedokázal identifikovat. Ostatní mě pozorovali a čekali, jestli se najednou nezhroutím na podlahu a nezmodrám nebo ještě něco horšího. Kývl jsem na ně a ukázal na podnosy.

„Je to skvělé, nabídněte si," řekl jsem, vzal jsem do ruky jakousi zelenavou věc ve tvaru hvězdy a kousek z ní ukousl. Chutnala po kouři s příchutí horké kávy nebo čokolády. Na podnosu bylo také několik talířů s modře zabarvenou rýží. Jediné nástroje k jídlu byly jakési protáhlé lopatky, které se mi zdály naprosto nepoužitelné, takže jsem se rozhodl jíst rukama. Ostatní se sesedli kolem a začali jsme srovnávat nejrůznější potraviny a vyměňovat si názory na nabízené ovoce a zeleninu.

Když jsem se zakousl do tyčinky veliké asi jako můj prst, která se chuťově podobala chlebu, něco mě napadlo.

„Nikde tu není žádné maso," upozornil jsem ostatní, kteří mi po chvilkovém zaváhání museli dát za pravdu.

„Tauové zřejmě maso nejedí," vysvětlil nám Oriel. „Nevím, jestli je to z biologických nebo náboženských důvodů. O tomto aspektu jejich kultury nemáme mnoho informací."

„Řekl bych, že je na čase, abyste nám o nich pověděl trochu víc," ozva! se Strelli. „Jaké překvapení nás ještě čekají?"

„Myslíte si, že je bezpečné mluvit tady otevřeně?" zeptal se plukovník a rozhlédl se kolem sebe.

„Jsem si tím naprosto jistý," potvrdil inkvizitor a opřel se o pravý loket, zatímco druhou rukou držel mělkou misku se šťávou podobnou šťávě z hroznů. „Dobrá, v krátkosti vás tedy seznámím s tím, co se nám během několika posledních století podařilo zjistit. Měl bych začít tím, že tauská rasa může být šťastná, že vůbec existuje. Při rozsáhlém průzkumu některých nejstarších záznamů se zjistilo, že jsme je před několika tisíci let skoro vyhladili. Naštěstí pro ně bouře ve warpovém prostoru bránily kolonizační flotile dosáhnout jejich domovské planety. Za posledních šest tisíc let se vyvinuli v civilizaci, se kterou se budeme moci brzy seznámit."

Vyprázdnil zbytek své číše a položil ji zpátky na nejbližší podnos, který vzápětí zamířil k Tanye.

„Jak jste si už mohli všimnout, neuznávají vůbec žádná omezování technologie," pokračoval dál, zatímco si ukazováčkem stíral zbytky nějakého jídla, které mu ulpěly na bradce. „Pokud je nám známo, jsou to barbaři bez jakéhokoli formálního náboženství. Nejvyšší mezi nimi jsou éterové, jejich vládnoucí třída. Éterové pravděpodobně řídí naprosto všechno. Vlastní práci však vykonávají ostatní kasty. Tak například kasta vzduchu, která nás tu hostí, se

zabývá řízením vesmírných lodí. Dále existuje kasta vody, ke které patří náš přítel Por'la'kunas, a ta má na starosti veškerou diplomacii a administrativu. S dalšími se setkáme, až přistaneme na planetě Me'lek."

„Promiňte, říkal jste Me'lek?" skočil jsem mu do řeči. „Co je to Me'lek?"

„Me'lek je tauské označení pro soustavu Kobold. Na jedné z jejich planet mají svou kolonii," vysvětlil mi Oriel. „Tam máme namířeno."

„A tam najdeme toho Jasného meče?" zeptal se Strelli, který ležel natažený na druhé straně polštáře.

„Ne, ten je na planetě Es'tau, jedné z jejich nejnovějších základen. Vydáme se tam, jakmile se domluvíme s našinu místními spojkami," odpověděl Oriel pomalu. Tato základna je daleko méně rozvinutá. Pokud jsou mé informace správné, tvoří ji v podstatě jen jediné město. Nejprve ale navštívíme Me'lek kde mi můj kontakt z vodní kasty poskytne aktuální informace. Když už mluvíme o veliteli Jasném meči, jedná se o vysoce postaveného člena kasty ohně, což jsou válečníci impéria Tau. Sami jste viděli, jak vypadají jejich válečné paláce. A teď už si taky můžete udělat představu, jaké technologii budeme muset čelit. Jistě už tedy chápete, proč bychom se pokud možno rádi vyhnuli většímu konfliktu s tauy. Je důležité, že kasta ohně je stále plně pod kontrolou éterů, přestože se někteří její členové, jako například Jasný meč a renegát Daleký zrak, snaží z jejich moci vymanit." „Protože jste mluvil o kastách ohně, vzduchu a vody, řekl bych. že zde bude i kasta země. Jak se zdá, zakládá se jejich společnost na principu čtyř základních elementů," řekl Quidlon, který v posedu se zkříženýma nohama bedlivě naslouchal vše-mu, co Oriel řekl.

„Ano, dělníci z kasty země tvoří poslední část společnosti," potvrdil Oriel. „Jsou to stavitelé, farmáři, konstruktéři a tak dále."

„To vypadá, že schytali to nejhorší," konstatoval jsem. „Ostatní si hrajou na vojáky a piloty a všechna práce je jenom na nich."

„Tauové to rozhodně nechápou takovýmto způsobem," opáčil Oriel a natáhl se po jednom z podnosů s ovocem, aby si ho přisunul blíž. Jeho motorky zprvu hlasitě zaprotestovaly, ale pak se podnos podvolil a připlul k inkvizitorovi. „Tahle teorie vyššího dobra, v níž všichni pevně věří, je stmeluje. Od narození jim je vštěpováno, že každý má své místo a že přežití impéria Tau je mnohem důležitější než přežití kteréhokoli jedince."

„To se nijak zvlášť neliší od přísahy, kterou jsme museli složit, když jsme vstoupili do armády," poznamenala Tanya.

„Tohle nemá s oddaností Císaři nic společného," obořil se na ni Moerck rozzlobeně. „Bez ochrany Císaře by lidstvo nikdy nepřežilo, bez ohledu na sebeobětování. Tauové jsou pohani, jakákoli duchovní úcta jim je cizí. Dřív nebo později se stanou oběťmi svého vlastního sobectví a nízkých pudů."

„Ano, jednou k tomu může dojít," přisvědčil Oriel a vzal si z podnosu další kus ovoce. „Existují dokonce jisté ukazatele, které naznačuji, že čím víc expandují a jak přibývá jejich kontaktů s ostatními rasami, je ideál vyššího dobra stále křečovitější. Musíme si dávat dobrý pozor, co se děje s Jasným mečem a jemu podobnými.

V současnosti rychle expandují. Snadno získávají nadvládu nad všemi rasami, se kterými přicházejí do styku, a buď je začlení do svého impéria, nebo je z jejich teritorií jednoduše vyženou. Až však narazí na skutečného soupeře, pak teprve se pozná, nakolik jsou jednotlivé kasty ochotny obětoval se za princip vyššího dobra. A my uděláme, co je v našich silách abychom příchod tohoto dne co nejvíce uspíšili. Zatím však pro nás tauové představují vysoce motivovanou a soudržnou společnost, která v této části galaxie zosobňuje závažný problém a my je nesmíme podceňovat jenom proto, že je to společnost po duchovní a filozofické stránce zkažená."

„Tak proč jim pomáháme s jejich problémem s Jasným mečem?" zeptal jsem se a hodil jsem si do úst plnou hrst hroznů abych se zbavil sucha, které jsem stále ještě cítil v krku. „Určitě by bylo lepší počkat si, až zaútočí, a pak ho rozdrtit. Bylo by to pro ně ponaučení, skutečná demonstrace naší síly, po které by si další útok zatraceně rozmysleli."

„Vy snad vůbec neposloucháte, Kagei," utrhl se na mě plukovník. „V soustavě Sarcassa nemáme žádné síly, které bychom mohli demonstrovat. Když dovolíme veliteli Jasnému meči zaútočit, pak s největší pravděpodobností vyhraje. Nebudeme schopni jakékoli odvety a tím by odvaha a drzost tauů, přesvědčených o naší slabosti, ještě více stoupla."

„Jak říká plukovník, je lepší zasáhnout teď a válce se tak vyhnout, než se v ní marně pokoušet zvítězil," konstatoval Oriel stroze. „Kromě toho, ve chvíli, kdy budeme s naším úkolem hotovi, nebudou mít tauové žádný důvod pochybovat, že síla jejich protivníka se přinejmenším vyrovná jejich. Uštědříme jim neobyčejnou lekci z meziplanetárních způsobů, o tom nepochybujte."

„No, rozhodně by mi nevadilo dát tomu arogantnímu parchantovi jednu pořádnou přes hubu. to je jisté," zasmál se Strelli.

„Nic takového ať vás ani nenapadne," okřikl ho vztekle plukovník, „Neuděláme nic, čím bychom mohli tauy vyprovokovat, nebo čím bychom prozradili, že ve skutečnosti vůbec nejsme těmi za které se vydáváme."

„Jen jsem si dělal srandu," zabručel Strelli. „Myslíte si, že jsem padlý na hlavu?"

„Opravdu chceš znát odpověď?" vložil jsem se do rozhovoru dřív, než plukovník stačil odpovědět.

„Zavři tu svou nevymáchanou klapačku!" obořil se na mne Strelli a vyskočil na nohy.

„Tak dost!" okřikl nás plukovník. „Nebudu tady tolerovat žádné hádky nebo prohřešky proti disciplíně. Bez ohledu na to. v jak cizím a nepříjemném prostředí se nacházíme. Až se dostaneme do válečného paláce, nebude na takovéhle chování prostor."

Strelli velkoryse pokrčil rameny a podíval se na mě. Na omluvu jsem kývl hlavou.

„Myslím, že je na čase, abychom se trochu lépe seznámili s touhle lodi," oznámil Oriel, vstal a začal se procházet po měkké podlaze místnosti. Prohlédl si stěny i strop, aby nakonec pokrčil rameny a řekl: „Por'la'kunasi? Rád bych si nyní prohlédl naši loď, pokud je to možné."

Všichni jsme se zvedli a čekali. Napadlo mě, jestli si z nás ten cizák neutahoval. Nicméně po několika minutách se otevřely dveře a v nich stál Por'la'kunas. Cítil jsem, že jakmile vstoupil do místnosti, všichni kolem mně strnuli, znovu byli ve střehu. Netušil jsem, proč nás vlastně jeho přítomnost tak znervózňuje - koneckonců nám Oriel dal své slovo, že

nás tauové v této místnosti neodposlouchávají. Oriel byl inkvizitor, a tak by měl vědět, o čem mluví. A kromě toho má vrozené přesvědčovací schopnosti.

„Doufám, že všechno bylo k vaši naprosté spokojenosti," řekl náš tauský průvodce a vstoupil zlehka do místnosti.

„Ano," odpověděl Ortel stroze a prošel kolem tlumočníka, který zůstal k jeho arogantnímu chování naprosto netečný.

Vyrazili jsme za naším průvodcem chodbou a při tom jsem si všiml, že náš strážce zůstává na svém místě. Přísahal bych, že od chvíle, kdy jsme sem přišli, nepohnul jediným svalem.

Možná ne. A možná to byl jiný strážce; připadali mi k nerozeznání podobní. Por'la'kunas nás dovedl k hlavní chodbě, kterou jsme prve přišli, a pak vešel dveřmi do místnosti s vysokým stropem, v jejímž středu se poněkud nelogicky nacházelo několik schodů, jež nikam nevedly. Jejich účel jsem však pochopil vzápětí, když se po naší levici otevřela vrata, ze kterých vyplul jakýsi dlouhý, stříbrný dopravní prostředek ve tvaru projektilu a zastavil se vedle schodů.

„Následujte mě, prosím, do transportního člunu," vyzval nás náš průvodce a pomalu se vydal po schodech vzhůru.

Opatrně jsme šli za ním - úzké schodiště nebylo opatřeno žádným zábradlím a nedůvěřivě jsme si prohlíželi člun. Jakmile jsme se k němu přiblížili, změnil svůj vzhled. Jeho svrchní vrstva zmizela a odhalila tak dveře, které se zvedly nad střechu. Řazení jednotlivých plátů se pod povrchem člunu začalo měnit a před námi se objevila řada velkých oken a ze dveří se tiše vysunula rampa, rozměrově naprosto dokonale odpovídající velikosti malé podesty na vrcholu schodiště. Por'la'kunas se uklonil a nikou ukázal na dveře, čímž nás vybídl, abychom vstoupili jako první. Pomalu jsme se trousili na palubu člunu a přitom jsme se udiveně rozhlíželi jako malé děti.

Vnitřek člunu byl zářivě bílý, stejně jako plášť samotné lodě. Sedadla byla řazena po čtyřech s uličkami po obou stranách. Zdálo se, že jsou vyrobena z nějakého tvrdého materiálu, ale když jsem se do jednoho z nich posadil, přesně se přizpůsobilo mé váze a tvaru těla. Vlastně to byl dost nepříjemný pocit, nutil mne vrtět se a ošívat, ale přinutil jsem se sedět klidně a dívat se z okna ven na prázdnou stěnu.

Když jsme se všichni usadili - všiml jsem si, že nikde není ani stopy po bezpečnostních pásech - postavil se Por'la'kunas do přední části člunu. Pevně jsem se chytil opěrek po obou stranách sedadla.

„Kapitán je potěšen vaším zájmem o jeho loď a dovolil mi zavést vás, kamkoli si budete přát," oznámil. „Přejete si některou konkrétní část této lodě prohlédnout jako první?"

„Ne," odpověděl Oriel se znuděným úsměvem. Jeho chování v roli císařského komandéra bylo s jeho skutečnou osobností fanatického inkvizitora v takovém rozporu, že mě napadlo, jestli snad i jeho role inkvizitora není jenom póza. Pochyboval jsem, že se někdy dozvím, jaký skutečně je a co si myslí. „Pokud by mě něco napadlo, dám vám vědět,"

„Výborně," odpověděl Por'la'kunas, aniž by se nechal vyvést ze svého klidu. „V tom případě začneme elektrárnou a budeme pokračovat dál směrem k přídi, kde skončíme prohlídkou kapitánského můstku."

Tau se dotkl panelu ve stěně za svými zády a před námi se objevil jakýsi monitor. Prstem ťukl najeden ze čtverců na jeho obrazovce a otočil se zpátky k nám. Bez jakéhokoli varování a stejně potichu, jako se objevil, se člun dal náhle do pohybu a začal prudce zrychlovat. Sevřel jsem opěradla svého sedadla ještě pevněji a žaludek se mi začal scvrkávat a uzlit. Otvorem ve stěně místnosti jsme prolétli do temného tunelu. Vnitřek člunu však zůstal osvětlený, opět aniž bychom viděli nějaký zdroj světla. Za necelou půlminutu jsme se ocitli v otevřeném prostoru. Člun začal zpomalovat, až nakonec zastavil u dalšího schodiště. Uvědomil jsem si, že jsem se nehty zabořil do měkkého polstrování sedadla tak silně, že v něm zůstaly srpkovité rýhy. Plukovník měl pravdu, musel jsem se snažit zachovávat klid.

Na mírně vratkých nohou jsme vystoupili ze člunu a klopýtavě sešli po schodech do místnosti, naprosto stejné jako ta, ve které jsme se nalodili. Por'la'kunas nás provedl dalšími skrytými dveřmi, které vedly do obrovské haly tyčící se do výšky nějakých čtyřiceti, padesáti metrů. Středu místnosti dominovala rozlehlá konstrukce, jež zabírala celou výšku haly od podlahy až ke stropu. Měla přibližně válcovitý tvar a byla opatřena paprskovitými vzpěrami, které ji v pravidelných rozestupech spojovaly s okolními stěnami. Na některých místech byly do jejího na omak neporušeného pláště zapuštěny jakési panely a - stejně jako tomu bylo v celé téhle lodi - nikde nebylo ani stopy po svařovaných spojích, šroubech, nýtech či jiných spojovacích materiálech. Poprvé od našeho přislání jsem zaznamenal ne-patrný náznak hluku. Bylo to hluboké hučení, evidentně vycházející z elektrárny ve středu haly, v jehož důsledku podlaha sotva znatelně vibrovala. Kolem stroje se pohybovalo zhruba půltuctu tauů, kteří pozorovali blikající zelená okénka, pravděpodobně plnící funkci jakýchsi ukazatelů.

Ten stroj se nedal srovnat s ničím, co jsem kdy spatřil, Nevedly k němu žádné kabely ani potrubí. Nikde jsem neviděl žádné pohyblivé díly. Žádné písty, vačky, ozubená kola, nic co by vypovídalo o tom obrovském množství energie, které tento stroj musel produkovat, aby udržel loď takovýchto rozměrů v chodu. Když jste zvyklí na všechno to bouchání, skřípání, chřestění a hučení vesmírné lodě našeho Impéria, působí na vás klid a ticho, které panovalo v téhle lodi, velice nepříjemné a znepokojivě.

„Tady se nachází náš primární zdroj energie," oznámil nám Por'la'kunas s nepatrným náznakem hrdosti v hlase. „Na nižších podlažích jsou dvě záložní napájecí stanice pro případ nouze nebo bitvy. Tato elektrárna však poskytuje dostatek energie pro normální potřebu."

„Bitvy?" zeptal se plukovník příliš rychle, než aby se jeho otázka dala považovat za náhodnou.

„Jak je vašemu Imperiálnímu námořnictvu nepochybně známo, potulují se v této oblasti pirátské bandy," odpověděl tlumočník přívětivě. „Takovéto problémy se v naší říši ovšem nevyskytují."

To bych se vsadil, pomyslel jsem si. Přezíravé vystupování tauů mi začínalo lézt krkem a už jsem se nemohl dočkat, až vyřídím jednoho z jejich předních vůdců.

Oriel přistoupil blíž ke stroji a nahlédl přes rameno jednoho z tauů, který byl oblečen do podobné přiléhavé kombinézy jako strážce u našich pokojů, s tím rozdílem, že ta jeho byla šedá. Tau se krátce uklonil a ustoupil stranou, abychom se všichni mohli podívat na displej, který sledoval. Ve skutečnosti to ale žádný displej nebyl, bylo to okno. Pohlédl jsem do zelenavé záře, a když jí mé oči trochu přivykly, zjistil jsem, že se dívám přímo do srdce reaktoru. Vnitřek

byl vyplněn jakýmsi plynem nebo tekutinou plnou podivných vírů a proudů, které se rozmanitě spojovaly a zase rozdělovaly v nepřetržitém kolotu. Pozorovat všechny ty tvary, které vznikaly, aby v další sekundě znovu zanikly, bylo doslova fascinující. Tu a tam se z toku vynořovaly jasné hvězdicovité body podobající se drobným sluncím unášeným vichřicí.

„Co to je?" zeptal se Quidlon tiše.

„Říkáme tomu sho'aun'or'es, nejsem si jistý, jestli pro to existuje odpovídající lidský výraz nebo analogie," vysvětloval Por'la'kunas omluvným tónem. „Zjednodušeně bych si to dovolil přeložit jako ‚zdroj energie', což vám asi příliš nepomůže. Naši fio'vre by vám to zřejmě dokázali vysvětlit mnohem lépe, ale obávám se, že nadání pro jazyky nepatří mezi jejich silné stránky."

„Fio'vre?" zeptal se Oriel s náhlým zájmem, o kterém jsem si ale nebyl jistý, jestli je skutečný nebo jen účelově předstíraný.

„Ach, ano, odpusťte," omluvil se znovu tlumočník s mírnou úklonou. Gestem ruky přivolal taua, který nám prve uvolnil své místo u okna. „Fio'vre sledují bezproblémový chod elektrárny."

„Je jich jenom šest?" zvolal Trost překvapeně. „Co když se něco pokazí?"

„Obávám se, že vám nerozumím," odpověděl Por'la'kunas a obrátil svou pozornost k Trostovi. „Oni tu hlídkují čistě jen z bezpečnostních důvodů. U elektráren tohoto typu nenastaly žádné komplikace už několik století. Jsou poměrně bezpečné a stabilní."

Trost se zatvářil pochybovačně a pak se otočil, aby se znovu podíval oknem dovnitř reaktoru. Dovedl jsem si představit, co se mu v tu chvíli asi honí hlavou. Uvažoval, jak složité by bylo rozbít jedno z oněch oken a uvolnit tak běsnící energii spoutanou uvnitř reaktoru. O podobných věcech přemýšlí až příliš často. Podle toho, co jsem se o tauech dosud dověděl, by ale bylo zapotřebí po čertech těžké výzbroje, aby se podařilo odštípnout alespoň kousek z tohohle okna, nemluvě o jeho rozbití. Neřekl bych. že se tauové báli, ale docela jistě byli opatrní. a všechno drželi pod kontrolou. Takový poznatek se nám mohl později hodit. Někdy je právě unáhlenost a emotivnost naší výhodou. Nedokázal jsem odhadnout, jestli lanové postrádají jakékoli vášně od přírody, nebo zda jsou u nich potlačovány v zájmu jejich oddanosti ideálu vyššího dobra. Ať už to bylo tak nebo tak, bylo jejich chování snáze předvídatelné.

Vrátili jsme se zpátky do člunu a pokračovali jsme v pro-hlídce lodě, která trvala zhruba jednu hodinu. Všechny části plavidla byly prakticky stejné - obrovské haly, které byly až na několik málo panelů nebo průzorů zcela prázdné, s minimální posádkou. V ostatních částech lodi jsme se setkali s mnoha trubci, kteří kolem nás poletovali s nejrůznějšími úkoly. Bylo to všechno velice zvláštní, nicméně trochu nudné. Všechno tu vypadalo naprosto stejně, bez jakékoli výzdoby nebo odlišnosti. Na několika místech jsem si na stěnách všiml jakýchsi symbolů, což mi přišlo poněkud zvláštní, ale to bylo vše. Žádné obrazy, žádné dekorace, vše bylo naprosto neutrální a strohé. V důsledku toho na mě začala loď působit ještě daleko neosobněji a já jsem se na její palubě začínal cítit jako nezvaný návštěvník.

Jak jsem tak mlčky následoval ostatní, věrný své roli bezvýznamného písaře, začínal jsem si uvědomovat, jak moc se od nás tauové tiší. Jistě, trochu se nám podobali, ale docela jistě neuvažovali jako my. Podle mého názoru postrádali jakoukoliv osobnost. Byli tak oddáni myšlence vyššího dobra, že v sobě zcela potlačili touhu po osobním úspěchu.

A v tom spočívá zásadní rozdíl mezi našimi přesvědčeními a názory. Navštívil jsem víc než tucet světů po celém Impériu a všechny se od sebe nějakým způsobem odlišovaly. Změnili jsme se a dokázali se přizpůsobit životu na ledových pláních věčně zamrzlých planet, v hlubinách pralesů, na měsících bez dýchatelné atmosféry i na vesmírných stanicích. Přesto jsme všichni tam uvnitř zůstali lidmi. Tauové se snaží přizpůsobit galaxii sobě. A já jsem byl přesvědčen, že právě tato vlastnost je nakonec zničí. Život vám do cesty staví nejrozličnější překážky, které je občas moudré obejít, zatímco tauové by se jimi podle mého názoru nejspíše pokusili prorazit, hnáni vpřed svou stupidní představou, že vyšší dobro jim pomůže se prosadit.

Nakonec jsme se dostali na příď lodi a vstoupili jsme do prostoru kapitánského můstku. Prostředí tady mi připadalo trochu bližší, alespoň tak nějak jsem si sám kapitánský můstek představoval - nikdy jsem totiž na žádném nebyl. Podobně jako tomu bylo jinde, i můstek tvořila rozlehlá hala, která však byla přece jenom o poznání nižší. Přední části kabiny dominoval průzor eliptického tvaru a podél stěn byly do elipsy seřazeny nejrůznější ovládací panely a displeje. U každého z nich stál jeden tau z kasty vzduchu. Při pohledu na ně jsem si uvědomil ještě něco. Od strojovny, přes palebné paluby - které mě mimochodem velmi zklamaly, neboť se skládaly z naprosto identických těsněných modulů a nikde nebylo nic, co by alespoň vzdáleně připomínalo nějakou zbraň - až po pozorovatelny a všechny ostatní prostory, které jsme navštívili, nikde jsem neviděl žádné normální sedadlo. Všichni členové posádky při své práci stáli. Dokonce i kapitán, který stál ve středu místnosti a bedlivě pozoroval všechno dění kolem, byl oblečen jako všichni ostatní. Bylo zřejmé, že šat, který měl na sobě při našem příletu, sloužil pouze pro slavnostní účely.

Když jsme vstoupili na můstek a čočkovité dveře se za námi zavřely, otočil se k nám a řekl něco ve svém jazyce.

„El'savon vás vítá v řídicím centru této lodě," přeložil nám okamžitě Por'la'kunas a mírně se přitom uklonil. „Pokud budete mít nějaké dotazy, neváhejte mi je prosím položit, rád je kapitánovi přetlumočím."

Sledovali jsme, jak se v podlaze objevil malý otvor, ze kterého se vynořil trubec; pak se otvor znovu uzavřel. Trubec zamířil přímo ke kapitánovi, sdělil mu něco v tauštině a znovu zmizel stejnou cestou, kterou se v místnosti objevil. Kapitán se otočil k našemu tlumočníkovi a začal mu cosi sáhodlouze vysvětlovat, přičemž jeho pohled občas zabloudil i k naší skupince.

Por'la'kunas mu odpověděl stejně obsáhle a rovněž se občas po nás ohlédl. Nakonec kapitán souhlasně přikývl.

„Zdá se, že jste na můstek dorazili v tom nejpříhodnějším okamžiku." oznámil nám tlumočník s mírnou úklonou. „Za chvíli vstoupíme do vash'aun'an, který vy tuším označujete jako ‚warpový prostor'."

S těmito slovy nám ukázal na obrovskou obrazovku posetou rychle se pohybujícími hvězdami, až se záběr ustálil na

jakési rudé skvrně. Jak se k ni loď přibližovala, rozšířila se skvrna do spirálovitého tvaru, který se samovolně rozpínal a smršťoval. Spirála zároveň měnila barvy a chvílemi mizela z dohledu úplně. Kapitán něco řekl Por'la'kunasovi.

„Před námi je sho'kara," informoval nás tau z kasty vody s patřičnou důstojností. „Ve vašem jazyce by se to možná dalo přeložit jako čočka nebo okno. Touto sho'kara vstoupíme do warpového prostoru a poplujeme po proudech, které tečou uvnitř."

„To musíte ke vstupu do warpového prostoru používat tyhle díry nebo čočky nebo co to je?" zeptal se Oriel jakoby mimochodem.

„Naši fio pracují na vývoji metody vytváření umělého sho'kara," připustil Por'la'kunas rozpačitě. Hned se ale zase vzchopili „Je jenom otázkou času, než se jim podaří vyřešit problémy, se kterými se v současnosti potýkají."

„A podle čeho se uvnitř psychoprostoru navigujete?" zeptali se Schaeffer.

„Přesné detaily neznám, zeptám se El'savona," odpověděl Por'la'kunas váhavě. Očividné ho takto přímé otázky poněkud vyváděly z míry. Vypadalo to, že cestováni warpovým prostorem nepatřilo k oblastem, které se jim podařilo zcela ovládnout. Z reakce Por'la'kunase však bylo zřejmé, že by o tomto nedostatku nerad diskutoval. Po dlouhé poradě s kapitánem, při níž většinou hovořil tlumočník, se Por'la'kunas obrátil zpátky k nám. Na okamžik se odmlčel. Očividně se snažil srovnat sil myšlenky a rozmyslet si, co nám má říci.

„Kapitán mi řekl, že loď se naviguje v rámci rozsáhlé sítě předem určených cest," oznámil nakonec, aniž by se mu přitom podařilo zcela zakrýt svou nejistotu. Než pokračoval, znovu se ohlédl po kapitánovi. „El'savon říká, že vysoce výkonné krátkovlnné signály mu umožňuji cestovat mezi našimi planetárními systémy s vysokou rychlosti a přesností. Například na planetu Me'lek, do cíle naší cesty, bychom měli dorazit během šesti rot'aa. Podle toho, co je mi známo o vašem způsobu dělení času to bude zhruba během čtyř vašich lidských dnů."

A dovolují vám tyto paprsky během vaší cesty také komunikovat s ostatními světy?" kul plukovník železo, dokud bylo žhavé. „Ptám se jenom proto, že přílet císařského komandéra Oriela by měl být náležitě ohlášen a očekáván."

Prohnaný parchant, pomyslel jsem si. Por'la'kunas byl teď ve skutečně obtížné pozici. Buď nám musel prozradit, jestli jsou schopni udržovat ve warpovém prostoru komunikaci, což by byla poměrně hodnotná informace, nebo riskovat urážku svých ctěných hostů tím, že na tuto otázku neodpoví. Nakonec, po další stručné rozmluvě s El'savonem, se rozhodl odpovědět. Jak dalece však byla jeho odpověď pravdivá, nemohu posoudil.

„Mezi vesmírnými loděmi putujícími warpovým prostorem a našimi světy zajišťují komunikace čluny, které pilotují kor've-sa. Tyto čluny rovněž, využíváme k zasílání zpráv do vzdálených koutů našeho rozlehlého impéria," sdělil nám Por'la'kunas, přičemž neopomněl příležitost udělat na nás dojem řečmi o velikosti říše Tau. Mě však jeho slova nijak neohromila. Byl jsem si jistý že kdybychom měli dostatek času a neměli jsme na práci nic jiného, pak - pokud by si to Císař přál - bychom si s touto nafoukanou rasou dokázali bez problémů poradit. Jejich jediné štěstí bylo, že jsme momentálně měli na krku větší problém: tyranidy. Jinak by to jejich impérium už dávno zasypala lavina válečných lodí našeho námořnictva a Imperiální gardy. Užívejte si svých životu, dokud můžete, pomyslel jsem si a byl jsem rád, že se mohu svým malým dílkem podílet na jejich pádu. Jeho slovu také dokázala, jak málo toho vědí o našem Impériu, když se nás snažili ohromit řečmi o své velikosti. Vsadil bych se, že na jedné jediné úlové planetě nás je víc, než je tauů v celé jejich říši.

Zatímco jsem takto uvažoval, nespouštěl jsem oči z neustále se zvětšujícího otvoru průchodu do warpového prostoru a musel jsem si přiznat, že mě ten pohled začínal znepokojovat Warpový prostor je zcela nekontrolovatelná bestie, která dokáže roztrhat loď na kusy nebo ji odmrštit z původní trasy tak, že je beznadějně ztracena a odsouzena k nekonečnému putování mezi vzdálenými hvězdami. Představa, že do něj máme vstoupit tímto otvorem a nechat se unášet jeho vnitřními proudy, mě zrovna nenaplňovala nadšením. Necítil jsem se dobře ani na lodi vybavené příslušnými motory pro plavbu psychoprostorem a s Navigátory na palubě. A z téhle důvěry v bezduchou technologii v místech, kde se duše mohou zhmotňovat, mi do slova běhal mráz po zádech. Ani ostatním se nedařilo zcela zakrýt znepokojení a napjatě sledovali obrazovku. Letmo jsem se po nich porozhlédl, ale vzápětí jsem se už zase plně soustředil na vír titánské energie, který nás vtahoval do prostoru nočních můr a hlubokého chaosu.

Původně drobný vír se neustále zvětšoval a blížil, až nakonec zastínil hvězdy za sebou, zkroutil je a roztáhl do rychle kroužících paprsku světla. Cítil jsem, jak jsme neúprosně vtahováni do středu vířící propasti a naše rychlost stále vzrůstá. Na okamžik se mě zmocnila panika, než jsem si uvědomil, že letíme pořád stejně rychle a že ten pocit je jen výsledkem mé bujné fantazie. Byl jsem rád, že mi tvář zakrývá těžká kápě. Těžko by se mi asi jinak podařilo utajit rostoucí nervozitu.

Zhruba o minutu později už zabíral vír warpového prostoru celou obrazovku a jeho vnější okraje nám mizely z dohledu. Z pohledu na rychle se měnící barvy a rytmického pulzováni, které teď bylo v samém středu víru jasně patrné, se mě začínala zmocňovat závrať.

Z fascinujícího divadla, jež se odehrávalo před našima očima, a také ze silné nervozity, se kterou jsem se marně snažil bojovat, se mi začalo dělat špatně. Žaludek jsem chvílemi cítil až v krku. Byl jsem opravdu rád, když obrazovka na okamžik pohasla a ten odporný pohled nahradil diagram plný nesrozumitelných symbolů a soustavně se měnících tauských znaků.

Cizák, který stál u jednoho z ovládacích panelů po naší levici, cosi vykřikl a kapitán stručně přikývl.

„Nyní vstupujeme do sho'kara," oznámil nám Por'la'kunas a v jeho hlase opět zaznívala sebejistota, ze které se nám ho podařilo našimi přímými dotazy na několik okamžiků vyvést,

Očekával bych, že na palubě zavládne hektická aktivita, můstek začnou bombardovat zprávy přicházející z jednotlivých částí lodě a kolem budou pobíhat lodní důstojníci. Nic takového se ale nedělo. Tauové dál setrvávali na svých místech a bez jediného slova klidně pokračovali ve své práci. Všechno probíhalo naprosto organizovaně, jak bylo pro ně typické. Z jejich chování bylo zřejmé, že podobnou situací prošli už mnohokrát, a čišela z nich neotřesitelná

důvěra v jejich stroje. Byť to mohlo být sebevíc bláhové, nikoho ani nenapadlo, že by mohlo dojít k jejich selhání.

Jeden z tauů něco řekl. Kapitán se obrátil k našemu průvodci, chvíli s ním hovořil a pak se zdvořile uklonil směrem k Orielovi

„El'savon si vás přeje informovat, že se nám podařilo bezpečně proletět skrze sho'kára a jeho povinnosti jsou pro dnešek u konce. Byl by proto poctěn, kdybyste dnes večer přijali jeho pozvání ke společné večeři," přeložil nám Por'la'kunas,

Oriel kývl na Schaeffera, který se otočil a podíval se na kapitána.

„Přetlumočte prosím, že císařský komandér Oriel děkuje El'savonovi za jeho laskavé pozvání, které samozřejmí s radostí přijímá," řekl plukovník přímo kapitánovi. Por'la'kunas přetlumočil květnaté přijeti pozvání do tauštiny, načež kapitán znovu kývl hlavou, otočil se a opustil můstek bočními dveřmi.

„Pokud bude císařský komandér s mým návrhem souhlasit, doprovodil bych vás nyní zpět do vašich ubikací," řekl Por'la'kunas strnule s pohledem upřeným na Oriela. Netušil jsem, o co jde, ale nejspíš se jednalo o nějaké diplomatické sdělení, jehož přesný smysl mi unikal. Oriel jenom přikývl a vydal se k východu. Por'la'kunas si musel hodně pospíšit aby s ním dokázal udržet krok. V řadě, kterou uzavíral plukovník, jsme inkvizitora následovali. Zpomalil jsem a zařadil se plukovníkovi po boku. V tu chvíli jsem si uvědomil, že vedli něho pochoduji svým obvyklým vojenským krokem. Rychle jsem své kroky zkrátil tak, jak jsem si nacvičil, a doufal, že toho nikdo nevšiml,

„O co šlo?" zeptal jsem se plukovníka potichu aniž bych přitom k němu otočil hlavu.

„Slovní hříčky," odpověděl mi stroze a podíval se na mě úkosem. „Takový ten druh škádlení, ve kterém si vládci a politici tak libují. Komandér Oriel demonstroval, že také umí mluvit skrze svého prostředníka."

„A co to tedy znamená?" zeptal jsem se znovu potichu.

„Neznamená to vůbec nic. Jenom to, že náš tlumočník je teď ze svých ctihodných hostů zmatenější, než tomu bylo při našem příletu," vysvětlil mi plukovník. „Existují určitá pravidla chování v situacích, jako je tato, a já bych řekl, že je tauové berou velice vážně. Alespoň tedy tauové z kasty vody, ze které Po'la'kunas pochází. Císařský komandér Oriel se jich pokusil několik porušit, aby viděl, co to udělá."

Při vyslovení jména tauského tlumočníka jej plukovník tak zkomolil, že jsem se neubránil úsměvu, který však naštěstí před plukovníkovým bystrým zrakem skryla má kápě. Napadlo mě přitom, že všichni ti písaři, s nimiž jsem se kdy setkal a kteří tak horlivě plnili své povinnosti, se nám pravděpodobně ve skrytu svých kápí posmívají a dělají na nás obličeje, které nikdo jiný nemohl zahlédnout.

„Pokud všechno půjde podle plánu, pak tyhle slovní potyčky budou až do zahájení naší mise jediným bojem, k němuž dojde," dodal po chvíli plukovník.

„Ještě jsem nebyl na žádné misi, kde by všechno šlo podle plánu," odpověděl jsem vážně.

„Ani já ne," připustil Schaeffer.

Por'la'kunas nás opustil s tím, že se pro nás vrátí, až nadejde čas našeho setkání s kapitánem. Naše věci byly mezitím přeneseny z raketoplánu do našich ubikací a my jsme si začali vybírat pokoje. Také jsem si všiml, že v našich místnostech bylo citelně chladněji než prve. Teď nám byla spíš zima než horko.

Sestavili jsme pořadník na použití koupelen, a zatímco se první dvojice odešla umýt, ostatní vysedávali na polštáři uprostřed místnosti. Musím připustit, že když už si na něj člověk jednou zvykl, byl vcelku pohodlný. Navíc jsme tak museli sedět všichni pohromadě, nebo trávit svůj čas izolovaní ve svých pokojích. Zároveň nás všechny stavěl do jedné roviny. Nikdo touž nedokáže vypadat moc důstojně, když se povaluje na zemi. A jelikož má polštář kruhový tvar a je všude stejně vysoký, vzniká pocit určité rovnosti, protože nikdo nemůže sedět ani výše, ani blíže čelu stolu. Něco mi říkalo, že tauové nepotřebují zasedací pořádek a vyšší židle, aby dali najevo, kdo je komu nadřízený; oni to jednoduše věděli.

„Mimo tuto místnost si musíme dávat pozor na jazyk," připomněl nám Oriel přísně, zul si boty a posadil se na polštář. „Kapitán docela jistě ovládá hovorovou gótštinu a já mám neodbytný pocit, že nám rozumí mnohem větší část posádky, než nám Por'la'kunas tvrdí."

„Jak to můžete vědět?" zeptal se Trost. Inkvizitor se právě nadechoval k odpovědi, když Tanya v jedné z koupelen vykřikla tak nahlas, až jsme všichni leknutím nadskočili. Moerck byl okamžitě na nohou a bez váhání se rozeběhl ke dveřím do koupelny zkontrolovat, jestli je všechno v pořádku.

Tlačili jsme se za jeho zády a natahovali jsme krky, abychom viděli dovnitř. Na druhém konci byla v podlaze mělká prolákliná tvarově připomínající mísu. Byla plná vody, která z ní kvapem odtékala drobným otvorem v jejím středu. Tanya stála zády přilepená ke stěně a oči plné hrůzy upírala na podlahu. Ruce přitom měla zkřížené na nahé hrudí. Nohy se jí třásly, a když jsme se začali hrnout dovnitř, s leknutím se na nás podívala. Po společných umývárnách na palubě lodi Vavříny slávy pro nás její nahota nic neznamenala.

„Co se děje?" zeptal se Oriel, protlačil se dopředu a začal rozhlížet po místnosti.

„O-omlouvám se, polekala jsem se," procedila Tanya skrze drkotající zuby, očividně zcela vyvedená z míry.

„Co tě polekalo?" zeptal se plukovník, který se podezíravě díval kolem. Začali jsme se po místnost, rovněž rozhlížel a couvli jsme zpátky ke dveřím do koupelny. Kromě umyvadla a holých stěn jsem nikde nic neviděl.

„Dívejte se," řekla Tanya a s nahrbenými rameny si opatrně sloupla do prohlubně v podlaze. Ze stropu začala stříkat voda a v jeho doposud jednolitém povrchu se objevily drobné otvory.

„A je studená!" dodala a hned zpod proudu vody který se vzápětí zastavil stejně znenadání jako, začal, vyskočila ven. „A není tady nic, do čeho bych se mohla utřít a ta díra v podlaze se mi z ničeho nic otevřela přímo pod nohama. Nečekala jsem to," zakončila zahanbeně. Pomalu se probírala z utrpěného soku a začala cítit rozpaky.

Quidlon udělal několik kroků ke sprše, ale když se ve zdi vedle něho ve výšce pasu objevil jakýsi panel, který vzápětí

zmizel ve stropě, couvl rychle zpátky. Sotva ustoupil vysunul se panel znovu ze stropu a vrátil se na své původní místo ve stěně, jež bylo možné rozpoznat jen podle velice tenkých čar kterých byste si ani nevšimli, pokud byste o nich nevěděli. Quidlon opatrně vykročil vpřed, panel se znovu vysunul a odhalil ve stěně skrytý výklenek. „Pozor," varoval ho Moerck a pro jistotu od Quidlona ustoupil.

"Pochybuji, že by v koupelně bylo něco nebezpečného." řekl plukovník podrážděně. „Co je vevnitř?"

Quidlon se sklonil a nahlédl opatrně dovnitř. Nervózně se zasmál.

„Je to skříň na šaty," řekl a začal se pochichtávat. Otočil se k nám s výrazem úlevy ve tváři. „Všechno musí aktivovat detektory pohybu. Postavíte se k němu a... No, myslím, že vám nemusím vysvětlovat detaily. Mohly by tu být ještě jiné věci. Porozhlédneme se kolem."

Příští minutu nebo dvě na nás musel být opravdu směšný pohled, jak jsme opatrně přecházeli sem a tam po koupelně a mávali rukama kolem stěn a podlahy, abychom zjistili, jaká další překvapení se v koupelně skrývají. Když jsme se podívali zblízka, bylo možné na zdi rozeznat tenké obrysy panelů a místa s odlišným odstínem, s jejichž pomocí se aktivovaly dveře. Host byl vystaven proudu horkého vzduchu ze skryté trysky napravo od umyvadla, hned vedle sprchovacího koutu, zatímco Oriel přišel na to, že se umyvadlo aktivuje jednoduše tak, že do něj vložíte ruce.

„Dobře, co kdybychom teď dovolili Tanye dokončit mytí bez naší asistence?" navrhl Oriel podrážděně, osušil si ruce pod ventilátorem a vyhnal nás všechny ven. „Jestli takhle budete reagovat, kdykoli se stane něco zvláštního, bude to velice zoufalá mise předurčená k rychlému konci."

Na cestě zpátky ke společenskému sedadlu jsme si mezi sebou vyměňovali nervózní pohledy. Nikdy mě ani nenapadlo, že by sprchování mohlo představovat tak děsivou a vzrušující zkušenost. Když jsem si pomyslel, jaké asi další zvláštnosti nás na téhle lodi čekají, zmocnilo se mě znepokojení.

Čím více jsem toho o tauech věděl, tím jsem byl radši, že jsem člověk. Nikdy by mě ani nenapadlo, že někdy ocením jednoduchost kohoutků a ručníků, ale tahle epizoda s koupelnou mi připomněla, jaké máme štěstí, že se o divoké výstřelky technomagie starají technokněží.

„Jak jsem upozorňoval před naší malou exkurzi," řekl Oriel příkře, čímž znovu obrátil naši pozornost ke své osobě, „nesmíme za žádných okolností předpokládat, že tauové, kteří nás doprovází, nerozumí naší řeči."

„Jak si tedy můžete být tak jistý, že tady můžeme bezpečně mluvit?" zeptal se Strelli a rozhlédl se významně po otevřeném prostoru kolem sebe.

„V tomto ohledu mi prostě budete muset věřit," odpověděl Oriel a na jeho tenkých rtech se objevil slabý náznak neveselého úsměvu. „Takže... přestože teď víme, že jsou tauové ochotni se s námi podělit o většinu svých znalosti, nepodařilo se mi dozvědět nic, co bych už neznal z jiných zdrojů. Kromě toho jsou stále trochu podezřívaví ohledná našich záměrů, obzvláště Por'la'kunas. Během našeho nadcházejícího formálního setkání s kapitánem se musíte chovat trochu uvolněněji. Prozatím bylo všechno příliš napjatě a oficiální. Dejte si pití, vychutnejte si jídlo, ale nepouštějte si jazyk na špacír. Ptejte se, na cokoli se budete chtít zeptat, a na otázky, které nemohou přímo odhalit naše skutečné plány, odpovídejte bez váhání."

V tu chvíli Tanya vyšla z koupelny a kývla na mě, poněvadž jsem byl další na řadě. Zbytek konverzace mi unikl, neboť jsem se třásl pod proudem ledově chladné vody. Rozhlížel jsem se kolem sebe po nějakém mýdle, ale pak jsem si uvědomil, že nějaký Čisticí prostředek je obsažený přímo ve vodě samotné. Celý promrzlý jsem se postavil před sušicí mechanismus, který mě od hlavy k patě zahalil proudem teplého vzduchu, takže jsem během několika málo sekund byl zase naprosto suchý, Odešel jsem do svého pokoje, z kufru jsem si vzal čistou kutnu a špinavou jsem hodil ledabyle na postel. Na chvíli jsem se cítil osvěžený, ale než jsem se vrátil zpátky k ostatním, byl jsem pod těžkou kutnou už zase celý zpocený a drsná látka se mi bolestivě třela o holé tělo.

„Ve skutečnosti nemusíme být opravdová diplomatická mise," říkal Oriel. „Ale to neznamená, že nemůžeme způsobit nějaké závažné problémy, pokud něco pokazíme. Tauové nás stejně považují za podřadný druh, takže ve většině případu budou naši netaktnost přehlížet. A čím více budou přesvědčení o tom, že jsme hloupější a omezenější než oni, tím více nás budou podceňovat, takže se nemusíte snažit skrývat svou neznalost a nevzdělanost."

„To by pro tebe neměl být problém, Destruktore," zavtipkoval Strelli mechanicky. Přikrčil jsem se, protože jsem přesně věděl, co bude následovat.

„Jak jsi mu to řekl?" obořil se na Strelliho Oriel a vyskočil na nohy.

„Já, no, je to jeho jméno," odpověděl Strelli zaskočeně a ohlédl se po mně. Zděšeně jsem se podíval na plukovníka.

„To je součást výcvikového plánu poručíka Kage," vysvětloval plukovník Orielovi. „Udělil jsem mu k ní plný souhlas."

„Takže vy všichni máte nějaké žertovné přezdívky?" Z Orielova hlasu doslova čišelo opovržení. „Císař nás ochraňuj! Jedna jediná takováhle nepozornost by mezi tauy okamžitě vyvolala celou řadu hodně nepříjemných otázek. Co jste si mysleli že děláte?"

„Cvičil jsem vojáky pro vojenskou misi," vložil jsem se rychle do rozhovoru a pomalu se ve mně začala vzdouvat vlna hněvu. „Chtěli jste vycvičené vojáky a ty jsem vám dal. Jestli chcete špiony, kteří budou předstírat, že jsou někým, kým ve skutečnosti nejsou, tak si je musíte vycvičit sám."

„Nenapadlo vás, že by se tato mise mohla zakládat na válečné lsti?" odpověděl Ortel nedůtklivě. „Nebo jste nepřemýšlel vůbec?"

„Kdybych věděl, že pro tuhle misi potřebujete bandu tupých snobů, možná bych na to šel jinak," odsekl jsem, prudce jsem se zvedl z polštáře a ruce zaťal v pěsti. „Před sebou máte jednotku těch nejlíp vycvičenejch vojáků, jací se dají v imperiální gardě vůbec najít, a až dojde na misi samotnou, budete mi za ně děkoval, protože tyhle intelektuální hry nejsou důvodem, proč jsou tady."

Oriel si mě rozzuřeně měřil a hlasitě přitom skřípal zuby.

Věděl jsem, že nebude trvat dlouho, než se projeví takový, jaký ve skutečnosti je. Že mě bude chtít dostat. Odvážně jsem se postavil jeho vzteklému pohledu. Zhluboka se nadechl a rozhlédl se po ostatních. Viditelně se začínal uklidňovat.

„Děkuji vám, Kagei," řekl nakonec. „Všichni jsme dost přepjatí, pochopitelně, takže vám bude vaše jednáni protentokrát odpuštěno. Nyní si uvědomuji, že se jednalo o opomenutí i na mé straně. Měl jsem plukovníka Schaeffera informovat přesněji. Máte pravdu, nesmíme ztrácet ze zřetele skutečný cíl naši mise. Vaše zaměření na vojenskou stránku věci je chvályhodné.

Teď buďte tak laskavý a sdělte své jednotce, že dalšího, koho napadne použít jedno z vašich jmen, osobně zastřelím."

S těmito slovy opustil místnost, zatímco my jsme zmateně hleděli jeden na druhého.

„Co asi ještě opomenul?" zabručel Trost, podrbal se na zarostlé tváři a podíval se přitom na plukovníka.

„Nech si svůj názor pro sebe, Troste," odsekl Schaeffer odměřeně a rovněž odešel do svého pokoje.

„Myslel jste to vážně?" zeptala se Tanya když plukovník zmizel z dohledu. „Že jsme ti nejlepší z celé Imperiální gardy?"

Podíval jsem se na ni a pak na ostatní, kteří mě pozorovali upřeně jako jestřábi.

„Jo, myslel," řekl jsem jim, přetáhl jsem si přes hlavu kápi a odešel jsem.

Po Orielově varování jsme byli během večeře s kapitánem všichni trochu nervózní. Na místo nás dovedl jako obvykle Por'la'kunas. Byla to široká a oválná místnost nedaleko kapitánského můstku. No, alespoň jsem si myslel, že se nachází blízko kapitánského můstku. Stále se mi totiž ještě nepodařilo plně se zorientovat, ale aspoň už jsem si myslel, že dokážu poznat kde je příď a kde záď. Strop místnosti byl ve srovnání s klenbami ostatních prostor poměrně nízký a plochý. Hlavní síní byla jídelna. Podél jedné stěny byly řady polic - první, které jsem měl na téhle lodi příležitost spatřit - na něž malá armáda trubců proudících otvorem v protější stěně neúnavně sem a tam právě servírovala nejrůznější pokyny. S hrůzou jsem pozoroval, jak jeden z nich, s podnosem uloženým na hřbetě, doplul k polici. Podnos se pak v mihotavém modrém oblaku vznesl z jeho zad do vzduchu a snesl se přímo na polici. Jak mohlo jídlo být v kontaktu s něčím takovým, a přitom nebýt nějakým způsobem kontaminováno? Jenom Císař mohl vědět, jaké škodliviny mohli tihle trubci produkovat! A tauové čekali, že budeme takto servírované potraviny opravdu jíst? Kromě toho do nich mohli namíchat císař ví co jiného. Třeba narkotika, jimiž by nás omámili a přiměli prozradit pravdu. Pak jsem si vzpomněl na plukovníkova slova a trochu jsem se uklidnil. Pokud se tauové pro něco takového skutečně rozhodli, pak neexistoval žádný způsob jímž bychom jim v tom mohli zabránit.

Uprostřed místnosti stál obrovský kulatý stůl obklopený židlemi bez opěradel, které jako kdyby vyrůstaly přímo z podlahy. Když jsem na podlahu podíval pozorněji, všiml jsem si jemných vzorů. Byly velice nenápadné, téměř nepostřehnutelné, ale v čisté bělosti okolního prostředí se mi je díky jemným odstínům modré a zelené přece jenom podařilo zahlédnout.

Por'la'kunas si všiml mého zkoumavého pohledu, oddělil se od plukovníka a Oriela a zamířil přímo ke mně.

„Není to nádherné?" zeptal se s pohledem rovněž upřeným na podlahu. Pod svým těžkým šatem jsem se začal neklidně ošívat; to, že jsem na sebe upoutal jeho pozornost, mne znervózňovalo.

„Ale sotva znatelné," řekl jsem a přesunul váhu na druhou nohu, abych se tak od něj alespoň trochu odtáhl.

„Je to obzvláště oslavovaná umělecká škola našeho impéria," vysvětloval mi průvodce. „Vyžaduje si to naprosté soustředění a pečlivé zkoumání. Napomáhá to rozjímání a působí uklidňujícím způsobem na nervy."

Na moje zatracené nervy to takhle rozhodně nepůsobí, pomyslel jsem si a upřel úpěnlivý pohled za Por'la'kunasova záda do míst, kde stál plukovník a Oriel. Inkvizitor se mírně zamračil a zavolal na tlumočníka jménem. Por'la'kunas se mi jemně uklonil a odebral se zpátky ke dvojici, kterou prve opustil. Ulehčeně jsem si oddechl a pokusil se jim svým úsměvem na dálku poděkovat.

„Nevěřím tomu vlezlýmu parchantovi, co by se za nehet vešlo," oznámil mi šeptem Trost, který stál zády mírně natočený ke mně a pozoroval přitom odcházejícího taua.

„Ani já ne," souhlasil jsem. „Do ničeho se nepouštěj, jen měj oči a uši otevřené."

„Nic v Císařově galaxii mě nedonutí k tomu, abych se s těmi zrůdami dal dobrovolně do řeči," prohlásil procítěně.

Najednou se jakoby odnikud ozval úder zvonu, který překvapil všechny přítomné vyjma Por'la'kunase. Dveře se rozevřely a do místnosti vstoupil kapitán El'savon v doprovodu čtyř dalších tauů. Všichni byli oblečení v podobně splývavých hábitech, které na sobě měli během uvítacího ceremoniálu. Por'la'kunas nám je postupně představil - pro mne to byla jen další bizarní a nevyslovitelná jména - a všichni jsme pak společně zasedli ke stolu, bez jakéhokoli konkrétního pořádku.

Por'la'kunas nám přeložil několik kapitánových zdvořilostních frází a pak nás informoval, že cesta warpovým prostorem probíhá podle plánu, a že na planetu Me'lek byla vyslána gondola pilotovaná jedním z trubců, který se měl postarat o předání zprávy o našem příletu a zajistil tak, abychom byli očekáváni a náležité uvítáni. Zeptal se také, jestli jsou podmínky v našich ubikacích uspokojivé. Zatímco mluvil, zvedl se jeden z tauů, přistoupil k policím s jídlem a začal si na oválný talíř nakládal nejrůznější druhy ovoce. Všichni jsme si ho měřili nevraživými pohledy.

„Je něco v nepořádku?" zeptal se Por'la'kunas, který si všiml naší nelibosti.

„Očekávali jsme něco, no, řekněme formálnějšího," řekla Tanya, která měla vystupovat v roli dámy „Císařský komandér není zvyklý na to, aby podřízení začali večeřet dříve než on sám."

Tlumočník na nás chvíli rozpačitě hleděl a El'savon mu řekl cosi ve své rodné řeči. Tauové poté spolu začali diskutovat a naprosto nás přitom přehlíželi, jako kdyby zapomněli, že jsme v místnosti s nimi. Když si plukovník hlasitě odkašlal, všichni sebou leknutím trhli.

„Vadilo by vám, kdybych vás požádal o vysvětlení, o čem jste spolu právě hovořili?" zeptal se Schaeffer naprosto mírumilovným tónem.

„Omlouvám se," řekl tlumočník upřímně a obrátil pozornost zpět k Orielovi. „Nehodlali jsme vás nijak urazit. V naší službě ve prospěch vyššího dobra jsme si všichni rovni. Podobné prosazováni hierarchie je v naší společnosti zbytečné. Jenom jsme rozebírali, jak nastalou situaci vyřešit. Jak jistě chápete, tato loď patří El'savonovi, a proto je mezi námi tou nejvyšší autoritou. Vy jste však vládce planety, a tak je vás možné pokládat za jeho nadřízeného. Nejsme si jisti, jak bychom měli postupovat dál. Možná byste nám mohl poradit?"

Oriel se zdál být chvíli zaražený tauovou upřímností, ale rychle se znovu vzpamatoval.

„Dobrá, jsi-li na Terře, chovej se jako terřan, jak říkáme," pronesl nenuceně a mávl rukou k policím obloženým potravinami, Shromáždění tauové se podívali na Por'lakunase, který jim jeho slova přeložil. Tauové si vyměnili několik zmatených pohledů a pak se tázavě obrátili zpět na Oriela.

„Budeme následovat vašeho příkladu," vysvětlila jim Tanya poté, co jí k tomu plukovník dal nenápadně pokyn. „V naší oddanosti velkému Císaři galaxie jsme stejně svorní a rovnoprávní jako vy vaší věci."

Pěkně řečeno, pomyslel jsem si, zachytil jsem Tanyin pohled a spiklenecky jsem na ni mrkl. Nedovolit jim zapomenout, s kým tu mají co do činění. Por'la'kunas se k nám od našeho příjezdu choval povýšeně, pomalu už bylo na čase ty parchanty trochu usadit. Potlačil jsem v sobě nutkání připomenout jim, že jejich rasa vděčí za svou existenci jediné bouři, jež náhodou zuřila ve warpovém prostoru a zabránila nám zlikvidovat je v samém zárodku. Jak se však zdálo, Tanyiia odpověď uspokojila obě strany, Oriel se na Tanyu usmál; tauové souhlasně přikyvovali. Ucítil jsem, jak mě někdo pod stolem nakopl. Podíval jsem se doprava, kde seděl Strelli s pohledem upřeným na mne.

„Řekl bych, že by bylo odpovídajícím gestem, kdyby náš písař, nejnižší a nejponíženější ze všech přítomných služebníků Císařových, demonstroval naši dobrou vůli přijmout tuto jedinečně liberální myšlenku," řekl úlisně. Zraky všech přítomných se obrátily na mne a Por'la'kunas Strelliho slova přeložil. Vstal jsem od stolu, jejich zraky mě doslova probodávaly. .

„Seš mrtvý," sykl jsem potichu na Strelliho zpod své kápě, a když jsem kolem něj procházel, vrhl jsem po něm vražedný pohled. Tau, který stál u polic, se přívětivě uklonil. Váhavě jsem uchopil talíř, který mi zdvořile nabídl, a prošel jsem se kolem vyskládaných podnosu s jídlem, abych si je prohlédl. Celkem tu bylo čtyřicet podnosů na čtyřech policích. Podíval jsem se na tauův talíř, jaké jídlo si vybral on, a snažil jsem se na mísách před sebou najít totéž. Jelikož se jeho výběr skládal z pochutin z různých částí polic, usoudil jsem, že neexistuje žádný formální pořádek, který by udával, kdy se má co jíst.

Namátkou jsem si tedy na talíř naložil nejrůznější druhy ovoce a zeleniny, po několika kouscích z každé police, a přelil jsem je různými teplými omáčkami. Zaslechl jsem za sebou nějaké překvapené mumlání a otočil jsem se. Tauové mě pozorovali s mírně udivenými výrazy ve tvářích. Por'la'kunas se na ně ostře obořil, načež všichni odvrátili svůj zrak. Tlumočník pak něco dlouze vysvětloval tauovi, který stál vedle mě. Ten mi sice jemně, ale přesto rázně talíř odebral a řekl něco ve své rodné řeči. Otvorem v protější stěně vplul do místnosti trubec který kolem sebe začal šířit svou nazelenalou mlhu, v níž se talíř vznesl z taliových rukou na jeho záda, načež s ním trubec zase odletěl. Tau mi cosi řekl a ukázal na police a na svůj talíř přičemž mi postupně ukazoval na jednotlivé kousky ovoce, které si sám nandal. Až nyní mi došlo, že si vzal po jednom kousku z každého osmého podnosu. V tu chvíli jsem si taky povšiml jedné z věcí, které mi vrtaly celý den hlavou a na kterou jsem si vzpomněl v okamžiku, kdy mi tau podával nový talíř. Tauové mají na každé ruce pouze jeden palec a tři prsty. Pochopitelně tedy počítali v osminách, což dávalo vcelku smysl. Tedy pokud jste nějaký zatracený cizák.

Chvíli jsem si jídlo prohlížel a pak si nabral několik kousků ovoce ve tvaru hvězdy, které jsem už jednou jedl a o němž jsem věděl, že je vcelku poměrně chutné. Pak jsem odpočítal osm podnosů. Podíval jsem se na taua, který souhlasně přikývl a vrátil se zpět ke stolu. Nasypal jsem si na talíř malou hromádku tmavě modrých zrnek. Odpočítal jsem dalších osm podnosů a ocitl se před hlubokou mísou, ve které byla jakási hnědá, omáčce podobná substance. Zatímco jsem uvažoval, proč si vlastně polévám ovoce omáčkou, nalil jsem si jí trochu na talíř a přešel jsem k poslednímu podnosu. Jídlo na něm vypadalo jako chleba, ačkoli se bochníkem táhly různobarevné rýhy v odstínech zelené a šedé.

Vedle tohoto podnosu ležel jakýsi drobný nástroj. Vzal jsem po do ruky. Vedle mě se objevil další tau a plukovník. Ignoroval jsem je a věnoval se zkoumání nástroje, který jsem držel v ruce. Podařilo se mi objevit drobné tlačítko, které jsem stiskl. Z přístroje se najednou vynořila čepel, naštěstí směrem ode mě. Docela dobře jsem si mohl nechtěně podřezat zápěstí. Čepel se začala mihotavě třpytit a rychle vibrovat. Ukrojil jsem si pro sebe několik krajíců chleba a pomocí stejného tlačítka jsem vibrační nůž znovu vypnul. Když jsem pospíchal zpátky ke stolu, ruce se mi třásly.

Posadil jsem se na židli a uvědomil jsem si, že nemohu jíst rukama. Ne, pokud jsem si je nechtěl upatlat omáčkou. Podíval jsem se na taua, který si nabral jídlo přede mnou, a všiml jsem si, že používá ty lopatkovité nástroje, které jsme nalezli v našich ubikacích. V každé ruce držel jeden pár, s jehož pomocí ovoce zručně krájel tak, že si jedním párem ovoce přidržel a druhým jej rozřízl a uříznutý kousek si jím pak jako lžící vložil do svých bezertých úst. Rozhlédl jsem se kolem sebe, kde bych podobné nástroje našel. Tanya si mého pohledu všimla, sáhla pod stul, vytáhla jeden takový jídelní příbor a s blahosklonným úsměvem jím na mě zamávala. Podíval jsem se dolů a všiml jsem si, že se ve stole skrývají drobné zásuvky s otvory pro prsty. Tauové mají tak štíhlé prsty, že jsem musel zásuvku otevřít malíčkem.

Uvnitř zásuvky jsem nalezl osm jídelních lopatek, hedvábný ubrousek a přikrytou misku plnou bílých krystalů. Zkusmo jsem do misky zabořil prst, přičemž jsem své počínáni skrýval za dlouhými rukávy svého hábitu, a pak ho opatrně olízl. Ke svému překvapení jsem zjistil, že to je obyčejná stará dobrá sůl. Špetku jsem si nabral a posypal si jí talíř. Pak jsem soustředil svou pozornost na jídelní náčiní.

Naučit se s nim zacházet bylo poměrně složité a všichni jsme rozházeli spoustu jídla po stole, než se nám to jakžtakž podařilo. Strelli málem vystřelil Trostovi oko, když nechtěně katapultoval horký kus zeleniny připomínající brambory

přes celý stůl. Tanya vyprskla smíchy a plukovník ho zpražil zamračeným pohledem. Během večeře kolem nás neustále poletovali trubci a v zelenavých mlžných oparech odklízeli prázdné talíře a nepořádek, který jsme natropili.

Tauové si z našich nešikovných pokusů zjevně nic nedělali. Pár jich obcházelo kolem stolu a učili nás, jak příbory držel prsty s menším počtem kloubů, než měli oni sami. Jeden z nich něco řekl a ostatní nepatrně přikývli a začali vydávat podivný tetelivý zvuk, který musel být smíchem. Oriel tázavě zvedl obočí a mírně dotčeným tónem se zeptal, co je směšného.

„Pouhý vtip, císařský komandére, který v žádném případě nebyl míněn jako urážka," odpověděl Por'1a'kunas dobrosrdečně.

„Možná byste se s námi o něj mohli podělit," navrhl Strelli a chtěl se opřít o opěradlo, které však naše židle neměly, takže sebou musel rychle trhnout dopředu, aby se nesvalil na záda. Zašklebil jsem se na něj, což díky mé kápi nemohl nikdo jiný vidět. Znovu mě napadlo, co asi v bezpečí svých kuten provádějí všichni ti adepti, se kterými člověk přichází běžně do styku.

„Císař vás miluje takovou měrou, že vás obdaroval více prsty," vysvětloval tlumočník a pobavené přitom pokyvoval hlavou. Pak se zarazil a zatvářil se, jako by ho naše nevýrazná reakce vyvedla z míry. „V tauském jazyce to je docela humorná slovní hříčka," ujistil nás. „Asi je složité ji přesně přeložit."

Por'la'kunas měl sotva čas se najíst, jelikož konverzace se brzy zase rozproudila. Quidlon nepřestával zahrnovat jednotlivé tauy nekončícím sledem otázek týkajících se jejich technologie obecně a trubců zvlášť, přestože odpovědi, kterých se mu dostalo, ho mátly ještě víc. Moerck a Trost naopak zůstávali naprosto zticha, plně se soustředili na jídlo a snažili se tauy ignorovat jak jenom to bylo možné. Tanya se vyptávala na jednotlivá jídla a podobně jako Quidlon i ona byla ze získaných informaci jen více na rozpacích.

Zhruba po čtvrthodině vplul do místnosti další trubec, který měl na hřbetě podnos plný dlouhých a štíhlých pohárů z bleděmodré keramiky. Por'la'kunas nám vysvětlil, že se jedná o lahodný tauský nápoj. Něco jako víno, jak jsem pochopil. Všichni jsme se chopili číší a Oriel povstal, pozvedl svůj pohár k přípitku.

„Rád bych tímto připil na El'savona," prohlásil a podíval se na kapitána. Jak on, tak Por'la'kunas se zatvářili vyděšeně.

„Rád byste co, císařský komandére?" zeptal se Por'la'kunas rychle,

„Navrhuji přípitek," zopakoval Oriel a obrátil svou pozornost k tlumočníkovi.

„Vy chcete urazit El'savona?" zeptal se Por'la'kunas zděšeně.

„Já... cože?" zakoktal Oriel a rozhlédl se kolem stolu. Náhle si uvědomil příčinu celého nedorozumění. „Ne, ne! Přípitek je, no, vzdáním úcty." Rozhlédl se po nás s nadějí, že ho podpoříme, načež jsme všichni povstali a pozvedli své číše. Tauové se mezi sebou chvíli dohadovali a pak nás zdráhavě napodobili.

„Na El 'savona, nechť jej čeká dlouhý a zdravý život," prohlásit Oriel. My jsme jeho přípitek zopakovali a napili se ze svých sklenic. Víno ve skutečnosti nebylo žádné víno. Místo aby chutnalo po ovoci, mělo jemně slanou příchuť a bylo trochu nakyslé. Vypil jsem jenom nejmenší možný doušek a odložil pohár zpět na stůl. Por'la'kunas přeložil naše přání a všichni tauové napodobili naše počínání ve svém mateřském jazyce, načež se zhluboka napili ze svých číší. El'savon rovněž pronesl přípitek na Orielovu počest a celý postup se pak opakoval v obráceném sledu, takže jsem se znovu musel trochu napít onoho tauského alkoholického nápoje.

Bez jakýchkoli dalších formálních povinností pak večeře pokračovala. Obě strany si dávaly bedlivý pozor na to, aby se vyvarovaly dalších společenských prohřešků, a konverzace se točila výhradně kolem jídla a opatrného vyzvídání ohledně cíle naší cesty, Me'leku. Zdálo se, že planeta je poměrně dobře etablována, přestože nebyla zdaleka tak stará jako samotné impérium Tau. Oriel se obratně vyhýbal několika dotazům na účel naší mise, až nakonec veškerá komunikace utichla a my jsme jenom v tichosti jedli. Potom, po trapném mlčení plném rozpaků, nám El'savon popřál dobrou noc a spolu s ostatními tauy místnost opustil. Samozřejmě kromě Por'la'kunase, který nás doprovodil zpět do našich pokojů.

Když jsme se ubírali do ložnic, nikdo neřekl ani slovo. Všichni jsme byli příliš unavení a zabráni do vlastních zmatených úvah, než abychom měli náladu na jakoukoli konverzaci.

Po zbytek naší cesty warpovým prostorem na planetu Me'lek jsme se snažili držet pokud možno zpátky. Znovu se mi začali vracet noční můry, které mě během pobytu v psychoprostorem vždy sužovaly, a moje noci tak byly plné mrtvých z mé minulosti. Spolu s tím, že jsem byl stále ve střehu před tauy, mě nespavost značně vyčerpávala a já si připadal každým dnem starší a starší. Ostatní na tom byli podobně a několikrát jsme jenom o vlas unikli odhalení, když se někdo z nás málem dopustil osudné chyby a prozradil naše skutečné záměry,

Oriel se držel stranou a plukovník byl stejně nesdílný jako obvykle, takže jsem si s ostatními členy Poslední šance musel poradit sám. Svolal jsem je, abychom si znovu prošli celý plán.

V duchu jsem se přitom modlil k Císaři, aby se Oriel nemýlil a opravdu jsme mohli uvnitř našich pokojů bez obav mluvit.

V opačném případě by se teď tauové o tom, co chystáme, dozvěděli do nejmenších podrobností. A možná právě s tím počítali. Ukonejšili nás falešným pocitem bezpečí, abychom se otevřeně projevili a prozradili jim vše, co potřebovali vědět.

Nemohl jsem ale svoje lidi nechat zahálet, musel jsem je do-nutit k nějaké činnosti a zaměřit jejich pozornost na samotnou misi se mi v naší situaci zdálo být tím pravým rozptýlením.

Starosti mi dělala jedině Tanya. Když jsme dospěli k části, kdy má vystřelit, odříkala sice přesně svou roli, ale v jejích očích chyběl jakýkoli zápal, jakákoli sebedůvěra. Přitlačil jsem ji ke zdi hned následujícího rána.

„Uvědomuješ si, že jestli nestiskneš spoušť, bude to celé k ničemu?" zeptal jsem se jí potichu a postavil jsem se do dveří jejího pokoje tak, aby nemohla ven.

„Není to tak složitá rána. Ty bys to určitě zvládl a Hrdina taky," odpověděla, aniž by se mi podívala do očí.

„Možná, ale ty jsi Ostřelovač a střílení je tvá práce," řekl jsem a udělal jsem krok kupředu.

„Já vím, Poslední šance," povzdechla si a posadila se na postel.

„Nestačí jenom vědět!" utrhl jsem se zlostně a přistoupil jsem k ní.

„A co chceš, abych řekla?" vyštěkla na mě. „Ze nechci střílel, že nemůžu zabít dalšího člověka?"

„Nemluvím o člověku, mluvím o cíli," odsekl jsem. „Je to jenom cizák, jako třeba ork, eldar nebo hrud. Nežádám přece, abys zabila opravdového člověka,"

„Řekla bych, že tauové by na to měli jiný názor," opáčila s pohledem upřeným do země.

„Co je tohle za řeči?" zasyčel jsem na ni a záměrně jsem ztišil hlas. „Tobě je líto cizáků? Dělá se mi z tebe nanic, Tanyo. Jak tady můžeš sedět a srovnávat jednoho z těch smradlavých tauů s člověkem? Jak můžeš předstírat, že jsou pro tebe důležitější než já, plukovník nebo kdokoli jiný z naši jednotky?" Zvedla ke mně zrak, obočí měla rozpačitě zvrásněné.

„Nic takového jsem neřekla," namítla.

„Jenže přesně to si myslíš, i když si to možná neuvědomuješ," pokračoval jsem ostře, aniž bych jí dopřál chviličku oddechu. „Jestli nevystřelíš, tak ten hajzl Jasný meč přepadne soustavu Sarcassa a zmasakruje tisíce nevinných lidí. To mají zemřít jenom proto, že ty považuješ život jednoho zatraceného cizáka za cennější než ty jejich?"

„Nic takového si nemyslím!" vyskočila z postele a odstrčila mě stranou. „Nestála jsem o tuhle misi! Proč to musím být zrovna já? Proč musí spoléhat právě na mě?"

„Protože jsi vázaná přísahou chránit Císaře a jeho državy," odpověděl jsem tiše ve snaze ji trochu uklidnit. „Podívej se na to takhle - proč jsi tenkrát ve vězení neodmítla plukovníkovu nabídku a nerozhodla ses raději pro kulku v hlavě? Musela jsi vědět, že po tobě budou chtít, abys někoho zabila."

„Nemyslela jsem na to," řekla a potřásla hlavou, „Jenom jsem nechtěla umřít."

„Takže jsi obyčejná sobecká děvka, co?" Opět mne zachvátil vztek. Doslova jsem cítil, jak mi vře krev v těle. Bodl jsem ji prstem do hrudníku, „Dokud TY zůstaneš naživu, můžou všichni lidi ze soustavy Sarcassa jít třeba ke všem čertům! Můžou pochcípat ve spárech stvůry, kterou ty jsi odmítla zabít, tak je to?"

„Nevybrala jsem si to!" odsekla, srazila mou ruku a pak mě odstrčila. „Jdi pryč, Poslední šance."

„Ne, dokud mi neslíbíš, že opravdu vystřelíš. Ne, dokud si konečně neuvědomíš, co to bude znamenat, jestli tu spoušť nestiskneš," odpověděl jsem a postavil jsem se zpátky před ni.

„Jo, možná se po Jasném meči dostaneš do mýho zaměřovacího kříže ty," pohrozila mi.

„Jestli to tak musí být, budu jenom rád," odsekl jsem a ustoupil o krok dozadu, abych jí dopřál trochu místa. „Jestli mě pak budeš chtít odprásknout, mně to vadit nebude. Dělej si, co chceš, pokud ale zabiješ toho zatraceného parchanta."

Podíval jsem se na ni a ona můj pohled opětovala. V jejích očích se zračila čistá nenávist. Dobře. Zastřelí ho, teď jsem si tím už byl opravdu jistý.

Přivítání, kterého se nám dostalo na planetě Me'lek, bylo o poznání velkolepější než to na palubě tauské lodi. Jakmile se rampa dotkla země, začala hlasitě vyhrávat jakási kapela. Hudba se skládala především z bicích nástrojů doprovázených několika píšťalami, které ještě více přispívaly k naprosto disonančnímu hluku, jenž se zcela zásadním způsobem odlišoval od rytmických hymen a pochodů, na které jsem zvyklý. Po několika málo sekundách mi z ní začalo pískat v uších. Cesta vedoucí k budově kosmodromu, který před námi vyrůstal ze země jako nějaká obrovská stylizovaná houba tvořená širokou kopulí usazenou na věži vřetenovitého tvaru, byla po obou stranách lemována masivními kráčejícími stroji.

Stroje byly nějakých tři a půl až čtyři metry vysoké a tvarem se podobaly lidským postavám. Jelikož jsem předpokládal, že jsou někým pilotovány, usoudil jsem z jejich tvaru, že řidič bude s největší pravděpodobností sedět v těle stroje a plochá hlava, opatřená mnoha čočkami a usazená na rozložitém trupu, slouží jen k dálkovému spojení. Stroje byly vybaveny silnými končetinami a jejich ramena a stehna chránily obrovské pancéřované pláty. Spodní části nohou byly v podstatě tvořeny otevřenými vzpěrami, které ostře kontrastovaly se zbytkem těla chráněným masivní a jemně opracovanou zbrojí. Všechny stroje měly na zádech jakési rozšířené krosny, ze kterých trčely sady trysek. Očividně se jednalo o nějaký typ válečných strojů: přístroje, které byly připevněny k jejich pažím, byly nepochybně zbraně. Některé z těchto bitevních souprav měly na jednom rameni připevněny ještě další, přídavné zbraně s dlouhými hlavněmi a raketomety, které vykazovaly tutéž efektivní funkčnost jako všechny tauské stroje a přístroje. Kolem několika z nich se vznášely celé roje trubců obklopených mihotavě blikajícím energetickým polem.

Povrch bitevních souprav i trubců byl pomalován maskovacím vzorem v kombinaci šedé a oranžové barvy a na mnoha místech byl popsán znaky tauské abecedy. Možná šlo o označení jednotky, možná jméno pilota.

Všech dvacet strojů zvedlo za kvíleni servomotorů na pozdrav pravou paži a vytvořilo tak jakýsi neúplný oblouk, pod kterým jsme měli projít. Jestliže takovéto stroje používali tauové v bitvách, pak jsem pomalu začínal chápat, proč jim musíme zabránit v invazi do soustavy Sarcassa. Vypadaly neporazitelně. Ze všeho nejvíc připomínaly dreadnoughty nebo masivní brnění Hvězdných pěšáků, o nichž jsem slyšel na planete Ichar IV. Podíval jsem se na Oriela, který stál po mé pravici a všechno si pozorně prohlížel.

„Pokud se nedopustíme chyby, nebudeme muset s těmito bitevními stroji bojovat," zašeptal a významně se na mě podíval. Jeho pohled říkal, že pokud selžeme, právě tohle budeme mít v boji proti sobě.

Oriel vykročil po rampě dolů a my jsme ho následovali v uctivé vzdálenosti jako jeho oddaný doprovod. Jak jsme procházeli uličkou mezi bitevními stroji, působily ještě impozantněji. Tyčily se nad námi jako obrovské vražedné stvůry připravené nás svými umělými svaly a hrozivě vypadajícími zbraněmi kdykoli rozdrtit na krvavou kaši. Jeden po druhém spouštěly své kovové paže a já jsem se čím dál víc cítil obklíčený a vydělený.

Na konci zástupu stála malá skupinka tauských hodnostářů oděných ve slavnostních hábitech podobných těm, které

na sobě měli při našem přistání na palubě lodi kapitán a Por'la'kunas. Za jejich zády bylo seřazeno několik tuctů válečníků, kteří sice na sobě neměli bitevní obleky, ale přesto byli důkladně ozbrojeni a chráněni pancíři. Jejich uniformy byly vyrobeny z lehké a volně splývavé látky, přes kterou měli navlečené plátované krunýře chránící hruď a stehna, zatímco horní část paži jim kryly masivní ramenní chrániče. Všichni měli na hlavách přilby, které byly celé uzavřené a místo klasického hledí byly opatřeny jakýmsi svazkem čoček o různých velikostech. Jejich výstroj měla rovněž maskovací vzor v kombinaci šedé a oranžové. Jedinou výjimkou byly přilby, které pravděpodobně z důvodu snazší identifikace jednotlivých čet byly nabarveny do různých odstínů modré, žluté a červené.

Pokud tohle měla být demonstrace síly, pak na mě rozhodně zapůsobila. Těmhle bych určitě čelit nechtěl. Ozbrojeni byli puškami, jejichž délka dosahovala dvou třetin mé výšky.

Připadalo mi, že jsou dost průrazné, aby dokázaly udělat díru i do pancéřováni tanku. V duchu jsem si musel uštědřit políček. Já budu téhle chásce čelit, řekl jsem si, a ta chvíle se blíží každým okamžikem. No, nebude to přímo tahle jednotka, ale jiná, které jí bude navlas podobná. Snažil jsem se sebrat a v duchu jsem si říkal, že zdravý respekt k nepříteli je sice dobrá věc, ale že ve skutečnosti nevypadají ani zdaleka tak hrozivě jako orci nebo tyranidi. Skoro se mi podařilo sám sebe přesvědčit. Skoro.

Kapela ustala se svým mlácením a vřískotem a tau, který stál ve středu skupinky hodnostářů, vykročil vpřed a uctivě se uklonil Orielovi. Poté se obrátil k celé naší skupince.

„Vítejte, vy všichni, na tauské planetě jménem Me'lek," začal s téměř dokonalou výslovností prostou jakéhokoli přízvuku, kterým se vyznačovala řeč Por'la'kunase. „Jmenuji se Por'o-Bork'an-Aloh-Sha'is. Můžete mi říkat styčný ambasador Chladný vítr, pokud si budete přát, nebo jednoduše ambasadore; nebudu to brát jako urážku."

Tón jeho řeči byl příjemný a neustále po nás těkal svým zrakem ve snaze s námi se všemi navázat bezprostřední oční kontakt. Něco mi říkalo, že to on je tou naší tajemnou spojkou. Nedokážu ale vysvětlit, jak jsem to poznal, možná to bylo v tom, jak se na nás díval, ale byl jsem si tím jistý. Poté nám představil ostatní hodnostáře, členy kast vody a země, jejichž jména mi splývala ve směsici nevyslovitelných a nesrozumitelných slabik.

„Rád bych dodal, že je pro mne obrovskou ctí a potěšením vás přivítat na planetě Me'lek," pokračoval. „Jste prvními oficiálními vyslanci Jeho Svatosti Císaře lidstva, kteří k nám zavítali, a já bych vám tímto rád popřál příjemný a činorodý pobyt."

Oriel znovu předvedl svou znalost tauského jazyka v krátkém proslovu, ve kterém pravděpodobně hovořil o naší radosti nad možností navštívit jejich planetu a o podobných věcech. Já jsem se mezitím rozhlížel po přístavu. Ostatní budovy vypadaly jako řada kopulí s rovnými vršky spojenými krytými ochozy, z nichž některé vedly po zemi a jiné zase několik metrů nad ní. Většina budov byla bílá a podobné jako na tauské lodi, i zde bylo vše až oslnivě jasné. Vzduch zde byl suchý a do zad se mi opíraly teplé paprsky slunce, což, soudě podle podmínek na jejich lodi, tauové mají zřejmě rádi. Když byly formality u konce, oznámil nám ambasador Chladný vítr, že na nás čeká vozidlo. které nás dopraví do našeho dočasného příbytku.

Provedl nás budovou s bílými stěnami a klenutými kupolovitými sály, která sloužila jako terminál kosmického přístavu. Pravě tady jsme si poprvé uvědomili, jak obrovská armáda trubců tauům vlastně slouží. S typickým bzučením poletovali všude kolem, někteří přepravovali krabice a zavazadla, jiní bez jakéhokoli zjevného účelu, přestože nám Chladný vítr prozradil, že mnohé z těchto strojů fungují jako poslové. Na to, jak rušný se celý přístav zdál, tu bylo nezvykle málo tauů: u některých dveří stáli s masivními karabinami v rukách válečníci z kasty ohně, vystrojení podobně jako ti, s nimiž jsme se setkali před budovou. Cestou jsme potkali dva nebo tři tauy z kasty vody, kteří se, když kolem nás procházeli. Chladnému větru a Orielovi uctivě poklonili. V jednom ze vzdálených klenutých průchodů jsem také zahlédl skupinku členů kasty vzduchu. Jejich příslušnost ke zmiňované kastě jsem odvodil z těsně přiléhavých kombinéz, podobných těm, jaké měli všichni členové posádky lodi, která nás sem dopravila.

Když jsme prošli obrovskými skleněnými posuvnými dveřmi na konci terminálu, otevřel se nám konečně pohled na město samotné. Kosmický přístav byl situován na kopci, který se vypínal nad zbytkem kolonie, jež se pod námi rozprostírala všemi směry na kilometry daleko. Od kosmického přístavu vedly všemi směry široké bulváry lemované vysokými budovami těch nejfantastičtějších tvarů. Některé byly kupolovité, jiné ve tvaru jehlanu, většina ale měla rovná průčelí obrácená k cestě a byla elegantně zaoblená do tvaru kopule nebo pyramidy se zakulacenými hranami.

Mezi čistě bílými budovami, které zde převládaly, se v poměrně pravidelných intervalech objevovaly stavby v podivně jemných odstínech šedé, žluté nebo modré. Město jako celek tak budilo dojem, že v něm všechno má svoje přesné místo, které bylo předem pečlivě vybráno. Mezi budovami se klikatil bezpočet chodníků a visutých lávek, které městu dodávaly uspěchaný ráz, přestože z celé kolonie vyzařoval pocit klidu, s jakým jsem se v žádném městě našeho Impéria nesetkal. Po blankytné modré obloze nad našimi hlavami pluly načechrané obláčky a těsně nad obzorem zářil obrovský a jasný kotouč me'leckého slunce. Chladný vítr byl natolik taktní, že nám na několik minut dovolil jen tak postát a pokochat se vyhlídkou, která se nám naskytla.

A pak mi to došlo. Jestliže jsme byli na tauské lodi po kolena v žumpě, tak teď jsme v ní až po krk. Pro Císaře, tohle byla zatracená tauská planeta! Nás byla jen hrstka a proti nám tu stála celá obrovská armáda. A to by si s námi bezesporu dokázal hravě poradit i jediný takový oddíl, jaký nás přivítal při našem příletu. Jestli jsme si mysleli, že si na palubě tauské lodí musíme dávat pozor, tady jsme si ho museli dávat přímo setsakramentský. Čím dále jsme se dostávali, tím míň se mi ta mise líbila. Tohle plížení se kolem a přetvařování mi připomínalo nervy drásající okamžiky v Coritanoru, kde jsme se odhalení vyhnuli jen tak tak. A nebyly mi lhostejné ani ty spousty nevinných lidí, které jsme museli zabít jenom proto, že nám hrozilo nebezpečí prozrazení.

Ale znovu jsem sám sebe ujistil, že to tady přece nemůže být zase tak velký problém. Koneckonců to byli jenom cizáci, vetřelci. Naše galaxie je určitě nebude postrádat a já už vůbec ne.

„Rádi se roztahujou, co?" okomentoval to, na co jsme se všichni dívali, Strelli, který si rukou zakrýval oči před září

slunce.

„Nezdá se vám to všechno tak trochu duchaprázdné?" zeptal jsem se ostatních tak tiše, aby mě Chladný vítr náhodou nezaslechl.

„Nerozumím," řekla Tanya a otočila se ke mně.

„Vždyť je to všechno tak stejné," řekl jsem a rukou jsem opsal rozmáchlý půlkruh. „To město nerostlo, neměnilo se, nic Nejspíš vypadá přesně tak, jak chtěli, aby vypadalo. Není na něm nic osobního, jednotlivé čtvrti se od sebe ničím neliší."

„Na to bys měl být zvyklý, ne?" vložil se do hovoru Trost. „Jsi jenom obyčejný parchant z úlu, co ty můžeš vědět o architektuře měst?"

„V úlovém světě aspoň člověk pozná, kde je," odpověděl jsem mu s úsměvem a znovu jsem si vybavil ty vlhké, klaustrofobní chodby a tunely, ve kterých jsem trávil dětství. „Každá část měla jiné světlo, jiný pach. Snadno se dalo uhodnout, které patro je starší, které zóny patří kterému klanu. Byly tam totemy a graffiti označující jednotlivá teritoria. A na zdech a na zemi byly symboly gangů. Bylo to plné života. Tohle místo je mrtvé."

„Chápu, jak to myslíš," souhlasil se mnou k mému nemalé-mu překvapení Moerck. „Neřekl bych, že by tauové měli nějaký smysl pro historii nebo tradici. Zdá se mi, že jsou tak zaměstnáni vyšším dobrem a budováním svého impéria, že zapomínají na svou minulost."

„Možná k tomu mají svoje důvody," prohlásila Tanya a rozhlédla se po městě. „Možná je to pro ně úplně nový začátek,"

Oriel si odkašlal, aby si získal naši pozornost, a kývnutím hlavy nám naznačil, abychom se vydali k široké a mělké rampě, která ubíhala dolů z náměstí, na němž jsme stáli. Vyrazili jsme za ním a Chladným větrem dolů na ulici, kde na nás už čekalo vozidlo. Podobně jako člun, ve kterém jsme absolvovali prohlídku lodi, se vznášelo ve vzduchu, teď ale jenom půl druhého metru nad zemí. I stříbřitý materiál, z něhož bylo vyrobeno, byl stejný jako materiál člunu. Nebylo však tak široké Jeho tupý nos byl v rozích zaoblen a směrem dopředu se stáčel nahoru, kde se bez patrného přechodu měnil v metr vysoké čelní sklo. Boční strana vozidla se sklopila k zemi a vytvořila tak nástupní rampu, po které jsme nastoupili a usadili se do polstrovaných sedadel.

Chladný vítr počkal, až všichni zaujmeme místa, sám se posadil dopředu a nahlas řekl něco tausky. Vozidlo se vzneslo o dalšího půl metru výš a začalo pomalu akcelerovat. Podíval jsem se dopředu, ale nikde jsem neviděl žádného pilota. Otázku, kterou to přirozeně nastolovalo, položil Quidlon. V tom se na něho bylo vždycky možné spolehnout.

"Ehm, omluvte mě, prosím, ambasadore, ale jak se to vozidlo řídí? Tedy, chci říct, kdo ho vlastně řídí?" zeptal se váhavě a nevěděl, jestli se má dívat na Chladný vítr nebo na budovy, které jsme míjeli,

„Děkuji vám za vaši otázku," odpověděl Chladný vítr s lehkým přikývnutím, které, jak mi začalo docházet, nebylo ani tak gestem úcty jako spíš potěšení, podobně jako náš úsměv. „Uvnitř tohoto pozemního automobilu, jak byste ho snad mohli označovat, se skrývá malý umělý mozek. V mnohém se podobá trubcům, se kterými jste se už setkali. Ne že by dokázal samostatně vnímat a cítit, ale zná dobře strukturu města Me'lek City a umí reagovat na verbální příkazy."

„Takže vy mu jenom řeknete cíl cesty a on vás tam zaveze?" zeptala se Tanya a znepokojeně si ve svém sedadle poposedla. Sedadla byla poměrně nízká, takže jsme v nich všichni museli sedět trochu nahrbeně. Řekl bych ale, že členům vodní kasty, o poznání menším než my nebo válečníci z kasty ohně, které jsme si měli možnost prohlédnout v kosmickém přístavu, se v nich muselo sedět pohodlně. Teprve potom mi došlo, že příčinou Tanyina znepokojeni není nepohodlná sedačka, nýbrž představa, že nás městem veze nějaké cizácké vozidlo s vlastním mozkem.

„Přesně tak," potvrdil jí Chladný vítr. „Mohu vás ovšem ujistit, že je to naprosto bezpečné. Dokonce bych řekl, že je to bezpečnější, než kdyby toto vozidlo řídil pilot podléhající okamžitým emocím. Jeho soustředění nelze nijak rozptýlit ani se nemůže zasnít. Jeho senzory jsou daleko přesnější a pokrývají daleko širší rozsah spektra, než je tomu u živé bytosti,"

„Můžete nám říci něco o těchto budovách?" zeptal se plukovník poté, co mu Oriel něco pošeptal do ucha,

„Ale jistě, vrchní poradce," odpověděl Chladný vítr. „Právě jsme opustili kosmický přístav planety Me'lek, jedno ze dvou zařízení tohoto určení, které se na této planetě nachází. Geodetická budova, kterou můžete vidět po naší pravici," pokračoval a ukázal na hladkou stříbrnou kupoli, od niž se dopadající světlo odráželo ve stovkách různých barev a zaplavovalo tak sousední budovy duhovou září, „je pozemním příbytkem členů kor, který vy označujete jako kasta vzduchu. Z důvodu atrofie jejich pohybového ústrojí v důsledku dlouhodobých galaktických letů, jimž se věnují už celé dlouhé generace, může na pevné zemi žil jen několik málo jedinců. Uvnitř je nižší gravitace. než je tomu ve zbytku města."

„Jste velice otevřený, ambasadore," poznamenal Ortel, který se ve svém sedadle prudce předklonil. „Máte k tomu nějaký konkrétní důvod?"

„Existují pro to dva důvody, císařský komandére," odpověděl Chladný vítr laskavým tónem. „Za prvé, jsem nejvyšším představitelem por, což ve vašem jazyce lze přeložit jako kasta vody, a tudíž je mou povinnosti plně spolupracovat s tak významnými a váženými hosty, jako jste vy. Za druhé, před naším odletem na planetu Es'tau poskytnu vám a vašemu týmu mnoho daleko důvěrnějších informací."

Měl jsem pravdu, on je naší spojkou, pomyslel jsem si vítězoslavně. Nikdo se nezdál být jeho odpovědi překvapen, nejméně ze všech pak Oriel. Přesto jsem byl rád, že bylo jasno.

„Předpokládám, že tady můžeme bez obav mluvit otevřeně?" zeptal se Oriel a s pohledem pevně upřeným na Chladný vítr.

„Toto vozidlo bylo zabezpečeno proti jakémukoli druhu od poslechu," ubezpečil ho Chladný vítr vážně.

„Jste si naprosto jistý?" opáčil inkvizitor.

"Pochopitelně bych se do takovéhoto rozhovoru vůbec nepouštěl, pokud bych o tom nebyl zcela přesvědčen,

císařský komandére," řekl Chladný vítr.

„Hmm, asi máte pravdu," přisvědčil Oriel a opřel se zpátky do sedadla, zjevně poněkud klidnější. „Máte nějaké nové informace o pohybu velitele Jasného meče?"

„O'var, jak ho často označujeme, se vrátil na planetu Es'tau před téměř jedním kai'rotaa," odpověděl ambasador bez nejmenšího zaváhání. „Omlouvám se, to je před necelými dvěma pozemskými měsíci," dodal, když si povšiml rozpaků v našich tvářích. „Očekáváme, že se zdrží ještě několik týdnů, V současnosti shromažďuje dostatek dopravních a doprovodných válečných lodí, aby se jeho armáda mohla přesunout do soustavy, kterou vy označujete jako Sarcassa."

„Co nám můžete říct o Jasném meči samotném?" zeptal se plukovník, který se předklonil, opřel se loktem o koleno a položil si bradu do dlaně. Jeho pohled byl fixován na ambasadora. Ten se zdál být jeho pronikavě chladnýma očima na okamžik vyveden z míry. Pochopitelně jsem mu to nemohl vyčítat; každý, komu se dostalo plukovníkovy soustředěné pozornosti, se cítil nepříjemně. Cizáci očividně nebyli výjimkou.

Tau se podíval na Oriela, který souhlasně přikývl, a odkašlal si, „On je Shas'o-Tash'var-Ol'nan-B'kak," oznámil nám, přičemž tauské slabiky téměř splývaly v jedno dlouhé slovo. „To znamená, že je velitelem kasty ohně, z planety Tash'var, který si vydobyl čestné tituly Jasný meč a Pastýř písku."

„Pastýř písku?" zasmál se Trost. Jednu ruku měl pověšenou přes okraj vozidla a ve svém pobavení plácl dlani do jeho vnějšího pláště. „Co to je za jméno?"

„Je to velice vážené jméno," odpověděl Chladný vítr ignoruje Trostovu nevychovanost. „Je to tradiční titul, jehož vznik se datuje před mnoha a mnoha generacemi. Jako tau shledávám jeho původ velice pozoruhodným a zajímavým. Obávám se však, že jako nezasvěcence by vás můj výklad příliš nudil." „To ano," řekl plukovník a probodl Trosta za jeho vyrušení přísným pohledem. „Pokračujte prosím ve svém vyprávění o O'varovi."

„Stejně jako všichni ostatní členové kasty shas, i O`var se narodil proto, aby byl válečníkem," řekl nám Chladný vítr, přičemž svou pozornost soustředil spíš na nás na všechny než na jednu osobu. Bylo zřejmé, že je zvyklý promlouvat ke skupinám, a svou znalostí našeho jazyka převyšoval většinu lidí, se kterými jsem se kdy setkal. „Během svých rekrutských let, Členové kasty shas někdy toto období označují spojením ‚být na provázku', O'var několik let bojoval pod velkým válečným hrdinou jménem O'shovah. Během tohoto období ohromil O'var O'shovaha svým uměním zacházet se zbraněmi a taktickou předvídavostí, načež spolu podstoupili ta'lissera. To O'varovi umožnilo zapojit se do O'shovahova loveckého kádru, jak označujeme naše válečné útvary."

„To ta'lissera je nějaký druh ceremoniálu skládání přísahy, že?" přerušil ho Oriel. „Prý se jedná o velice důležitý a slavnostní závazek."

„Samozřejmě máte pravdu," odpověděl Chladný vítr, aniž by na sobě dal jakkoli znát, že by ho Orielovy znalosti překvapily. „Je to jeden z nejsilnějších závazků, který můžeme učinit na cestě k dosažení tau'va; jedná se o cíl života všech našich lidi, složitý koncept, který vaší překladatelé jednoduše překládají jako vyšší dobro, O'shovah se stal O'varovým učitelem a rádcem a naučil ho mnoha válečným dovednostem a složitostem vedeni války. Po čase O'var získal tak velkou moc, že mu znemožňoval nadále setrvávat v O'shovahově kádru. Pravděpodobně to pro ně pro oba bylo velice emocionální rozloučení. A právě v tento okamžik bylo do O'varovy duše zaseto sémě odporu, jak by řekl fio. O'shovah, který kdysi býval brilantním a vysoce váženým vůdcem našich armád, se obrátil k principu vyššího dobra zády a začal se vyhýbat našim cestám. O'var, který se nepochybně nechal svým učitelem inspirovat, se stal agresivním a svéhlavým. Přestože stále přisahá dodržovat ideály tauva, je jeho silně militantní postoj ve stále větším rozporu s naší neagresivní politikou kolonizace."

„Chcete říct, že je zbraní, která vám může kdykoli vybuchnout v rukách," poznamenal Strelli vážně. „To pro vás musí být opravdu tvrdý oříšek."

„Velmi výstižné přirovnání," odpověděl Chladný vítr a znovu přitom mírně kývl pobaveně hlavou.

„Promiňte," vložila se do rozhovoru Tanya. „Ta jména mě matou, můžete mi je ještě jednou zopakovat?" Já a Moerck jsme přikývli na souhlas, Tauské slabiky se mi v hlavě dokonale smíchaly s jejich překlady.

„Je jenom jedno jméno, které si musíme zapamatovat," od-pověděl Oriel. „A to je O'var. My mu říkáme Jasný meč. Druhým je O'shovah. Jeho jméno překládáme jako Daleký zrak. Daleký zrak byl velitelem Jasného meče během jeho raných vojenských let. To je vše, co o něm potřebujete vědět. Snažte se prosím soustředit na podstatné informace "

„Jo, jen jsem se v tom začínala ztrácet," odsekla Tanya a založila si ruce na prsou. „Koneckonců ho mám zastřelit, takže bych si ráda dobře pamatovala jeho jméno, až budu tisknout spoušť."

Všichni jsme se na ni ostře podívali. „Ocenil bych, kdyby ses o naší misi nevyjadřovala tak konkrétně, obzvláště tady, ve vozidle s otevřenou střechou," zavrčel Oriel. Poté obrátil svou pozornost zpět k Chladnému větru. „Ne že bych nevěřil vašemu ujištěni, ambasadore. Můžete nyní prosím pokračovat ve svém výkladu o Jasném meči?"

„Jak jste správně podotkl, představuje pro nás někdy vcelku závažný problém. Přesto ne tak závažný jako O'shovah," pokračoval diplomat. „Ale jak říkáte, o O'shovaha prozatím nejde. O'varova expanzivní agrese, pokud bude moci dál nekontrolovatelné růst, nevyhnutelně povede ke konfliktu s vašimi lidmi. Jednalo by se přitom o daleko rozsáhlejší konflikt, než tomu bylo zatím, v případech několika menších potyček. Nemluvě samozřejmě o vašem poněkud ukvapeném a neúspěšném tažení do oblasti, kterou označujete jako Damoklův záliv."

„Nejsme tady proto, abychom se probírali dějinami nebo kritizovali vojenskou politiku Impéria, Chladný větře," odpověděl Oriel nevrle. Nikdo z nás neměl nejmenší tušeni, o čem ti dva vlastně mluví. Nikdy jsem neslyšel o tažení do Damoklova zálivu. I to jméno jsem slyšel poprvé v životě.

„Naším přáním samozřejmě je vyhnout se pokud možno všem konfliktům," snažil se Chladný vítr rozptýlit vzniklé napětí. „Jsou neproduktivní a v rozporu s potřebami vyššího dobra. Vaši činitelé," podíval se na Oriela, „si rovněž uvědomuji pošetilost války mezi našimi impérii a přejí si hrozícímu konfliktu zamezit. Proto jsme se tady sešli, abychom

se našeho problému společně a konspirativně zbavili."

„Tak proč ho jednoduše nezbavíte funkce nebo tak něco." zeptala se Tanya. „Proč na jeho místo nedosadíte někoho jiného."

"Obávám se, že by to bylo v rozporu s tau`va," vysvětloval ambasador. „Na první pohled nedělá O'var nic špatného. Rozšiřuje naše državy, abychom mohli šířit tau'va mezi ostatní rasy v celé galaxii."

„A proč tedy chcete, abychom ho zabili my? Proč neuděláte tu špinavou práci vy sami?" vyptával se Trost. Oriel ho znovu pohledem varoval, aby nemluvil příliš otevřeně. Náš expert na výbušniny jen naštvaně něco zabručel a založil si ruce na prsou. Mou pozornost na okamžik upoutala obrovská koule usazená na masivních vzpěrách, kterou se zemí spojovaly točité eskalátory. Odtrhl jsem pohled od pozoruhodné konstrukce a znovu jsem se plně věnoval tomu, co nám Chladný vítr říkal.

Samotná myšlenka, že bychom měli zabít druhého taua, je pro nás, s výjimkou rituálních soubojů shas, naprosto hrůzná a nepřijatelná." Chladný vítr se při těchto slovech otřásl a barva jeho kůže získala světle modrý nádech. „I kdyby se nám podařilo najít jedince, který by se takového úkolu zhostil, bylo by riziko příliš vysoké. Pokud by se někdy přišlo na to, že jsme se takového činu dopustili, uvrhlo by to pochybnosti na celý princip tau`va. Jisté chápete, jaké důsledky by to pro nás mělo."

„Nemusíme zabíhat do takových podrobnosti, že?" řekl jsem plukovníkovi a Orielovi ve snaze dostat se zpátky k věci. „Ne-potřebujeme vědět takové detaily, jenom kde a kdy."

„Ano, samozřejmě," odpověděl Chladný vítr s pohledem upřeným dopředu. „Bohužel jsme právě dorazili k vašemu příbytku pro tento večer a brzy se k nám připojí ostatní. Dnes se pořádá večeře na vaši počest, takže spolu už nebudeme moci na toto téma hovořit. Zítra ráno vás pozvu na okružní jízdu po městě, kdy budeme mít dost času jednotlivé detaily náležité prodiskutovat."

Vozidlo se zastavilo před vysokou budovou, která se tvarově podobala převrácenému kuželu. Její jednotlivá patra se směrem vzhůru rozpínala stále víc a víc do šířky. Nechápal jsem, jak taková budova může vůbec stát. Celou konstrukci totiž na první pohled podpíraly pouze mosty a tunely, které ji spojovaly s okolními budovami a změtí cest.

„Následujte prosím mého pobočníka, Vre'dorana. Doprovodí vás do vašich pokojů," řekl Chladný vítr a ukázal přitom na malého vyzáblého taua, trpělivě čekajícího u vstupu do budovy, který vypadal jako nějaký obrovský květ. Když jsme vystoupili z vozidla, hluboce se uklonil, ustoupil stranou a pustil nás před sebe. ‚Okvětní lístky' dveří se rozevřely a před námi se objevil vstup do budovy. Ohlédl jsem se a spatřil jsem, jak vozidlo, které nás sem dopravilo, mizí i s naším spojencem v dáli.

Pokoje, ve kterých nás ubytovali, představovaly poněkud okázalejší verzi našich ubikací na palubě tauské lodi. I zde byla středová místnost s velkým polštářem uprostřed, ten však byl tentokrát obklopen ještě třemi menšími polštáři, uspořádanými tak, že kolem něj tvořily vrcholy trojúhelníku. S hlavní obývací místností bylo spojeno deset ložnic, všechny vybavené vlastni koupelnou. Sotva jsme se stihli umýt a trochu občerstvit, když se ozvalo zazvonění. Na chodbě přede dveřmi stál Vre'doran, který nás vyzval, abychom ho doprovodili na horní podlaží, kde právě probíhala státní večeře.

„Všechny místnosti tady vypadají jako ty naše?" zeptala se Tanya. Nebyl jsem si však zcela jistý, jestli to bylo z důvodu její přirozené zvědavosti nebo ve snaze hrát co nejpřesvědčivěji svou roli. „Jsou normální, nebojsou speciálně připravené pro vaše návštěvníky?" Zdálo se mi, že původně chtěla říct cizáky, ale pak si uvědomila, že cizáci jsou vlastně tauové, přestože jsme v tuto chvíli byli my cizinci v jejich zemi.

„Vzhledově se podobají našim vlastním bytům," vysvětloval jí Vre'doran, když nás vedl dlouhou, světle modrou chodbou, zdobenou přibližně v úrovni očí mělkými vlysy tauských nápisů. „Pokud vám nevyhovují, mohu zařídit, aby pro vás připravili speciální místnosti, které vám budou více vyhovovat. Naše znalosti lidských potřeb nejsou zdaleka úplné."

Tanya se podívala na Oriela a ten jen pokrčil rameny.

„Pokoje, které jste nám poskytli, nám budou stačit, děkuji vám," odpověděla Tanya blahosklonně.

Následovali jsme taua na pohyblivou rampu, jež sloužila místo schodů a pomalu se otáčela kolem středového pilíře, který se tyčil do plné výšky budovy. Vnitřek budovy byl dutý; na všech dvanácti podlažích se nacházely oválné podesty s můstky, které je spojovaly s dopravním zařízením. Z těchto odpočívadel pak vedly vstupy do dalších místností uspořádaných kolem. Středový sloup byl sám o sobě velice zajímavý - byl vyroben ze skla nebo nějakého jiného průhledného materiálu vyplněného neustále se měnící směsicí barevných tekutin, která se uvnitř pomalu přelévala.

Ani tato rampa nebyla opatřena žádným zábradlím. Všichni jsme se tak trochu vyděšené tísnili kolem středového sloupu Tauové zjevně neměli problémy se závratí. Vůbec na mne dělali dojem klidné a neuspěchané rasy. Kromě trubců jsem neviděl nic a nikoho, kdo by měl jakkoli naspěch. Stejně jako vše ostatní, co tauové dělají, i jejich rytmus života byl klidný a vyrovnaný.

Konečně jsme dosáhli posledního podlaží a Vre'doran nás uvedl do hodovní sině, která se podle všeho táhla podél celého obvodu budovy. Její vnitřní stěnu tvořilo jedno jediné souvislé okno skýtající ve všech směrech naprosto úžasný výhled na město. Ve středu místnosti byly připravené nízké oválné stoly, které se táhly daleko do stran. Všechny byly obklopené sedací-mi polštáři, na které jsem si už pomalu začínal zvykat. Slunce planety Me'lek právě zapadalo, a tak - zatímco jsme čekali na příchod dalších hostů - jsme zůstali u okna a pozorovali jsme město koupající se v červenavé záři blížícího se soumraku.

Poprvé od chvíle, kdy jsme přiletěli, se město s přicházející tmou začalo probouzet k životu. Slábnoucí paprsky zapadajícího slunce propůjčovaly jinak fádně bílým budovám teplý nádech a po celém městě se začaly rozsvěcovat

tisíce oken. Podél cest a mostů se rozzářily luminiscenční pruhy, které ještě více přispívaly k úchvatné atmosféře. A když slunce konečně zmizelo za horizontem, zůstal jsem užasle zírat na nádherný plášť pouličních svítilen a duhových barev, do kterého se jindy tak chladně bílé město zahalilo, Po cestách proudily řady žlutých a modrých světel vozidel, kterých na silnicích neustále přibývalo, až nakonec tvořily téměř souvislé světelné proudy.

Když jsem se podíval doprava, spatřil jsem na vrcholku kopce kosmický přístav. Červená, zelená, modrá a bílá světla geometrických tvarů jeho signálních věží a navigačních ukazatelů zářila do tmy a z mého pohledu tak vytvářela jakýsi podivný a zmatený obrazec. Náhle se nad přístavem objevila jasná záře akceleračních trysek kosmické lodi startující vzhůru k obloze. Pozoroval jsem, jak jejich bílé jiskry mizí v oblacích podsvícených posledními paprsky končícího dne.

„Impozantní," řekl Strelli. „Dokážeš si představit, kolik energie je na všechna ta světla zapotřebí?"

„Světýlka a hračičky," odfrkl si Moerck pohrdavě a otočil se k městu zády. „Třpytivá nádhera, která má zastínit světlo hvězd. Jedině rasa, která je úplně slepá k odpornostem technologie, se může snažit soupeřil s krásou Císařova nebe."

„Tep nočního města." pronesla Tanya věcné s pohledem upřeným na záři rozprostírající se, kam až oko dohlédlo.

„Žádné světlo nemůže skrýt tmu v duších cizáků," zavrčel Moerck za našimi zády.

Otočili jsme se, protože jsme slyšeli přicházet ostatní, Do sálu vstoupili čtyři plně ozbrojení válečníci z kasty ohně a za nimi kráčel mladě vyhlížející tau oblečený v hávu, který tvořilo několik různobarevných vrstev. V ruce držel krátkou hůl, na jejímž konci se třpytil obrovský drahokam. Nevěnovali nám žádnou pozornost a brzy zmizeli za ohybem sálu. O chvíli později přišel také ambasador Chladný vítr a zavedl nás ke stolu nedaleko dveří, s výhledem na kosmický přístav.

„Úžasné, že ano?" řekl a naklonil hlavu mírně na stranu, „Víte, my obdivujeme noc. Když byli naši předci ještě mladí, žili jsme v suchém a spalujícím žáru hvězdy T'au a většinu horkých dnů jsme trávili v úkrytu. Užívat jsme si začínali až v noci."

„Vy jste noční rasa?" zeptal se Quidlon rychle.

„Jenom co se kultury týče," odpověděl Chladný vítr, „Po biologické stránce jsme jako lidé, schopni jak denního, tak nočního života. Naše tradice klade na noc a potěšení, která s sebou přináší, velký důraz."

„Co to bylo za taua, který sem přišel před vámi?" zeptal se Oriel, posadil se ke stolu a pokynul nám, abychom ho napodobili. Neustále jsem zapomínal, že vystupuje v roli váženého hosta.

„Byl to Aun'la-Shi'va-Run'al," odpověděl ambasador stručně.

„Éter?" zeptal se Oriel s náhlým zájmem a podíval se směrem, kterým prve prošel tau v doprovodu válečníků.

„Ano," přisvědčil Chladný vítr, na němž bylo patrné, že by se debatě na toto téma raději vyhnul.

„Proč najednou mluvíte tak potichu?" zeptal jsem se ho a opřel jsem se lokty o stůl. Plukovník mě zpražil nevrlým pohledem a já jsem si všiml, že se mi rukávy trochu vyhrnuly a odhalily jizvy, které mi zůstaly na zápěstích jako vzpomínka na dobu strávenou ve vězení. Rychle jsem schoval ruce po stůl. Nevědět jsem, jestli by tau mohl poznat, odkud je mám, ale určitě bylo lépe vyhnout se případným otázkám.

„O záležitostech týkajících se auna s cizinci nehovoříme, ani když se jedná o naše spojence," odpověděl ambasador vážně.

„On tady není proto, aby mě přivítal?" zeptal se překvapeně Oriel.

„Je s vámi v jedné místnosti, to je pro cizince dostatečná pocta," odpověděl Chladný vítr bez nejmenší známky rozpaků.

Ambasador zvedl hlavu a pokynul blížícímu se tauovi, který byl vyšší a mohutnější než ti, s nimiž jsme se měli doposud možnost setkat. Nese se jako válečník, řekl jsem si v duchu. Nemohl jsem totiž přehlédnout jeho pyšnou chůzi a tvrdý pohled, kterým si nás všechny změřil, když se zastavil u stolu. „Tohle je Shas'el-Vior'la-M'yenshi-Elan," představil taua Chladný vítr. „Dovol, abych ti představil císařského komandéra Oriela Jeho nejsvatějšího Veličenstva Císaře Terry."

Chtěl jsem se postavit, ale všiml jsem si, že ambasador zůstal sedět. Tento výraz úcty zde očividně nepatřil mezi zavedené zvyklosti. Měl jsem si to zapamatovat z naší večeře s kapitánem na palubě tauské lodi.

„Vítejte na planetě Me'lek. Říkejte mi Shas'elan, komandére Oriele," řekl válečník z kasty ohně a téměř neznatelně se přitom uklonil. Jeho hlas byl mnohem hlubší, než tomu bylo u ostatních tauů, se kterými jsem se setkal, jeho akcent daleko zřetelnější. Nejsem sice odborník na řeč těla u tauů, ale něco mi říkalo, že není právě nadšený z toho, že zde musí být. Posadil se na protější stranu stolu mezi Quidlona a Tanyu. „Shas'elan je můj starý přítel a vysoce postavený důstojník našich jednotek na Me'leku," vysvětloval Chladný vítr, který si neklidu svého přítele buď nevšiml, nebo jej prostě ignoroval.

Zhruba minutu jsme tam tak seděli v naprostém tichu, které pomalu začínalo být nepříjemné, až konečně promluvil plukovník.

„Omluvte mou neznalost, Shas'elane, ale o struktuře vašich ozbrojených sil toho vím velice málo," řekl tiše a tím nejlaskavějším způsobem, s jakým jsem se u něj kdy setkal. „Máte hodnost shas'el, nemám pravdu?" Jsem shas'el," odpověděl mu válečník hrdě. „Kolika vojákům velíte?" pokračoval plukovník a podrbal se přitom lhostejným způsobem za uchem. „Velím jednomu,,. jednomu..." podíval se se žádostí o pomoc na Chladný vítr, který mu odpověděl v tauštině. „Velím jednomu kádru válečníků. V současnosti jich je šestapadesát."

„A váš nadřízený je?" přerušil ho Oriel, který nepřestával předstírat znuděný nezájem.

„Shas'O-Vior'la-Mont'yr-Shi'monT`ka," odpověděl Shas'elan po chvilkovém zaváhání. „Shas'o, který velí všem shas na planetě Me'lek,"

Po těchto slovech zavládlo u stolu znovu naprosté ticho. Po chvíli nám trubci přinesli ohromující množství podnosů obložených nejrůznějšími druhy ovoce a zeleniny, vonnou rýží a pečivem se silnými kůrkami, křupavými suchary, které jsem si tolik oblíbil během našeho pobytu na lodi, a džbány tmavě fialových a medově zlatavých džusů. Některé druhy jsem znal z večeře u kapitána, ale většina jich pro mě byla naprosto neznámá.

Na rozdíl od uspořádání na policích na lodi, se zde nezdálo být stanoveno žádné konkrétní pořadí, a tak jsme se všichni, včetně Chladného větru a Shas'elana, pustili s chutí do jídla. Oba dva tauové se rázem uvolnili a začali nám doporučovat jednotlivé pokrmy. Ambasador s válečníkem spolu komunikovali výhradně tausky, přičemž se Chladný vítr příležitostně ujímal role tlumočníka.

Neustále jsem si musel připomínat, že Shas'elan není zapojen do našeho spiknutí, a dávat si dobrý pozor, abych neprozradil svůj vojenský výcvik. I plukovník by se od válečníku z kasty ohně býval rád dozvěděl o způsobu boje tauů co nejvíce, ale držel se zpátky. Navzdory nepřirozenému, avšak vcelku příjemnému prostředí, jsem brzy ztratil svou obvyklou chuť k jídlu a čistě ze zdvořilosti jsem jen tu a tam okusil některý z pokrmů.

Zatímco jsme jedli, pozoroval jsem na noční obloze planety Me'lek východ dvou měsíců. V jejich stříbrném svitu doznala město další změny a jednotlivé budovy se teď rozzářily nejrůznějšími barvami: některé byly stříbrné, zlaté nebo perleťové. zatímco ostatní zůstaly pestře skvrnité zářícími odstíny modré a fialové.

„Naše města jsou plánována a budována tak, aby reagovala na pohyb nebeských těles. Svou barvu přejímají z měnících se pozic měsíců a hvězd," vysvětlil nám Chladný vítr, když si všiml mého pohledu. „Máte něco podobného na vašich planetách?"

Podíval jsem se na plukovníka, který pokrčil rameny a přikývl. Usoudil jsem, že jim mohu povědět pravdu, protože Shas'elan podle planety mého původu nemohl nijak poznat, že nejsem písař,

„Pocházím z města na planetě Olympas, které se tyčí do výše tři kilometrů," odpověděl jsem tauovi a snažil jsem se, aby má slova zněla co možná nejpůsobivěji. Neměl jsem v úmyslu nechávat jim jejich názor, že jsou ti jediní, kdo dokáže postavit přepychové město. „Spodní podlaží jsou zapuštěna do stejné hloubky do skály. Toto jediné město má miliardu obyvatel a takových měst je na mé planetě třináct."

„To není možné," oponoval mi Shas'elan. „To by na jediné planetě žilo víc lidí, než je tauů v tomto klanu!"

„Říkáme jim úlové planety, podle rušných hmyzích hnízd," začal vysvětlovat Quidlon. „Po celém Impériu je spousta takových světů, a nejenom jich."

„Tolik světů s tolika lidmi?" Shas'elan se zdál být šokován a podíval se vyčítavě na Chladný vítr a zamumlal něco tausky. Ambasadorova odpověď byla podle mého názoru značně ostrá.

Zbytek večeře probíhal opět v nepříjemném tichu.

Druhého dne ráno pro nás přišel Chladný vítr. Když jsme najeli na jednu z visutých cest, začínalo být už poměrně teplo. Tentokrát jsem se nedíval po okolí, ale pozoroval jsem vozidla, která nás míjela v opačném směru: vznášející se automobily podobné tomu našemu, dlouhá členěná dopravní vozidla, malé kokonovité čluny pro jednoho taua. Všiml jsem si taky, kolik všude poletovalo trubců. Byli doslova všude, míhali se kolem cest, přelétali z budovy do budovy, proplétali se okolními mosty a pěšími cestami.

„Musíme odletět dnes večer," řekl znenadání Chladný vítr a obrátil tak mou pozornost zpět do vozidla. „Obdržel jsem zprávu, že O'var se chystá v krátké době opustit planetu Es'tau.

Pokud okamžitě něco nepodnikneme, můžeme promeškat naši jedinou příležitost."

„Říkáte ‚my'. Znamená to snad, že poletíte s námi?" zeptal jsem se a podívat se na plukovníka.

„Setkám se tam s vámi," odpověděl vyrovnaně. „O'var shromažďuje žoldáky, kterými by doplnil řady svých válečníků z kasty ohně. Vy dorazíte na Es'tau v přestrojení za žoldáky a vstoupíte do služeb O'vara. Zařídil jsem to. Teď se musím vydat k O'varovi, abych zajistil dokončení příslušných záznamů tak abych s vámi nemohl být jakýmkoli způsobem spojován."

„Takže si kryjete záda?" zasmál se Trost. „Jste si hodně jistý, že to vaše tajemství nevyzradíme my."

„Pokud byste prozradili naše spojení, pak by tyto záznamy podpořily mé tvrzení, že taková smlouva nikdy neexistovala," odpověděl ambasador přívětivým tónem, aniž by se nechal jakkoli vyvést z míry. „Kromě toho by vám vyzrazení naší úmluvy nijak nepomohlo, protože veřejné mínění by se daleko více zajímalo o odškodnění od vašeho Impéria než o mou roli v celé této záležitosti."

„Nikdo nikomu nic prozrazovat nebude.“ řekl Oriel vážným hlasem, a než se podíval na ambasadora, změřil si nás všechny přísným pohledem. „Dorazila už naše loď?"

Loď kterou jste mi popsali, dorazila na oběžnou dráhu před několika dny," přisvědčil Chladný vítr se souhlasným přikývnutím. „Rovněž jsem zajistil, abyste byli deponováni do vnějších oblastí soustavy, kde byste mohli co nejdříve aktivovat své motory pro cestování warpovým prostorem."

„Jak to myslíte, deponováni?" zeptal se Schaeffer podezřívavě.

„Nemusíte se znepokojovat, jedná se o zcela standardní postup," ujistil nás Chladný vítr. „Velice často využíváme vysokých akceleračních schopnosti našich plavidel k tomu, abychom udělili kosmickým lodím svých hostů vyšší počáteční rychlost."

„Za jak dlouho tedy očekáváte, že se nám podaří dostat se na Es'tau?" ozval se Strelli ze zadní části vozidla.

„Jedná se o relativně krátkou cestu. Její trvání bych odhadl na tři, možná čtyři rat'aa," odpověděl Chladný vítr po chvilkovém zamyšlení.

„To je něco přes dva dny?" řekl Oriel a podíval se na ambasadora, zda jeho odhad potvrdí. Ambasador souhlasně přikývl. „To není dlouhá cesta. Využijeme ji k dokončení našich příprav."

„Dobře. Věřím tedy, že je vše v pořádku," řekl Chladný vítr zjevně potěšen.

Zbytek dne jsme strávili opakováním další části našeho plánu. Cestou po pamětihodnostech města nám ambasador předal podrobnější instrukce. Projeli jsme kolem paláce éterů, vysoké budovy, z jejíž středové věže se do všech stran rozbíhaly tucty visutých drah. Poprvé jsme také měli příležitost spatřit skutečný válečný palác bojovníků z kasty ohně, pod jehož klenutou střechou mohly cvičil tisíce válečníků. Jakmile jsme se ocitli ve čtvrti vodní kasty, Chladný vítr

jakoby znovu ožil a začal nám obšírně vyprávěl o tuctech věží a paláců plných administrátorů schraňujících informace z celé planety a blízkých světů.

Kvůli neustálému přerušování konverzace jsme si museli spoustu věcí několikrát zopakovat, aby nám bylo všechno jasné. Nakonec jsem snad ale všechno přece jenom správně pochopil. Na oběžné dráze se nacházela bývalá dopravní loď Imperiálního námořnictva, malé plavidlo stěží schopné cestovat warpovým prostorem, se kterým jsme se měli vydat na planetu Es`Tau za Jasným mečem. Naším úkolem bylo přistát, nechat se naverbovat do armády Jasného meče a až do samotné akce se vyvarovat jakýchkoli problémů. V okamžiku, kdy se tauský velitel vydá na poslední inspekci před zahájením vlastní invaze, jsme měli rychle a nekompromisně udeřit, střelit toho bastarda do hlavy a co nejrychleji se ztratit,

Chladný vítr nás ujistil, že díky pozdvižení a zmatkům, které náš čin vyvolá, bychom se měli dostat na oběžnou dráhu bez větších potíží. O tom jsem měl své pochybnosti. Podobné problémy jsme měli i v Corilanoru - dostat se dovnitř bylo těžké, ale při útěku z pevnosti jsem málem přišel o život. Brzy odpoledne nás Chladný vítr doprovodil zpátky do našich pokojů a řekl nám, že nám před odletem zbývá několik málo hodin na poslední přípravy.

Toho večera, jakmile slunce zapadlo za vysokými paláci, se pro nás Chladný vítr znovu vrátil, aby nás zavezl do kosmického přístavu.

„Napadla mě taková věc," řekla Tanya, když jsme elegantně předjeli jakousi dlouhou cisternu. „Co se s vámi stane, ambasadore, jestli celý náš plán selže? Nebudete přece moci tvrdit, že s námi nemáte nic společného."

„Máme připravenou historku, že jste zrádci, kteří jednali na vlastní pěst," odpověděl Chladný vítr klidným hlasem. „V případě, že bych byl nějakým nešťastným způsobem do tohoto případu zapleten, trval bych na ní. Pošetile jsem důvěřoval zlým lidem, za což O'var zaplatil svým životem."

„Takže nebudete vypadat jako zrádce, ale jako neschopný?" zasmál jsem se krutě. „To vaši kariéře příliš neprospěje."

„Pokud k něčemu takovému dojde, pak s největší pravdě-podobnosti přijdu o podstatnou část své prestiže a postavení," konstatoval Chladný vítr se souhlasným přikývnutím. Přesto se mi zdálo, že ho ta myšlenka nijak zvlášť netrápí. „Nicméně můj vlastní osud a kariéra jsou ve srovnání s potřebami tau'va zcela podružné."

„Vy byste riskoval, že tahle akce úplně zničí váš život?" zeptala se Tanya a nahnula se dopředu. „To tau'va musí být teda hodně důležité."

„Bezesporu riskuji mnohé pro tau'va, to je pravda," odpověděl Chladný vítr pomalu. „Zkuste se ale zeptat sami sebe. Proč vy všichni riskujete mnohem více než já pro svého vzdáleného Císaře?"

Nikdo mu neodpověděl, neboť jsme se všichni do jednoho zamysleli nad jeho slovy. Napadla mě jedna rychlá odpověď. ačkoli by někdo mohl říci, že se vyhýbám otázce. Pro Císaře a lidstvo uděláme naprosto vše z. toho důvodu, že je to ta nejlepší z možných voleb. Vzpomněl jsem si na jednoho kazatele. který kdysi přišel do úlových továren a uspořádal obrovskou mši. Přál si skrze uctívání Císaře spojit znesvářené rody. Nefungovalo to. Mše se změnila ve vzpouru, která přerostla v bitvu a posléze ve všeobecnou obchodní válku. Myslím, že byl nešťastnou náhodou zastřelen, přestože mu opravdu nikdo nepřál nic špatného. Každopádně nás tenhle kazatel vyzýval, abychom pracovali pro Císaře, abychom bojovali za Císaře. Citoval nám úryvky z Litanií víry, nebo možná nějaké jiné svaté knihy, tou dobou jsem byl velice mladý, takže si to přesné nepamatuji. Říkal, že existují dva druhy lidí. Ti, kteří pracují a bojují pro lidstvo a Císaře, kteří zasvětili své životy ideálu většímu než oni sami. Ti, až si je Císař povolá k sobě, budou právem velebeni. A pak tu byli ti druzí, kterým říkal pijavice. Pijavice, které z nás ostatních vysávají krev a život, postrádající jakýkoli smysl života vyjma sebe samých. A na ty po jejich smrti čekal jenom beznadějný chaos. Musím říct, že na mě jeho slova udělala hluboký dojem, přestože jsem si to uvědomil až ve chvíli, kdy jsem se ocitl ve Třinácté legii.

* * *

Naše úvahy náhle přerušila mohutná exploze v přední části vozu. Kabinou prolétly úlomky stříbrného kovu a naše vozidlo se zabořilo do cesty; skoro se přitom celé převrátilo a všechny nás vyhodilo ze sedadel. Nevzpomínám si, že bych byl zahlédl záblesk nebo střelu, ale nějak jsem vytušil, že po nás někdo vystřelil,

„Co se to děje?" vykřikl jsem a vyskočil na nohy. Slyšel jsem, jak se od pláště vozidla odrážejí kulky ze střelných zbraní. Všichni jsme se vyhrnuli z kabiny ven, abychom se ukryli za jeho trupem. Rozhlédl jsem se kolem sebe, zda jsou všichni v pořádku. Díky polstrovaným sedadlům a podlaze jsme vyvázli jen s několika modřinami.

„Odkud střílejí?" křičela Tanya a těkala pohledem po okolních budovách. Nad změtí cest a mostů se tyčila osamocená věž jehlovitého tvaru, kolem které jsme právě projížděli. Za námi byl komplex vzájemně propojených kopulí shluklých okolo sférického jádra bez jakýchkoli viditelných oken. Dále po cestě stála další budova, jejíž stavba nebyla doposud dokončena. Nad ní se vznášely gravitační jeřáby manipulující s obrovskými panely jakéhosi materiálu, který tauové ke stavbě svých budov používali.

„Staveniště!" vyhrkl jsem přesně v okamžiku, kdy Tanya vyslovila totéž, a ukázal jsem na rozestavěnou konstrukci. Byla od nás zhruba tři sta metrů daleko a poskytovala množství vhodných krytů a únikových cest všemi směry. Už už jsem se chystal vyskočit a rozběhnout se přímo k budově, když mi Oriel chytil za kutnu a strhl mě nešetrně k zemi.

„Jsi písař, ty pitomý idiote!" zasyčel na mě skrz zaťaté zuby. „Žádný zatracený Hvězdný pěšák!"

„Omlouvám se, zapomněl jsem..." řekl jsem, zatímco do cesty před námi zabubnovala další sprška kulek. Srdce mi divoce tlouklo; nenadálost útoku burcovala celé mé tělo k akci. Musel jsem hodně bojovat sám se sebou, než se mi podařilo ovládnout louhu opatřit si nějakou zbraň a vrhnout se proti neviditelnému nepříteli.

„Kdo si myslíte, že na nás útočí?" křikl plukovník na ambasadora.

„Máme tady několik konzervativců, kteří jsou přesvědčeni, že jsme k ostatním druhům, obzvláště pak k lidem, příliš tolerantní," odpověděl Chladný vítr, který se také krčil pod poničenými zbytky vozidla. „Příslušníci shas je obvykle stačí dopadnout dřív, než něco vyvedou. Přesto ale vždy zůstane jeden či dva, kteří odmítají chápat moudrost naší

politiky."

V tu chvíli se příslušníci shas, válečníci ohnivé kasty, objevili. Soudě podle rychlosti, s jakou se na místo přestřelky dostali, nás museli sledovat celý den. Nebylo na tom nic neobvyklého, uvědomíme-li si, že Oriel vystupoval v roli důležitého hodnostáře. Netušil jsem, odkud se tu tak najednou vzali, ale znenadání se na cestu před námi sneslo pět bitevních zbrojí s hučícími tryskami na zádech. Jak přistávaly, promáčkly jejich nohy do povrchu cesty hluboké díry. Klouby kolen a dolní část nohou si s nárazem hravě poradily. Válečnicí se ještě ani nedotkli země a už začali pálit. Levitační jeřáby jim poplašeně odletěly z dráhy. Dva z nich vystřelili řízené střely ze svých ramenních zásobníků. Zbývající tři se vrhli obrovskými skoky vpřed zasypávajíce rozestavěný palác kulkami a plazmovými paprsky ze všech svých zbraní. Nad našimi hlavami se zableskloa mezi postupujícími stroji prolétl masivní energetický výboj, jehož exploze zvedla do vzduchu obrovskou fontánu úlomků a sutě. Dopadl na nás stín. Zvedl jsem hlavu.

Byl to tauský tank, letící nad silnicí vysoko nad našimi hlavami. Byl obrovský, mnohem větší než jakékoli gravitační vozidlo, které jsem kdy viděl. Na druhou stranu jich zase tolik nebylo. Podobně jako loď, kterou jsme sem přiletěli, byla i jeho příď plochá a rozšířená; tak trochu připomínala hlavu kladiva. V té se nacházely dvě střílny, po jedné na každé straně. Kousek za nimi byl jakýsi kokpit, který byl vybaven stejnými několikahlavňovými děly, kterých jsem si všiml na bitevních zbrojích. Zbraně se ježily nalevo napravo a hledaly cíl. Zadní část opatřená těžkými motory, které byly v tuto chvíli skloněné mírně dolů, jak hnaly celé to monstrum pomalu vpřed, byla mnohem zavalitější. Na jeho vrcholku byla střelecká věž se zadním dělem. To bylo stejně gigantické jako celý tank. Na délku dosahovalo tři až čtyř metrů a bylo velice robustní. Jak nás tank míjel, začínalo mi z hluku jeho strojů zvonit v uších. Znovu se zableskloa další koule žhnoucí energie prosvištěla vzduchem.

„Radši bychom odsud měli vypadnout," zabručel Strelli ohlédl se. Fronta za námi se pomalu začínala rozrůstat a mnohá vozidla dosedla na silnici, aby uvolnila cestu postupujícímu tanku, a zároveň nám tak poskytla vhodné krytí pro náš ústup. Tauové ve spěchu opouštěli své vozy a snažili se co nejrychleji vzdálit od místa boje.

Rozhlédl jsem se. Nedaleko stál palác kasty vzduchu a na nebi jsem viděl odlétající kosmickou loď.

„Kosmický přístav je odsud kousek, dá se tam dojít pěšky. Nevím, proč bychom měli nechat raketoplán čekat," řekl jsem a Oriel souhlasně přikývl.

„Ano, hned jak se tam dostaneme, může nám Chladny vítr obstarat povolení k odletu a odletíme, aniž bychom přitom vzbudili přílišnou pozornost," souhlasil inkvizitor.

„Ano, brzy pro vás pošlou náhradní vůz," souhlasil Chladný vítr.

„Pravděpodobně bude moudřejší vyhnout se dalšímu komplikování této už tak dost složité situace. Nestojíme o to, aby byly důvody vaši přítomnosti zde zkoumány příliš důkladně."

„Všechnu naši výstroj na zádech neodtáhneme," poznamenal Strelli a kývl hlavou k hromadě cestovních vaků a kufrů, které se vysypaly ze zavazadlového prostoru zničeného vozidla.

„Už to nebudeme potřebovat," opáčil jsem. „Jakmile se odsud dostaneme, změní se i naše krycí historka a stejně bychom se všeho museli zbavit,"

„Správně, jdeme. Čím méně oficiální pozornosti upoutáme, tím lépe," řekl Oriel rychle a v předklonu proběhl kolem nás přičemž si dával dobrý pozor na to, aby mezi ním a případnými útočníky byl neustále kouřící vrak našeho vozidla. Rychle jsme ho následovali a za několik málo minut jsme už byli všichni mimo nebezpečnou oblast. Ukryli jsme se do stínu modrého baldachýnu, který se od jednoho z blízkých paláců táhl do dálky několika stovek metrů.

„Musím se vám za ten útok omluvit," řekl Chladny vítr klidně, zatímco jsme lapali po dechu. „Doufám, že tato událost neohrozí misi více, než je nezbytné."

„Jenom nás dostaňte ke kosmickému přístavu a na naši loď," odsekl Oriel a důstojnou chůzí opustil stín baldachýnu.

Blížili jsme se k raketoplánu, tentokrát po svých. Chladný vítr nás vedl prakticky opuštěnými postranními uličkami. Těch několik málo tauů, které jsme cestou potkali, po nás vrhalo podezřívavé pohledy, ale my jsme se snažili předstíral, že jsme si jen tak vyšli na procházku, takže nám nikdo nevěnoval větší pozornost. Chladný vítr využil svého postavení, aby nás bez zbytečných otázek provedl bezpečnostní hlídkou válečníků z kasty ohně, kteří stáli u vstupu do kosmického přístavu.

Oddechli jsme si ale, až když jsme se ocitli na palubě raketoplánu mířícího na oběžnou dráhu.

Chladný vítr s námi nebyl; měli jsme se znovu setkat na planetě Es'tau. Ambasador musel cestovat svou vlastní lodí, protože by bylo velice podezřelé, kdyby tam přiletěl spolu se žoldáky. Mohli jsme se tedy o něm bavil podle libosti.

„Hele, ti tauové tam dorazili dost rychle, aby nás ochránili," řekl Strelli a rozvalil se pohodlně ve svém polstrovaném koženém sedadle.

„Zajímalo by mě, jak asi věděli, kde přesně budeme," řekl Moerck a podíval se na Oriela. „A jestli věděli tohle, tak co ještě mohli zjistit?"

„Císařský komandér Oriel byl pod ochranou válečníků z kasty ohně od chvíle, kdy jsme přistáli," řekl plukovník uštěpačně.

„Kdybyste si víc všímali dění kolem sebe, všimli byste si dopravního člunu, který nás poslední dva dny neustále sledoval. Držel se několik stovek metrů nad a zhruba jeden kilometr za námi. Ale vy jste se všichni příliš soustředili na ty jejich budovy."

„Ještě nikdy jsem neslyšel o odštěpenci mezi tauy," zabručel Oriel, hluboce pohroužený do svých myšlenek. „Pokud by takoví radikálové skutečně existovali, byla by celá ta lest vedoucí k zavraždění Jasného meče naprosto zbytečná. Ne, Chladný vítr nám v tomto případě lhal, cítím to. Kromě toho mám pocit, že Chladný vítr ten útok očekával. Rozhodně ho nevyděsil tak, jak by člověk u civilisty očekával."

„Možná je jenom statečný?" nadhodila Tanya a vysloužila si tím Orielův opovržlivý pohled.

„Ne, tady jde o něco víc," řekl inkvizitor pomalu. „To vozidlo bylo zasaženo hned první ranou. Ale tak, aby nebyl

nikdo z nás zraněn. Kromě toho ta střelba byla dost ubohá. Pokud to vůbec byla střelba. Všiml si někdo z vás záblesku výstřelu, než jsme byli zasaženi? Nebo rakety, granátu?"

Všichni jsme odmítavě zavrtěli hlavami.

„Všechno nasvědčuje tomu, že to celé bylo nahrané," pokračoval inkvizitor. „Buď si myslí, že jsme hloupější, než ve skutečnosti jsme - čemuž v této chvíli rozhodně nevěřím - nebo hraje nějakou hru, kterou jsem zatím plně nepochopil."

„Možná je to součást jeho krycí historky, aby mohl vysvětlil. proč jsme odletěli tak rychle," přemítala nahlas Tanya a všichni jsme se na ni s údivem podívali. Její vysvětlení dávalo určitý smysl. „No, vím všechno o způsobech odlákání pozornosti, přípravě léček a falešných stop, takže se na mě nedívejte, jako kdybych spadla z měsíce. Být Ostřelovačem vyžaduje mnohem víc než jen umět dobře mířit," řekla nedůtklivě a otočila se k oknu.

„Ať už to bylo k našemu prospěchu či jeho, nemám tušení. na co si Chladný vítr hraje, ani k jakému účelu ten útok sloužil," řekl Oriel, rozepnul si bezpečnostní pás a postavil se. „Tak od teď si budeme na našeho roztomilého ambasadora všichni dával dobrý pozor."

S těmito slovy inkvizitor odešel do místnosti na přídi raketoplánu, následován plukovníkem.

„Nevěřil bych tomu slizkému hadovi, ani co by se za nehet vešlo," přisvědčil Trost s úšklebkem.

„Nic takového jako důvěryhodný cizák prostě neexistuje," přisvědčil Moerck důrazně a my všichni jsme s ním museli souhlasit.

Přecpaný nákladní prostor se otřásal a hřměl hučením motorů, které běžely na plný výkon. Světelný pruh se s nesmělým blikáním a nepříjemným bzučením probral k životu a na naskládané bedny a kovové krabice dopadlo jeho žlutavé světlo. Oriel vstoupil otevřenými dveřmi dovnitř, Než je za sebou zavřel, ještě se letmo ohlédl do chodby za svými zády. Rychlým krokem prošel labyrintem stohů narovnaného nákladu a ocitl se v otevřenějším prostoru přímo uprostřed nákladního prostoru.

„Kde jsi?" zeptal se potichu.

„Modlím se, inkvizitore," ozval se z přítmí hluboký hlas.

„Tohle je moje poslední příležitost si s tebou promluvil. Vylez, ať na tebe vidím," řekl skryté postavě.

„To nemáte žádnou úctu k mým zvykům, inkvizitore?" odpověděl hluboký hlas.

„Na téhle cestě jsi zatím nemusel dělat nic jiného než se modlit, Dionide. Jsem si jistý, že ti Císař tohle krátké přerušení promine," odpovědět Oriel klidným hlasem a posadil se najeden z menších kartonů.

Ze stínu vystoupila vysoká, statná postava, oděná do dlouhého hávu bez rukávů, který se vepředu rozevíral. Tvář zůstávala skrytá ve stínu kápě. Byl to vysoký muž a jeho postava se nad inkvizitorem tyčila do neskutečné výšky. Obnažené paže a ramena byly samý sval a pod tmavě opálenou pokožkou se rýsovaly žíly silné jako provazy. Široký hrudník zdobila řada jizev, které přetínaly propracované tetování dvouhlavého orla s roztaženými křidly. Tvář ukrytá pod kápi róby byla stejně široká, z hranatou bradou a tenkými rty.

„Co mi ještě chcete říct, inkvizitore?" zeptal se muž hlasem, ve kterém nebylo ani stopy po jakékoli úctě.

„Jsme znovu na cestě, míříme na Es'tau, kde nás čeká poslední část naší mise," řekl mu Oriel a zvedl oči, aby se podíval obrovi do tváře.

„Toho už jsem si všiml, inkvizitore," odpověděl mu obr stručně.

„Myslel jsem si to," odpověděl Oriel potichu, „Chtěl jsem se ještě jednou ujistit, že je všechno jasné."

„Můžete být klidný, inkvizitore," řekl Dionis Orielovi a založil si své obrovské paže na prsou. „Vím, že mám jednat pouze tehdy, když mě k tomu vyzvete. Vím, že do té doby mám zůstat v úkrytu. Nebo dokud se nevrátíme do Císařovy říše, pokud nabude mých služeb třeba. Taky vím, že hrajete nebezpečnou hru a s největší pravděpodobnosti mě povoláte do boje."

„Chápu, že tohle nemá nic společného s důstojnými a slavnými metodami válčení, na které jsi zvyklý, a děkuji ti za tvou trpělivost, Dionide," řekl Oriel laskavě. „Chápeš, proč jsem se rozhodl pro tento způsob."

„Pochopil jsem to dobře, když jsem skládal svou přísahu poslušnosti," přisvědčil Dionis. „Začnu se svými válečnými modlitbami a rituály cti. Budu se modlit i za vás, inkvizitore, abyste nepotřeboval mých služeb, přestože se modlím za bitvu, pro kterou jsem se zrodil."

„Modli se za nás za všechny, Dionide," zašeptal Oriel a sklopil zrak. „Modli se za nás za všechny."

ŠEST
E'STAU

+Hrací kameny připraveny k ukončení hry.+

+Zahajme tedy poslední tahy.+

BĚHEM NAŠEHO SESTUPU na planetu Es'tau jsem z okna raketoplánu viděl, že její povrch je z větší části tvořen

pouští. Jakmile jsme se ocitli pod pásmem mraků, spatřil jsem duny okrové barvy, které se táhly, kam až oko dohlédlo. Hluboko pod námi stálo několik budov a já jsem si domyslel, že to je cíl naši cesty. Byli jsme však ještě příliš vysoko, než abych si to místo mohl lépe prohlédnout, a vzápětí nám plukovník přikázal, abychom se odpoutali a připravili si výstroj. Podíval jsem se ještě jednou z protějšího okna a hlavou mi bleskla myšlenka, jestli je tohle ta poslední planeta, kterou ve svém životě spatřím.

Naše přijetí na planetě Es'tau nebylo pochopitelně tak obřadné, jako tomu bylo na Me'leku, vojenský ráz však zůstal zachován. Dalo se to čekat, protože tentokrát jsme pro tauy byli jenom tlupa žoldáků z řad odpadlíků císařských vojsk a ne delegace oficiálních zástupců Impéria, Válečníci z kasty ohně byli všude. V rukou třímali karabiny a pušky, které očividně nesloužily jen pro parádu. Tihle na sobě měli uniformy s tmavě modrým a šedým maskovacím vzorem a červeným identifikačním označením na hrudi.

„Sarcassa je noční svět," zašeptal mi plukovník, když jsme sstoupenou jednotku míjeli. „Zdá se, že už jsou skoro připraveni vyrazit,"

A opravdu, na přistávací ploše stálo několik tauských raketoplánů, na které se právě naloďovaly pětičlenné posádky. kus dál se na dopravní loď nakládaly tři tanky podobné tomu, se kterým jsme se setkali při přestřelce na planetě Me'lek. Plukovník jim říká Kladiva. Tauové nám nevěnovali víc pozornosti než komukoli jinému, takže první dojem, který jsme budili, byl zjevně přesvědčivý.

Na sobě jsme měli pestrou sbírku starých uniforem a stejně pestré a staré byly i naše zbraně. Já jsem měl automatickou pušku a starý revolver, Tanya odstřelovací pušku, Oriel a plukovník krátké pistole a rotomeče, zatímco zbytek naší jednotky byl vyzbrojen laserovými puškami. Kromě toho jsme měli několik kouřových a tříštivých granátů a Trost celou zásobu trhavých náloží a rozbušek. Jeden z tauských válečníků si nás všiml a zvednutím ruky nám přikázal, abychom se zastavili.

„Válečníci?" zeptal se hlasem s podivným akcentem zkresleným skrytým reproduktorem. Jeho tvář byla skryta za čočkami helmy.

„Ano," odpověděl Oriel. „Nějaký problém, shas'vre?"

„Všichni válečníci kontrolovat," odpověděl válečník shas a ukázal na provizorně vyhlížející kopulí vedle komplexu hlavního kosmického přístavu.

„Máme tam jit?" zeptal se plukovník a podíval se na kontrolní středisko.

„Ano. Všichni válečníci kontrolovat," opakoval shas'vre, tentokrát o poznáni rozhněvaněji, a ukázal prstem na budovu.

„Dobře, už jdeme," uklidnil ho Oriel a hlavou nám pokynul, abychom ho následovali.

„O co jde?" zeptal jsem se plukovníka cestou přes černou přistávací plochu.

„Nejsem si jistý," odpověděl a rozhlédl se po všech válečnících kolem. „Možná Jasný meč něco tuší, nevím."

Cestou k budově, do níž nás válečník shas poslal, jsem si všiml jiné skupinky vojáků, která právě vcházela dovnitř. Žoldáci, kteří se tu sešli, rozhodně nepatřili k jedné rase, Většina z nich byli lidé, ale našlo se mezi nimi také několik vychrtlých stvoření s modrou pokožkou, vysokými hřebeny na hlavách a podivnými brázdami, které se jim táhly středem obličeje.

Vnitřek budovy byl velice prostý a jednoduchý. Jediné, co jsme na první pohled viděli, bylo několik průchodu do jiných místností a dveře v protější stěně.

Oriel nám řekl, abychom počkali, a zamířil stranou k malému stolku, za kterým seděl tau. Soudě podle jeho postavy a oděvu jsem odhadoval, že pochází z kasty vody. Moje domněnka se vzápětí potvrdila, když z tašky, které stála vedle stolu, vytáhl svazek průhledných archů a začal na ně něco zapisovat.

Několik minut se bavil s ostatními žoldnéři a pak je poslal do jedné z postranních místnosti. Poté se obrátil k Orielovi, který s ním chvíli rozmlouval. Během rozhovoru se oba občas podívali naším směrem.

Zatímco jsme čekali, co bude dál, začínala se mě zmocňovat nervozita. Očima jsem se zavrtával do země, abych se vyhnul pohledům válečníků z kasty ohně, kteří kolem nás prošli a rozestavili se u průchodů. Doufal jsem, že si Oriel připravil dobrou krycí historku a že nám Chladný vítr v zákulisí nějak pomůže. Nedoufal jsem, že by byl Jasný meč v tuto chvíli nějak přehnaně důvěřivý. Koneckonců se chystal zahájit velkou invazi a musel tušit, že ne všichni obyvatelé impéria Tau jeho plány plně podporují.

Ze zamyšlení mě vytrhl Orielův návrat.

„Takže jsme přijati," oznámil nám s ponurým úsměvem. „Doporučení Chladného větru celou záležitost značně zjednodušilo. Každopádně bychom ale odsud měli zmizet a snažit se být co nejméně nápadní."

Když jsme se otočili k odchodu, všimli jsme si, že poblíž dveří stojí tři drobné postavy.

„Co to k čertu je?" zavrčel Trost znepokojeně,

„Psykeři," procedil Oriel potichu skrze zatnuté zuby. „Zůstaňte klidní, bude to v pořádku."

Když jsme přišli o něco blíže, všiml jsem si, že ty drobné postavy jsou malí, šediví cizáci, až na krátké sukýnky téměř nazí. Jak jsme se k nim blížili, pozorovali nás svýma velkýma žlutýma očima. Zaškaredil jsem se na ně.

„Myslete na něco jednoduchého, snadno zapamatovatelného," slyšel jsem říkat Oriela. „Nějakou starou dětskou říkanku, odrhovačku, pochodový nápěv, cokoli. V duchu si to opakujte znovu a znovu, nepřestávejte na to myslet."

Když jsme mezi cizáky procházeli, cítil jsem po celém těle nepříjemné mravenčení. Pravděpodobně jsem si to jenom představoval, ale v tu chvíli bych přísahal, že se mi něco šťourá v hlavě. Jako kdyby něčí paťáty sevřely mou mysl, převracely jí naruby a bedlivě ji zkoumaly. Ten odporný a nechutný pocit nepřestával.

„Nemyslete na ně, usnadnili byste jim tak čtení vašich myšlenek," varoval nás Oriel. Snažil jsem si vzpomenout na hymnu našeho rodu, ale vybavil jsem si jenom část třetího verše, tak jsem si ho začal dokola opakovat. Vtom mi to ale došlo a doslova mi ztuhla krev v žílách. To varování znělo, jako kdyby mi ho Oriel šeptal přímo do ucha. On ale přitom

byl minimálně pět kroků přede mnou, kráčel v čele naší skupinky. Byl telepat, zrovna jako ti cizáci!

„Nepřestávej si zpívat tu hymnu, Kagei," přikázal mi Orielův duševní hlas. „Později ti to vysvětlím, jenom teď na mě nemysli!"

Pokusil jsem se vypudit všechny myšlenky na Oriela a psykery z hlavy a začal jsem si opakovat postup při rozebíráni a skládání laserové pušky, který jsem se naučil, když jsem vstoupil do Gardy. Jeho opakováním jsem si často krátil dlouhé hodiny strávené v cele. Hádám, že bych ten postup zvládl i poslepu. Když jsem procházel dveřmi, snažil jsem se ze všech sil neohlédnout. Přímo přede mnou Trost zavrčel na jednoho z cizáků, který leknutím prudce couvl. Jeho reakce vyloudila na Trostově tváři krutý úsměv. Ten chladnokrevný masový vrah byl pryč. Zdálo se mi, že si to celé začíná užívat víc než cokoli předtím. Nedokázal jsem říct, která z jeho dvou osobností mi přijde děsivější.

Jakmile jsme se ocitli venku, všiml jsem si, že tohle městu zdaleka není tak dokonalé jako hlavní město planety Me`lek Nikde jsem neviděl žádné visuté cesty, k nebi se nevypínaly žádné věže, jen další nízké kopule a koule, všechny uspořádané do pravidelného kruhovitého vzoru kolem kosmického přístavu. Okamžitě mě napadlo, že stavbu tohoto města neplánoval žádný civilista.

Ortel nás vedl kolem lodního terminálu, cestou směřující k jednomu z bulvárů, které se paprsčitě rozbíhaly od středu města tvořeného kosmickým přístavem. Několik minut jsme kráčeli bez jediného slova. Myšlenky nás všech se upínaly ke schopnosti cizáků číst naše myšlenky.

„V pořádku. Už jsme dost daleko," řekl nám Oriel a rozhlédl se kolem sebe, jestli se někde poblíž nenachází nějaký tau. Zastavili jsme se na křižovatce s jednou z kruhovitých cest, která byla v tuto chvíli zcela liduprázdná.

Město navenek působilo tichým a poklidným dojmem. Možná to ale bylo tím, že tady nežilo mnoho tauů, kteří by nepatřili ke kastě ohně, a ta nyní byla plně zaměstnána přípravami na invazi. „Potřebujeme co nejdříve kontaktovat Chladný vítr a prohlédnout si válečný palác, abychom se ujistili, že se nic nezměnilo."

„Nepokoušejte se zamluvit, že jste zatracený čaroděj," zavrčel jsem na inkvizitora. „Hrabal jste se mi v hlavě, nemám pravdu?"

„Nevěděl bych, kde začít," odsekl mi.

„O co tady jde?" zeptala se Tanya a všichni se vyčítavě podívali na Oriela. Všichni kromě plukovníka, který nespustil oči z mé osoby.

„Je to zatracený psyker, o to tady jde," zasyčel jsem a ukázal prstem na inkvizitora. „Vsadím se, že se hrabe v hlavách nám všem."

„Do toho vám nic není," řekl Oriel stroze. „Nejste v pozici, abyste mě mohli soudit. A nejméně ze všech vy, Kagei. To už za vás udělali jiní, mnohem váženější, a ti mne prohlásili za čistého a silného. Nezapomínejte, že jsem agent Císařova svatého řádu inkvizice a nezodpovídám se takovým, jako jste vy. Pokud mám nadání, které je mi při mé práci užitečné, pak je použiji. Jak si asi myslíte, že jsem se dozvěděl, že El'savon ovládá gótštinu? Jak si myslíte, že jsem zajistil soukromí na palubě lodi? Proč myslíte, že jsem věděl, že Chladný vítr útok na nás očekával nebo že před námi od okamžiku našeho setkání neustále něco skrýval? Kdybych svých schopnosti nepoužil pro ochranu nás všech, nikdy bychom mezi těmi telepaty neprošli. Nejsem ochoten o této záležitosti s kýmkoli diskutovat."

Podívali jsme se jeden na druhého a pak zpátky na Oriela. V našich pohledech se zračil vzdor a výzva.

„Jsme na tauské planetě, v tauské části vesmíru," prohlásil Trost. „Vaše postavení je vám tady k ničemu. Co nám může zabránit v tom, abychom nechytili nejbližšího taua a neřekli mu o vás? Zatraceně, vždyť by se z nás klidně mohli stát opravdoví žoldnéři,"

„Jak se odvažuješ o něčem takovém vůbec přemýšlet!" okřikl ho Moerck a postavil se vedle plukovníka. „Ještě jedno takové slovo, vojáku, a sám té na místě zabiju."

„Pět proti třem, to nemáte moc dobré vyhlídky," zasmál se chladně Strelli.

„Vlastně je to čtyři proti čtyřem," řekl jsem a postavil se před Trosta. „Ne že by mi nějak záleželo na takových telepatických parchantech, jako je tady Oriel. Ve skutečnosti bych byl jenom rád, kdyby všichni pochcípali. Ale přišli jsme sem, abychom zlikvidovali nepřítele Císaře, a tenhle úkol taky splníme. Jestli se to tady někomu nelíbí, ať klidně vystoupí a ukáže, co v něm je.

Má snad někdo z vás dojem, že dokáže porazit Poslední šanci? Co ty, Pilote? Tak co, Destruktore, ty po tom toužíš už od okamžiku, kdy jsem tě v první den vašeho výcviku srazil k zemi."

Nikdo se nepohnul. Byla to patová situace, ani jedna strana nechtěla ustoupit. Měřili jsme si jeden druhého a napětí bylo husté tak, že by se dalo krájet. Situaci nakonec vyřešil plukovník.

„Měli bychom sebou hnout," řekl a rozhlédl se. „Jestli tauové pojmou nějaké podezření, skončíme všichni na prkně. Pamatujte si, jsme jenom skupinka žoldáků a musíme se podle toho taky chovat. Cokoli neobvyklého by nás mohlo prozradil a jak se zdá, Jasný meč nerad riskuje, takže buďte opatrní."

Všichni jsme si znovu uvědomili, že v tomhle jsme všichni společné až po krk. Jediné, co jsme teď mohli udělat, bylo ne-chat si svoje spory na později. „Tak co dál?" zeptal jsem se. „Všichni žoldáci jsou shromážděni v cizinecké čtvrti," odpověděl plukovník.

„Fajn, pojďte sehnal něco k jídlu," navrhla Tanya. „A podíváme se místním trochu na zoubek."

Cizineckou čtvrť jsme našli poměrně snadno. Nebylo to těžké, byla to čtvrť plná cizinců. Zdálo se, že Oriel znal dobře plán města a cizinecká čtvrt' se nacházela jen několik minut chůze od kosmického přístavu.

Za celý svůj život jsem neviděl tolik podivných tvorů, a že jsem se už něco nacestoval. Byli vysocí, malí, tlustí, chlupatí, s ostny, obludy s několika rukama a páry očí. A všichni žili pospolu v jedné části města. Jelikož jsme nebyli daleko od kosmického přístavu, odhadoval jsem, že se na tomhle místě shromažďují už tak dlouho, že si z něj pomalu udělali svůj druhý domov,

Budovy byly sice typicky tauské, ale dost podstatně upravené a vylepšené jejich současnými obyvateli. Na průčelích obchodů s potravinami se třepotaly prapory a stuhy, zatímco před jinými budovami byly do země zaražené vysoké kůly, na jejichž koncích se nacházely pravděpodobně jakési náboženské ikony. Když jsme procházeli kolem jednoho z nich, ucítil jsem nepříjemný zápach mârnice. Podíval jsem se na budovu a všiml si, že je celá počmáraná primitivně vyhlížejícími cizími runami, a rychle jsem pokračoval v chůzi. Ani v nejmenším jsem totiž netoužil vědět, co se tam uvnitř děje. Kouř z nejrůznějších druhů dřeva naplňoval vzduch směsicí sladkých a štiplavých pachů, které se spolu vzájemně mísily v odporný smrad. Všude byl písek a prach, který sem navál vítr z pouště. Z kombinace hluku, zápachu a horka se mi dělalo zle.

Byly zde krámky, ve kterých se prodávalo všechno od oblečení až po zbraně a výbušniny. Podívali jsme se na jednoho z obchodníků se zbraněmi, menšího zeleného chlapíka se šupinatou pokožkou a světle žlutýma očima, který se rukama se třemi prsty prohraboval ve svém zboží.

„Máte zájem o výzbroj, ano?" zeptal se nás, když jsme se zastavili u jeho stánku. Jeho hlas byl jakoby skřípavý a nejvíc ze všeho se podobal syčení. „Mám tady spoustu zbraní pro statečný válečníky."

Nelhal, měl opravdu spoustu zbraní. A většina z nich pocházela z Impéria. Na pultě před sebou měl vyrovnané lasery. automatické pušky, několik bolterů, nožů a pár granátů, plus něco, co nepochybné bylo důstojnický energetický meč. Vzal jsem tuto zbraň do ruky a přečetl jsem si nápis na jejím jílci.

„Plukovník Verand, 21. Hadrianská garda," přečetl jsem to nahlas ostatním a položil jsem meč zpátky na pult. „Nejspíš ho potkala nějaká nehoda."

„Co je tohle?" zeptal se Quidlon a ukázal na bizarní předmět, který se tvarem podobal pistoli. Vypadal, jako by ani ne byl uměle vyroben, ale někde vyrostl. Byl zelený, žilkovaný a na světle se leskl jeho dokonale hladký povrch.

„Pistole kathap, líbit se vám?" řekl majitel krámku, zvedl ji a podal Quidlonovi. Ten po ní dychtivé sáhl, ale zápěstí mu sevřela Mocrekova ruka.

„Nedotýkej se toho," varoval ho a strhl mu ruku stranou „Ta zbraň není posvěcena Strojovým bohem. Její zlo by zamořilo i tvoje ostatní zbraně. Radši ji nech na pokoji."

„Aha, zase ten vás strojový bůh?" zasmál se obchodník. „Vy lidi všichni stejní. Kvůli vaše představa, že někde strojový bůh, dělat špatné zbraně."

„Ale prodávat je ti nevadí, co?" opáčil Strelli a ukázal nu sbírku císařských zbrani.

„To jenomže chudí lidé kupovat tyhle mizerná práce," usmál se obchodník. „Pořádní bojovníci chtít pořádná zbraně."

„Já ti dám pořádné bojovníky," zavrčel jsem a vykročil jsem k němu. Obchodník strachy zasyčel a otočil se k útěku,

„Nech ho být, Poslední šance," přikázal mi plukovník přísně a já jsem poslechl.

Nikomu nevadilo, že jsme znovu začali používat svá jména vybraná pro tuto misi. Teď, když se z nás zase stali vojáci, to bylo jen přirazené. I zde jsme sice byli v utajeni, ale jako vojáci jsme se chovali daleko přirozeněji než jako císařský komandér s družinou. Doufal jsem, že to tak pro nás bude mnohem jednodušší, než tomu bylo na lodi nebo planete Me'lek.

„Kde se tady dá dobře napít?" zeptal se Oriel obchodníka se zbraněmi a nabídl mu drobnou minci, kterou vylovil ze své kapsy.

„O dvě ulice dál, hledat lebky," odpověděl zelený cizák a opatrně si vzal nabízenou minci, přičemž po mně vrhl nervózní pohled. Ukázal nám směr, kterým se máme vydat, a pak nám netrpělivě naznačil, abychom odešli,

Nálevnu, o které mluvil, nebylo těžké najít. Stačilo se jenom dívat po lebkách, přesně jak říkal obchodník. Byla to malá tauská kopule s přední stranou spodního patra otevřenou do ulice. Nahoře byla seřazena řada kopí, na kterých byly naraženy všelijaké lebky. Poznal jsem mezi nimi lidskou, orčí, několik tyranidských, pak jednu protáhlou, která pravděpodobně patřila eldarovi; několik dalších pocházelo z tvorů, které jsem nikdy dřív neviděl.

„Pěkné místo," zabručela Tanya s očima upřenýma na vystavené lebky,

„Nesmíme se prozradit. Kdybychom se začali chovat podezřele, někdo by si toho mohl všimnout. Pokud sem chodí žoldáci pít, tak tady budeme pít taky," řekl nám Oriel potichu, načež první vkročil do šera nálevny.

Přímo u vstupu byl malý pult, za kterým sedělo něco jako menší obr. Seděl na bobku, hlavu hluboko svěšenou mezi širokými rameny a zpod zamračeného obočí si nás měřil svými třemi prasečími očky.

„Žádný zbraně dovnitř," zahřímal místo pozdravu, pak vstal a z hromady za sebou vytáhl bednu. „Nechte je tady, dokud neodejdete."

„Všichni tady mluvíte docela dobře gótsky," poznamenal Strelli, když opatrně odkládal svůj laser do bedny.

„Vy, lidi, jiný jazyk neumět a lidi potížisti," opáčil strážce, zatímco jsme i my ostatní poslušně odevzdávali své zbraně.

„Je dobré vědět, že tu jsme vítáni," řekla Tanya sarkasticky. když jsme vcházeli dovnitř.

Bar byl poměrně tmavý, kruhovou místnost osvětlovalo jen několik červených světel na stěnách. Uprostřed stál kulatý, rovněž spoře osvětlený bar, který v zakouřeném temnu vypadal jako nějaký rudý ostrov. Zbytek prostoru vyplňovaly židle a stoly různých tvarů a výšek. Většina z nich byla obsazena. Když jsme vešli, obrátila se k nám spousta zvědavých očí, nevšechny v obvyklém párovém uspořádání. U kulatého stolu po mé pravici jsem si všiml tvorů, stejného druhu, jako byl vrátný. Hlasitě se mezi sebou dohadovali hrdelním chrochtáním Většinu ostatních cizáků jsem nepoznával.

„Co jsou zač?" zeptal se Trost šeptem Oriela s pohledem upřeným na pár velmi malých stvoření v jednom z nejtemnějších koutů místnosti, zabalených do rozedraných hadrů. Rukama s velkými drápy pevně svírali své sklenice a dlouhé čumáky obraceli naším směrem. Všiml jsem si, jak pod stolem nervózně mrskají ocasy.

„Jsou to hrudové," odpověděl inkvizitor. „Většinou to jsou mrchožrouti a obyvatelé stok. Lze se s nimi setkat po celé galaxii, ačkoli ne ve větších skupinkách. Jsou to obyčejní paraziti."

„A co tamti?" zeptal jsem se a ukázal na stvoření s několika páry končetin, která se rozvalovala na lavici u jednoho

konce baru. Neměli žádné hlavy, ale pozorovali nás shlukem jakýchsi očím podobných orgánů, které se vlnily jako tráva ve větru.

Neměli ruce ani nohy, jen šest chapadlovitých končetin, které jim pravděpodobně sloužily jako ruce i nohy zároveň. Než mi Oriel odpověděl, na chvíli se zamyslel. „Nikdy jsem nic takového neviděl, ale odpovídají popisu galgů," řekl, když jsme se zastavili u nápojového pultu. „Myslím, že jejich svět si před několika staletími podrobili tauové.

Pokud se dobře pamatuji, nejsou to žádni nadšení válečníci. A ani po technické stránce nejsou nijak vyspělí."

„U Císaře na jeho svatém trůnu!" zaklela tiše Tanya, Všichni jsme se na ni překvapeně podívali. Nenápadně ukázala bradou na druhou stranu místnosti. Tam seděla skupinka prokletých orků. Všichni ti velcí zelení parchanti nás dokonale ignorovali. Plně se totiž soustředili na jakýsi souboj, který právě probíhal mezi dvěma z nich. Rození válečníci. Několikrát jsem měl příležitost se s nimi utkat a jsem rád, že jsem ještě tady, abych vám tohle mohl vyprávět. Jsou velcí, mají pevné svaly a dokážou snášet zranění a bolest jako nikdo jiný.

Soupeřící orci se drželi vzájemně zezadu za své silné krky a něco na sebe vrčeli svým primitivním jazykem. Vypadalo to, jako kdyby počítali. Když napočítali do tří, udeřili do sebe prudce hlavami s takovým zaduněním, že to bylo slyšet přes celou místnost. Všichni propukli v ryčný smích, chopili se svých pohárů plných nějaké husté tekutiny a zhluboka si přihnuli.

„Slabý nebo silný pití?" zeptal se barman a odtrhl tak náš pohled od soutěže v tlučení hlav.

Majitelem baru byl vytáhlý cizák s tmavě modrou pokožkou, pod kterou se rýsovaly šlachy a vypracované svaly bez jakéhokoli podkožního tuku. Jeho tvář v podstatě tvořila jedna velká ústa, která byla na jednom místě přepažena nosem, nad nímž se třpytila malá bílá očka.

Oriel mu odpověděl nějakým nesrozumitelným jazykem, který mi připadal jako sled kašlání a prskání, a ukázal nám, abychom se posadili k blízkému stolu. Po chvilkové konverzaci s barmanem se k nám přidal.

„Můžeme si tady pronajmout pokoje, o patro výš," oznámil nám. „Nechci zůstávat na palubě raketoplánu, protože by nám četli myšlenky pokaždé, když bychom šli do přístavu nebo se vraceli."

„Kde jste se naučil takhle mluvit?" zeptal se Trost s pohledem upřeným na barmana. Oriel se na něho blahosklonně podíval, ale Trost jeho gesto nepochopil.

„Je to inkvizitor," vysvětlovala mu Tanya potichu. Trost něco zabručel, zjevně ne zcela spokojen s touto odpovědí, a poposedl si.

Barman nám přinesl pití, osm velkých sklenic plných pěnicí černé tekutiny. Opatrně jsem ochutnal jako první. Ostatní mě pozorovali a čekali, jestli se náhodou nesvalím mrtvý k zemi. S úšklebkem jsem kývl, že je všechno v pořádku.

„Chutná to jako pivo, vážně," řekl jsem jim a zhluboka jsem se napil. Po tom horku, co venku panovalo, to bylo docela osvěžující. Ostatní se také napili. Quidlon s uznalým výrazem přikývl, Strelli na jeden dlouhý lok vyprázdnil polovinu sklenice.

„Hej," řekl jsem, když jsem si uvědomil, co se vlastně stalo. „Stal jsem se nějakým oficiálním ochutnávačem nebo co? Proč pro změnu někdo něco neochutná přede mnou?"

„Protože když zemřeš ty, nebudeme muset na plánech naši mise nic měnit," poznamenal Strelli. „Všichni máme svoje specifické úkoly. A ty jsi tady jenom proto, aby se zvýšila naše palebná síla."

Už jsem se na něho chystal obořit, když jsem si uvědomil, že má vlastně pravdu. Měli jsme Pilota, Destruktora, Ostřelovače, Mozek. A já byl jen Poslední šance; mým jediným úkolem bylo přežít,

„Tak co budeme do začátku naší mise dělat?" zeptala se Tanya a otřela si trochu pěny, která jí ulpěla na horním rtu.

„Budeme zticha a držet se stranou. Nesmíme vzbudit žádnou nevhodnou pozornost. Musíme se chovat dokonale nenápadně," odpověděl jí Oriel pohrávaje si se svou sklenicí. „Tohle je moment, kdy se toho může nejvíc pokazit. Nemám tušení, jak mě bude Chladný vítr kontaktovat. Nevím ani, kdy se Jasný meč hodlá vydat na tu svou inspekční obhlídku, nebo jestli ji už proedl a odletěl. Nevím přesně, jak přísná bezpečnostní opatření tu budou panovat, až se vrátí. To, co v tuhle chvíli potřebujeme ze všeho nejméně, jsou problémy. Takže mějte ústa na zámek a uši nastražené,"

„Říkal jste, že tauové dobyli svět těchhle galgů?" zeptala se Tanya s pohledem upřeným na chapadlovitá stvoření.

„Dobyli není to správné slovo," odpověděl Oriel zamyšleně. „Spíše by se dalo říct, že je donutili, aby se jim podvolili. Víte, tau'va, vyšší dobro, ve skutečnosti není jenom jejich vlastním náboženstvím. Tauové jsou přesvědčeni, že platí bezvýhradně pro celou galaxii a pro každého v ní. Popravdě řečeno by tauové byli mnohem radši, kdyby ostatní rasy byly jejich spojenci, nebo ještě lépe sluhy. Oni ve skutečnosti proti nikomu žádnou válku nevedou, ale v cestě jim stojí spousta jiných ras, se kterými je třeba se nějakým způsobem vypořádat."

„Vyslání invazní flotily se mi zdá dost zvláštním způsobem nevedení války," opáčil Strelli a já jsem souhlasně přikývl.

„Musíte si uvědomit, že Jasný meč je až příliš horlivý," řekl Oriel a znovu se napil ze své číše. „Někdy máme podobné problémy s Císařskými veliteli, kteří se rozhodnou pustit se s nějakou jinou říší do boje, na nějž nejsme dost dohře připraveni. Na rozdíl od tauů se jich však můžeme zbavit bez obav, že by to nějakým způsobem uškodilo našemu vyznání. Koneckonců, neomylný je pouze Císař, jeho služebníci nikoli."

„Vztahuje se to i na inkvizitory?" zeptal se Trast s náhle probuzeným zájmem.

Oriel ho probodl očima. „Mluvili jsme o tauech, ne o lidech. Tauové obsadí váš svět se svou flotilou, tanky, bojovými čluny a válečnými stroji a zeptají se vás, jestli se k nim hodláte připojit v jejich cestě k dosažení vyššího dobra. No, tak nějak si představuji, že to bylo s galgy. Galgové byli dost chytří, aby souhlasili, ale existují záznamy o tom, co se stalo světům, které se vzpíraly. Dříve nebo později buď souhlasit musely, protože jejich města byla v plamenech a vojáci hnili nepohřbení, nebo už se k tomu nemohly vyjádřit vůbec."

„Řekl bych, že to musí vyvolávat dost velké napětí... všechny ty podrobené rasy, které mají tauové ve své moci. Spousta jich s tím přece musí být nespokojených," řekl Quidlon a rozhlédl se po nálevně.

„Bohužel tomu tak obvykle není," odpověděl Oriel a zavrtěl hlavou. „Tauové jsou jako vítězové opravdu velkomyslní.

Rasy, které se staly součástí jejich říše, nejsou jejich otroky, ačkoli nejsou ani samostatné, jak říkáš. Tauové zjistí, v čem je ta která rasa dobrá, a pak ji k tomu využiji. Vždycky také neobsazují světy, které dobyli, někdy jim jde jen o odstranění strategické hrozby. Jak jste si možná všimli, dávají přednost velmi teplým a suchým planetám, a v této oblasti se obvykle nesetkávají s příliš velkou konkurencí."

„Dokud nenarazili na lidi," řekl plukovník. „My můžeme žít na jejich planetách zrovna jako oni na našich. A tu a tam se přihodí, že naši průzkumníci objeví nějakou planetu právě v době, kdy k ní dorazí tauská kolonizační flotila. Ne vždy to končí krveprolitím, ale dost často ano."

Chtěl jsem k tomu také něco dodat, když jsem si všiml Moerckova pohledu. Seděl jsem mu naproti, zády ke dveřím, a tak jsem se otočil, abych se podíval, co se děje. U dveří stáli malá skupinka bytostí, které se postavami podobaly lidem, a právě rozmlouvala se strážcem.

„Co je?" zeptal jsem se bývalého komisaře.

„Zrádci," řekl zlověstně a kývl hlavou směrem k nim. Podíval jsem se znovu a všiml si, že se nemýlí: ti nově příchozí byli lidé. Když vstoupili dovnitř, viděl jsem na ně lépe. Podobně jako my na sobě měli pestrou kolekci nejrůznějších částí oblečení, některé očividně pocházely z dílen cizáků, a všichni nosili bílou sluhu, buď na krku, na ruce, nebo kolem pasu. Už jsem měl příležitost setkat se s jim podobnými. Byli to profesionální žoldáci, kteří prodávali své služby tomu, kdo jim nabídl nejvíc. Vůbec jim nezáleželo na tom, za koho nebo proti komu budou bojovat. Bojoval jsem proti nim, bojoval jsem s nimi. A ať tak nebo tak jsem je neměl rád.

Když šli kolem nás k baru, kývli nám na pozdrav. Zleva se ale ozvalo zlostné brblání. Podíval jsem se tím směrem a všiml jsem si skupinky tareliánů. Už jsem měl možnost se s nimi setkat na planetě Epsion Octarius, No, spíš s jejich mrtvolami. Mají úzké pasy, široká ramena, postavami jsou trochu menší i než většina lidí a mají protáhlé, jakoby psí obličeje, pro které jim říkáme psí vojáci. Bylo jich šest a vzájemně na sebe výhružně vrčeli.

Jeden z nich vystoupil ze skupinky a něco na nás zavrčel ve s své řeči. Podívali jsme se na Oriela, který jen pokrčil rameny, ohlédl se na barmana a řekl mu něco jazykem, kterým s ním před chvílí rozmlouval.

Barman na nás ukázal, rychle něco řekl a pak ukázal na dveře. Oriel mu něco odpověděl a majitel baru zavrtěl hlavou.

„Ti tareliáni říkají, že máme odejít. Nechtějí, abychom tady pili," tlumočil nám Oriel.

„Slyšel jsem ho," řekl jeden ze žoldáků, kteří se zastavili u našeho stolu a měřili si tareliány pohledy. Vydal jakýsi vytí podobný zvuk a pěstí se přitom udeřil do hrudníku. Tareliány jeho reakce zjevně nepotěšila, protože začali vrčet a zavyli něco v odpověď.

„Ale ne, zatraceně," řekl jsem, vstal jsem ze židle a vykročil přímo k tareliánskému vůdci. Slyšel jsem Oriela volat moje jméno, ale ignoroval jsem ho. Cizáci se shlukli kolem mě a začali cvakat čelistmi. Nevšímal jsem si jich a zaměřil se pouze na jejich vůdce. „Jestli chcete, abyste se ještě někdy dokázali vůbec napít, tak zmizte," řekl jsem mu s úsměvem. Podíval se na barmana, který mu má slova rychle přeložil. Tarelián se mi podíval do očí a vycenil své dlouhé zuby. Ať tak nebo tak, pro tyhle tareliány jsme představovali závažný problém a já jsem nevěřil, že by nás odsud nechali jen tak odejít.

Pokud si správně vzpomínám, v dobách, kdy Císař vedl Velkou křížovou výpravu, jsme vybombardovali několik jejich planet virovými bombami. Jak se zdálo, ani po tisíci letech se přes to ještě nepřenesli, Tarelián něco zavrčel na barmana a píchl mě přitom prstem s dlouhým drápem do hrudníku.

U Císaře, tohle byl ten nejpomalejší začátek hospodské rvačky, do které jsem se kdy přimíchal, a po pravdě řečeno, už mi začínal chybět opravdový boj. Sevřel jsem ruku v pěst, zasadil tareliánovi prudkou ránu přímo na čelist a srazil ho tak na stůl za jeho zády. „Jeden pro Císaře!" vykřikl jsem, na místě se otočil a nakopl druhého psího vojáka do břicha.

Když se na mě tareliáni sesypali, přidali se do bitky i ostatní členové Poslední šance spolu s lidskými žoldáky. Zbytek baru se ale zdál být proti nám. Ze všech koutů se k nám začaly plazit a vyskakovat nejrůznější zrůdy. Jeden z tareliánů se mě snažil chytit za krk, ale včas jsem se mu vysmekl. Když se po mně vrhl, vykročil jsem mu naproti a nakopl jsem ho kolenem do žeber. Potom jsem ho sevřel kravatou, ale něco mě udeřilo zezadu do hlavy a tarelián se mi vysmekl. Když jsem se otočil, uviděl jsem galga se všemi končetinami připravenými udeřil mě do obličeje. Tak tak jsem stačil zareagovat; chytil jsem ho v letu a se zakroužením jsem jim mrštil přes celou místnost.

Jeden z tareliánů se mě snažil praštit židlí do hlavy. Přikrčil jsem se a přitom jsem zahlédl, jak Moerck právě posílá dalšího ze psích vojáků přes bar na druhý konec nálevny. Rozesmál jsem se jako šílenec, loktem jsem udeřil tareliána do obličeje a vykopl jsem mu židli z rukou. Okamžitě se po mně vrhl s hrozivě vyceněnými čelistmi. Uskočil jsem stranou, překulil jsem se přes stůl a jeho zuby sklaply naprázdno. Přistál jsem na druhé straně stolu právě ve chvíli, kdy se galg vzpamatoval z otřesu a znovu se po mně vrhl. Chytil jsem židli a ohnal se jí po něm jako basebalovou pálkou. Hravě jsem ho poslal zpátky k zemi. Někdo mi zezadu o hlavu rozbil sklenici, což mě na okamžik omráčilo. Cizák se zelenými šupinami, žabí hlavou a dlouhýma rukama se po mně ohnal a hřbetem ruky mne udeřil do hrudníku, až mi vyrazil dech. Další jeho úder jsem zablokoval předloktím, chytil jsem ho za zápěstí a přehodil jsem si ho přes bok tak, že dopadl na stůl. Pěsti jsem ho praštil do obličeje, ale včas se mu podařilo uhnout a mé klouby bolestivě narazily do nenalakovaného dřeva.

Tarelián po mně kopl židli, kterou jsem sice přeskočil, ale při dopadu jsem se udeřil bokem o stůl. Tarelián něco zavrčel a pokusil se mě chytit za krk. Odrazil jsem ho a uskočil o krok zpátky. Znovu se po mně vrhl. Přikrčil jsem se, otočil se na patě a kopem do kolena ho poslal k zemi. Starat se o něho dál jsem však neměl čas, protože žabák už byl znovu na nohou. Chytil mě rukama s plovacími blánami mezi prsty za paži a začal mi otloukat hlavu o převrácenou lavici. Prudce jsem vykopl a ucítil jsem, jak se má bota zabořila do něčeho měkkého. Zelená obluda se zapotácela dozadu a začala skučet jako šílená. Využil jsem krátké přestávky, abych se rozhlédl po svých druzích.

Moerck mlátil s jedním z tareliánů o zeď, zatímco se mu galg, který ležel na podlaze, snažil obtočit svá chapadla kolem krku. Zahlédl jsem plukovníka, jak zasadil jiné zelené příšeře tak silný úder, až udělala salto dozadu. Oriel bojoval s dalším psím vojákem: držel mu krk v kravatě a snažil se mu rozbít hlavu o bar. Tanya se s nějakou stvůrou s hlavou

plnou ostnů válela po podlaze, přičemž se snažili jeden druhého zardousit. Nikde jsem neviděl Trosta ani Strelliho, kolem byla příliš velká tlačenice. Jeden ze žoldáků mlátil do tareliána ležícího na zemi židlí a křičel na něho něco, čemu jsem nerozuměl. Druhý ležel natažený na stole a z rány na čele mu kapala krev. Oba dva hruďové se drželi stranou, něco na sebe syčeli a ukazovali si přitom mým směrem. Teprve teď jsem si uvědomil, jakou proti sobě máme přesilu. Stáli jsme v podstatě proti celému baru.

Tarelián, kterého jsem prve srazil k zemi, znovu vyskočil na nohy a vrhl se po mně. Ramenem mi vrazil do břicha a srazil nás oba na podlahu. Rukama jsem blokovat údery, kterými mě zasypal, a čelem jsem ho praštil do čumáku. Psí voják se ze mě s bolestným zavytím svalil. Pěstí jsem ho uhodil do obličeje, přímo pod pravé oko, a znovu se vyhrabal na nohy.

S křikem připomínajícím dravého ptáka něco přistálo na baru. Jak se to plazilo po pultu, zahlédl jsem dlouhé končetiny a zelenošedou kůží pomalovanou klikyháky. Nezdálo se mi, že by to by!o do něčeho oblečené, viděl jsem jen řemení, ke kterému byly připevněny různé kapsy a tretky. Místo obličeje to mělo jakýsi zobák a z týlu hlavy mu zlověstně trčely rudé ostny. Tvor zaklonil hlavu a místností se rozlehl pronikavý křik, po kterém rvačka na okamžik ustala. Po demonstraci síly svých hlasivek se cizák vrhl pětimetrovým skokem na stvůru, se kterou právě zápasila Tanya.

V tu chvíli se v baru objevili další. Rychle přeskakovali ze stolu na stůl a vzduchem se míhaly jejich dlouhé paže, jak se s nadšením zapojovali do rvačky. Jejich rychlost byla ne uvěřitelná. A způsob, jakým se vrhali vpřed... člověk by řekl. že byli stvořeni ke skokům. Jeden z nich se vymrštil vysoko do vzduchu, odrazil se ode zdi a smetl jednoho z tareliánů Zahlédl jsem tvora, který prve vyskočil na bar, jak se napřahuje k úderu. Jeho dlouhá paže opsala široký oblouk a zasadili dalšímu tareliánovi tak silný úder, že prolétl vzduchem a do padl na stůl, který pod ním praskl.

Zdvojnásobil jsem svoje úsilí; popadl jsem jednu z těch šupinatých zelených stvůr za hlavu a vrazil jsem jí koleno do břicha, pak do hrudníku. Potom jsem jí pustil se žuchnutím na podlahu a rozběhl jsem se na druhou stranu baru. Cestou jsem uchopil zbytky židle a plnou silou jsem jí udeřil tareliána, který klečel na jednom z žoldáků. Ostatní lidé se také tvrdě bránili.

Překvapeni našimi nenadálými posilami ostatní zanechali boje a vyrazili k východu z baru. Někteří z nich se na pruhu zastavili a ohlédli se a ve svých nesrozumitelných jazycích nám hrozili a spílali. Nato tvorové se zobáky zaklonili hlavy a začali pronikavě vřískat. Jejich skřeky se s ohlušující intenzitou rozléhaly barem a donutily naše nepřátele dát se definitivně na ústup.

Stál jsem, rukama jsem se opíral o kolena a ztěžka jsem oddechoval. Jeden z našich cizáckých spojenců si to v předklonu namířil přímo ke mně.

„To tedy byla sranda," řekl jsem, pak jsem se narovnal a podíval se blížícímu se tvorovi do očí.

„Jo, to byla," odpověděl k mému úžasu poměrně dobrou gótštinou, což bych od tvora tak divokého vzhledu rozhodně nečekal. „Ale nekouká z toho žádný zisk,"

Naši neočekávaní spojenci byli krootové, rasa specializovaná na žoldnéřství. Většina jich pracovala pro tauy. Na Es'tau jich bylo několik set, všichni ve službách velitele Jasného meče. Byli organizováni do několika rodinných skupin, kterým Oriel říkal klany, a jeden z těchto klanů, vedený krootem jménem Orak, nám přišel na pomoc. Bylo jich přibližné třicet a Orak nás po bitce v baru pozval do jejich tábora. Oriel jeho pozvání přijal. Očividně se domníval, že odmítnutí by mohlo naše nové spojence popudit a vzbudit ještě více nechtěné pozornosti. Všichni jsme proto následovali vysoké cizáky do jejich ležení.

U východu z baru jsme si vzali zpátky své zbraně a já jsem li se zájmem prohlížel dlouhé pušky a náramenní pásy s náboji, kterými byli všichni krootové vyzbrojeni. Přestože vypadaly trochu jako pistole, měly dlouhé hlavně, pod kterými byly upevněné bajonety, jejichž ostří se na světle hrozivě lesklo.

Krootové se davem na ulici prodírali s naprostou lehkostí a jejich dlouhé nohy jim umožňovaly jít takovým tempem, že jsme s nimi v sálajícím horku sotva drželi krok. Dorozumívali se spolu mlaskáním a hvízdáním a dav se před nimi rozestupoval, aby jim udělal cestu.

Jeden z hrudů se vrhl přímo k Drakovi a začal mu nabízel sklenici s něčím, co jsem dost dobře neviděl, Kroot nejevil o jeho nabídku zájem a jak hrudova neodbytnost stoupala, zdál se být jeho dotíráním stále popuzenější. Orakovy ostny se třásly čím dál silněji, až se s pronikavým vzteklým zasyčením napřímily jako kopí. Jeho hrůzu nahánějící hřeben vyděsil kupce natolik, že bez váhání zmizel v šeru hasnoucího dne.

„Nějaký problém?" zeptal jsem se krootského vůdce. Podíval se na mě a jeho zježené ostny znovu poklesly.

„Špatný obchodník," odpověděl a zacvakal zobákem. Pravděpodobně se jednalo o smích. „Je tady nový, brzy se naučí."

„Jak dlouho se živíš jako žoldnéř?" zeptal jsem se, klusaje po jeho boku. Ztěžka jsem lapal po dechu a suchý vzduch mi rozdíral hrdlo.

„Celý svůj život, samozřejmě," odpověděl Orak. „Nebojoval jsem, dokud jsem nedospěl, ale vždycky jsem patřil k bojovníkům impéria Tau. Jak dlouho bojuješ ty?"

„Taky celý svůj život," odpověděl jsem mu po chvíli pře-myšlení. „Ale jenom sám za sebe, za nikoho jiného."

„Ani za svou rodinu?" zeptal se kroot a překvapeně zatřásl ostny.

„Už dlouho ne," řekl jsem tiše. Kráčeli jsme dál ulicí v posledních paprscích slunce, které se na své pouti k obzoru změnilo v obrovský červený kotouč vznášející se těsně nad střechami okolních kopulí.

„Budeš bojovat za O'vara?" zeptal se Orak po chvíli.

„Pokud se vydá do bitvy, pak budu určitě bojovat," odpověděl jsem a uvažoval, jak co nejrychleji změnit předmět našeho rozhovoru. „Je váš tábor daleko?"

„Ne," odpověděl Orak úsečně. „Proč jste začali tu rvačku v baru?"

„Někdo ji musel začít," řekl jsem mu se spikleneckým úsměvem. „Řekl jsem si, že bude lepší, když to bude někdo z nás. Poskytne ti to určitou výhodu."

„To zní rozumně," souhlasil Orak. „Ale přesto to bylo buď pošetilé, nebo statečné. Kdybychom vám nepřišli na pomoc, nejspíš by vás všechny zabili."

„Byla to jen hospodská rvačka. Ta by se neměla zvrtnout takhle daleko," řekl jsem a potřásl jsem hlavou.

„Zapomínáš na to, že většina ras tady lidi nenávidí," opáčil kroot a zabočil do úzké uličky, která odbočovala z hlavní trasy. „Nikdo by vás nepostrádal."

„Proč nás nenávidí?" zeptal jsem se a přemýšlel jsem, co tak hrozného jsme asi mohli provést.

„Vy, lidé, jste naprosto všude, roztahujete se po celém vesmíru jako včelí roj," odpověděl mi Orak zcela bez zábran. „Napadáte planety, které nejsou vaše, a jste ovládáni strachem pověrami."

„Jsme vedeni bohem, máme svaté právo dobývat galaxii," protestoval jsem, ale odpovědí mi bylo jen posměšné klapání zobáku krootského vůdce. „Vládnout hvězdám je lidským údělem. Řekl nám to Císař."

„Ovládáni strachem a pověrami. Jste ještě horší než tauové a jejich tau'va," řekl kroot tónem, který spíš svědčil o pobavení než znechucení.

„A v co tedy věříte vy?" zeptal jsem se. Hlavou mi přitom vrtalo, proč si kroot mysli, že na všechno zná odpověď.

„Ve změnu," řekl a podíval se na mě svýma tmavýma pronikavýma očima. „Jak říkali už naši předkové, měnit a adaptovat. Učíme se od našich nepřátel a naše síla tím roste. Budoucnost je nejistá, stagnace znamená jistou smrt.'"

„Vy se modlíte ke změně?" zeptal jsem se nedůvěřivě.

„Ne, člověče," odpověděl mi s náznakem popuzení. „Na rozdíl od vašeho druhu ji jednoduše přijímáme."

Jak na obloze přibývalo hvězd, šlehaly plameny hranice výš a výš. Seděli jsme před zpola dokončenou kopulí spolu s Orakem a jeho soukmenovci a já jsem pozoroval praskající oheň, kde se na zaostřených kůlech opékaly kusy masa a vzduchem se nesla jejich vůně a syčeni škvířícího se tuku.

Seděl jsem vedle Oriela, který od okamžiku našeho setkání nepřestával krooty bedlivě sledovat.

„Co víte o těchhle chlápcích?" zeptal jsem se ho, když se naskytla vhodná příležitost, abychom si mohli bez obav promluvit.

„Moc ne, kromě toho, že se jedná o odborníky na boj muž proti muži, ale to už sis určitě taky všiml," řekl mi se zachmuřeným úsměvem. „Krootové se nechávají najímat jinými rasami jako žoldnéři už celá staletí. Většina z nich slouží tauům. Když dostanou dobře zaplaceno, budou bojovat s kýmkoli proti komukoli."

„Nezdá se mi, že by byli nějak bohatí," poznamenal jsem. „Rozhodně nemají honosné šaty, paláce ani nic podobného. Co si berou jako žold?"

„Je to dost příšerné," varoval mě Oriel se zhnuseným výrazem. „Bojují za technologie, zbraně a munici, ale taky za těla padlých."

„K čemu jim jsou?" zeptal jsem se zmaten touto poněkud morbidní formou žoldu.

„Jedí je," odpověděl inkvizitor stroze. „Věří, že konzumaci padlých nepřátel se na ně přenesou jejich schopnosti a síla. Taky jedí své vlastní mrtvé, pravděpodobně z důvodu spasení jejich duše nebo něčeho podobného. Je to poměrně komplikovaná představa, ale někteří mágové z řad technokněžů se domnívají, že krootové mohou být schopni přijímat ze své stravy nějakým způsobem informace, které pak předávají dalším generacím. Nerozumím přesně detailům téhle teorie a v podstatě ji také považuji za vysoce nepravděpodobnou, ale krootové tomu zjevně věří."

„Oni jsou kanibalové?" řekl jsem a rozhlédl jsem se s hrůzou po cizácích kolem sebe. „Ale to je odporné."

„Jistě, pro vás nebo pro mě," souhlasil Oriel s kývnutím hlavy. „Oni to považují za naprosto přirozené."

V tu chvíli se k nám přidal Orak. Pušku měl stále pověšenou přes rameno,

„Hostina za chvíli začne," řekl radostně. V očích se mu odrážely plameny ohně.

„To je nějaká oslava?" zeptala se Tanya, když se kdesi ve tmě začaly ozývat zvuky bubnů a píšťal.

„Ano, je," přisvědčil Orak, jehož postava se nad námi tyčila Edo výšky, a rozhlédl se hrdě po svém rodu. „Zítra se znovu vydáme do boje. Někteří z nás se nevrátí. Někteří pobíjí mnoho nepřátel, vezmou si jejich esence a stanou se silnějšími. Nic není důležité, pokud krootové přežijí, a bohatstvím mrtvých se nesmí mrhat."

„Těšíte se na bitvu?" zeptal se Strelli. „Je to pro vás věc ctí a slávy?"

„Je to nezbytnost vývoje," řekl Orak záhadně, otočil se a zavolal něco na ostatní krooty. Ze tmy se vynořili dva z jeho druhů, kteří mezi sebou nesli obrovský podnos s masem. Jeho vůně byla poněkud zvláštní, ale rozhodně ne odpudivá. Nikde nebyly žádné talíře a krootové jednoduše začali svými ostrými zobáky trhat kusy masa a s požitkem je polykat. Vytáhl jsem nůž a také jsem si kus uřízl. Silně jsem se do něj zakousl, ale k mému překvapení bylo maso jemné a křehké. Jeho teplá šťáva mi stékala z úst po bradě. Ostatní si také odřízli své porce a opatrně se pustili do jídla.

„Tyhle mrtvoly jsme získali během našeho posledního tažení a uschovali jsme je pro tento den, aby nám přinesly štěstí do nadcházejících bitev," sdělil nám Orak a olízl si tuhnoucí tuk ze svého zobáku silným jazykem. „Doufejme, že nám blížící se válka poskytne dostatek příležitostí si na tomto sladkém daru znovu pochutnat."

„Myslel jsem, že O'var chystá válku proti lidem?" řekl zneklidněným hlasem Schaeffer a podíval se tvrdě na Draka.

„Ano, to je pravda," potvrdil jeho domněnku kroot. Podíval jsem se na chladnoucí kus masa ve svých rukou, vnitřnosti se mi sevřely a krkem mi začata stoupat žluč. Vybavila se mi Orielova slova.

Kanibalové. Tihle krootové jsou kanibalové. Jíst vlastní padlé pro ně nic neznamenalo. Podíval jsem se po ostatních, kteří dospěli ke stejnému závěru. Trostovy ruce se třásly, Tanya si zakrývala rukou ústa, Strelli vyplivl kus masa, který právě přežvykoval a vysloužil si tím udivené pohledy okolo sedících krootů. Quidlon se se zakuckáním rychle otočil stranou a začal zvracel na vyprahlou zem. Dávivé zvuky přerušovaly občasné vzlyky.

„Není něco v pořádku?" zeptal se Orak a jeho ostny se mírně napřímily. Trost se mu chystal odpovědět, ale plukovník

ho včas přerušil.

„Bude to nejspíš rozrušením z té rvačky. Máme trochu podrážděné žaludky," řekl rychle a všechny nás zpražil výhružným pohledem, abychom si mu nedovolili odporovat.

„Rozumím," přijal kroot plukovníkovo vysvětlení a jeho ostny znovu poklesly. „Možná pro vás bude lepší jídlo cti."

Postavil se a gestem pokynul jednomu ze svých druhů, který na okamžik zmizel, aby se znovu objevil se zakrytým podnosem Nemohl jsem přehlédnout imperiální styl stříbrného podnosu - pravděpodobně pocházel z nějakého vyrabovaného šlechtického domu.

Spolu se podělíme o tento skvost," řekl nám Orak upřímně.

„Váš rod se propojí s mým, neboť budeme sdílet stejnou esenci našich nepřátel. Společným hodováním se z nás stane širší rod. Nikdy dřív jsem lidem nic takového nedovolil, ale váš způsob boje na mě zapůsobil. Bojujete jako stateční válečníci, a proto sedíte s hrdosti na této hostině. Teď se ke mně přidejte."

Rukou se čtyřmi prsty zvedl poklici z podnosu, na kterém jsem zcela bezpečně poznal syrový mozek. Podle jeho vzhledu se pravděpodobně jednalo o mozek lidský. Světlo ohně dodávalo šedé hmotě, ze které visel kus míchy, oranžový nádech Chtělo se mi zvracet. Orak uchopil mozek obřadně oběmi rukama, zvedl ho nad hlavu a zadeklamoval něco ve svém rodném jazyce.

„Pro tuto hostinu chystaný závdavek nadcházející bitvy," řekl pak k nám. „S hrdostí jíme tu nejdokonalejší část těla, Tento válečník byl velký vůdce, on a jeho bojovnici proti nám bojovali se ctí. Schovával jsem tento dar pro ty, kteří si zaslouží se o něj se mnou podělit, a nyní jej nabízím vám,"

Podržel si roztřesený se mozek před obličejem a svým zobákem z něj kus urval. Otočil se k nám a mozek nám nabídl. Seděli jsme jako omráčení a znechuceně pozorovali chvějící se hromádku v Orakových rukách.

„Kdo z vás se se mnou podělí o tento dar?" zeptat se a rozhlédl se po nás. Nikdo z nás se ani nepohnul, jen jsme si vyměnili vyděšené výrazy. Dokonce i plukovník pobledl.

„Kdo z vás se se mnou podělí o tento dar?" zeptal se krootský vůdce znovu a jeho ostny se začínaly jemně chvět. „Je to velká pocta a není pro mě snadné vám ji nabídnout."

Když nikdo z nás nereagoval, začalo se kolem nás ozývat kvákání a tiché vřeštění a krootové, které jsem vidět, se začali zvedat ze svých míst, ostny vztyčené zlostí. Podíval jsem se na Oraka, který stále držel mozek v natažených rukou jako nějaký řád. Potlačil jsem nevolnost, kterou jsem pociťoval, a vstal jsem.

„Já se s tebou podělím o tento dar," odpověděl jsem chraplavě a zaslechl jsem úlevné oddechnutí ostatních členů Poslední šance, Namáhavě jsem polkl. Pořád jsem nemohl uvěřit tomu, co chci udělat. Kdybych to ale neudělal, mohli by si příště na podobném podnosu servírovat můj mozek. Krootové se naším přístupem nezdáli být právě potěšeni.

„Výborně," řekl Orak a nabídl mi lidský mozek. Opatrně sem ho uchopil, ruce se mi přitom silně třásly. Když jsem ho ucítil ve svých dlaních, chtělo se mi vyvrhnout veškerý obsah svých vnitřností ven. Byl měkký, a když jsem ho zvedal nad hlavu, abych ho ukázal ostatním krootům, jako by mi v rukou klouzal.

Celý roztřesený jsem ruce znovu spustil a podíval se na orgán chvějící se v mých dlaních. Pokoušel jsem se nemyslet na muže, kterému kdysi patřil. Snažil jsem si představit, že to je mozek groxe, který jsem už jednou jedl. Nefungovalo to. Jako kdyby ten mozek měl oči, které na mě vyčítavě hleděly.

Znovu jsem polkl. Pozvedl jsem mozek ke svým rtům a podíval se na Oraka. Ledabyle mi pokynul, abych pokračoval, a dychtivě se ke mně naklonil.

Ústa jsem měl vyprahlá a krk se mi svíral, jako by se mě někdo snažil zardousit. Zavřel jsem oči a zakousl jsem se do mozku. Nebylo jednoduché sousto odtrhnout, musel jsem si urvat pořádný kus. Mé vnitřnosti silně protestovaly, ale nakonec se mi žluč, která se mi drala hrdlem vzhůru, podařilo potlačit. Ztěžka jsem polkl-neodvážil jsem se sousto rozkousat - a málem jsem se pozvracel. Otevřel jsem oči a rychle jsem vrátil zbytek Orakovi. Ten mozek znovu pozvedl nad hlavu, aby jej všichni dobře viděli, a kolem se náhle začal ozývat ptačí křik a dusot nohou. Zkoušku jsem tedy pravděpodobně úspěšně složil, cítil jsem se ale opravdu mizerně. Nemyslím si. že bych na tu chuť někdy zapomněl.

Orak předal čestný chod dalšímu krootovi a pokynul mi, abych ho následoval stranou od utvořeného kruhu.

Naklonil se ke mně.

„To se ti povedlo," řekl mi potichu do ucha.

„Jo, díky," odpověděl jsem a zoufale jsem si přál poslední půlminutu svého života nadobro zapomenout.

„Chápu, jak obtížné to bylo," svěřil se mi a svýma černýma očima mi přitom hleděl přímo do očí.

„Opravdu?" zeptal jsem se překvapeně.

„Nejsem hlupák, člověče," ujistil mě Orak a položil mi ruku na rameno. „Já vím, že nesdílíte stejné přesvědčení a schopnosti."

„Ty jsi věděl, jak odporné mi to celé připadalo?" zeptal jsem se rozhněvaně a málem jsem se neovládl a svá slova vykřikl. „Tak proč jsi to zatraceně udělal?"

„Abych zjistil, jestli to dokážeš," odpověděl Orak klidným hlasem. „Abych viděl, s jakými lidmi budu bojovat. Čeká nás bitva s vaší rasou. Tvůj čin mi dokázal, že až začne boj, nepostavíš se na jejich stranu. Teď se vrať ke svým přátelům a já vám nechám přinést jídlo, které pro vás bude přijatelnější."

Doklopýtal jsem zpět do záře ohně a ztěžka jsem se posadil mezi ostatní.

„Byla to zkouška," zasyčel jsem vztekle. „To celé byla jenom zatracená zkouška."

„No, alespoň se nám podařilo odvrátit tu hrozící bouři," řekl Oriel a lehl si na záda s rukama za hlavou.

„Jo," odsekl jsem popuzeně. „Příště si ten mozek můžete sníst sám třeba celý."

Rozhodli jsme se, že se do baru u lebek, kde jsme měli své pokoje, už nevrátíme. Po problémech, které jsme jeho majiteli způsobili, bychom se pravděpodobné nedočkali nejvřelejšího přijetí. Namísto toho jsme rozbili provizorní tábor nedaleko Orakova. Když jsme pozorovali zmírající plameny ohně, svolal nás Oriel dohromady.

„Orak říkal, že odlétají zítra," řekl, „Bojím se, že nám nezbývá příliš mnoho času. Jestli se chystají odletět, vykoná Jasný meč svou inspekci hodně brzy. Pořád se mi nepodařilo kontaktovat Chladný vítr, takže možná budeme muset improvizovat. Zítra ráno vstaneme brzy, musíme být připraveni začít kdykoli jednat."

Ta noc byla pro mne velice neklidná. Blízkost poslední části naší mise spolu s nočními můrami, ve kterých se mi zdálo o děsivých slavnostech, jichž jsem se účastnil spolu s krooty, mi nikdy nedovolily zamhouřit oko na delší dobu. V jednom ze svých snil jsem si představoval, jak se cpu mozkem Jasného meče, zatímco si na mne ostatní ukazují prsty a zahrnují mě nadávkami. Probudil jsem se těsně před úsvitem, zmáčený potem a obalený prachem, a unaveně jsem se postavil. Plukovník byl už vzhůru a vestoje, s rukama sepnutýma za zády, pozoroval východní obzor.

„Myslíte, že se to stane dnes, pane?" zeptal jsem se ho.

Plukovník otočil hlavou a přes rameno se na mě podíval. Příliš často jsme spolu nemluvili, ale tu a tam jsme nějaké to slovo prohodili a já jsem se pak vždycky cítil lépe.

„Dnes možná ne," řekl a znovu se zahleděl do dálky. „Ale jestli ne dnes, pak zcela určitě zítra."

„Co když se nám ambasadora nepodaří zkontaktovat, co potom?" vyslovil jsem nahlas pochybnost, která mě sžírala.

„Uděláme, co budeme mocí," odpověděl Schaeffer potichu. Znenadání se otočil na patě a já jsem pocítil plnou sílu jeho ledově modrého pohledu. „Vystřelí Tanya?"

„Samozřejmě, že vystřelí," vyhrkl jsem poněkud zaražený tou nečekanou otázkou.

„Jestli nestiskne spoušť, až to budeme potřebovat," varoval mě plukovník, „nedožiješ se okamžiku, kdy bys toho mohl litovat."

„Jestli tu spoušť nestiskne," odpověděl jsem mu zachmuřeně, „pak se toho okamžiku nedožije nikdo z nás."

Oriel stál v šeru blížícího se rozbřesku v poušti několik kilometru od města a pozoroval jasnící se oblohu. Vítr, který byl v tu chvíli chladný, kolem něho vytvářel malé písečné víry a pleskal mu dlouhým pláštěm pískové barvy kolem ramen.

Byl si jistý, že je sám; necítil žádnou přítomnost, kterou by mohl detekovat. Z kapsy pláště vyndal drobný hůlkovitý předmět a zabodl jej do země. Chvíli si s předmětem hrál a aktivoval signální světlo, které začalo pulzovat tmavě rudou září. Pro něho bylo sotva viditelné, ale dobře věděl, že citlivé receptory plavidla, pro které byl signál určen, jej zachytí stejně přesně jako světelný kužel pátracího světlometu.

Zanedlouho nato se začal z oblohy snášet pruh světla podobný ocasu komety. Zamířil dolů směrem k Orielovi, aby se vzápětí vznesl o tisíc metrů vzhůru a rozprostřel se do širokého přistávacího kruhu. Jak se kruh s klesající vzdáleností zvětšoval, mohl Oriel rozpoznat doběla rozžhavené trysky plazmových motorů člunu, jehož černý trup se celý skrýval ve tmě. Uběhla další minuta a člun začínal zpomalovat. S tichým skučením výkonných antigravitačních motorů, které nahradily zastaralé hlučné a nemotorné trysky, se člun pomalu blížil k zemi. Jeho trup se chvěl a temnotu kolem něj prozařovalo energetické pole, které ho obklopovalo v šíři několika metrů. Oriel se tiše pomodlil ke Strojovému bohu a doufal, že se pekelné tauské pozorovatele podařilo speciálně zkonstruovaným krycím štítem oklamat. Technokněží ho ujistili, že si nemusí dělat starosti, ale on nikdy nebyl zvyklý se slepě spoléhat na vynalézavost příslušníků Adepta mechanika. Z trupu se vysunuly rozeklané přistávací podpěry a vzápětí se dotkly země. V sypkém písku člunu několik sekund trvalo, než zaujal vhodnou pozici. Pak kvílení motorů ustalo a o okamžik později se se zasyčením hydrauliky otevřely přední padací dveře.

Inkvizitor netečné sledoval, jak po kovové rampě, která se pod jeho těžkými kroky otřásala, schází Dionis s helmou v podpaží. Když z ní sestoupil, rampa se opět zasunula. Krycí pole se aktivovalo, obraz člunu se podivně zavlnil a zmizel. Během několika málo sekund se malý dopravní člun, který byl pouhé tři metry vysoký a pět metrů dlouhý, stal naprosto neviditelným.

„Zdravím tě, inkvizitore," řekl nově příchozí a zastavil se před Orielem. Mluvil tichým, ale naprosto zřetelným hlasem.

„I já tě zdravím, bratře," odpověděl Oriel formálně a podíval se vzhůru do Dionidovy široké tváře. „Jsi připraven?"

„Já jsem vždycky připraven, inkvizitore," řekl Dionis mírně vyčítavým tónem. „Není snad heslem mého bratrstva být kdykoli připraven odvrátit blížící se hrozbu?"

„Takže jsi odzpíval své válečné chvalozpěvy a obětoval jsi Císaři?" zeptal se inkvizitor.

„Jsem připraven postavit se nepříteli. Má duše je čistá a mé zbraně připravené, inkvizitore," odpověděl Dionis.

„Kéž bychom je nepotřebovali," zamumlal Oriel a otočil se.

„Velebme Císaře, inkvizitore," zavolal Dionis na Oriela, když vytahoval signální světlo ze země.

„Ano," odpověděl Oriel procítěně. „Velebme Císaře. Dnes možná napodobíme oběť, kterou přinesl na oltář lidstva."

„To je náš úděl, inkvizitore," připomněl mu Dionis.

„Ano, dříve nebo později," souhlasil Oriel a zachmuřeně se pro sebe usmál. „Přesto ale doufejme, že náš čas přijde později. Čeká nás ještě spousta práce."

SEDM
ZABIJÁCI

+Čas na poslední tah.+

+Víra a štěstí nechť vás provází.+

ORIEL SE PROBUDIL nedlouho po mně a aniž by mně nebo plukovníkovi řekl jediné slovo, odešel pryč. Domníval jsem se, že se vydal hledat ambasadora. Pokud měl Jasný meč vykonat svou inspekci dnes, dělí nás od našeho velkého boje už jen několik hodin. Při pomyšleni, že se znovu ocitnu v bitvě, ve skutečné bitvě proti nepřátelům, kteří se mne budou snažit zabít, mi po zádech přeběhl mráz. Už žádné terče, které nemohou opětovat palbu. Už žádný nekonečný výcvik a opakování teorie. Tohle bylo skutečné a nic se tomu nemohlo vyrovnat. Jak se slunce začalo mezi dvěma vzdálenými kopulemi šplhat nad obzor, posadil jsem se a pustil jsem se do rozebírání své automatické pušky. Moje ruce pracovaly zcela automaticky, a tak jsem mohl v klidu přemýšlet. Nejprve jsem si v hlavě znovu prošel celý plán. Měl jsem ho ale tak zakořeněný v paměti a tolikrát probraný i se všemi eventualitami, že to bylo v podstatě zbytečné.

Chtěl jsem, aby to už prostě začalo. Toužil jsem po kulkách létajících vzduchem, divokém pulzování krve v žilách, po onom báječném pocitu života, který jsem letmo zakusil při únosu raketoplánu a který mi byl už více než rok odepírán. Chtěl jsem vědět, jestli Tanya vystřelí, jestli Trost splní svou část úkolu, jestli všechny ty dlouhé měsíce výcviku měly nějaký smysl. Toužil jsem se dozvědět, jestli jsem měl pravdu a skutečně si zasloužím svou účast na téhle misi, nebo se mě znovu zmocní bojová psychóza a pravdu měl plukovník, když mě odmítal vzít s sebou.

Tohle mi dělalo největší starosti. Netoužil jsem se stát příčinou selháni mise. Bylo to zvláštní, tahle mise pro mě nespočívala v zastavení mimozemského velitele, který se chystal napadnout planetu obývanou lidmi. Tato zkouška byla mnohem osobnější, byla to výzva plukovníkovi a Orielovi. Šlo o to, zda jsem vybral a vytrénoval tým dost dobře na to, abychom dokázali misi splnit. Šlo o to, zda dokážu odolat tlaku. Právě to by pro mne znamenalo vítězství bez ohledu na širší souvislosti. Nebyla to bitva s tauy, byla to bitva se Schaefferem a inkvizitorem, kterému sloužil.

„V hlubokém zamyšlení?" zeptala se Tanya, která se postavila za má záda a pozorovala blížící se rozbřesk.

„Jo," odpověděl jsem stručně. Rozhodně jsem neměl náladu se s ní o své myšlenky podělit. Nebyla můj přítel, žádné pouto se mezi námi nevytvořilo. Byla Ostřelovač a mým jediným zájmem bylo, aby vystřelila a my jsme pak dokázali uniknout z pekla, které bude následovat.

„Na co myslíš?" zeptala se a posadila se vedle mě.

„Nejdřív ty," řekl jsem a podíval jsem se na ni, aniž bych přitom přestal rozebírat mechanismus své zbraně.

„Přemýšlím o tom, jestli ještě někdy uvidím svítání," přiznala se, aniž by se na mě podívala, „Ale nemám strach, opravdu ne. Jsem jenom zvědavá."

„Jako bys to nebyla ty? Jako by šlo o život někoho jiného?" nadhodil jsem. Sám jsem ten pocit dobře znal.

„Jo, tak nějak," přitakala a poprvé se na mě podívala. V jejích očích jsem viděl porozumění. „Taky se tak cítíš?"

„Vždycky," připustil jsem, nasadil jsem zásobník automatické pušky zpátky na místo. S hlasitým cvaknutím jsem natáhl závěr. „Když ta chvíle přijde, je to skoro jako extáze, o které mluví někteří kněží. Je to, jako kdyby do mě vstoupil sám Císař, vzal si mé tělo, jako kdybych se stal jeho zbraní a nebyl ničím jiným."

Podívala se na mě se zvláštním výrazem a naše pohledy se setkaly. Moje odtažitost a lhostejnost byly rázem pryč a já jsem před sebou neviděl Ostřelovače, ale Tanyu Stradinskou. Dost možná poslední ženu, kterou jsem měl ve svém životě spatřit. Vstal jsem a podíval se na ostatní, na Trosta a Strelliho, Moercka a Quidlona.

Na okamžik jsem je viděl jako lidi, zapomněl jsem na jejich jména a štítky, které jsem jim dal. Viděl jsem Tanyu, silnou a sebejistou, přesto však pronásledovanou svou vinou, Trosta, nelítostného vraha, jenž nepopíral potěšení, které mu jeho krvavá práce přináší a tuhle chvíli si doslova vychutnával. Strelliho, který se nezajímal o nic a nikoho jiného, pevně odhodlaného přežít. V tu chvíli jsem si uvědomil, že je přesně takový jako já před několika lety, A Quidlona, naplněného respektem k podivuhodné a děsivé galaxii, ve které žijeme, s očima otevřenýma k rizikům, jimž musí čelit, a přesto odhodlaného ji zkoumat a pokusit se ji pochopit. A pak tu byl Moerck, zbožný, nelítostný, neústupný ve své víře a morálce. Sám sebe viděl jako skálu mezi září hvězd. Lepší tým jsem si nemohl přát. Ten krátký okamžik byl ale rázem pryč, chmurná realita našeho úkolu se znovu vrátila spolu s jejich jmény a štítky. Ostřelovač, Pilot, Destruktor, Mozek a Hrdina. Všichni z nich byli částí komplikovaného plánu, podobní součástkám jemně vyladěného hodinového strojku, které musí dokonale spolupracovat, jinak se celý systém zhroutí a my zemřeme. A samozřejmě nesmím zapomenout na sebe, Poslední šanci. Mělo se ukázat, že jsem nejslabším článkem řetězu?

„Bude to to poslední svítání, které uvidím?" zeptala se Tanya za mými zády.

„To záleží na tobě," odpověděl jsem chladně. „Přijde na to, jak moc si budeš přát vidět další."

„Pořád nevím, jestli dokážu vystřelit," řekla potichu. Prudce jsem se k ni otočil. Chtěl jsem ji na místě seřvat, ale ona tam seděla se zkříženýma nohama, s pohledem upřeným na hvězdu Es'tau vycházející v dálce, v rudém úsvitu a zcela pohroužená do svých myšlenek a netečná k okolnímu světu. Její slova nepatřila mně; ptala se sama sebe.

„Samozřejmě že dokážeš vystřelit," zašeptal jsem jí do ucha. „Když vystřelíš, budeš se moct obdivovat dalšímu západu i východu slunce."

„To je výhrůžka?" zeptala se klidným hlasem.

„Ne," řekl jsem s úsměvem, který nemohla vidět. „Je to slib. Když vystřelíš, postarám se o to, abys viděla další svítání."

„Říkal jsi, že ti nikdy nemáme věřit," opáčila Tanya. „Jak mám vědět, že mě neopustíš?"

Neodpověděl jsem ji hned. Sám sobě jsem nerozuměl, proč jsem to vlastně řekl, ta slova ze mě prostě vylétla. Postavil jsem se, podíval se na ni, pak na ostatní členy svého týmu a pak jsem měl najednou jasno.

Jsi členem mojí Poslední šance," řekl jsem. „Vy jste můj tým, ne plukovníkův. Ty jsi můj ostřelovač a já jsem si tě vybral proto, že jsi nejlepší. Všechny jsem si vás vybral proto, že jste v tom, co děláte, ti nejlepší. Chci, abyste dostali své milostí a mohli volně odejít a dělat věci, které já už nikdy nebudu moct dělat. Chci, abyste si užili další východ slunce a chci vědět, že si ho budete užívat po celý zbytek svého života. A hlavně mám plnou hlavu vzpomínek, které

jsou tím jediným, co mi zbylo po ostatních členech minulé Poslední šance. Nechci, aby k nim přibyly další. V mých snech mě straší už tak dost mrtvých."

Tanya mé ale ve skutečnosti neposlouchala, byla zcela po hroužená do svých myšlenek.

Jako další se probudil Quidlon a já jsem se po svém rozhovoru s Tanyou rozhodl udělat totéž s ním; rozhodl jsem se zjistil. jak se cítí. Nebylo to nutkání přesvědčit se, jestli je v pořádku. Spíš jsem se snažil poznat, jak si bude počínat, pokud dnes dojde k boji. Bude příliš rozrušený, zachová se jako zbabělec, soustředí se na splnění mise nebo bude roztržitý? Kdybych znal odpovědi na tyto otázky, věděl bych co čekat, až dojde k boji.

„Čeká nás jasný a horký den," řekl jsem mu konverzačním tónem, zatímco pil ze své polní láhve.

„To jsou tady všechny, ne?" odpověděl. „Domovská planeta tauů je vyschlá stejně jako tahle. Obydlují výhradně světy. které se podobají tomu jejich, takže bych řekl, že všechny dny jsou jasné a horké."

„Strávil jsem ve vězeni, na palubě lodi a těchhle rozpálených planetách už skoro celý rok," řekl jsem mu. „Docela bych uvítal nějaký ten déšť. Cítit, jak na mě padají jeho kapky."

„Déšť jsem nikdy neměl rád. Je studený, mokrý a lidi se po něm cítí mizerně,"' oponoval mi Quidlon. „Tam, odkud pocházím, prší skoro pořád. Soustavné a demoralizující mrholení, které nikdy nekončí. A když už přece jenom někdy přestane pršet, zůstává obloha vždycky zatažená. Nikdy tam není dost světla, vždycky je pod mrakem."

„A nechybí ti to?" zeptal jsem se, zatímco jsme si to oba namířili do stínu, který na zem vrhala kopule tyčící se mezi námi a vycházejícím sluncem. „Nechceš znova vidět tu zamračenou oblohu?"

„Vůbec ne," prohlásil bez váhání. „Viděl jsem mnohem víc věcí, než bych kdy viděl doma. V celé galaxii existuje tolik různých míst, o kterých jsem neměl ani tušení, ale teď je znám. Každý den se mi před očima otevře nový pohled. Potkal jsem se s vojáky a námořníky, mluvil jsem s důstojníky a komisaři, pozoroval jsem východy slunce na nejrůznějších planetách a v noci se pokaždé díval na jinou hvězdnou oblohu a nic z toho bych nezažil, kdybych se nepřidal k Imperiální gardě."

„Uvědomuješ si, že to všechno může dneska skončit?" řekl jsem potichu, když jsme vstoupili do stínu kopule a posadili se na zem. Rozhlédl jsem se kolem sebe. Kolem nás prošlo několik krootů a jeden z nich kývl naším směrem hlavou. Pozdravil jsem ho zvednutou rukou. Hluk města probouzejícího se do nového dne nabíral na intenzitě. Řinčení doprovázející stavění stánků, sílicí křik mimozemských obchodníků, všechen ten ruch života.

„Jistě, můžu umřít, ale já na to nemyslím," odpověděl.

„Nedělá ti to starosti?", zkoušel jsem ho. Tak docela jsem mu nevěřil.

„Chtěl bych toho vidět víc, ale už jsem viděl stokrát víc než většina lidí kdy spatří za celý svůj život, víc než jsem si za svého mládí dokázal vůbec představit," odpověděl mi upřímně.

„Kdo ví, co se stane, až zemřu? Možná to je ta nejlepší věc ze všech, životní zážitek, řekl bych."

„Netěš se na něj tolik," varoval jsem ho a vzpomněl jsem si na okamžiky, kdy jsem se sám potýkal se smrtí. Jak jsem tam tak seděl, ucítil jsem znovu onu pronikavou bolest za svýma očima. Tupou bolest, která se pomalu šířila mým mozkem. Nože by se nedala vydržet, ale rozhodně byla nepříjemná. Před očima se mi míhaly laserové paprsky a ucítil jsem pach spáleného masa. Snažil jsem se své představy ignorovat a soustředil se na Quidlonova slova.

„Ne, Poslední Šance, rozhodně nemám v úmyslu nechal se zabít jenom proto, abych zjistil, jaké to je," odpověděl mi se smíchem, aniž by si všiml mého neklidu. „Jak jsem říkal, tady v tom smrtelném světě je toho tolik, co bych ještě chtěl vidět, než zemřu. Tady jsem se potkal s orky, ale chtěl bych taky vidět eldara, přesvědčit se, jestli opravdu dokážou chodit, aniž by se přitom dotýkali země. Možná taky navštívit jednu z bájných katedrál nebo se vydat na pouť na samotnou Svatou Terru."

„To je to, co plánuješ, až dostaneš milost?" zeptal jsem se a snažil se vytěsnit jeho podivné představy z hlavy.

„Chci dál cestovat, to jistě," odpověděl mi s úsměvem. „Nevím, jak to udělám. Možná bych mohl dál pracovat pro inkvizitora Oriela nebo se přidat k posádce nějaké kosmické lodi; koneckonců, o strojích něco vím."

„Na tvém místě bych se námořnictvu radši vyhnul," upozornil jsem ho. „Nezdá se mi, že bys zrovna vycházel se stoupenci Adepta mechanika, a na palubě každé lodě jsou stovky technokněží. A co se týče Oriela, čím dřív se zbavíš jeho a jeho pochybných způsobů, tím lépe pro tebe. Kdyby k něčemu došlo, ty budeš tím, kdo bude stát v první linii, ne on. Má totiž ve zvyku utíkat. Věř mi, vím to, jednou jsem se pokusil nechat ho vyhodit do vzduchu a nepovedlo se mi to."

„Nevěděl jsem, že už jsi s ním pracoval. Jaké to bylo? O své poslední misi jsi nám toho moc nepověděl," poznamenal.

„To proto, že o ní radši nemluvím," řekl jsem a uhnul jsem před ním pohledem. „Příliš mnoho špatných vzpomínek... příliš mnoho zabitých nevinných lidí. Udělal jsem věci, o kterých bych si nikdy nepomyslel, že je můžu udělat. A teď už se nad nimi ani nepozastavuji... Něco to ve mně zabilo, ale taky mi to ukázalo, co vlastně jsem."

„A co tedy jste?" ozval se nečekaně za mými zády plukovník, až jsem sebou leknutím trhl. Stál tam a upřeně mě sledoval svýma ledově chladnýma očima,

„Jsem Kage, poručík Třináctého trestanecké legie, Poslední šance," řekl jsem mu a postavil jsem se. „Jsem Poslední šance, jak jste sám řekl."

„Co to znamená?" pokračoval plukovník a kývnutím hlavy dal Quidlonovi na srozuměnou, že má zmizet. Ten se na mne tázavě podíval a pak beze slova odešel.

„To znamená, že jsem tady proto, abych bojoval a zemřel za Císaře," vysvětloval jsem zahořkle, otočil jsem se k Schaefferovi zády a chystal se také odejít.

„Stůjte, Kagei," zavrčel na mě a já jsem se poslušně otočil zpátky. „Co si o sobě myslíte, otáčet se zády k důstojníkovi?"

„Časy se mění," zasmál jsem se lhostejně. „Tentokrát je všechno jiné. Já už nejsem pouhý poručík, stejně jako vy

nejste jenom plukovník. Tady nejde o hodnost, ale o dobu služby. Něco jsem si uvědomil. Pochopil jsem, proč jste přišel za mnou a svěřil jste mi výběr i výcvik téhle jednotky. Sám jste to udělat nemohl, je to tak? Já vím, jak mě samotného mučily všechny ty vzpomínky, všechna ta bolest a krev, co mám na rukou. Dokážu se s tím vypořádat. I vy se s tím dokážete vypořádat, ale kolik toho ještě unesete? Vím, že vás to poznamenalo, nepokoušejte se mi namluvit, že ne. Možná že vám nedělají starosti naše těla, ale naše duše určitě. Nezáleží vám jenom na úspěchu téhle mise, vy věříte v Císaře a všechno to ostatní. Nejste žádný stroj, jste člověk jako já. Císař ví, že jste možná býval přesně takový jako já, obyčejný póvl - nebo jste se už takhle narodil? Byl jste odkojen důstojnickým mlékem?"

„Nic o mně nevíš, Kagei," řekl po chvíli, během které mne doslova probodával svým pohledem. „Ano, máš pravdu, potřeboval jsem tvou pomoc. V Coritanoru jsi udělal něco výjimečného. Vím, že ses pro mne vrátil a že to nebylo jen kvůli té zatracené milosti, kterou jsem měl v kapse. Zčásti chápeš, o co se snažím, ale o širších souvislostech nemáš nejmenší ponětí, Neznáš moji minulost, stejně jako neznáš ani svou budoucnost. Potřeboval jsem tě a pořád tě ještě potřebuji, ale to je všechno. Nezajímáš mě. Jasně jsem ti vysvětlil, že ode mne můžeš čekat jenom jedinou šanci. Tu jsi doslal a promrhal jsi ji."

„Tak proč mě teď nezabijete?" opáčil jsem a zvedl jsem ruce nad hlavu jako zajatec.

„Možná to udělám," řekl a vytáhl z pouzdra automatickou pistoli.

„Udělejte to," zavrčel jsem na něj. „Zabijte mě, pro tuhle misi mě nepotřebujete. Chtěl jsem se jenom postarat o Tanyu a Quidlona, ale oni si poradí i beze mě. Svou roli jsem splnil. V posledních čtyřech letech jste mě mohl zabít kdykoliv. A měl byste pro to i omluvu. Mohl jste mě zabít, když jste mě na planetě Typhos Prime přistihl s těmi zelenáči, ale nechal jste se jimi přesvědčit."

„Vyhrožovali mi, že mě zabijí, když to udělám," snažil se namítnout, ale neznělo to příliš přesvědčivě. Plukovník nikdy nedovedl příliš dobře lhát. Neodhalit celou pravdu, v tom byl mistr, ale lhát? Ne, prostě se nedokázal dost přetvařovat.

„Neudělali by to, a vy to dobře víte," řekl jsem mu, spustil ruce dolů a ukázal na sebe. „I potom jste mne mohl snadno zabít. Mohl jste mě nechat zemřít, když jsme se ztratili v Coritanoru. Mohl jste mě zabít, když jsem zavraždil ty typhonské důstojníky a vy jste mě našel opilého namol. Ale neudělal jste to. Místo toho jste se rozhodl počkal, dokud se neprobudím a nabídnout mi ještě jednu šanci, Věděl jste, že ji přijmu."

„Co chceš, abych řekl, Kagei?" zeptal se a zastrčil pistoli zpátky do pouzdra. „Že tě na téhle misi potřebuji pro případ, že by se všechno pokazilo? To je pravda, potřebuji tě jako svoji zálohu. Bezpochyby jsi jeden z nejlepších vojáků, se kterými jsem se kdy setkal. Ale to není to, co ode mě chceš slyšet. Ty chceš, abych tě dál trestal, protože si to zasloužíš. Víš, že to je pravda. Tady se nejedná o vykoupení, ale o trest. Dostal jsi příležitost tomu navždy uniknout, ale ty jsi ji zahodil, protože se pořád cítíš vinen. Celý svůj život se cítíš být vinen, Kagei, a teď chceš, abych já cítil vinu za tebe. Chceš, abych tě poslal do pekla, abys mě mohl nenávidět a nemusel si přiznat, že to všechno, co se mi tu snažíš dokázat, se ve skutečnosti snažíš dokázal sám sobě."

„Jsem prolhaný, proradný, krvežíznivý orčí syn," vysmál jsem se mu. „Byl jsem takový ještě dřív, než jsem se vám dostal do spárů. Proč si myslíte, že se cítím vinen kvůli tomu, co jsem kdy udělal?"

„Tebe nežere to, co jsi udělal, ale co jsi neudělal," odpověděl plukovník a nahnul se ke mně tak blízko, že jsme se málem dotýkali špičkami nosů. „Máš pravdu, lidé, které jsi zabil, tě vůbec nezajímají. Vůbec tě nezajímá utrpení, které jsi způsobil ostatním. Ale dobře víš, že možná, kdybys nebyl sobec posedlý jen vlastním přežitím, by naši misi v Coritanoru mohli přežít i ostatní."

„Nikdy jste nepočítali s tím, že by někdo z nás měl přežít, vy ani Oriel," zavrčel jsem a ustoupil jsem o krok dozadu.

„Kde byla tvá oběť, když jí bylo zapotřebí?" pokračoval plukovník nelítostně a znovu se postavil těsně přede mne, jako můj osobní soudce i porota. „Každou noc se sám sebe ptáš, jestli jsi je mohl zachránit. Myslíš si, že bys dokázal zachránit Franxe, kdyby sis při tom leteckém útoku nehrál na mrtvého brouka? Mohl bys Gappa varovat před tím minovým polem, kdyby ses zrovna nepokoušel o dezerci? Nenávidíš sám sebe proto, že všichni ti lidé, kteří zemřeli, si zasloužili žít víc než ty? Proto jsi Poslední šance. Proto mě potřebuješ, abych tě potrestal, protože ano, ty jsi jen odporný, sobecký a zbabělý hajzl, kterého měl Císař dávno zabít. Jenže ty nemáš ani tušení, proč to neudělal a vzal si místo toho životy všech lidí, které jsi kdysi znal. Všech kromě mne. Já jsem to jediné, co ti zbylo, Kagei. Já nejsem žádná vzpomínka, jsem tady, abych ti řekl, že se ke mně nebudeš otáčet zády, když s tebou mluvím. Nic se nezměnilo. Pořád jsi ten nejodpornější vyvrhel a mojí povinností je chránit tě před sebou samým."

Vybuchl jsem smíchy. Byl to takový ten smích, který vám jde až z břicha a po kterém vás rozbolí sanice. Plukovník tam stál a sledoval mě svým ironickým pohledem s jedním obočím povytaženým. Po chvíli se mi znovu podařilo se ovládnout. Několik lidí z mého týmu zamířilo ke mně, ale když uviděli plukovníka, zase se vrátili na svá místa.

„Ano, plukovníku," řekl jsem, vzorově jsem mu zasalutoval a snažil jsem se tvářit vážně. „Pokud jste si už přestal hrál na zkurveného svatouška, pane, rád bych nechal nastoupil svou jednotku k prohlídce."

„Pokračujte, poručíku Kagei," odpověděl mi se souhlasným přikývnutím. Etiketa byla znovu obnovena. Když jsem odcházel, honily se mi hlavou nejrůznější myšlenky. Cítil jsem v zádech jeho pronikavý pohled, ale sotva jsem začal ostatním rozdávat rozkazy, znovu jsem se uklidnil.

Oriel se vrátil kolem poledne a přikázal nám, abychom se sbalili a připravili se vyrazit. Další část mise měla brzy začít. Beze slova jsme se připravili, naposled jsme si překontrolovali zbraně, sbalili si munici a všechno ostatní jsme nechali na místě. Vařiče a spacáky by nás jenom zdržovaly, takže jsme vyrazili bez nich. Zamávali jsme si na rozloučenou s krooty, kteří se rovněž chystali opustit svůj tábor. Oriel nás vedl ulicemi vzhůru kolem kosmického přístavu, přičemž se bravurně vyhýbal nejhustěji zalidněným místům cizinecké čtvrti, Ukázal na tauskou loď, která stála na rampě. Byl to zářivě bílý raketoplán označený velkými tauskými symboly vyvedenými v rudé barvě - osobní člun Jasného meče, na jehož palubě se vydal na inspekci do válečného paláce.

Inkvizitor nás pak odvedl pryč od kosmického přístavu do pouště, kde se před námi objevil další palác, který s městem spojovala jediná lesknoucí se stříbrná kolejnice. Když jsme přišli blíž, všiml jsem si vozů ve tvaru projektilu, které se po kolejnici míhaly sem a tam. Pravděpodobně se jednalo o nějaký druh vlaků.

„Takhle se dostaneme do válečného paláce," oznámil nám Oriel a ukázal na jeden z vozů, který právě projel kolem nás. „Výcvik, kterým jste prošli na palubě Vavřínů slávy, byl zaměřen na zónu působnosti uvnitř paláce. Trostovy výbušniny pomohou odlákat pozornost při infiltraci centrálního komplexu, kde se nacházejí silová relé. Jakmile se tam dostaneme, Quidlon, Tanya, Kage spolu s Trostem odpojí napájení vnějších vstupů a železničního systému a odříznou tak palác od vnějšího prostředí. Plukovník, Moerck a já vyženeme O'vara z jeho úkrytu na mušku Tanye, Ta ho zabije a my pak utečeme železničním terminálem. Strelli, zhruba pět kilometrů na východ je v poušti ukrytý člun, ke kterému se vydáš.

Když aktivuješ toto zařízeni, člun se zviditelní." Inkvizitor podal Strellimu malý váleček, do jehož dna byla zapuštěna měděná runa. „Doletíš k paláci, kde nás vyzvedneš. Až budeme na palubě, zamíříme na oběžnou dráhu, kde nás čeká naše loď,

Mluvil jsem s Chladným větrem, který mě ujistil, že po smrti Jasného meče nebude po nějakou dobu posloupnost velení zcela jasná a on sám udělá, co bude v jeho silách, aby nastalý zmatek ještě více zkomplikoval."

„To všechno zní moc hezky," prohlásila Tanya s pohledem upřeným na další dopravní projektil mizící v dáli, „ale jak se dostaneme na jeden z těch vlaků?"

Když jsme spouštěli Quidlona dolů, nepřetržitě tiše klel. Oriel nás ujistil, že ovládací relé napájení kolejnice jsou právě tady a k tomu, aby se jeden z vozů zastavil, postačí, aby Quidlon na chvíli přerušil přívod energie. Pak nasedneme do vlaku, znovu zapojíme proud a necháme se odvézt přímo do opevněného paláce. Takhle na papíře to nevypadá jako císař ví co, ale ve skutečnosti to bylo soudě podle Quidlonových nadávek poněkud složitější. Trvalo nám skoro hodinu, než jsme elektrické vedení vůbec našli, přičemž jsme se neustále museli krčit mezi dunami písku, aby nás nespatřil některý z válečníků kasty ohně, kteří kolem projížděli ve svých vozech. Po několika minutách strávených ve tmě v šeru malého otvoru, který jsme objevili pod panelem umístěným několik set metrů od kolejnice, se Quidlon konečně vynořil a zmateně zamžoural v ostrém slunečním světle.

„Myslím, že jsem přerušil přívod energie na několik minut," oznámil nám a začal ze sebe setřepávat prach a uklízet své nástroje podivných tvarů zpátky do pytle.

„Ty myslíš?" zavrčel na něj Moerck.

„Nevím, jak tauský časovací systém funguje. Nepoužívají dokonce ani sekundy a minuty, takže to můžu jenom odhadovat," odsekl Quidlon, kterého se jeho slova očividně dotkla. „Nedokázal jsem ani přečíst štítky na všech vypínačích a terminálech, takže buď rád, že jsem se tam neusmažil."

„Takže zastavíme jeden z těch vozů. Co dál?" zeptal se Trost.

„Řekl bych, že zabijeme všechny, co tam najdeme," prohlásil jsem a rozhlédl se kolem sebe v očekávání nesouhlasu.

„Poslední šance má pravdu," souhlasil Trost. „Rozdělíme se a zaútočíme současně zepředu i zezadu. Přepadneme je, zastřelíme každého, kdo se hne, a pak počkáme, až se znovu obnoví přívod energie. Tahle vozidla nemají řidiče, takže nás zavezou rovnou dovnitř."

„Destruktor, Kage a Ostřelovač za mnou," přikázal rychle plukovník a podíval se směrem k městu, kde odraz slunečních paprsků na kovu prozrazoval blížící se další vozidlo. „Ostatní budou následovat Oriela. Držte se u země a střílejte do výše hrudníku, takže by se nám mělo podařit nepostřílet se navzájem."

„První, kdo se dostane dovnitř, použije granát," navrhl jsem a vytáhl jsem tříštivý granát ze svého opasku. „Tím bychom se měli zbavit většiny z nich."

Plukovník přikývl a Trost hodil jeden ze svých tříštivých granátů Orielovi, který ho předal Strellimu.

„Proč mám jít první já?" zakňoural a napřáhl ruku s granátem, aby ho podal někomu jinému.

„Protože odsud můžeme klidně odejít i pěšky. Pilote," řekl jsem mu bez obalu.

„Jo, jasně, pěšky až na oběžnou dráhu, co?" odsekl zahořkle, pak si odplivl a otočil se k odchodu.

Oriel spolu s ostatními přešel na druhou stranu kolejnice, kde si o několik set metrů dál vybrali své stanoviště. Nesnažili jsme se skrývat; pokud jsem věděl, nemohli tauové na palubě rychlého pozemního člunu udělat nic, čím by jej zastavili, kdyby si nás všimli.

„Půjdeš první, Destruktore," řekl plukovník a ukázal na Trosta. „Pak Poslední šance a nakonec já. Ostřelovači, ty zůstaneš tady a zlikviduješ všechny cíle, které uvidíš v oknech."

Už jsem viděl naše vozidlo. Jak se k nám blížilo, viditelně zpomalovalo. Od chvíle, kdy vjelo do úseku odpojeného od přívodu energie, se pohybovalo jen setrvačnou silou. Jak jsem už říkal, mělo tvar projektilu, bylo přibližně dvacet metrů dlouhé a přibližně dvě třetiny jeho bočních stěn tvořila řada úzkých oken. Nikde jsem neviděl žádná kola; vozidlo se zcela nehlučně vznášelo nad kolejnicí. Minulo nás poměrně vysokou rychlosti, která se však už znatelně snižovala. Když jsme se za ním rozeběhli, dosedlo vozidlo na kolejnici a zabořilo se svou spodní časti do písku, který jeho pohyb zpomalil ještě výrazněji.

V zadní části vozu byly po obou stranách malé trojúhelníky chodů vedoucích dolů. Ukázal jsem Trastovi na schůdky na pravé straně. Přikývl a potěžkal granát v ruce. Tanya přeběhla doleva, lehla si na břicho a zaujala pozici pro střelbu vedle písečné duny. Dveře nad schůdky se se zasyčením otevřely a zvedly. Tau v uniformě válečníka kasty ohně vystrčil hlavu ven a plukovník vystřelil. Cizák se svalil mrtvý k zemi.

Se zručností osvojenou léty praxe vhodil Trost granát otevřenými dveřmi do vozidla, odkud se začal ozývat panický křik.

Výbuch vyrazil pět zadních oken a ze dveří vylétlo něčí tělo. Zhruba o dvě sekundy později se druhá exploze ozvala z

přední části vozu. Jako první dorazil ke schůdkům Trost., Vyběhl po nich dovnitř vlaku a okamžitě začal pálit ze svého laseru. Následoval jsem ho v těsném závěsu. V jedné ruce jsem svíral svou automatickou pušku, kterou jsem se kryl zprava, a druhou rukou jsem se vytáhl do vozu. Pod nohama mi křupalo rozbité sklo a na lavicích, které se táhly po obou stranách vozidla, se válela mrtvá těla tauů. Jeden nebo dva se ještě hýbali; bez váháni jsme je dorazili. Slyšel jsem, jak za mnou do vlaku naskočil plukovník.

Ostatní se dovnitř nahrnuli z přední části vozu. Na okamžik jsme tam zůstali stát a dívali jsme se po sobě a po dobrých třech tuctech těl ležících všude kolem. Někteří byli ještě živí, a tak jsme se rychle pustili do špinavé práce a jednoho po druhém jsme dorazili. Vždy jsme jim sundali helmu a vpálili jsme jim kulku do hlavy. Po chvíli se k nám přidala i Taný a, ale prst úzkostlivě držela mimo spoušť své pušky.

„Uděláme si trochu místa," slyšel jsem říkat Oriela. Uchopil jednu z mrtvol za nohy a začal ji táhnout ke dveřím. Chytil jsem také jednu v podpaží a zvedl jsem ji ze země. V tu chvíli začala podlaha pod mýma nohama vibrovat a vlak se znovu začal zvedat z písku. Rychle jsme odtáhli těla ke dveřím a vyhodili je ven. Díval jsem se, jak bezvládně dopadají do prachu a písku, zatímco vlak začínal nabírat rychlost.

„Neuvidí je někdo?" zeptala se Tanya a uchopila mrtvolu jednoho z válečníků kasty ohně v podpaží.

„Tou dobou už budeme dávno uvnitř a pak se děj vůle Císařova," poznamenal Moerck.

„Za jak dlouho tam budeme?" zeptal se Strelli a šel Tanye pomoct zvednout mrtvé tělo.

„Podle zrychlení a času, který budeme potřeboval k zastavení, bych to odhadl tak na deset, patnáct minut," řekl Quidlon. který vyhlížel jedním z rozbitých oken ven.

„Teď pusťte všechno ostatní z hlavy a připravte se," řekl Oriel, zacvakl do své pistole nový zásobník a natáhl ji. Připomnělo mi to okamžik, kdy jsem ho poprvé spatřil v plazmatické komoře v Coritanoru se dvěma kouřícími automatickými pistolemi v rukou. Vyzařovala z něj stejná arogance, sebedůvěra a rozhodnost jako tehdy. Nebylo pochyb, že dobře ví, co dělá - a že jestli se odsud někdo z nás dostane živý, pak to bude rozhodně on.

„Až začneme zpomalovat, vyskočíš ven," řekl plukovník Strellimu a postrčil ho ke dveřím. „Vydej se rovnou ke člunu, ale dej nám alespoň hodinu, než deaktivuješ krycí štít, Tauové ho totiž okamžitě objeví. Potom doleť co nejrychleji sem."

„Kde je Chladný vítr?" zeptal se pilot. V tento okamžik mi jeho otázka přišla trochu zvláštní.

„Jeho podíl na naší misi skončil. Nebude ani ve válečném paláci," odpověděl Oriel z přední části vozu a mávl na Strelliho, aby vyskočil. Když začal slézal po schůdcích dolů, postavil jsem se do dveří. Ukázal jsem mu vztyčený palec a Strelli se odrazil. Viděl jsem ho, jak přistál na zemi a sbalil se do kotoulu. O chvíli později už znovu stál na nohou.

Postavil se a zamával nám. Díval jsem se, jak mizí v dáli. Pořád tam stál, bez zjevné snahy dostat se ke člunu.

Několik dalších minut uplynulo v naprostém tichu. Všichni jsme upřeně sledovali válečný palác, který se před námi nořil z písku a nabíral stále větších rozměrů. Byl velký, mnohem větší než jsem si představoval během výcviku na palubě Vavřínů slávy. Odhadoval jsem, že jeho základna může dosahovat šířky zhruba čtyř kilometrů. V porovnání s ním byly všechny budovy, které jsme viděli v blízkosti kosmického přístavu, směšně malé. Dokonce i válečný palác na planetě Me'lek byl o polovinu menší, ačkoli tam takových staveb muselo určitě být víc.

Ucítil jsem, že vlak začal prudce zpomalovat. Palác byl vzdálený už jen několik stovek metrů. S automatickou puškou, která mě hřála do dlaní, jsem se přikrčil u jednoho z rozbitých oken a vyhnal jsem vzpomínky na Me'lek z mysli. Trast vyskočil z vozu zhruba sto metrů před tmavým otvorem, ve kterém se kolejnice ztrácela, a rozběhl se doprava. Cestou začal ze své torny vytahovat nálože. Ještě jednou jsem zkontroloval svou automatickou pušku a opřel ji o rám okna.

„Poslední šance," oslovil mě Quidion s ustrašeným výrazem. „Trochu jsem o tom přemýšlel: máme proti sobě celou armádu a je nás jenom hrstka. Jak sakra můžeme porazit celou armádu?"

„Inkvizitore?" zavolal jsem na Oriela v přední části vozu. „Kolik jich bude?"

„Chladný vítr říkal, že tady bude jenom lovecký kádr Jasného meče a jeden kádr, který tu zůstal," odpověděl mi a podíval se na nás. „Sto, možná sto dvacet válečníků."

„To skoro ani nestojí za řeč, Mozku," řekl jsem Quidlonovi s úšklebkem. „V Coritanoru jsme si poradili s opravdovou armádou o tisíci mužích."

„Jak jste to dokázali?" zeptal se a jeho ustrašený výraz vystřídal údiv.

„Chceš krátkou nebo dlouhou odpověď?" zeptal jsem se s po hledem upřeným z okna. Otvor v boku pevnosti se neustále přibližoval. Bílý palác se leskl v jasném světle místního slunce a zřetelně se rýsoval na pozadí blankytné modré oblohy.

„Řekla bych, že máme čas tak akorát na tu krátkou. Poslední Šance," ozvala se Tanya z druhé strany uličky.

„Udělali jsme z nich malé hromádky popela," zasmál jsem se. Cítil jsem se naprosto klidně a vyrovnaně a bolest v mé hlavě začala rychle ustupovat. Bylo to, jako kdyby se ve mně soustředily všechny události uplynulých měsíců, takový to byl pocit. Extáze, o které jsem prve říkal Tanye. Pocit, že to v mém těle nejsem já.

Vjeli jsme do paláce a všechno kolem potemnělo. Uvnitř sice nebyla úplná tma, ale žluté osvětlení se svou intenzitou nemohlo vyrovnat slunečnímu jasu venku. Během okamžiku jsme projeli branou a ocitli se v terminálu. Po obou stranách kolejnice se táhla nástupiště, ze kterých vedly v pravidelných intervalech do útrob paláce klenuté vchody. V terminálu postávalo několik válečníků kasty ohně. Dokázal jsem si docela dobře představit jejich údiv, když se před nimi pomalu zastavil náš vlak s rozbitými okny.

Nedali jsme jim příležitost jakkoli zareagovat.

Trochu jsem se narovnal a s automatickou puškou opřenou o rám okna jsem začal pálit krátkými dávkami. První salva zasáhla nejblíže stojícího taua do hrudi a břicha, rozervala jeho pancéřovaný prsní krunýř na kusy a srazila ho k zemi. Plukovník zamířil na kolena druhého vojáka a stiskl spoušť. Salva kulek vyletujících z jeho zbraně vytvořila na stěně terminálu rozeklanou čáru, která končila v místech, kde stál tauský bojovník. Oriel vyskočil ven. Ještě v letu začal pálit a

několika přesně mířenými střelami zasáhl třetího vojáka do helmy,

Vrhl jsem se ven zadními dveřmi, odkutálel jsem se nalevo od stojícího vozu a tam jsem se ukryl za jeho zadním okrajem. Jeden z vojáků se otočil a pokusil se uprchnout jedním z klenutých vchodů. Zamířil jsem na něj, dávka z mé pušky ho zvedla ze země a mrštila jím vpřed. Místo aby zůstal ležet, převalil se, vyskočil na nohy a opětoval mou palbu. Výstřel z jeho masivní karabiny vyrval kus kovu z pláště vozu a já jsem rychle zalezl do úkrytu.

Když jsem znovu vyhlédl, uviděl jsem Quidlona, který střílel zevnitř vozu. Jeho laserový paprsek neomylně zasáhl svůj cíl a poslal válečníka znovu k zemi, tentokrát definitivně.

V tu chvíli se napravo od nás ozval tupý výbuch, Trostovy nálože explodovaly. Poplašné sirény se okamžitě probraly k životu a naplnily palác pronikavým kvílením.

„Běžte k energetickému komplexu!" zavelel plukovník a rozběhl se za Orielem a Moerckem hledat Jasného meče. Museli ho vyhnal do otevřeného prostoru, aby ho Tanya mohla zastřelit. V duchu jsem jím popřál, ať nad nimi drží Císař svou ochrannou ruku.

Quidlon s Tanyou mě následovali do nejbližšího průchodu. Začalo se mi to vybavovat, všechny ty hodiny a dny strávené na palubě Vavřínů slávy. Přesně takhle vypadala naše výcviková hala. Proběhli jsme průchodem, první odbočkou doleva, třetími dveřmi doprava, chodbou a pralesní arénou. Na druhé straně jsme proběhli dalšími dvěma dveřmi a ocitli se na centrálním prostranství, odkud vedl vstup do zbrojnice a elektrárny.

„Každý ví, co má dělat," řekl jsem. „Tak pojďte, vojáci Poslední šance, přišel čas zemřít."

S těmito slovy jsem hodil do chodby dýmovnici a po několika sekundách jsem ji následoval. Všude kolem mě vybuchovaly střely, až příliš blízko na můj vkus. Přikrčil jsem se k zemi a opětoval palbu. Tanya proběhla chodbou a ukryla se ve výklenku dalších dveří. Chvíli po ní následoval Quidlon, který cestou vypálil od boku několik ran. Zvedl jsem se ze země, poslal do chodby krátkou dávku a rozběhl se za nimi. Přitom jsem vytáhl prázdný zásobník, zahodil jsem ho a dokonale nacvičeným pohybem jsem do pušky zasunul nový. Další chodba a další dýmovnice. Quidlon vypálil do průchodu, kterým jsme právě proběhli, a chodbou se rozlehl něčí výkřik.

Doběhli jsme k zavřeným dveřím. Kývnutím jsem Quidlonovi naznačil, aby je otevřel. Ten se rozhlížel po elektrickém panelu; našel jej těsně nad zemí na vnitřní straně průchodu,

„Hoď sebou, Mozku, nemáme na to celý den," zasyčel jsem na něho a vypálil jsem po něčem, co se pohnulo po mé pravici. Když jsem se ohlédl, měl už Quidlon panel otevřený a v ruce držel zvláštní předmět, který vypadal jako soustava obvodu sestrojená z krystalu a několika drátů. Ozvalo se zasyčení a dveře se otevřely.

Tanya se vrhla otevřenými dveřmi dovnitř jako první. Vzápětí ale byla zpátky a místnosti na druhé straně otřásla série výbuchů,

„Granáty!" vykřikl jsem a Quidlon bez váhání hodil jeden dovnitř. Prakticky okamžitě ho následoval i můj granát. Dvojitá detonace zasypala širokou oblast střepinami a do nosu mne udeřil čpavý pach výbušniny. Znenadání stěnami otřásl další, mnohem silnější výbuch a o kus dál explodovala stěna chodby. Vzniklým otvorem dovnitř vběhl Trost. Naslepo přitom za sebou pálil ze svého laseru.

Chytil jsem Tanyu a odtáhl ji k dalšímu výklenku. V tom kouři, prachu a žlutém osvětlení bylo všechno kolem jakoby zamlžené. Navíc hrozilo, že se v hustém oblaku, který se v chodbě vznášel, udusím. Tanya vytáhla laserový řezák, a zatímco jsme s Quidlonem spustili krycí palbu, začala na dveřích pracovat. Kousek odtud proběhli chodbou tři vojáci z kasty ohně a další se skrývali mimo dohled. Slyšel jsem syčení laserového paprsku prořezávajícího dveře a o chvíli později nám Tanya oznámila, že je hotova.

Když jsem se otvorem protáhl na druhou stranu, ocitl jsem se podle svého očekávání uprostřed džungle. Z vlhka a horka, které tam panovalo, mi po těle okamžitě vyrazil pot. Chvíli mi trvalo, než jsem si zvykl na relativní tmu. Zatímco jsme zaujímali pozice za kmeny stromů, po pás ve velkých kapradinových listech, nastražil Trost u vchodu granát a těsně nad zemí natáhl drát připevněný k jeho pojistce.

„Trubci!" vykřikla Tanya a ukázala puškou doleva.

Podíval jsem se tím směrem. Listy stromů se snášelo půl-tuctu vypouklých disků. V průměru dosahovaly zhruba jednoho metru a z jejich zaoblených plášťů trčely silné antény. Každý byl vyzbrojen kulometným dvojčetem, jehož hlavně se různě natáčely a pátraly po nás. První vypálila Tanya a jediným výstřelem sundala nejbližšího z nich; trubec se v dešti jisker zřítil na zem. Přidali jsme se k ní s Quidlonem téměř současně a naše soustředná salva laserových paprsků a kulek zasáhla další tři disky, které narazily do stromů a zmizely v hustém křoví.

Zbývající dva palbu opětovaly a brzy jsme se museli ukrýt před kanonádou střel, které ze stromů vytrhávaly kusy dřeva o velikosti lidské pěsti. Kůra létala všude kolem a byl jsem celý postříkaný sladce vonicí mízou. Odkutálel jsem se kapradinami stranou, tam jsem zůstal ležet na zádech, stříleje do vzduchu. Střely se odrazily od jednoho z disků, který se trochu zakymácel, ale znovu se mu podařilo získat stabilitu a zmizel mi z dohledu. Mazaný parchant! Na druhý létající stroj mě upozornil až déšť padajících listů. Vyskočil jsem na nohy a vrhl jsem se stranou. Přistál jsem tvrdě za padlým kmenem. Střely kosily porost kapradin zhruba ve výši kolen a s rytmickým duněním odštěpovaly z kmene, za kterým jsem se ukrýval, kusy dřeva- trubec musel být těsně nad zemí. Jedna ze střel zasáhla ztrouchnivělejší místo, prolétla skrz a trefila mě do pravé nohy pod koleno. Kost však naštěstí zasažena nebyla. Se zaťatým: zuby jsem potlačil palčivou bolest, opřel jsem automatickou pušku o kmen a naslepo vyprázdnil zbytek zásobníku.

Nasadil jsem nový zásobník a opatrně jsem vyhlédl. Trubec plul pomalu vzduchem směrem ke mne a z jeho hlavní, které se pátravě pohybovaly doleva a doprava, stoupaly tenké proužky kouře. Když se přiblížil na několik málo metrů, vyběhl jsem ze svého úkrytu a skočil jsem po něm. Dopadl jsem přímo na něho.

Disk sebou ve snaze uniknout škubl doleva. Upustil jsem pušku, oběma rukama jsem uchopil jeho okrouhlý okraj a začal jsem ho převracet na bok. Jeho antigravitační motory zápolily s mými napnutými svaly a hlavně kulometu se divoce točily kolem v zoufalé snaze mě zaměřit. S řevem jsem se s diskem před sebou rozběhl proti nejbližšímu stromu a

udeřil jsem jím do jeho kmene, čímž jsem serval tlustý pruh kůry. Jedna z hlavní kulometu se vykloubila ze svého úchytu. Musel jsem s tou bestií praštit o strom ještě čtyřikrát, než jeho antigravitační motory konečně vypověděly službu. Pustil jsem disk, který mi náhle znatelné ztěžkl v rukou, na zem, kde ještě několik sekund vibroval, než dodělal úplně. Pak jsem se vrátil pro svou pušku a zavolal na ostatní.

První se objevila Tanya, Pravou tvář měla celou od krve a do obličeje sejí zaseklo několik třísek. „Kousek vedle a přišla bych o oko," postěžovala si, posadila se na zem, zády se opřela o kmen a rukávem si začala otírat krev z tváře.

„Myslím, že je to tudy, ale v tom boji jsem se trochu zamotal a všechno mi tu kolem připadá stejné, takže si tím nejsem úplně jistý," řekl Quidlon a ukázal na stezku po naší levici.

„Podívej se na svůj směrový lokátor, idiote," řekl jsem mu. Quidlon vytáhl ze svého opasku magnetický kompas, nastavil jeho okruží. Pak jím zatřásl a znovu ho nastavil.

„Je k ničemu," řekl a potřásl hlavou. „Tauové nejspíš používají nějakou rušičku... možná jeho paprsky ruší samotná struktura paláce."

„Kdybys nebyl slepý, tak to víme určitě," vybuchl Trost a podíval se na počítadlo střel na svém laseru,

„Zapomeňte na to. Je lepší být v pohybu než tady dřepět a dělat terč trubcům," okřikl jsem je a vytrhl Quidlonovi kompas z ruky. „Podle plánu, který byl na palubě Vavřínů slávy, by odsud měl vést ještě jeden východ. Až ho najdeme, budeme vědět, kde jsme."

„Jasně, a tauové nás jen tak nechají, že jo, Poslední šance?" odsekl Trost a postavil Tanyu na nohy.

„Ne, ale my do toho máme taky co mluvit." řekl jsem jim. „Jdeme! Míň hádek, víc pohybu."

Náš postup džunglí byl pomalý, brzděný hustým podrostem i vlastní opatrností. Celá aréna měla na délku jen několik set metrů, ale my jsme si dávali na čas, protože jsme rozhodně netoužili po tom narazit někde nečekaně na tauy. Zhruba po deseti minutách Trost varovně sykl a zalehl k zemi. Všichni jsme ho bez rozmýšlení napodobili.

„Pohyb, dvacet, možná třicet metrů vlevo," zašeptal. Opatrně jsem se trochu nadzvedl; měl pravdu. Mezi stromy jsem zahlédl opatrně postupující válečníky kasty ohně. Nebyl jsem si jistý, kolik jich přesně je, možná půl tuctu, možná víc. Ukázal jsem nahoru a všichni na souhlas s mým plánem přikývli. Ukryti za kmeny stromů jsme se vyšplhali do nižších větví a čekali, až nepřítel projde pod námi. Několik prvních vojáků nás minulo naprosto bez povšimnutí, ale pak přesně pode mnou proletěl jeden z trubců a zastavil se.

„Teď!" vykřikl jsem a se stisknutou spouští jsem se vrhl dolů. Na tak krátkou vzdálenost jsem nemohl minout a disk trubce explodoval ve sprše hořících střepin. Tauové se rychle otočili, ale to už jsem byl mezi nimi. Pažbou pušky jsem udeřil do helmy nejbližšího z nich a rozdrtil jsem tak sadu čoček v místě, kde by se nacházely oči. Další v řadě zvedl svou pušku, ale než ze mne mohl udělat řešeto, skopl jsem mu hlaveň stranou. Výstřel zasáhl jeho druha a téměř ho rozpůlil ve dví. Aniž bych se nohou dotkl zemí, kopl jsem střílejícího vojáka přímo do hrudi a srazil ho k zemi. Okamžitě jsem se k němu vrhl, vrazil jsem mu hlaveň pušky pod bradu a stiskl spoušť. Vrchní část jeho helmy explodovala a okolní listy potřísnila tmavě rudá krev,

Zvedl jsem hlavu. Quidlon právě vrazil čepel svého nože do třísel dalšího z válečníků a Trost praštil jiného do hlavy kamenem. Zbývající dva tauové se otočili a dali se na útěk Quidlon se ale rychle chopil svého laseru a oba je vyřídil dřív než nám stačili zmizet z dohledu. Na chvíli jsem se posadil, abych popadl dech, a rozhlédl jsem se po zmrzačených tělech. Radši oni než já.

Usoudili jsme, že tauové museli do arény vstoupit vchodem, který jsme hledali, a vydali jsme se proto směrem, odkud přišli. Ušli jsme dalších zhruba sto metrů a narazili jsme na potok, který tekl přes cestu a vytvářel tak uprostřed pralesa poměrně širokou mýtinu. To místo mi připadalo jako ideální zóna smrti. Po celém obvodu mýtiny bylo jedno palebné postaveni lepší než druhé. Ale my jsme měli zpoždění, neměli jsme čas hledat vhodnější místo pro přebrodění. Útok trubců nás už dost zdržel, museli jsme se odsud co nejrychleji dostal do centrální komory.

Mou pozornost upoutal pohyb na druhé straně mýtiny. Instinktivně jsem zvedl automatickou pušku, připravený vystřelit. Zadíval jsem se na ono místo znovu, pozorněji, ale neviděl jsem nic jiného než listy a větve. Pak jsem zachytil další pohyb napravo. Rychle jsem se na něj zaměřil, ale zase jsem nic neviděl. Opatrně jsem vyhlédl z listoví a s přikrčenou hlavou jsem se snažil zjistit, co se to tam hýbalo. Chvílemi se mi podařilo letmo něco zahlédnout, ale nebylo to nic, co bych mohl definitivně označit za taua. V tu chvíli mě zaujal široký kmen stromu přímo naproti místu, kde jsem se krčil. Všiml jsem si hlubokých rýh, které se táhly jeho kůrou nahoru a dolů. Byly mírně pokroucené a zohýbané. Zvláštní bylo, že rýhy vytvářely vzor téměř dokonale kopírující tvar lidského těla.

„Mazaní parchanti," řekl jsem si potichu a zamířil na tu část kmene, kde jsem se domníval, že se nachází hlava prakticky neviditelného válečníka. Zlehka jsem stiskl spoušť a mýtinou prolétla jedna jediná střela. Kulka zasáhla cosi, co stálo před stromem a vzápětí jsem uviděl tělo padající k zemi. Světlo kolem něj bylo podivně pokřivené, takže bylo téměř nemožné ho vidět. Pak se rozpoutalo učiněné peklo. Celá protilehlá strana podrostu rázem ožila plameny střílejících hlavní. Palba přicházela ze všech směrů. Divoká kanonáda kulek zaměřená na naše pozice trhala listy a přerážela větve a všude kolem létaly třísky z masivních kmenů stromů. Rychle jsme se stáhli zpátky do krytu.

„Jak se přes ně dostaneme?" zeptal se Trost, opřel se rukou o strom a nervózně se ohlédl přes rameno, „Ani je nevidím."

„Jeden z nás přiláká jejich pozornost, ostatní budou střílet po záblescích z hlavní," řekl jsem,

„Skvělé, A kdo bude dělat terč?" zajímal se Trost a z jeho tónu bylo patrné, že rozhodně neuvažuje, že by se dobrovolně nabídl.

„Já to vezmu," prohlásila Tanya a dřív než jsem ji mohl zastavit, vyrazila směrem k mýtině, S Trostem jsme se vydali okamžitě za ní, očima jsme přitom pátrali v podrostu džungle po známkách pohybu. Tanya se na několik sekund vynořila ze svého úkrytu a pak znovu zmizela z dohledu. Tauové okamžitě spustili palbu. Nalevo jsem zahlédl záblesk a rychle tím směrem vyprázdnil polovinu svého zásobníku. Další záblesk jsem zaregistroval napravo a vystřílel jsem tam

zbytek. Vytáhl jsem zásobník a nasadil jsem nový. Zbývaly mi už jenom tři.

„Zaženeme je!" vykřikl jsem, skrčil jsem se a rychle jsem vyrazil vpřed. Zběsile jsem pálil naslepo do podrostu, dokud jsem nedoběhl k nízkému břehu potoka, za kterým jsem se ukryl. Tauové mou palbu okamžitě opětovali a hladina potoka kolem mě vřela pleskáním kulek. Rychle jsem skrčil nohy a vypálit jsem po shluku keřů, kde jsem prve zahlédl tři nebo čtyři záblesky ohně. Ozvalo se praskání, něco vypadlo z keřů ven a polámalo přitom jejich větve. Zprava jsem zaslechl rachot střelby. Podíval jsem se tím směrem a viděl jsem Trosta, jak vypálil další dávku. Pravděpodobně se jich v těch keřích ukrývalo víc.

Něco mi prolétlo těsně kolem hlavy a zarylo se do břehu na druhé straně. Následná exploze mě zasypala hlínou a pískem.

„Destruktore, udělej nějaký ohňostroj!" křikl jsem na Trosta, který mezitím už také stačil doběhnout ke břehu potoka výše proti proudu. Vztyčeným palcem potvrdil, že slyšel, a vytáhl ze své torny objemný válec velikosti mého předloktí. Vytrhl z něj pojistku a mrštil jím k protilehlému konci mýtiny. Sledoval jsem, jak válec rotuje vzduchem.

„Nedívej se!" křikl na mě Trost, Příliš pozdě. Právě jsem se odvracel, když bomba explodovala. Z intenzivního světla jsem oslepl a před očima mi začaly tancovat černé tečky. Cítil jsem, jak mě někdo chytil za rameno a postavil mě na nohy.

„Drž se mě," slyšel jsem Tanyu vydechnout do mého ucha a klopýtavě jsem se za ní rozeběhl na opačný konec mýtiny. Cítil jsem spáleninu a pod nohama mi křupala sežehnutá půda. Několikrát jsem rychle zamrkal a zrak se mi začal pomalu vracet. Zprvu jsem sice viděl jenom rozmazané žlutozelené skvrny, ale po chvíli jsem už začínal rozeznávat rozmazané obrysy křovin a jakousi šedou skvrnu, která musela být buď Quidlon, nebo Trost.

„Dveře nejsou daleko," slyšel jsem říkat Quidlona a protřel jsem si oči. Už jsem viděl daleko lépe.

„Máš ještě nějaké zápalné bomby, Destruktore?" zeptala se Tanya.

„Už jenom jednu," odpověděl ji Trost.

„Radši si ji schovej," řekl jsem mu. „Použij obyčejné granáty."

Zaútočili jsme na východ, který nebyl nijak zvlášť dobře chráněný. Deseti vojáků, kteří kolem něj stáli, nás zbavily tři simultánní exploze.

„Myslela jsem, že bude složitější dostat se odsud ven," připustila Tanya, když jsme klusali chodbou směrem ke vstupu do energetické komory.

„Spousta jich šla po mně," řekl Trost. „Byla to parádní šlupka, málem při ní spadla půlka tohohle paláce."

„A plukovník jim taky určitě pěkně zatápí," připomněl jsem jim, zatímco se Tanya znovu pustila do práce s laserovým řezačem. „Musíme využít výhody momentu překvapení. Nevím, jak pohotově dokážou reagovat, ale něco mi říká, že tauové se umí zorganizovat hodně rychle."

„Hotovo," oznámila Tanya, vypnula řezač a pověsila si ho na jeden z popruhů své torny.

„Držte se plánu," řekl jsem a připravil si do ruky dýmovnici. „Doběhnete k věži a dostanete se dovnitř. Destruktor a já zdržíme útočníky, než se Mozkoví podaří odpojit elektriku a zamknout dveře. Ostřelovač vyleze nahoru na věž a připraví se ke střelbě. Kdyby nastaly nějaké potíže, tak na mě zakřičte a já hned přiběhnu."

„Jasný, Poslední šance," řekla Tanya, přikývla a také si připravila dýmovnici. „Uvidíme se nahoře na věži."

Dýmovnice jsme hodili otvorem, který Tanya ve dveřích vyřízla. Když jsem se za nimi podíval, začal se už po podlaze pomalu roztahovat hustý oblak kouře.

„Běž!" řekl jsem a plácl Tanyu do zad. Rychle proskočila otvorem dovnitř, následovaná vzápětí Quidlonem. V hale se začala ozývat střelba. Bez váhání jsem se vrhl dovnitř, s Trostem v patách. Utíkal jsem oblaky dýmu, aniž bych se vůbec pokoušel střílet, a málem jsem hlavou narazil do zdi věže. Nade mnou něco explodovalo a hned nato mě zasypaly úlomky a suť ze zdi.

„Dovnitř, hned!" křikl jsem na ostatní, kteří se poslušně rozeběhli ke dveřím. Nalevo i napravo jsem zahlédl pohybující se stíny. Přiložil jsem si pušku k líci a zamířil. První krátkou dávku jsem vypálil doleva a jeden stín padl k zemi. Druhá dávka poslala k zemi ten napravo. Udělal jsem několik kroků podél zdi a změnil tak pozici dřív, než místo, kde jsem ještě před chvílí stál, zasypalo krupobití kulek. Vypálil jsem směrem, kde jsem zahlédl záblesky výstřelů, a uslyšel jsem přidušený výkřik, který jasně dokazoval, že si má kulka našla cíl. O několik kroků dál jsem zahlédl Trosta, který stál ve vchodu do věže a vehementně na mě mával.

„Co se děje?" zeptal jsem se a rozběhl se k němu,

„Quidlon vzal roha, utekl druhou stranou věže," řekl mi a ukázal palcem přes rameno za sebe.

„Dobře, drž pozici, přivedu toho blbýho idiota zpátky," zavolal jsem na něj.

Vnitřek věže byl prostorný a otevřený. Kolem středového sloupu se vinulo jediné spirálové schodiště, které vedlo do horních pater. V pravidelných intervalech jej přerušovaly malé plošiny. Podíval jsem se nahoru a uviděl jsem Tanyu, jak po nich stále ještě vybíhá vzhůru. Pušku měla přehozenou přes záda, a protože schody nebyly opatřeny zábradlím, přidržovala se rukama středového sloupu.

Znovu jsem se soustředil na úkol, který mě čekal. Na druhé straně oválného sálu byly otevřené dveře. Vyběhl jsem ven: žádný tau nebyl nikde na dohled, ale před párem těžkých pancéřovaných dveří stálo pět prázdných bitevních zbrojí, kolem kterých zvědavě obcházel Quidlon. Soupravy byly otevřené, přední části trupů zvednuté a stehenní panely sklopené, takže bylo vidět do kokpitu uvnitř. Ještě jednou jsem se rozhlédl kolem a rozběhl se ke Quidlonovi.

„Hej, Mozku, co to tu sakra děláš?" zařval jsem na něho.

„Jsou úžasné, že?" řekl a šklebil se jako šílenec. „Představ si, že bychom jednu z nich měli, nic by nás nezastavilo, bez problémů bychom se tauům ubránili."

„Jestli sebou teď hned nehodíme, tak si pro nás ti tauští parchanti přijdou právě v takových zbrojích a my proti nim nebudeme mít nejmenší šanci," zařval jsem na něj, chytil ho za rameno a otočil čelem k sobě. „Teď odpoj tu ztracenou

elektřinu než sem po té kolejnici dorazí posily!"

„Jenom se na jednu podívám," řekl, vytrhl se mi a vykročil k nejbližší bitevní zbroji.

„Na tyhle blbosti nemáme čas!" zařval jsem znovu a chytil jsem ho za ruku. Znenadání se prudce otočil a vrazil mi pěst do břicha, takže jsem klesl do kolen.

„Ustup, Poslední šance," zavrčel. „Možná tady umřu, a tak se předtím chci aspoň podívat na jeden z těch strojů."

Začal se šplhat do bitevní zbroje. Skočil jsem po něm a strhl ho k zemi. Snadno se mi vykroutil a pokusil se mě kopnout do slabin, což se mi jen tak tak podařilo zablokovat stehnem. Bylo vidět, že jsem ho vycvičil dobře. Jeho pěst přistála na mém pravém oku s daleko větší razancí, než jsem u něj během výcviku kdy viděl. Otřesený jsem tvrdě dosedl na zadek a Quidlon se znovu začal šplhat do zbroje.

Přední strany stehen byly sklopené a uvnitř jsem viděl sedadlo obklopené obrazovými panely a řadami osvětlených tlačítek. Quidlon vlezl dovnitř a posadil se na sedadlo. Viděl jsem, že jeho nohy zmizely ve stehnech stroje. Upínací svorky se se zasyčením sevřely kolem jeho nohou a zavřely ho uvnitř.

Rukou jsem se držel za břicho a vstal jsem ze země. V tu chvíli stiskl Quidlon jedno z ovládacích tlačítek. Ozval se pronikavý tón a tauský hlas.

„Vypadni odtamtud. Nevíš, co děláš!" řval jsem na něho zoufale,

„Ustup, Poslední šance!" křikl na mě s posedlým výrazem. Levou ruku položil na pahýlovitou řídicí páku a pravou stiskl několik dalších tlačítek. „Myslím, že jsem na to přišel, ovládání je ve skutečnosti velmi jednoduché, všechno je po ruce." Stehenní panely se zasunuly zpátky na své místo a s kovovým cvaknutím se zavřely. Vzápětí se ozvalo vrnění motorů hlavního krytu kabiny. To poslední, co jsem z Quidlona viděl, byl jeho široký úsměv. Bitevní zbroj chvíli jen tak nečinně stála a mě napadlo, jestli její ovládání opravdu pochopil. Najednou začala vibrovat a několik sekund se silně třásla. Hrudní plát se se zasyčením znovu otevřel. Kryt kabiny se odklopil a odhalil Quidlonovo sežehnuté tělo. Kouřilo se z něho a z vyceněných zubů se odlupovaly spálené rty. Z hlavy mu trčely dvě tyče. kolem kterých se chvílemi zajiskřilo. Tyče se potichu zasunuly zpět do stěn kokpitu. Stehenní kryty se sklopily, a můj zrak padl na Quilonovy nohy, které byly místy ohořelé až na kost. V nose mě zaštípal odporný pach spáleného masa a já se začal dusit. Ztěžka jsem polkl, abych se nepozvracel.

„Ty pitomče!" zavrčel jsem na Quidlonovu mrtvolu. Na chvíli jsem úplně pozbyl rozum a vypálil jsem několik střel do mrtvého těla. To se rozpadlo na hromádku kostí a popela, který se začal sypat ze zbroje ven. Plivl jsem na něj, rozkopl jsem ho a rozprášil prach a úlomky kostí všude kolem sebe. „Stupidní, zatracený, blbý zkurvysyne, pitomý debile!" ječel jsem nahlas a zběsile jsem kopal do Quidlonových pozůstatků, než se tni podařilo se znovu ovládnout.

Stál jsem tam, ztěžka oddechoval a pozoroval bitevní zbroj. ze které se jemně kouřilo. Pak jsem z opasku vytáhl granát, hodil ho na sedadlo a ustoupil o několik kroků zpátky. Výbuch roztrhal kokpit na kusy a Quidlonovy spálené ostatky se smíchaly s úlomky skla a kusy ovládacího panelu. Uvědomil jsem si, že už nemám mnoho granátů, a tak jsem ostatní čtyři zbroje vyřadil z provozu krátkými dávkami ze své automatické pušky.

Rachocení střelby obrátilo mou pozornost zpátky k věži. Otočil jsem se na patě a rozběhl se k ní. Vlevo jsem zahlédl běžet další válečníky. Několikrát jsem po nich vypálil; jednoho jsem zastřelil a ostatní jsem zahnal na ústup. Vběhl jsem do věže. Na druhé straně stál Trost a pálil otevřenými dveřmi ven. Přes jeho rameno jsem viděl tři válečníky kasty ohně natažené na zemi v půli cesty ke vchodu.

„Drž je, jdu zkontrolovat Ostřelovače," řekl jsem a rozběhl se po schodišti nahoru. Schody jsem bral po dvou a vůbec jsem přitom nedbal na to, že stačí jeden jediný chybný krok a já se zřítím dolů na zem. I tak mi chvíli trvalo, než jsem se dostal až na vrcholek věže. Cestou jsem míjel místnosti plné nejrůznějších nástrojů a svítících ovládacích panelů. Nakonec jsem se ocitl na otevřené plošině.

Tanya se krčila za zídkou s puškou přitisknutou k hrudi. Od okolních stěn se odrážely střely, a proto jsem se rychle přikrčil a po zemi se k ní doplazil.

„Jaká je situace?" zeptal jsem se a vytáhl zásobník z pušky, abych zkontroloval, kolik nábojů mi ještě zbylo. Byl poloprázdný.

„Vědí, že jsem tady nahoře. V téhle palbě se nemůžu připravit na čistou ránu," odpověděla mi s úšklebkem.

„Ty jsi mi ale skrytý lovec," zavrčel jsem a posunul se víc dopředu, protože se od zídky, za kterou jsme byli schovaní, začaly odrážet další střely.

„Přišli sem a začali střílet. Oni už věděli, že tady jsem, ne-viděli mě," odsekla mi s naštvaným výrazem.

„Jestli si nedáme pozor, brzy nás tu obklíčí," řekl jsem a nasadil jsem zásobník zpátky do pušky.

Vykoukl jsem zpoza zídky a vypálil tři rány po skupince válečníků kasty ohně, kteří se krčili v jednom z podloubí po obvodu středové haly. Donutil jsem je tak stáhnout se zpátky. Přitiskl jsem se k zemi, doplazil se na druhý konec plošiny a znovu jsem vykoukl přes okraj zídky. Z druhé strany se k naší pozici blížilo dalších sedm válečníků. Vyskočil jsem, vypálil dvě rychlé dávky, přičemž jsem jednoho z nich plně zasáhl, a znovu jsem se schoval.

Najednou jsem uslyšel někoho křičet v tauštině. Byl to hluboký hlas, mnohem hlubší než ty, které jsem doposud slyšel. Připlazil jsem se zpátky k Tanye. Ta přikývla a oba jsme se podívali dolů, kde jsme spatřili skupinku válečníků kasty ohně oděných ve splývavých rudých hábitech.

„To je Jasný meč!" sykl jsem na ni. Tanya znovu přikývla a začala si připravovat pušku.

V tu chvíli jsem zaslechl křičet někoho jiného, tentokrát v gótštině.

„Míří ke zbrojnici, zastavte ho!" slyšel jsem Oriela, který se následován plukovníkem vynořil v dalším z průchodů. Oba střídali jako šílení z pistolí a nad hlavami mávali zkrvavenými rotomeči. Moecrek jim běžel těsně v patách a pálil po bojovnících, kteří před nimi prchali halou. Několik se mu jich také podařilo zastřelit. Několik sekund jsem je podpořil svou palbou, ale tauského velitele se mi dostat na mušku nepodařilo. Chvíli nato další jednotka válečníků odřízla Oriela i jeho doprovod a zabránila jim tak ve střelbě po Jasném meči.

„Hoď sebou, Ostřelovači, sejmi ho!" zavrčel jsem na Tanyu. Neodpověděla mi. Opětovaná palba mě donutila znovu zalézt za zídku. Podíval jsem se na Tanyu. Krčila se nad svou puškou a pomalu mířila. Nic ale nedělala, jen sledovala pohyb svého terče hlavní.

„Tak vystřel už, pro Císaře!" zařval jsem na ní, ale úplně mě ignorovala. Její ruce se začaly třást. Viděl jsem, jak se ji hlaveň pušky klepe v rukách.

„Uklidni se, uvolni se, nadechni se a pak toho parchanta sejmi," řekl jsem. Sám jsem měl co dělat, abych zachoval klid. Krčil jsem se za kamennou zídkou, pozoroval ji a v duchu jsem se modlil, aby konečně stiskla spoušť. Teď, pokusil jsem se jí přikázat telepaticky. Teď zatraceně! S tlumeným vzlyknutím pustila pušku, která jí vypadla z rukou na zem.

„Trefili tě?" vykřikl jsem a vrhl se k ní. Schoulila se do klubíčka a ruce sepnula za hlavou, aby se tak chránila. Přes štěkot střelby a praskání laserových paprsků jsem zřetelné slyšel její vzlykot.

„Tanyo, jsi zraněná?" zeptal jsem se a chytil ji za rameno. Byla naprosto bezvládná, a když jsem jí odtáhl ruku stranou, uviděl jsem ji po tváři stékat slzy.

„Já... já jsem to nemohla udělat," naříkala. „Je mi to líto, Kagei."

„Zatracená stupidní..." ztratil jsem sílu mluvit, tak jsem byl rozzuřený. Hřbetem ruky jsem ji udeřil do obličeje. „Teď jsme tak mrtví, že si to ani nedokážeš představit."

„Je mi to líto," omluvila se znovu mezi vzlykáním a popotahováním.

„Na to je teď zatraceně pozdě," zařval jsem na ni, chytil jsem ji za vlasy a trhnutím zvedl na nohy. „Seber si svou pušku, musíme odsud vypadnout."

Jen tam němě stála a tupě na mě zírala.

„Seber si tu svou zatracenou pušku, vojáku, a hni sebou!" zařval jsem jí do obličeje. Zdálo se, že ji to trochu probralo. Ten zmatený výraz v jejích očích zmizel a Tanya zvedla pušku ze země. Ještě jednou se na mě podívala a pak se vydala ke schodišti. Naposledy jsem se podíval z věže dolů. Právě včas, abych zahlédl tauského velitele s jeho osobním strážcem, jak mizí širokými dveřmi hned za poničenými bitevními soupravami. Rozběhl jsem se za Tanyou a přitom jsem vyměňoval zásobník ve své pušce. Cestou dolů jsem si na zrádných spirálových schodech počínal poněkud opatrněji, než když jsem pospíchal nahoru. Spadnout teď ze schodů a zlomit si vaz, to by byla opravdu hloupá smrt. Koneckonců jsem si byl zatraceně jistý, že se mě tauové budou ze všech sil snažit zabít, a já jsem je o tu zábavu rozhodně nechtěl ošidit.

Dole na mě čekal Trost.

„Co se děje?" zeptal se, zatímco střídavě dělil svou pozornost mezi mě a válečníky kasty ohně venku.

„Jasný meč unikl. Musíme odsud zmizet," řekl jsem a vydal se ke druhým dveřím z věže. Venku jsem uviděl Oriela, Moercka a plukovníka, jak bojují s jednotkou tauských válečníků. Musím říct, že tauové sice mají efektivní zbraně, ale o boji muže proti muži nevědí zhola nic. Schaeffer s inkvizitorem je svými rotomeči rozřezali během chvilky na kusy. Pak vyrazili k věži.

Za jejich zády se objevili další nepřátelé, proto jsem spustil krycí palbu. S vědomím toho, že mi zbývá už jen jeden zásobník, jsem střílel v dávkách po několika málo střelách. Moerck se zastavil, otočil se a začal po tauských bojovnících také střílet, takže se nám je nakonec podařilo společnými silami zahnat zpátky. Jako první se do věže dostal Oriel.

„Kudy šel?" křikl na mě a chytil mě za límec mé maskovací košile. Ukázal jsem na dveře, které už byly zase zavřené.

„Doslal se do zbrojnice," řekl ztěžka plukovník. Hruď se mu z vynaloženého úsilí divoce dmula. „To celou situaci komplikuje,"

Oba prošli kolem mě. V tu chvíli k věži doběhl i Moerck. Cestou vyndal energetický zásobník svého laseru.

„Ostřelovač selhal," řekl hořce.

„Jo, selhal," souhlasil jsem. „Je na čase odsud vypadnout."

„Mise ještě není splněna, Poslední šance," řekl a nasadil si do laseru nový zásobník.

„Jestli sis toho nevšiml, tak tahle mise vybouchla jako demoliční nálož. Je to jedna velká zatracená katastrofa," utrhl jsem se na něj a pokusil jsem se kolem něho projít. Moerck mě ale chytil za ruku. Vykroutil jsem se z jeho sevření. „Je konec, zvorali jsme to, teď se musíme sebrat a zdrhnout!"

„Pokoušíte se o dezerci, poručíku Kagei?" zeptal se mě zlověstně a namířil na mě hlaveň svého laseru.

„Jo, pokouším se o zatracenou dezerci! A ty už nejsi žádný komisař, Moercku!" zdůraznil jsem mu. „Nemusíš tady zemřít."

„Ne, já nejsem komisař," odpověděl zlomyslně. „Já jsem Hrdina. Pamatuješ si? Hrdina. A proto se neseberu a nedezertuju uprostřed mise a proto ti už nedovolím udělat ani jeden krok."

„To je blbost," obořil jsem se na něho. „Není tady snad dost tauů, se kterými je třeba bojovat? Máme se ještě střílet sami mezi sebou? Dnes jsme prohráli bitvu, ale možná jsme Jasného meče vystrašili natolik, že jsme vyhráli celou válku. Vrátíme se na člun a ve zdraví se dožijeme dalších bitev. Do hajzlu, klidně se okamžitě přidám k obráncům planety Sarcassa, ale tady už nezůstanu ani okamžik."

„Stůjte, poručíku," slyšel jsem zevnitř věže Schaefferův hlas. Vzápětí vyšel ven a pokynul Moerckovi, aby uhnul.

„Zastřelte mě, skoncujte to, je mi to už vážně úplně jedno!" křičel jsem na plukovníka. „Já odsud mizím a tentokrát se pro vás rozhodně vracet nebudu."

Plukovník se usmál. Byl to zlověstný smích.

„Příliš pozdě," odpověděl jednoduše a ukázal přes moje rameno. Otočil jsem se. Dveře zbrojnice se pomalu otevřely a já jsem pochopil, proč si byl Oriel tak jistý, že Jasný meč bude prchat právě kolem Tanyiny pozice.

Cítil jsem, jak se země pod mýma nohama chvěje kroky pěti bitevních zbrojí, jež se k nám blížily mezi kouřícími vraky

strojů, které jsem prve zneškodnil. Kráčely přímo k nám se zbraněmi připravenými k palbě. Tauského velitele bylo snadné rozeznat: jeho stroj byl mnohem zdobenější než soupravy ostatních a na hrudi se mu skvěla spletitá tauská kresba. Několikahlavňový kulomet upevněný na jeho pravé paži se natočil naším směrem a raketomet na rameni se zaměřil na věž, před níž jsme stáli. Na levé paži měl upevněný jakýsi štít, který jiskřil elektrickými výboji. Jeho tělesní strážci byli ozbrojeni stejnými kulomety a pestrou směsicí jiných smrtonosně vyhlížejících zbraní. Nohy se pode mnou podlomily a já jsem padl na kolena. Všechno jako by se zpomalilo. Viděl jsem, jak čtyři hlavně kulometu Jasného meče začínají rotovat, postupně nabírají rychlost a nakonec s explozivním zábleskem světla zahajují střelbu. Ze zdi přímo za mnou začaly odletoval velké kusy zdiva.

Schaeffer zaklel a zmizel zpátky ve věži a někdo zavolal moje jméno, pravděpodobně Moerck. Rachocení kulometů bylo ohlušující. Uskočil jsem stranou a udělal jsem kotoul; cítil jsem, jak se o mne kulky létající kolem otírají svými vzdušnými víry. Něco horkého a bolestivého mě zasáhlo do nohy a srazilo mě znovu k zemi. Podíval jsem se na nohu. Z díry v pravé botě mi vylekala krev. Se zaťatými zuby jsem v sobě potlačil výkřik bolesti, zvedl jsem svou automatickou pušku a začal pálit po tauském veliteli. Kulky se neškodně odrážely od jeho bitevní zbroje a kreslily na ni nahodilý vzor jisker. Kromě drobných důlků, které po sobě v jeho plášti zanechaly, mu nezpůsobily vůbec žádnou újmu. Jeden z osobních .strážců se oddělil od skupiny, otočil se mým směrem a namířil na mě hlavní, která musela být nepochybně hlavni plamenometu. Bez ohledu na bolest vystřelující z pravé nohy jsem vyskočil ze země a vrhl se do krytu za věž, zlomek sekundy předtím, než kolem mne s praskotem prolétl ohnivý jazyk a po podlaze se rozlilo hořící palivo. Zaplavila mě vlna horka a oči mě štípaly kouřem.

Vpravo jsem zahlédl ostatní, jak rychle prchají pryč od věže. O několik sekund později otřásl vnitřkem věže mohutný výbuch a z oken a průchodů vyšlehly plameny. Pokusil jsem se postavit, ale nohy mi vypověděly službu a já jsem znovu klesl zády na stěnu věže. Zpoza rohu se vynořila bitevní zbroj s plamenometem. Hlavně jejích zbraní se natáčely ze strany na stranu a pátraly po nějakém cíli. Tauský bojovník mě přehlédl a namířil na mé prchající druhy. Vypálil jsem po něm těch několik málo nábojů, co mi ještě v zásobníku zbyly, Mířil jsem na nádrž paliva plamenometu na jeho levé paži. Kanystr explodoval a levou stranu zbroje zahalily plameny. Vzduchem prolétl kus roztaveného kovu. Tauský válečník poškození ignoroval a namířil na mě kulometem. Vybral jsem si jedinou volnou cestu a proběhl mu mezi nohama, právě když začal střílet.

Bitevní zbroj se po mně s námahou otočila a donutila mě znovu uskočit stranou. Rozběhl jsem se ukrýt do kouřící věže. Ve chvíli, kdy jsem proskakoval jejím vchodem, zahájil Jasný meč znovu palbu a jeho kulky vytrhávaly ze země za mými patami obrovské kusy kamene. Vnitřek věže byl zaneřáděný zbytky zničeného schodiště a zdiva vypadlého z rozsáhlých puklin ve stěnách. Postřelená noha mi úplně znecitlivěla. Rychle jsem proběhl mezi sutinami a vyběhl jsem druhým průchodem ven. Ostatní se kryli v jednom z dveřních výklenků na druhé straně haly a bez viditelných výsledků ostřelovali bitevní zbroje, které z obou stran obcházely věž.

Právě když jsem vybíhal průchodem ven, uklouzla mi poraněná noha po suti a já jsem s výkřikem bolesti přistál hlavou napřed na zemi. Když jsem po chvíli vzhlédl, spatřil jsem nad sebou šedočerný pancíř Jasného meče. Jednu nohu měl zvednutou a chystal se mě na místě rozdrtit. Převalil jsem se stranou a jeho noha mě jen o několik málo centimetrů minula. Pevný materiál, který tvořil podlahu haly, pod jejím dopadem popraskal,

Vyskočil jsem, ale Jasný meč se prudce otočil na jedné noze, udeřil mě hlavní svého kulometu do hrudníku a mrštil mnou o stěnu věže. Cítil jsem, že mi uvnitř něco prasklo, pravděpodobně žebra, a začal jsem přerývavě lapat po dechu. Jasný meč se napřáhl k dalšímu úderu a já jsem znovu uskočil. Vzápětí mě zasypaly kousky zdiva, které se pod jeho úderem rozpadlo na prach.

Ostatní začali na tauského velitele střílet, takže jsme se oba ocitli v dešti kulek a laserových paprsků. Zmocnil se mě podivný pocit, jako kdybych tohle už někdy zažil. Potom jsem si uvědomil, že se to podobá jedné z mých nočních můr, které mě budily ze spánku na palubě raketoplánu. Právě ta nejhrůznější teď skutečně obživla - ta střelba kolem mě, obří postava tyčící se nade mnou. Jasný meč se otočil, zvedl paži opatřenou štítem a střely se od jeho disku začaly s jiskřením divoce odrážet všemi směry. Aniž by štítem jakkoli pohnul, znovu se po mně ohnal takovou silou, že mi div nesrazil hlavu,

Bylo to zvláštní, ale vůbec jsem necítil strach. Jako kdybych nějak věděl, že mě nezabije. Praskot laserových paprsku a štěkot automatických pušek znenadání přerušil mnohem hlasitější výbuch. Do štítu cosi narazilo. Ten vzápětí explodoval v dešti jisker, spadl na zem a rozpadl se na tři kusy. Hned nato zaduněla další salva protipancéřových střel, které zasáhly těsně po sobě bitevní zbroj přímo doprostřed hrudního krunýře a skoro se jim ho podařilo prorazit.

Jasný meč mě nechal na pokoji a otočil se k ostatním. Nad hlavou se mi mihl rachotící kulomet, který si hledal nový cíl. Další střela zasáhla jednu z jeho hlavní a roztrhla ji na dva kusy. Kulomet explodoval a urval zbroji celou paži; proletěla vzduchem a s kovovým zařinčením dopadla kousek ode mě. Rychlá salva dalších střel nahlodala vzpěru jeho pravé nohy a ta pod vahou stroje praskla. Jasný meč se svalil na zem.

Z bitevní zbroje jsem zaslechl temné syčení, pak se část trupu i s tauským velitelem oddělila a čtyři trysky ji vymrštily do vzduchu. Čtyři osobni strážci se dlouhými skoky rozběhli proti členům Poslední šance, kteří začali kvapně ustupoval k opačnému konci haly. Ohlédl jsem se po záchranné kapsli a zjistil jsem, že se její poklop otevírá. Mí spolubojovníci byli od Jasného meče odříznuti jeho osobními strážemi.

„Jdu si pro tebe, ty mimozemský šmejde!" zavrčel jsem a začal jsem se belhat napříč halou, aniž by mi kdokoli z osobních stráží tauského velitele věnoval sebemenší pozornost. Na zemi za mnou zůstávaly krvavé šlépěje.

K záchranné kapsli jsem dorazil právě ve chvíli, kdy se z ní Jasný meč snažil vysoukal ven. Silně krvácel z hluboké rány na paži. Svezl se na zem a podíval se na mě. Jeho oči sálaly hněvem. Zamumlal něco ve své řeči a zhluboka se nadechl. Chytil jsem automatickou pušku pevně oběma rukama a rozmáchl jsem se. Ani se nesnažil nějak bránit. Jednou ranou pažby jsem mu rozbil hlavu. Halou se rozlehl jeho bolestný výkřik.

K mým uším dolehl pronikavý zvuk vrzání kovu o kov. Ohlédl jsem se a spatřil jsem, jak se osobní strážci Jasného meče v bitevních zbrojích otáčejí mým směrem. Neztrácel jsem čas, dalšími dvěma údery jsem Jasnému meči vyrazil mozek z hlavy a jal jsem se belhat zpátky k věži.

„Utíkej!" zakřičel Oriel a běžel ke mně. Jedna z bitevních souprav se po něm otočila a vystřelila. Těsně za inkvizitorovými zády prolétla koule doběla rozžhavené plazmy a narazila do stěny paláce, kde v oslnivém záblesku explodovala.

„Nemůžu!" procedil jsem skrze zatnuté zuby, když ke mně doběhl.

Osobní strážci se rozdělili. Dva pronásledovali zbytek našeho týmu a zbývající dva, včetně toho s jednou rukou, vyrazili pomstít smrt svého velitele.

„Ostatní na nás počkají u dopravního terminálu," řekl Oriel, strčil mi rameno do podpaží a trhnutím mne postavil na nohy. Do věže mě dotáhl právě včas. Venku se ozvala série ohlušujících explozí, která nemohla znamenat nic jiného než raketový útok. Tlaková vlna nás oba srazila mezi sutiny na podlaze věže,

„Můžeš chodit?" zeptal se mě a nejistě se na vratkých troskách postavil.

„Zatraceně, když budu potřebovat, tak odsud dokážu odejít!" řekl jsem mu rozčileně, zachytil jsem se jeho ruky a zvedl se ze země,

„Sakra, další vojáci," zaklel Oriel, když se podíval k protějšímu východu. „Otevřený prostor, přes který se musíme dostat, je příliš velký."

„Přeběhněte to, mě tady nechte," řekl jsem mu, ale on se jen zasmál.

„Hrdinství nech Moerckovi," poradil mi.

„Na hrdinství kašlu. Jen jsem doufal, že ode mne odlákáte pozornost," odsekl jsem mu, vůbec ne pobaveně. „Nemůžete na ně použít nějaké kouzlo nebo něco?"

„A co bych měl jako udělat?" zavrčel popuzeně. „Přesvědčit je, aby odešli? To by asi nefungovalo."

„To já nevím," zařval jsem na něho; pomalu se mě začínal zmocňovat vztek. „To je vaše práce, ne moje. Nějak je přesvědčte, že jsme oba mrtví, nebo něco. Budou pak pronásledovat ostatní a my odsud budeme moct zdrhnout."

Ve vchodu se objevil stín. Rychle jsme se stáhli stranou, protože jeden z tauů strčil dovnitř ten svůj kanón a vypálil. Výstřel prorazil protější stěnu a vzduch byl rázem plný prachu a létajících kusů zdiva.

„Dobře, zkusím to," souhlasil Oriel. „Zůstaň ležet a dělej, že jsi mrtvý. Kdyby to snad nefungovalo, tak se o tom alespoň nedozvíme."

Oba jsme se natáhli do sutin a čekali. Snažil jsem se dýchat co nejméně. Cítil jsem, jak mi krev z poraněné nohy zasychá v botě a z prachu, který se mi usazoval v ústech, se mi chtělo kašlat. Zavřel jsem oči, abych nemrkal. Průchodem pronikaly dovnitř hlasy tauských válečníků a já jsem se snažil soustředit na ostrou suť pod sebou a vypadat jako naprosto dokonalá mrtvola. Podle křupání kroků po rozdrceném zdivu teď bylo uvnitř poměrně dost tauů. Něco mě šťouchlo do zad: hlaveň pušky. Ozvaly se další hlasy a zvenku k mým uším dolehlo dunění kroků vzdalujících se těžkých bitevních zbroji, následované rachotem střelby. Tauové vyběhli ven a dál si nás nevšímali. Přesto jsem zůstával nepohnutě ležet.

„Nehýbej se, počkej, až opustí místnost," slyšel jsem říkat Oriela. Pak jsem si ale uvědomil, že to nemluví Oriel, ale jen jeho hlas v mé hlavě. Pomalu jsem začal v duchu počítat a představoval jsem si, jak tauové přebíhají halu a pouštějí se do pronásledování ostatních. Dal jsem jim několik minut, abych si byl naprosto jistý, že všichni zmizeli, a posadil jsem se. Oriel už stál u jednoho vchodu a opatrně vyhlížel ven.

„Na druhém konci nechali stráže," řekl a pokynul mi, abych se podíval. Vyhlédl jsem ven a spatřil jsem dva válečné trubce, jak se vznášejí nad zemí zhruba sto metrů od nás.

„Hádám, že je nedokážete ošálit. Budeme si muset poradit tradičním způsobem," řekl jsem a zvedl jsem svou automatickou pušku ze země, kde jsem ji prve upustil.

„Vezmi si toho napravo, já toho nalevo," řekl Oriel a přesunul se ke druhému vchodu. „Odpočítám to."

Opřel jsem si pušku o popraskaný rám vchodu, abych zamířil co nejpřesněji, a připravil se ke střelbě. Trubec se jen tak vznášel ve vzduchu, pomalu rotovat a pomoci svých umělých očí a uši sledoval vchod na své straně věže.

„Jedna... dva...?" odpočítával Oriel. Náhle se zastavil. „Někdo přichází!" sykl na mě a schoval se zpátky dovnitř věže.

„Kdo?" zeptal jsem se šeptem a otočil jsem se, abych mohl vystřelit protilehlým vchodem.

„Tau, bez zbroje," odpověděl mi. „Možná přišel pro O'varovo tělo."

Vyhlédl jsem ven a uviděl taua, který se opatrně kradl ke věži a každých několik kroků se kolem sebe úzkostlivě rozhlédl. Byl oblečený do róby ze světle zelené a modré látky, která kolem něj v rychlé chůzi volně povlávala.

„To je Chladný vítr," řekl jsem s úlevou, když se k nám víc přiblížil. Zamával jsem, abych upoutal jeho pozornost. Když si mě všiml, nedokázal zakrýt své překvapení a přidal do kroku.

„Válečníci kasty shas vás mají za mrtvé," řekl a s úžasem si nás oba prohlížel.

„Přesně to jsem chtěl, aby si mysleli," přisvědčil Oriel, aniž by zabíhal do zbytečných detailů. „Co tady děláte?"

„Ostatní jsou na bezpečném místě, alespoň prozatím, ale já jsem si chtěl ověřit, jestli jsou zprávy o vaší smrti pravdivé," řekl už opět se svým typickým klidem. „Nestává se často, aby se naši válečníci dopustili takového omylu."

„Můžete nás odvést k ostatním?" zeptal jsem se a podíval se na trubce hlídkující venku.

„Ano. Až odvolám bitevní trubce, následujte mě," odpověděl bez váhání.

Pozoroval jsem ho, jak vychází ven a říká trubcům něco ve své mateřštině. Ti pak sebou souhlasně mrskli, otočili se a vysokou rychlostí zmizeli v jednom z průchodů po naší levici. Ambasador nám pokynul, že můžeme opustit úkryt.

„Kde jsou ostatní?" zeptal se Oriel, když mi pomáhal přebelhat se napříč halou. „A co vy tady zatraceně vůbec děláte?"

„Jsou nedaleko, v jedné městské výcvikové hale," informoval nás Chladný vítr a ukázal doprava. „Podařilo se jim

obejít shas, kteří čistí okolní prostory plamenomety, a jsou nyní v bezpečí za jejich zády. Dovedu vás k nim a pak byste se bez vážnějších problémů měli dostat ke svému raketoplánu. Domníval jsem se, že bude rozumné být tady pro případ, že by se něco pokazilo. Zdá se, že to bylo moudré rozhodnutí."

Oriel se díval na ambasadora přimhouřenýma očima.

„Pořád nám ještě něco zatajujete," vyštěkl a zastavil se. „Co je to, řekněte mi to!"

Chladný vítr na chvíli zaváhal a pak si povzdechl.

„Váš raketoplán byl detekován a dopravní loď byla odeslána z oběžné dráhy pryč, abyste nemohli uniknout," řekl a pokynul nám rukou, abychom se nezastavovali. „Nemohu zaručit, že se bezpečně dostanete na svou loď."

„A to je všechno?" zeptal jsem se. „Stejné jsem nikdy nepředpokládal, že ústup bude snadný."

Následovali jsme ambasadora do chodby, která mírně zahýbala doleva. Prošli jsme kolem několika otevřených dveří. Jedněmi, možná dvěma, jsem vevnitř zahlédl mrtvoly válečníků kasty ohně. Na stěnách byly patrné známky boje: byly celé popraskané a poseté otvory po kulkách, laserových paprscích a dopadech plazmy.

„Tady," řekl Chladný vítr, když jsme dorazili k širokým dvojitým dveřím. „Jsou ve dvoupatrové budově přímo za těmito dveřmi."

Otevřel nám a my jsme vyšli do tmou zahaleného císařského městečka. Dvou a třípatrové budovy se vypínaly k umělé noční obloze osvětlené dvěma matně zářícími měsíci. Když jsme přecházeli opuštěnou ulici, nasadil jsem do automatické pušky svůj poslední zásobník. Přitom jsem napjatě naslouchal, jestli nezachytím nějakou známku přítomnosti ostatních.

Zastavili jsme se, Z budovy přímo před námi k nám doléhaly tlumené hlasy.

„Ano, tam vevnitř," řekl nám Chladný vítr a ukázal před sebe. Přistoupili jsme se temnotou blíž.

„Poslední šance?" zvolal potichu Oriel.

„Inkvizitore?" slyšel jsem odpovědět plukovníka. Dveře se se skřípáním pantů otevřely a my jsme vešli dovnitř. Ohlédl jsem se, ale Chladný vítr zmizel. V tu chvíli se venku rozsvítilo prudké světlo a zaplavilo budovu oslnivou bílou září. Když jsem vyhlédl z okna, uviděl jsem čtyři bitevní zbroje, které stály na náměstí před budovou a osvětlovaly ji svými reflektory. Také jsem zahlédl siluety postav přibíhajících mezi budovami, Početné jednotky tauských válečníků obklíčovaly naše útočiště.

„To jsou shas'vre Jasného meče. Chladný vítr nás zradil," zavrčel Oriel a vytrhl pistolí z pouzdra. Druhou rukou sáhl do kapsy svého pláště a vytáhl drobný předmět ve tvaru koule. Chvíli do ní něco horečně šeptal a pak jí znovu schoval.

Obrátil jsem pozornost zpátky k bitevním zbrojím. Záměrně pomalu, jako popravčí četa, namířili shas'vre své ramenní raketomety na budovu, ve které jsme se ukrývali.

„První pravidlo politického atentátu. Mělo nás to napadnout," řekl plukovník.

„Jak zní to pravidlo?" zeptala se Tanya, zatímco strkala do odstřelovací pušky náboje ze svého ramenního pásu.

„Zlikvidovat zabijáky," odpověděl jsem, natáhl jsem závěr automatické pušky a zamířil na světla.

„Vaši lidé budou naříkat a vaše planety budou krvácet!" zaburácel hlas z jedné z bitevních zbrojí, znásobený ozvěnou od okolních domů. „Nedožijete se toho, abyste spatřili utrpení, které jste přivolali na svůj lid!"

To je ono, zemřeme, pomyslel jsem si. Znenadání jednou z budov napravo od nás otřásla mohutná exploze a ohnivá vlna vyvrhla z oken hořící těla tauských válečníků, Z oblaků kouře a plamenů vystoupila postava z legend. Ten, o kterém se ve vojenských táborech mluvilo pouze šeptem a s patřičnou úctou. Ten, jehož se děsili všichni nepřátelé Císaře. Cítil jsem, jak mi po zádech přeběhl mráz. Anděl smrti. Hvězdný pěšák,

„U Císařovy krve," zaklel Trost s očima vytřeštěnýma. Zbraň mu vypadla z rukou a zařinčela o zem.

Dokonce i plukovník se tázavě ohlédl po Orielovi a v očích se mu zračil úžas. Potom znovu upřel pohled na postupujícího válečníka.

Hvězdný pěšák - byl dva a půl metru vysoký a přes hrudník měl skoro metr - se tyčil nad rozházenými těly svých nepřátel. Od hlavy až k patě byl chráněný černým energetickým brněním zdobeným rytinami, které se leskly v plamenech ohně. Vykročil přímo k bitevním zbrojím. Když se podíval na tauy, připomínal rudě žhnoucíma očima démona z pekel. Vypadal přesně jako na obrázcích a rytinách, které jsem viděl, jenomže takto ve skutečnosti byl ještě daleko impozantnější. Na chrániči jeho levého ramene jsem rozpoznal symbol inkvizice: ‚I' z lesknoucího se zlata. V levé ruce třímal dlouhý energetický meč, který v okolní temnotě žhnul chladnou modří, pravici pozvedl bolter a začal pálit. Prostor před naší budovou naplnil ohlušující řev jeho zbraně.

Sotva jsem stačil registrovat mihotavé dráhy střel, které hvízdaly vzduchem. Tří z nich v rychlém sledu zasáhly nejbližší z bitevních zbrojí - tu, jejíž plamenomet jsem prve zničil - vy rvaly z jejího pancíře obrovské kusy a setrvačností ji posunuly několik kroků zpátky. Aniž by se byť jen na okamžik zastavil, vypálil Anděl smrti tři další střely - tři přesné zásahy, které spustily řetězovou reakci ve zbroji. Ta vzápětí explodovala v záplavě střepin a roztrhané tělo jejího pilota bylo rozmetáno po okolí.

Naše jednotka začala střílet na zbroj, která byla od Hvězdného pěšáka nejdále, protože zbývající dvě se otočily proti útočníkovi. V záblescích palby se ztrácela i silná světla jejich pátracích reflektorů. Hvězdného pěšáka zasypal déšť střel. Takováhle soustředěná palba by normálního člověka roztrhala na kusy a rozházela jeho zbytky dobrý tucet metrů do okolí, ale Anděla smrti pouze donutila klesnout na koleno. V jeho pancíři se začaly objevovat trhliny a praskliny. Jeden z ramenních chráničů se utrhl a odlétl, zanechávaje za sebou ve vzduchu stopu z jisker ze svého energetického upevnění. Bylo to k neuvěření, ale Hvězdný pěšák se znovu postavil na nohy a bez ohledu na střely, které vybuchovaly na jeho hrudním pancíři, palbu opětoval. Zasáhl hřmící kulomet jedné z bitevních zbrojí a rozerval jej na kusy.

„Za Císaře!" slyšel jsem ho zvolat hlasem, který by klidně mohl být hlasem božím. Pak odhodil bolter, oběma rukama

se chopil energetického meče a vyrazil do útoku. Každým ze svých dlouhých kroků překonával dobré tři metry a podlaha haly pod jeho vahou praskala. Nejbližší z bitevních zbrojí, nyní už jen s jednou paží, o krok ustoupila a připravila se ke skoku. Hvězdnému pěšákovi se ale podařilo dostat se k ní dřív, než se její trysky stačily zažehnout. V praskajícím oblouku se rozmáchl mečem a přeťal bitevní zbroji nohu. Zbroj se bezmocně skácela k zemi. Hvězdný pěšák se otočil na patě a sekl podruhé. Zářící čepel jeho meče vytvořila v materiálu zbroje s obrovskou puklinu a otevřela ji tak dokořán. Mezitím se bitevní zbroj, kterou pilně ostřelovala naše jednotka, vznesla do vzduchu na krátkých plamenech svých trysek. Zároveň vystřelila z raketometu a vyslala proti nám hejno ječících raket, zanechávajících za sebou ve vzduchu kouřovou stopu.

„K zemi!" vykřikl Moerck, ale to už jsem se vrhal na podlahu a rukama jsem si zakrýval hlavu. Přední stěna budovy explodovala a zřítila se v záplavě rozdrcených cihel a prachu dovnitř. Zasypala mne hromada sutin. Když jsem zvedl hlavu, uviděl jsem Tanyu klečet u jednoho z oken s puškou pevně zapřenou o rameno. Zatímco se prach z výbuchu pomalu snášel k zemi, vystřelila; vyhodila použitou nábojnici, zamířila o něco výš a znovu vystřelila. Během několika sekund vystřelila celkem pětkrát.

Na podlahu v horním patře dopadlo něco těžkého a po schodišti za našimi zády se dolů zřítila další lavina sutě a prachu. Podlahová prkna nad námi zlověstně zapraskala a my jsem se rozprchli do všech stran. O okamžik později se stropem dolu v oblaku jisker, drátů a omítky propadla vyřazená tauská bitevní zbroj. Dopadla s těžkým zaduněním a ještě sebou několikrát mechanicky škubla. Jedna její zkroucená noha se kývala nahoru a dolů a její raketomet se trhaně otáčel zleva doprava.

„Jdu pro ambasadora," zavrčel jsem. Krev mi v žilách doslova vřela. Někdo na mě zakřičel, abych zůstal, ale ignoroval jsem ho a belhavě jsem vyběhl ze dveří ven. Zběžně jsem se rozhlédl a uviděl jsem další válečnou zbroj, která ležela v plamenech uprostřed náměstí. Druhá se snažila s pomocí svých trysek uniknout a přitom bez přestání pálila po Hvězdném pěšákovi z raketometu. Ten se krčil za jedním z poničených tauských strojů, zatímco exploze raket doslova rvaly zem kolem něho na kusy,

Díval jsem se nalevo i napravo po budovách, osvětlených plameny z hořících bitevních zbrojí, a hledal jsem cokoli, co by mě přivedlo na stopu Chladného větru. Něco mi říkalo. že bych se měl vracet cestou, kterou jsme sem přišli. Pak jsem z budovy nalevo uslyšel nějaký hluk. Instinktivně jsem sebou hodil na zem, právě v okamžiku, kdy se ozval výstřel a do stěny napravo ode mě se zaryla kulka. Převalil jsem se na záda a začal jsem střílet po temných oknech. Vzápětí jsem se napůl zvedl ze země, ztěžka jsem přeskočil přes zeď a na druhé straně jsem okamžitě zase zalehl. Rozhodl jsem se, že je na místě zkontrolovat si zbraně. Zbývalo mi půl zásobníku, jedna dýmovnice a dvě tříštivé nálože. Co jsem si sakra vůbec myslel, když jsem se vydal ven sám na vlastní pěst?

Vykoukl jsem přes zeď a v tmavé budově jsem zahlédl jakýsi pohyb. Mou pozornost však upoutalo cosi o kousek dál

Bylo to houpání větviček, kterého jsem si všiml v úzké aleji, zhruba třicet metrů vpravo ode mě. Zamířil jsem tím směrem. Krčil jsem se za nízkou zídkou a ignoroval jsem pronikavou bolest, která mí při každém kroku vystřelovala z nohy Zídka končila nějakých dvacet metrů od aleje. Jednou rukou jsem se o ni opřel a s automatickou puškou připravenou v druhé ruce jsem se přes ni přehoupl. Střelba, která se z budovy ozvala prakticky okamžitě, mě donutila sprintem přeběhnout ulici. Zatínal jsem při tom zuby, abych neřval bolestí. Doběhl jsem ke stěně stromů a keřů a ukryl se v nich. Sotva jsem lapal po dechu. Alej pokračovala rovně zhruba deset nebo dvanáct metrů a pak se za nízkou budovou s rezivějící kovovou střechou zatáčela doleva,

Spalující touha po pomstě mě donutila se zvednout a pokračovat dál. V hlavě mi bušilo a nohy mě pálily, jako bych kráčel po rozžhaveném uhlí, ale kdykoli jsem pomyslel na toho úlisného a proradného ambasadora, vztek v mém srdci vzplál s novou silou. Celou dobu měl přesně tohle v plánu. Samozřejmě, já bych si na jeho místě počínal stejně, ale rozhodně bych si dal víc záležet, abych to dotáhl do konce. Teď zaplatí za svou nedůslednost.

Doklopýtal jsem k zatáčce aleje a málem jsem vrazil do tauského válečníka, který vyšel ze dveří po mé levici. Zareagoval jsem rychleji a udeřil jsem ho puškou do hlavy, až mu odlétla helma. Zbraň mu vypadla z rukou; obratně jsem ji zachytil. Nebyl sám, ale překvapení jeho tři druhů bylo tak velké, že vůbec nebyli schopni cokoli podniknout. Bez zaváhání jsem stiskl spoušť tauské pušky. Velkorážní projektil proletěl tělem jednoho z tauů a ještě stačil srazit k zemi vojáka stojícího za ním. Třetí tau zvedl pušku, ale příliš pozdě. Další výstřel mu skoro utrhl hlavu. Jeho tělo se bezvládně sesulo k zemi. Překročil jsem ho a rozrazil dveře dokořán.

Chladný vítr mě udeřil do tváře. Sotva jsem to cítil. Zdravou nohou jsem mu podkopl nohy a on se svalil na zem. Hleděl na mě bez jakéhokoliv výrazu. Položil jsem mu nohu na hrudník a přitiskl ho k zemi.

„Ukousl sis větší sousto, než můžeš strávit, ambasadore," řekl jsem potichu a namířil jsem mu puškou do obličeje.

„Ničeho nelituji," odpověděl klidným hlasem a chladnokrevně můj pohled opětoval.

„To je dobře. Nikdo by neměl umírat s výčitkami," řekl jsem. Na okamžik mě rozptýlil zvuk sporadické střelby, který do budovy pronikl zvenčí. Brzy však opět ustal. „Chceš se vyzpovídat ještě z něčeho jiného, abys ulehčil své duši?"

„Všechno, co jsem udělal, jsem udělal pro tau'va," odpověděl vyrovnaným hlasem. „Počítal jsem s tím, že mohu zemřít. Nebojím se. Sloužil jsem tau'va, My porosteme dál."

„Ale proč ten podraz?" zeptal jsem se. „Proč jsi to riskoval? Co tě k tomu vedlo?"

„Abych vám, lidem, dal najevo, že se váš čas nachýlil," odpověděl s nepatrným pobaveným kývnutím. „Lidstvo je stejně staré a sešlé jako bortící se sídla, která vaši vládci obývají. Váš čas vypršel, a vy přesto tak žárlivě lpíte na zbytcích toho, co vám kdysi patřilo. Tau'va je vznešenější než váš mrtvý Císař."

„Možná jste vznešenější, ale my zase máme víc zkušeností," zašklebil jsem se na něho a sklonil pušku. „Nezastřelím tě."

„Ne?" zeptal se s rostoucí nadějí.

„Ne, já tě uškrtím," řekl jsem mu šeptem a chytil jsem ho za krk. Snažil se bojovat, ale jeho údery byly příliš slabé a

nepřesné. Praštil jsem jím o zem a začal jsem zesilovat stisk. „To poslední, co uvidíš, bude člověk, který z tebe vymačkává život. Doufám, že si to jak se patří vychutnáváš!"

„Všichni zemřete. Vítězství bude nakonec moje," zachroptěl s úsměvem a já ho pustil na zem.

„Jak to myslíš?" zeptal jsem se a trhnutím jsem ho zvedl na nohy.

„Vypadá to, že se váš pilot vžil do role žoldnéře lépe, než jste očekávali," řekl, bezvládně vise v mém sevření. „Nikdy se z Es'tau nedostanete živí,"

„Ty taky ne, parchante," zavrčel jsem a úderem o stěnu jsem mu zlomil vaz. Pak jsem pustil bezvládné tělo na zem. Musel jsem najít ostatní a povědět jim o změně v plánech. Jestli se vydali k místu, kde nás měl Pilot vyzvednout, bylo pravděpodobné, že padnou do pasti. Když jsem k tomu přičetl fakt, že se Quidlon nechal usmažit dřív, než vyřadil napájení dopravní trasy, divil bych se, kdyby se to nepřáteli kolem jenom nehemžilo. Napadlo mě, jestli plukovníkovo rozhodnutí nebrat s sebou komunikační techniku byl dobrý nápad. Obával se, že by naše signály mohli zachytit nepřátelé.

Nemá smysl lámat si hlavu nad něčím, co u sebe nemáš, pokáral jsem se v duchu. Právě tuhle větu jsem ostatním během výcviku opakoval snad tisíckrát. Sebral jsem tauskou pušku a odbelhal se do přední části budovy, tam jsem minul spálené schodiště a ocitl se v krátké vstupní hale. Opatrně jsem otevřel dveře a vyhlédl ven. Po tauech nebylo nikde ani stopy. Neměl jsem potuchy, kde to vlastně jsem; tahle sekce v tréninkové hale na palubě Vavřínů slávy rozhodně nebyla. Rozhodl jsem se, že nejlepší bude vrátit se zpátky ke křižovatce chodeb a pokusit se najít nějaký záchytný bod. Sám jsem neměl nejmenší šanci dostat se z téhle planety živý.

Před budovu, ve které jsme se prve ukrývali, se mi podařilo vrátit bez dalších komplikací. Vplížil jsem se dovnitř; po raketovém útoku se z ní stále ještě kouřilo. Mou pozornost upoutaly záblesky světla a pak jsem zaslechl rachot nedaleké střelby. Opatrně jsem obešel roh budovy. Bedlivě jsem se při tom rozhlížel po všech okolních domech a ulicích. Přímo naproti mně začínal hlavní bulvár. O několik set metrů dál jsem viděl budovu, z jejichž oken šlehaly plameny. Když jsem přimhouřil oči, uviděl jsem přes širokou cestu prchat skupinku postav. Podle kónických přileb to byli tauové. V jinak tichém městě se ozvaly dva výstřely a dva válečníci kasty ohně padli mrtví k zemi. Začal jsem okolní budovy bedlivě zkoumat pohledem, pátraje po Tanyině pozicí. Podle toho, jak čistě oba vojáky zastřelila, už nejspíš žádné zábrany necítila.

Nikde jsem ji ale neviděl, a tak jsem se rozběhl napříč volným prostranstvím. Cestou jsem se kryl za dvěma zničenými bitevními zbrojemi, až se mi nakonec podařilo bolestivě se dobelhat na druhou stranu. Pomalu jsem se plížil podél průčelí budovy, která stála v místech, kde se bulvár otevíral do volného prostranství. Zastavil jsem se na rohu a opatrně jsem vyhlédl. Viděl jsem několik tauů a zlověstnou siuletu bitevní zbroje kráčející směrem k hořícímu domu.

Ve světle ohně jsem zahlédl pohyb ve vchodu do budovy na druhé straně ulice a spatřil jsem hlaveň pušky, která trčela ze stínu.

Pak se zablesklo, zarachotil výstřel a jeden z vojáku se skácel k zemi, zasažen doprostřed hrudníku. Uviděl jsem Tanyu, jak se zvedá, běží kus dál ulicí, přeskakuje dělící zídku a zaujímá novou pozici na širokých schodech před vchodem do dalšího domu.

S hlavou vraženou mezi rameny jsem se rozběhl ulici a skočil jsem přímo do hromady sutin na druhé straně. Ztěžka jsem lapal po dechu a při každém nádechu jsem cítil, jak se mi zlomená žebra třou o plíce. Začal jsem se plížit podél stěny směrem k Tanye. Ta mezitím znovu vystřelila a přesunula se blíž ke mně. Pohybovala se v podřepu, aby se kryla před nepřátelskou střelbou. Když se chystala zmizet v postranní uličce, která byla ode mě asi patnáct metrů daleko, zavolal jsem na ni. Okamžitě se zastavila.

„Poslední šance?" odpověděla naléhavým hlasem. „Mysleli jsme, že tě zabili."

„Zabít mě není tak snadné," řekl jsem, vylezl jsem ze svého úkrytu a dobelhal se k ní. „Kde jsou ostatní?"

„Východ z téhle haly je jenom několik set metrů daleko tímhle směrem," řekla a ukázala dál ulicí. „Tauové ho ale zatarasili. Kryju našim záda; z druhé strany přicházejí další nepřátelé."

„Musíme se stáhnout," řekl jsem jí. „Strelli nás prodal tauům. Žádný člun na nás nečeká."

„Zatraceně!" zaklela s pohledem upřeným přes mé rameno. „Další bitevní zbroje!"

Ohlédl jsem se a zjistil jsem, že má pravdu. Nad troskami svých druhů se tyčily tři obrovské postavy a se zbraněmi připravenými ke střelbě se rozhlížely po budovách kolem náměstí. Ve vzduchu kolem nich se vznášelo celé hejno trubců, kteří mírně světélkovali.

„Jdeme za ostatními," rozhodla Tanya a rozběhla se ulicí. Ani jsem nemohl uvěřit změně, kterou prodělala. Zdála se být klidná a sebejistá, skoro jako kdyby si celou akci užívala.

„Co tě nakonec donutilo vystřelit?" zeptal jsem se, zatímco jsem klopýtal vedle ní. Ohlédla se a pak si přehodila mou ruku kolem krku, aby mě podepřela.

„Došlo mi, že buď zůstane naživu on, nebo ty," odpověděla bez rozpaků.

„Nevšiml jsem si, že by ti na mně nějak záleželo," opáčil jsem a pokusil se o smích, ze kterého se však nakonec vyklubalo jen zakašlání.

„Taky že ne," odsekla nevrle. „Ale pochopila jsem, že by Jasný meč zabil stovky, tisíce jiných. Přesně jak jsi říkal. Proto jsem ho zastřelila."

„A?" zeptal jsem se, protože jsem cítil, že to není všechno.

„Prostě jsem myslela na všechny ty mrtvé. Zbytek už pak byl snadný," připustila. „Je to uspokojující, zastřelit bestii."

„Vždycky je to tak jednodušší, Tanyo," přikývl jsem, poskakuje po jejím boku.

„Jmenuji se Ostřelovač," vyštěkla na mě a zamířila do úzké uličky nalevo. „Sám jsi mě to naučil. Je to můj úkol."

„Tak jo," přisvědčil jsem a souhlasně jsem přikývl.

O kus dál jsme narazili na Trosta. Řekl jsem mu o změně plánu a on nás odvedl k plukovníkovi a Orielovi.

Spolu s nimi tam byl i Hvězdný pěšák. Takhle zblízka vypadal ještě mohutnější, hlavou jsem mu sahal sotva po prsa. Jeho zbroj byla poškrábaná a na mnoha místech v ní byly prohlubně, které po sobě zanechaly nepřátelské kulky. Nezdálo se, že by ho to nějak znepokojovalo. Když jsme vešli dovnitř, rychle se otočil s energetickým mečem připraveným k útoku. Jeho modrá záře propůjčovala oválným plátům jeho Černého brnění zvláštní barevný nádech.

„Kde se tady k čertu vzal?" zeptal jsem se Trosta, zatímco jsem se belhal k Schaefferovi.

„Řekl bych, že jste nebyli jediní, od koho jsem měl odvést pozornost," odpověděl mi a vrhl nervózní pohled po obrovské postavě.

„Plukovníku, situace je horší, než si myslíte," zasípal jsem. Dýchání mi dělalo čím dál větší potíže. Asi jsem měl natržené plíce a pomalu jsem se začínal topit ve své vlastni krvi. Potřeboval jsem lékařskou pomoc a potřeboval jsem ji rychle. „Strelli se dohodl s Chladným větrem. Nečeká na nás."

„Cože?" vyštěkl Oriel a otočil se od okna na druhé straně místnosti.

„Chladný vítr mi to řekl, než jsem ho zabil," vysvětlil jsem mu. „Žádný raketoplán na nás u dopravního terminálu čekal nebude."

„Stejně se to tam touhle dobou už bude hemžit tauy," zabručel plukovník po chvilce zamyšlení. Podíval se na Oriela, „Jaké další cesty odsud vedou, inkvizitore?"

„Žádné, které by v téhle chvíli už nebyly důkladně střeženy," povzdechl si Oriel, zavřel oči a začal si třít kořen nosu, jako kdyby ho rozbolela hlava.

„Utočí na nás: tři jednotky, dvě bitevní zbroje!" slyšel jsem hlásit Moercka z jiné části budovy,

„Troste, můžeš nám udělat nový východ?" zeptal se Oriel bývalého agenta Officia sabatora.

„Dejte Destruktorovi stěnu a on vám udělá dveře!" odpověděl a láskyplně poplácal svou tornu s výbušninami.

„Dobře, jdeme," zavelel plukovník. „Stěna téhle haly je jen sto metrů daleko. Vyhodíme ji do povětří a pronikneme do sousední arény. Na její druhé straně je vnější plášť paláce."

„Tauové se sem hrnou ze všech směrů," poznamenala Tanya. „Budou nás pronásledovat jako smečka loveckých psů."

„Budu hlídat přepážku," řekl Hvězdný pěšák hlubokým hlasem, kterému externí vokalizéry jeho helmy dodávaly podivně kovový příz vuk.

„Ne, bratře Dionide, musíš se postarat o inkvizitorovo bezpečí," oponoval Moerck, „Dejte mi zbylou munici, já tauy zadržím."

„Náš Hrdina, co?" řekl jsem a prošel jsem kolem něj. „Tak tohle ti rád dopřeju."

„Inkvizitore?" obrátil se Dionis na Oriela, Jeho oči v přítmí budovy rudě žhnuly. „Jaké jsou vaše rozkazy?"

„Všichni opustíme tohle zatracené město. Jdeme do vedlejší arény," potvrdil inkvizitor a s rotomečem v ruce zamířil směrem ke dveřím. „Moerck půjde jako poslední a bude nám krýt záda. Dejte mu své zbylé zásobníky a energetické články. Půjdeme rychle, na nikoho nebudeme čekat."

Když jsme se řadili před budovou, rozhlíželi jsme se opatrně kolem. Zahlédl jsem jednotku tauů, která pravé probíhala ulicí souběžnou s tou, na které jsme se nacházeli, aby nám vpředu zahradila cestu. Hřmění trysek ohlásilo přílet dalších bitevních zbrojí, které přistávaly na střeše vysoké budovy zhruba sto metrů napravo od nás.

„Jdeme," zašeptal plukovník a pokynul nám rukou, abychom ho následovali.

Jako stíny jsme se kradli temnou ulicí v čele s Dionidem, který svůj energetický meč vypnul, aby nás neprozradila jeho záře. Navzdory své mohutné zbroji se pohyboval velice rychle. Tanya si pověsila svou odstřelovací pušku, která beztak není nejvhodnější zbraní pro boj zblízka, přes rameno a pomáhala mi v chůzí. Já jsem oběma rukama pevně svíral tauskou zbraň, připravený v případě potřeby okamžitě začít pálit.

Plížili jsme se od budovy k budově s krátkými zastávkami na jednotlivých rozích. Neustále jsme se přitom ohlíželi dozadu. Než jsme se dostali ke stěně obrovské haly s falešnou noční oblohou, uběhlo několik minut.

„Dobrá, Destruktore, udělej nám průchod," řekl jsem a poplácal ho po zádech.

Ostatní mezitím předali své zbylé zásobníky Moerckovi. Ten si je nastrkal do torny, kterou si pověsil přes rameno.

„Tavné nálože, ustupte," zaslechl jsem říkat Trosta a všichni jsme couvli o několik kroků zpátky. Zeď před námi se na několika místech v rychlém sledu jasně rozzářila a pak se na zem vysypal kus zdiva, po němž zůstal otvor, kterým se dalo se skloněnou hlavou bez problémů projít na druhou stranu. Pronikalo jím ostré světlo, které nás po falešné noci panující v ulicích vojenského paláce na okamžik oslepilo,

„Omlouvám se, velkej kámo," řekl Trost s pokrčením ramen, když se Dionis přikrčil, aby si prohlédl ze svého pohledu příliš malý otvor.

„S tím si nelam hlavu, vojáku," odpověděl Hvězdný pěšák. když se znovu narovnal. Zvedl nohu v těžké botě, která byla větší než moje hlava, a prudce kopl do zdi. Ještě dvakrát jeho bota udeřila a vylomila ze stěny další velký kus. Výška otvoru se tak skoro zdvojnásobila. Bez jediného slova se Hvězdný pěšák přikrčil a prolezl na druhou stranu; meč v jeho ruce už zase modře žhnul.

V tu chvíli upoutal mou pozornost výkřik. Otočil jsem se a uviděl jsem kouřové stopy půltuctů raket, které se obloukem přes budovy řítily rovnou na nás. Jako další prolezli otvorem Oriel s plukovníkem, následovaní Tanyou, Trostem a pak mou maličkostí. Nakonec prolezl i Moerck, nepřestávaje pálit po nepřátelích, kteří nám zůstali skryti.

„Něco speciálního pro tebe," řekl jsem a hodil jsem mu něco do torny. Zabručel, aniž by se na mě podíval, a já jsem se vydal za ostatními, kteří už běželi přes prašné duny další tréninkové haly na druhou stranu. Když jsem se vyšplhal na nejbližší vrchol, zjistil jsem, že jsme v jakýchsi popelových pustinách, jejichž šedé přesypy se táhnou do dálí všemi směry, kam jen oko dohlédne. Nikde nebylo ani stopy po jakémkoli úkrytu, a kdyby nás tu tauové dostihli, asi bychom tu našli svou smrt.

„Utíkejte, honem!" zakřičel Oriel, šplhající na vrchol další duny. Zaslechl jsem sérii tlumených explozi a podíval jsem

se vzhůru. Strop vysoko nad našimi hlavami jako by se otřásl a na zem se začal snášet prach. Nevěnoval jsem tomu valnou pozornost a raději jsem se soustředil na prodírání se sesouvajícím se prachem a popelem. Další exploze, která se ozvala za našimi zády, zvěstovala výbuch nálože, kterou jsem hodil Moerckovi do jeho torny.

„Co to zatraceně bylo?" zeptala se Tanya a ohlédla se přes rameno, aby se podívala na to, co jsem sám dobře viděl; velká část zdi se rozpadla na kusy a sesypala se na hlavy tauů i jejich bitevních zbrojí, které pod sebou pohřbila jako umělá lavina.

„Pojistka," řekl jsem jí a přinutil jsem se znovu k běhu. „Moerck neměl šanci zadržet je na víc než několik sekund. Tak nám posloužil alespoň jako dobře nastražená výbušnina."

„Ty chladnokrevný parchante," zavrčela Tanya, vytrhla se z mého sevření a rozběhla se kupředu.

„To se pleteš," křikl jsem za ni, pak jsem padl na všechny čtyři a začal jsem šplhat na vrcholek duny, což bylo rychlejší než se pokoušet dostat nahoru po dvou. „Nejsem vůbec chladnokrevný. Užíval jsem si to."

„Tak kolik výbušnin budeme potřebovat, abychom se dostali skrz?" zeptal se Oriel Trosta, který zkoumal stěnu vnější zdi.

„Chtěl jsem použít všechno, co mám," odpověděl mu náš expert na demolice a odstoupil od posledního svazku náloží, které položil u paty stěny.

Vyměnili jsme si zmatené pohledy a začali jsme pomalu couvat zpátky k dunám za našimi zády. Když se ale Trost náhle rozběhl a nechal nás všechny za sebou, jali jsme se pelášit ze všech sil. Nalevo, zhruba půl kilometru před námi, jsem zahlédl bitevní zbroj vznášející se nad dunami.

„Odpal to!" vykřikl plukovník a všichni jsme se okamžitě vrhli k zemi. Všichni kromě Dionida, který jen poklekl najedno koleno a natočil se tak, aby mu ramenní kryt chránil hlavu.

Detonace, která následovala, jakoby s výbuchem sekundárních náloží nabývala na hlasitosti. Hala se zachvěla ohlušujícím duněním doprovázeným skřípěním mačkaného a trhaného kovu. Ucítil jsem, jak se přes mne přehnala tlaková vlna, ožehla mi vlasy vzadu na krku a pokusila se ze mě servat oblečení. Když jsem zase zvedl hlavu, uviděl jsem trhlinu, která se objevila ve stěně paláce.

„Zatraceně!" zamumlal jsem si pro sebe a namáhavě jsem se postavil na nohy.

„Utíkejte!" zařval Trost a rychle vyrazil pryč, následován ostatními. Puklina v plášti paláce se začínala zvětšovat a do prachu a popele kolem začaly dopadat kusy zdiva.

Běžel jsem v dešti úlomků a prachu a nohy mi doslova hořely. Zaťal jsem zuby a donutil jsem se k ještě většímu výkonu. Pak mi najednou podklouzla noha a já jsem začal po zádech sjíždět z duny dolů. Někdo mě ale zachytil zezadu za košili. Dionis, který právě běžel kolem, mě jednou rukou popadl a zvedl ze země s takovou lehkostí, s jakou bych já zacházel s novorozenětem. Prodíral se kupředu jako tank a jeho ruce a nohy se pohybovaly s vrněním servomotorů zbroje jako písty.

Obrovská trojúhelníková část kupole se začala prohýbat dovnitř a pak se v oblaku prachu a popele zřítila dolů. Kdyby mne Hvězdný pěšák pořád ještě nedržel, tlaková vlna by mě určitě srazila na zem.

„Dobře, už mě můžeš položit," křikl jsem na Dionida, který se zastavil a pustil mě do hromady popela. Prach a popel se mi dostaly do nosu a úst a způsobily mi záchvat kašle, při kterém mě bolestivě bodalo v polámaných žebrech. Otočili jsme se a vydali se zpátky k rozeklané trhlině, která se táhla stěnou zhruba třicet metrů nad našimi hlavami. Tauové se k nám začali nebezpečně přibližovat. Jak jsme šplhali po suti vzhůru a prodírali se nově vzniklými závějemi popela, jejich palba zvedala kolem nás obláčky prachu.

Najednou se venku něco oslnivé zablesklo a otvorem dovnitř proletěl paprsek světla. Zasáhl jednu z bitevních zbrojí uprostřed skoku a proměnil ji v hořící škvarek.

„Co to sakra je?" vykřikl jsem, přelezl jsem přes rozeklaný kus trosek a vyhlédl trhlinou ve stěně paláce ven.

Venku zuřila válka, o tom nebylo pochyb. Z této strany paláce se do pouště táhla řada menši budov. Některé z nich už byly zcela zničeny, jiné zachvátily plameny. Oblohu křižovaly záblesky explozí a střel, které provázely sestup imperiálních výsadkových lodí. Měnily zasažené budovy v hromady sutin a vytvářely v širokých ulicích města obrovské krátery. Všude pobíhali příslušníci Imperiální gardy a sváděli boje s tauy a bitevními zbrojemi. V tu chvíli mi do výhledu vplulo Kladivo, tauský tank. Kanóny usazené v jeho věži zběsile zarachotily a doslova pokosily jednotku vojáků postupujících hořícími troskami. Kolem nás proběhla četa gardistů oblečených v pestrých kombinacích nejrůznějších uniforem a vyzbrojených nejrozličnějšími druhy zbraní a já se letmo ohlédl po Orielovi. Jeden z gardistů si začal připravovat laserové dělo. Upevnil ho na lafetu a začal pálit po tauech. Tentokrát je pokropil v pěkně širokém oblouku. Tauové střelbu opětovali a země se otřásala výbuchy blížícími se naším směrem. Znovu jsme se dali do běhu a já jsem zjistil, že běžím po inkvizitorově boku.

„Vy o tom něco víte?" zeptal jsem se ho, přestože jsem dobře věděl, jaká bude jeho odpověď.

„Na oběžné dráze čekaly posily pro případ, že by se nás Chladný vítr rozhodl zradit," odpověděl s úsměvem, který exploze rakety v naší těsné blízkosti, jež nás zasypala prachem a úlomky kamene, na okamžik proměnila v poplašené zamrkání. Stále ještě jsme nebyli v bezpečí. Následovali jsme plukovníka ven z paláce.

Konečně jsme byli venku, ale nebylo to tady o mnoho lepší než uvnitř. Všude byly spousty cizáků - zleva v pevně semknutých útvarech postupovaly bitevní zbroje a po naší pravici se z otvorů v zadních částech tří levitujících APC hrnuli válečníci kasty ohně.

„Musíme se dostat někam na otevřené prostranství, přistanou tam další výsadkové lodě," řekl plukovník a ukázal na mezeru mezi dvěma zničenými budovami přímo před námi. V křížové palbě jsme přebíhali z krytu do krytu, ohrožováni stejně nepřátelskými jako vlastními jednotkami. Narazili jsme na četu, která se v rozvalinách tauské kopule, malé postranní budovy sedm či osm metrů vysoké, snažila zřídit komunikační stanici. Okamžitě jsem poznal důstojníka, který

četě velel - byl to vůdce žoldnéřů, se kterými jsme se setkali v baru. Stále ještě měl na ruce bílou snahu.

„No tedy, ať Císař zatratí moji duši," zasmál se, když nás uviděl. „Doporučuju vám, abyste se v budoucnu drželi výhradně hospodských rvaček!"

„Kapitán Destrien, předpokládám," řekl Oriel a malinko se uklonil. „Jsem inkvizitor Oriel z Ordaxena. Pravděpodobně jste mě očekával."

„Když jsem dostal signál k útoku, ani jsem tomu nemohl uvěřit," prohlásil s už vážným výrazem ve tváři a založil si své svalnaté paže na hrudi. Když se za námi objevil Dionis, překvapením mu klesla spodní čelist. „No, kdybych to neviděl na vlastní oči..."

Otvorem po dveřích jsem viděl poušť, která obklopovala válečný palác. V tuto chvíli byla posetá výsadkovými loděmi, z nichž vybíhaly tucty a tucty ozbrojených mužů a žen. Nedaleko přistály tankové transportéry. Sotva dosedly, začaly se z jejich útrob valit tanky Leman Russ, jejíchž děla se už natáčela ve směru tauských sil.

Náhle vzduch kolem nás zavířil a zvedl se hustý oblak prachu. Z oblohy se dolů snášela výsadková loď, jejíž trysky rozpoutaly menší písečnou bouři. Obrátil jsem pozornost zpátky na Oriela, který právě dokončil svůj rozhovor s kapitánem.

„Na jeden den bylo těch bojů dost a já si potřebuji odpočinout," oznámil nám unaveným hlasem. „Zabavíme tuhle výsadkovou loď a vrátíme se zpátky na oběžnou dráhu,"

„Na oběžné dráze to bude bezpečnější?" podivila se Tanya. „Myslela jsem, že Jasný meč má svou vlastní flotilu."

„Ta už odletěla a právě v tuto chvíli vstupují naše síly na paluby obou orbitálních stanic," oznámil nám kapitán Destrien a podíval se na Oriela. „Ať už tenhle plán chystal kdokoli, rozhodně na nic nezapomněl."

„Já bych chtěl jenom vědět, kde je ten parchant Strelli," zavrčel Trost se vzteklým výrazem.

„S tím zrádcem si nemusíte lámat hlavu," ujistil nás Oriel. jeho pohled byl v tu chvíli až nezvykle tvrdý a chladný. „Na palubě jeho raketoplánu je stopovací zařízení, takže ho brzy najdeme."

Inkvizitor se nevesele usmál, otočil se a vyrazil ke člunu, který právě dosedl na zem. Zatímco jsme čekali, až se jeho posádka vylodí, přistály poblíž další dvě výsadkové lodě, takže se vzduch naplnil dusivými oblaky prachu a kvílením vypínaných motorů. Když byla nástupní rampa konečně volná, vydal jsem se za ostatními. Na rampě jsem se na chvilku zastavil a rozhlédl jsem se kolem. Boj mezi naší gardou a tauy se už z větší části přesunul do útrob válečného paláce. Otočil jsem se na druhou stranu a uviděl jsem kouř stoupající k obloze nad tucty míst v hlavním městě a kondenzační pruhy letounů vracejících se zpátky na oběžnou dráhu.

Vystoupil jsem po rampě nahoru a ještě jednou jsem se ohlédl a zamžoural do ostrého světla a rozvířeného prachu. Oči mě pálily a hlava se mi točila vysílením a bolestí, ale přesto bych odpřísáhl, že vidím přelud. V čele jednotky vystupující z další výsadkové lodi běžela žena s čistě bílými vlasy sestřiženými nakrátko a nezvykle světlou pletí, oblečená v pouštní maskovací uniformě. Vypadala přesně jako Lorii - ale Lorii zemřela v Coritanoru, Spolu se svou jednotkou se mi ztratila z dohledu za další výsadkovou lodí. Právě jsem se za ní chystal vyrazit, když se rampa začala zvedat.

Otočil jsem se. Za mými zády stál inkvizitor Oriel a pozoroval bitvu.

„Viděl jsem to, co si myslím, že jsem viděl?" zeptal jsem se ho, když se dveře s kovovým bouchnutím zavřely a výsadková loď se začala otřásat zvyšujícím se výkonem motorů.

„Nemám tušení, o čem to mluvíš," odpověděl Oriel a klidně se mi podíval do očí.

„Právě jsem viděl Lorii," řekl jsem. „Nebo si to alespoň myslím."

„Ale ty jsi jediný, kdo přežil útok na Coritanorum," poznamenal.

„To je pravda," souhlasil jsem a odbelhal se chodbou do hlavní kabiny. Ztěžka jsem dosedl do jednoho ze sedadel a začal jsem si připínat bezpečnostní pásy, Tauskou pušku jsem si uložil jako suvenýr pod lavici.

Oriel prošel kolem mne a právě se chystal opustit kabinu druhými dveřmi, když mě něco napadlo.

„O vás jsem si taky myslel, že jste tam zahynul," zavolal jsem na něj. „Utekl jste v druhém člunu."

„To ano," odpověděl stručně a zavřel za sebou dveře.

Druhý den, na palubě lodi a po vydatném spánku, jsem se cítil mnohem lépe. Ve skutečnosti jsem byl šťastný. Zloduši byli pobiti a jednotka Poslední šance splnila svůj úkol. Proto jsem měl v duši klid a mír, když jsem se spolu s ostatními odebral do důstojnické jídelny, kde měl proběhnout rozbor mise s Orielem a plukovníkem. Ocitli jsme se v široké oválné místnosti a rozpačitě jsme se rozhlíželi po jejím nádherném dřevěném obložení, tlustém červeném koberci a nízkých, sametem polstrovaných křeslech. Když jsme vešli dovnitř, Oriel stál před knihovnou a prohlížel si hřbety knih v ní uložených. Ze druhých dveří do místnosti vstoupil plukovník a pokynul nám, abychom se posadili do připravených křesel. Po Dionidovi nebylo nikde ani stopy. Když jsme opouštěli planetu Es'tau, zmizel bez jediného slova v přední kabině a od té doby ho nikdo z nás nespatřil.

Oriel se otočil s úsměvem na tváři.

„Takže, Poslední šance," oslovil nás a prohlédl si po řadě každého z nás. „Podle mého názoru byla naše mise jednoznačně úspěšná."

Poodešel od knihovny a postavil se do středu místnosti.

„Jak jste asi sami pochopili, stali jste se součástí jisté hry," oznámil nám a jeho výraz znovu zvážněl. „Byla to hra, kterou musím spolu s ostatními členy inkvizice denně hrát. Smrtelně nebezpečná hra. Nejenom pro nás, ale i pro takové, jako jste vy, kteří se stávají hracími kameny, s nimiž hrajeme. Včera jsme hru vyhráli, a to je důležité. Pro některé z vás tímto hra končí. Ostatní," podíval se na plukovníka a na mne, „možná budou požádáni, aby si zahráli znovu."

„Omluvte mě, inkvizitore," řekl Trost a zvedl ruku. „Vaše okázalá řeč se mi líbí, ale mohl byste mi jednoduše říct, o co tady zatraceně šlo? Nedělali jsme to jenom kvůli likvidaci nějakého mizerného velitele, že ano?"

Inkvizitor mu hned neodpověděl. Místo toho se na nás zamyšleně podíval. Několikrát se zatahal za vousy a pak si

nás znovu prohlédl, jako kdyby nás odhadoval. Než konečně promluvil, podíval se na plukovníka.

„Beztak budete všichni muset odpřísáhnout naprostou mlčenlivost," řekl. „Vedli jste si dobře a já nevidím nic špatného na tom prozradit vám trochu víc. Máte pravdu, šlo tady o víc než o to zabránit O'varovi v invazi do soustavy Sarcassa. Přestože mi právě tohle poskytlo záminku k přípravě mnohem rozsáhlejšího plánu, s jehož pomocí jsem tak říkajíc zabil dvě mouchy jednou ranou."

Všiml jsem si, že se Oriel zase vrátil ke svému vzletnému způsobu mluvy. Jak hodně se lišil od toho unaveného a ustaraného inkvizitora. který prchal po našem boku z válečného paláci; a byl stejně zranitelný nepřátelskými kulkami jako kdokoli z nás.

„Tauové pro naši budoucnost v této části galaxie představují skutečnou hrozbu," pokračoval, přecházeje během řeči sem a tam. „Je to hrozba, se kterou se v tomto okamžiku nedokážeme s konečnou platností vypořádat. Naše vojenské síly, které bychom potřebovali k zahájeni války s impériem Tau, jsou plně vázány jinými naléhavými záležitostmi, jako je například postup tyranidské úlové flotily Kraken. To všechno už víte a je to pravda. Ani tauové netouží po opravdovém válečném konfliktu s naším Impériem, to je také pravda. Nicméně měli proti nám jistou výhodu. Domnívali se, že bychom v tomto sektoru nedokázali čelit rozpínavosti jejich říše a bez této intervence bychom skutečně nemohli. Nicméně, svou spoluúčastí na zavraždění velitele Jasného meče nám nabídli skvělou příležitost uštědřit jim názornou lekci o povaze nepřítele, kterému v naší osobě čelí. Považují se za chytré a od eldarů se naučili všelijaké triky, ale jejich rasa je stále příliš mladá. Impérium možná není dokonalé, ale má něco, co oni nemají. Zkušenosti. Po bezpočet generací se inkvizitoři museli vypořádávat s hrozbami expanze cizáků a jejich invazemi. A za celá ta dlouhá staletí a tisíciletí se nám podařilo také si osvojit pár šikovných triků. Stručně řečeno, za vhodných podmínek jsme zákeřnější, než by si oni sami kdy dokázali vůbec představit."

„Takže co jsme vlastně udělali, kromě toho, že jsme rozpoutali válku, o které jste sám říkal, že si ji teď nemůžeme dovolit?" zeptala se Tanya, jako kdyby četla mé myšlenky.

„Planeta Es'tau je jenom předsunutá základna, která pro O`vara a jeho válečníky neznamená víc než cvičné odraziště kasty ohně." odpověděl Oriel a já jsem cítil, jak pečlivě svá slova voli. „Ztráta planety Es'tau, která se mimochodem předtím, než nám ji tauové vyrvali, podle našich hvězdných tabulek jmenovala Skalův průlom, neznamená pro impérium Tau vážný problém. Už si ale nebudou moci myslet, že mohou beztrestně vtrhnout na naše území. Nebudou si moci být jistí, že budeme přehlížet jejich agresivní výpady do naší části vesmíru. Rozpínavost tauské říše nedokážeme zastavit mocí a zbraněmi. Ne v přímé konfrontaci. Ale můžeme je donutit zastavit se a zamyslet. Možná obrátit jejich pozornost jiným směrem, na jiné oblasti, které bude snazší kolonizovat a na nichž nemáme akutní zájem. Poslali jsme jim jasnou zprávu, kterou nemohou brát na lehkou váhu. To byl můj širší cíl v tomto podniku. Chtěl jsem zabít Jasný meč, to samozřejmě, ale ne kvůli jeho invazi do soustavy Sarcassa. Chtěl jsem ho zabít, abych narušil řetězec velení, celistvost organizace tauů a odvrátit jejich pozornost od flotily imperiálních dopravních lodí na oběžné dráze plných gardistů přestrojených za zrádce a žoldnéře a soustředit ji na válečný palác. V tuto chvíli na planetě přistávají další tři tisícovky vojáků, které mají za úkol zlikvidovat poslední zbytky odporu."

Orielovi se po tváři znovu rozlil úsměv a pokynul plukovníkovi, který ze stolu v jednom rohu místností sebral dva svitky. Udělení milosti; pamatoval jsem si jejich vzhled z dřívějška.

„V očích Císaře jste se plně zasloužili o své vykoupení," řekl Oriel a jeho úsměv se rozšířil. „Zasloužili jste si právo na život svobodných služebníků Císaře. Včera jste nezabili jen jednoho cizáka. Včera jste dobyli svět!"

Nezúčastněně jsem pozoroval, jak plukovník předává Trostovi a Tanye pergameny, které je zprošťovaly všech jejich zločinů. Zůstali jenom dva z osmi, které jsem před půlrokem vybral. Jenom dva přežili. V duchu jsem se usmál. Byl jsem rád, že se mi podařilo dodržet slib daný Tanye, že ji nenechám zemřít. Doufal jsem, že si příští východ slunce náležitě vychutná.

Pak moje srdce zase ztěžklo. Bylo po všem a já se vrátím do vězení. Pro chudáka Kage, N; 14-3889, Třináctá trestanecká legie, žádná milost. Ne že by mi na ni nějak záleželo, žádnou jsem ani neočekával. Ne, trápilo mě něco jiného.

Přistoupil jsem k Orielovi, který se mezitím znovu vrátil ke knihovně.

„Když jsem vás obvinil, že jste čaroděj, proč jste řekl, že já ze všech lidí mám nejmenší právo vás soudit?" zeptal jsem se.

„Jsi inteligentní, Kagei, pochopíš to sám," řekl, aniž by se na mí podíval.

„Co to znamená?" naléhal jsem a donutil tak Oriela otočit se a podívat se na mě.

„Až budeš zpátky ve své cele, budeš mít dost času o tom přemýšlet," odpověděl a poklepal si prstem na spánek. Pak se otočil a odešel.

OSM
EPILOG

VZDUCH, PLNÝ VÍŘÍCÍHO šedého prachu, byl vybičován ostrým větrem ve vichřici, která se zuřivě zakusovala do tvrdé, černé žuly věže. Ponurá stavba se vypínala proti rozbouřenému nebi. Na jejím povrchu byste nenašli jedno jediné okno, zato ji však zdobily stovky planoucích světel, jejichž žluté paprsky rychle zanikaly v písečné bouři. Věž se tyčila do výšky tří set metrů a vzdorovitě se zabodávala do běsnící oblohy třetího měsíce planety Ghovul. Téměř dokonalý sloup nezlomné a nepokořitelné skály, vytesaný z pusté stolové hory, na níž byl postaven trestanecký tábor,

Náhle se na její špičce k životu probudil úzký paprsek rudého laseru, který proťal temnotu zamračené noci, O chvíli později se na obloze objevil zářící bílý trojúhelník člunu sestupujícího na přistávací plošinu. V oslnivé záři přistávacích světel bylo viděl techniky chráněné před drsným podnebím obrovskými pracovními obleky z jemné kovové sítě,

mohutnými rukavicemi a těžkými botami se zesílenou podrážkou, jak pobíhají po plošině sem a tam.

Za utichajícího hluku motorů se tři nohy člunu s hlasitým zařinčením dotkly kovového povrchu přistávací plošiny. Chvíli nato se v boku člunu otevřel průchod, ze kterého se s trhavými pohyby začala vysunovat hydraulická rampa, aby se posléze spojila s palubním průlezem. V nízkém otvoru se objevila přikrčená postava vysokého muže, který vystoupil na můstek. Na okamžik se tam zastavil. Jeho těžký plášť práskal ve větru. Rukou v rukavici si přidržoval důstojnickou čapku na hlavě. S hrdě vypjatou hrudí a pohledem upřeným přímo před sebe, nevšímavý k nepříznivým podmínkám, kráčel nově příchozí rozhodným krokem po můstku.

Za jeho zády se ve člunu objevila druhá postava zahalená v potrhané uniformě s hlavou a tvářemi hladce oholenými, zdánlivě netečná k zuřící písečné bouři. Tvář toho muže byla posetá tucty jizev a čerstvých ran a na hlavě se mu přímo za levým uchem skvěla obzvláště strašlivá jizva. Pomalým krokem se belhal za důstojníkem a rozhlížel se kolem sebe.

Prvního muže dohonil až v malé výtahové komoře, kde stál nervózní strážce. Když dozorce uviděl zjizveného muže, jeho oči se rozšířily překvapením a hrůzou. Podíval se na důstojníka v těžkém kabátu a znovu na nového vězně. Ztěžka polkl a nervózně ustoupil o krok dozadu.

Vězeň se otočil a mrkl na něho.

„Neboj se," řekl dozorčímu a jeho jizvy zvlnil krutý úsměv. „Nebudu tady navždy."

GAV THORPE
KOMANDO SMRTI
Z anglického originálu Kill Team,
který vydal v Black Library Publications
Games Workshop Ltd.,
přeložil Martin Novák.
Ilustraci na obálce namaloval Kenson Low,
grafickou úpravu obálky provedlo Vertigo, a.s.
Vydal Bohuslav Svoboda - POLARIS,
Podkopčí 464, Frenštát p. R.,
e-mail: svoboda@polarissf.cz,
v roce 2006 jako svou 182. publikaci.
Tisk; Baloušek s.r.o,, Ostravská 34, Hlučín.
Vydání první.
Cena: 219 Kč
ISBN 80-7332-071-1

- -